

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜL YAPRAĞI KUMSALI

Sisters Planet

*Dorothy
Koomson*

Aşk uğruna her şeyinden vazgeçen kadınların öyküsü...

Gül Yaprak Kumsalı'nın öyküsünü duydunuz mu?

Kadın, alabildiğine geniş, ıssız bir adayı boydan boya dolaşmış ve denizde kaybolan sevdiğini aramış. Aşkı öyle olağanüstü, o kadar derin, güzel ve safmış ki, yürürken sahildeki keskin çakılların kestiği ayaklarından akan kan damlaları gül yapraklarına dönüşmüş ve tüm sahil kusursuz, kıpkırmızı gül yapraklarıyla bezenmiş.

Aile ve arkadaşlar arasındaki çizgiler bulanıklaştığında yaşanan karmaşık duygulara dair merak uyandıran bir gerilim.

Black Hair Magazine

Korkunç bir suçun, üç farklı kadın tarafından anlatılan karmaşık hikâyesi.

Woman

Mevsimlerin en karanlığı kadar derin ve soğuk; gücünü, önünüzde uzanan manzarayı harap etmek için kullanan muhteşem bir roman.

Daily Record

Dorothy Koomson, 1971 yılında Londra'da doğdu. İlk romanını 13 yaşındayken yazdı. Leeds Üniversitesi'nde psikoloji ve gazetecilik okudu. Kadın dergilerine ve gazetelere yazı dizileri hazırladı. Koomson'un romanları haftalarca *Sunday Times*'in çoksatınlar listesinde yer aldı. Kitapları 28 dile çevrildi ve dünyanın dört bir yanında geniş bir okur kitlesine ulaştı. İngiltere'nin güney kıyısında yaşayan Dorothy Koomson'un *Benden Önceki Kadın* adlı romanı Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

DK
DOĞAN
KITAP

Sertifika no: 11940

Tavsiye
edilen
satış
fiyatı

29

GÜL YAPRAĞI KUMSALI

Orijinal adı: The Rose Petal Beach

© 2013, Dorothy Koomson

Yazan: Dorothy Koomson

İngilizce aslından çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2014 / ISBN 978-605-09-2152-6

Sertifika no: 11940

Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.

Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok

4. Kat No: 405 İkitelli OSB - Başakşehir / İSTANBUL

Tel: (212) 671 91 00

Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel: (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://nantez.org>

Gül Yaprğı Kumsal

Dorothy Koomson

Çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

G.E için
daima...

Giriş

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Aşk uğruna tüm hayatını feda eden kadının söylencesi mi? Alabildiğine geniş, ıssız bir adayı boydan boya dolaşmış, denizde kaybolan sevdiğini aramış. Aşk öyle olağanüstü, hayret verici, o kadar derin, güzel ve safmış ki, yürürken sahildeki keskin çakılların kestiği ayaklarından akan kan damlaları gül yapraklarına dönüşmüş ve sahil olduğu gibi kusursuz, kıpkırmızı gül yapraklarıyla bezenmiş.

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Uğruna ölmeye değer bir öykü mü?

1

Tami

Burası hayatımın başladığı yer.

Otuz altı yıl önce Londra’da bir hastanede başlamadı hayatım. On yedi yıl önce gösterişli, ama küçük ve derli toplu tek göz bir odaya taşınmak için ailemden ayrıldığımda başlamadı. On dört yıl önce Brighton’a taşındığımda, on iki yıl önce kocamla evlendiğimde, dokuz yıl önce ilk çocuğumu, yedi yıl önce ikincisini doğurduğumda da başlamadı. Hayatım şimdi başlıyor. Oturma odamıza giren iriyarı iki polis memuru ve ince yapılı bir sivil kadın polis kocamı tutuklamak üzereyken.

Beş dakika önce...

Beş dakika önce, sekiz yaşındaki kızım Cora ellerinin üstünde amuda kalkmış vaziyetteydi. O gün beden eğitimi dersinde öğrendiklerini babasına gösteriyordu. “Ben de olimpiyatlara katılacağım” dedi. Onca zamandır baş aşağı durmaktan kolları titriyordu. Neredeyse içbükey olmuş karnı davul gibi gerilmiş, sımsıkı örülü saçları iki yanında sallanıyordu. Altı yaşındaki Anansy, pazen kumaştan, koyun desenli pembe pijamasını giymiş, büyük deri kanepenin bir köşesine kurulmuş, “tık tık, kim o?” oyunu oynuyordu.

Scott, eve geldiğinden beri ve yemek boyunca elinden düşürmediği cep telefonu ile Blackberry’sini sonunda bir kenara koymuştu. Kızları yatmaya göndermeden önce hep birlikte vakit geçirdiğimiz anları yaşıyorduk (aksamın o saatini-

de). O anda, sakince yanma gidip iki telefonunu da elinden almak ve ikisinin ekranını da topuğumla bir güzel ezme düşüncesi çok cazip gelmişti. Hattı kesersem, ofisle bağlantısını koparırsam sonunda çalışmayı bırakır, aklı evdeki bedenine geri döner, dikkatini bize verir belki.

Üç dakika önce...

Üç dakika önce, oturma odasının kapısına en yakın bendim, bu yüzden kapı çalınca ve ardından hızla yumruklanınca, Cora'nın sevinçle –ama güvenli bir şekilde– kapıya doğru atıldığını görünce, mavi boyalı sokak kapısına yöneldim. Tanıdığım biri olamazdı kapıdaki, çünkü tanıdıklarımız gelmeden önce hep telefon ederlerdi –geçerken uğramak niyetinde olan komşulara bile, gelmeden önce mesaj atmaları ya da aramaları gerektiğini “öğretmiştik”– kimse habersiz gelmezdi. Kapıya giderken, içimdeki endişe topuklarıma kadar yayılmıştı. Bu sabah kahvaltıdan sonra bulaşıkları yıkarken, bahçe çitine tünemiş bir saksağan görmüştüm. Okul dönüşü de, bahçede seke seke dolaşan o siyah beyaz kuşları...

Kapıyı açınca karşımda üç kişi gördüm. Kapıma gelmeleri için bir sebep yoktu. Geçen akşam döktüğüm tuzu hatırladım. Omzumdan geriye atmam gerekirken, fırçayla süpürdüğüm bir tutam tuz. Geçen ay, farkında bile olmadan altından geçtiğim merdiveni düşündüm. Nelere sebep olacağını, belirsiz bir gelecekte dünyamı nasıl parçalayabileceğini hiç düşünmeden üzerine bastığım çatlak kaldırım taşlarını hatırladım.

Bir dakika önce...

Bir dakika önce, kendi kendime, kadın polis memuru, “İyi akşamlar, Bayan Challey. Eşiniz evde mi?” diye sorduğunda *Kim öldü?* diye düşündüm.

Başımı salladım. Davet edilmeyi beklemeden içeri daldım. Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>
lar, doğruca oturma odasına girdiler. Daha önce de gelmiş gi-

biydiler. Davete gerek duymadan, muntazaman, hayatımı ve evimi altüst etmeye geliyorlardı sanki.

Şimdi...

Şu andayız, şimdiki zamanda, hayatımın başlamak üzere olduğu anda. Başlamak üzere olduğunu biliyorum, çünkü tüm dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor: bir kanepe, iki koltuk, bir halı, bir şömine ve çocukların, duvarları onurlandırması için gerekenden çok daha fazlası asılmış fotoğraflarıyla sıradan bir oturma odası olan bu mekân, bu insanların varlığıyla şimdi değişiyor. Bu *polisler* buradalar. Hayatım başlamak üzere, çünkü gerçekliğimin iplik iplik çözüldüğünü, yepyeni, hiç bilmediğim bir duvar hahsının yeniden dikilmek üzere beklediğini hissedebiliyorum.

“Bay Scott Challey” diyor kadın polis. Dudakları tuhaf bir şekilde, çok yavaş kımlılıyor.

Her şey yavaşlıyor, Cora ile Anansy’ye ulaşmam, kadın polis konuşurken onları yanıma almam asırlar sürüyor sanki. Sonra her şey hızlanıyor, bir saniye önce kapının önünde dikilen polisler, şimdi Scott’m ellerini tutup onu kelepçeliyorlar.

Kadın polis devam ediyor: “Sizi tutukluyorum, şey şüphesiyle...” Polis bir an susuyor, suçlama iddiasına, bütün bunlara sebep olan suça bir ara veriyor. Gergin ya da utangaç değil, ama duyarlı biri olduğu belli. Cora ile Anansy’yi önceden fark etmedi galiba, ama şimdi duruyor ve yavaşça onlardan yana dönüp kısacık bir bakış atıyor, sonra yeniden Scott’a dönüyor. Dile getirilmesine gerek duyulmayan bir şeyi paylaştıklarını anlatan, tamamen yabancı birinin imalı bakışı. Buna cevap olarak, elleri kelepçeli, bedeni dimdik, kasılmış vaziyette olan Scott ona bakıp başını sallıyor. Kadın polisin, çocukların önünde konuşmamasını uygun buluyor, zaten buna gerek de yok, çünkü tüm bunların sebebini biliyor.

Neler olduğunu biliyor elbette. Gözümüzün önüne serilen

bu kâbus sırasında, kızlar paçalarına yapışırken, ben olanları anlamaya ve çocuklarımı teskin etmeye çalışırken, Scott'ın olanlara gösterdiği tepkiyi gözden geçiriyorum: Scott endişeli, huzursuz, ama *dehşete kapılmış* değil. Bizim verdiğimiz tepkiyi vermiyor, çünkü ne olduğunu biliyor.

Neler oluyor?

Buz gibi ellerimle Cora'nın yüzünü bedenime doğru çevirmeye çalışıyorum. Köşedeki dükkândan bir daha bir şey çalarsa gelip onu götürceklerini söylediğim için polisler gelince dehşete kapılan Anansy yüzünü bacağıma gömmüş, ağlıyor. Bedenim onun gözyaşlarıyla sarsılıyor.

"Susma hakkına sahipsiniz" diye devam ediyor kadın polis. Bakışları kocamın üstünde odaklanmış durumda. "Ancak sorulduğunda cevap vermez ve daha sonra mahkemede söylerseniz savunmanıza zarar gelebilir."

Bu olay mahkemeye mi intikal edecek? Bir hata olmalı. Mutlaka bir hata var.

"Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

Kadın polis konuşurken, Scott kayıtsızca onu süzüyor.

"Size okuduğum haklarınızı anladınız mı?" Scott hafifçe başını sallıyor, sonra bana dönüyor. Neler olduğunu biliyor, olacakları biliyordu ve beni uyarma zahmetine bile girmedi.

Neden? diye düşünüyorum ona bakarken. *Bunun olacağını neden bana söylemedin?*

Sessizce sorduğum bu soruyu cevaplamıyor, sadece başını çeviriyor, birazdan onu çıkaracakları kapıya dikey gözlerini. Onlar gidince yere diz çöküp Cora ve Anansy'yi kendime çekiyor, onlara güven verebilmek, kendimi güvende hissedebilmek, kendimizi, takip edemeyeceğim bir hızla ortaya çıkan bu dünyadan koruyabilmek için onlara sınıksız sarılıyorum. Burası, hayatımın başladığı yer; ağlayan kızlarımın seslerini duyarak ve hayatımın mahvolduğunu farkına vararak.

2

Tami

Yirmi beş yıl önce.

“Ne işin var burada?” diye sordu Scott Challey. Müdüre çıkmak için koridorda bekleyen on bir yaş çocuklarına pek benzemezdim, bu yüzden bana böyle bir soru sorması şaşılacak bir şey değildi.

“Okulumuzun ilk kez katılacağı bir şey için takımda olmamı istediler. Onur duydum.” İnek öğrencilerden biri idim. Arkadaşlarımı da inekler arasından seçmiştim ve okulun en çalışkanları arasına girmiştim. İnek olmak umurumda değildi, böyle gelmiş, böyle gidiyordu. “Ya sen?” diye sordum Scott’a.

“Ben de” diye omuz silkti, başını çevirdi.

Scott Challey inek değildi. Scott Challey’yi tanırdım. Çalışkan öğrencilerden değildi, ama Challey’lerdendi. Challey ailesini herkes tanırdı. Annem ütülü üniformamız, güzelce taranmış saçlarımız ve düzgünce yapılmış ödevlerimizle dolu okul çantamız olmadan bizi okula göndermezdi. Scott’ın ailesi ise, üstlerine düşeni yeterince yaptıklarına inanıyordu, çünkü Scott genellikle okulda görülüyordu ve davranışlarıyla ilgili okuldan gelen mektuplardan, arada bir de olsa okula gittiği anlaşılıyordu (annemin dediğine göre).

Annemle babam yolda ne zaman Challey’lerden birini görseler, arkasından fısır fısır konuşurlardı, ama bizim duyamayacağımız kadar uzak sesle değil. Aksine, aslında mahiyetinin

karşı tarafına geçeceğimiz türden insanlar olduklarını biliyorduk. Ama bu yüzden karşıya geçmiyormuş gibi davranmanız gerekiyordu; onlar yüzünden yolunuzu değiştirdiğinizi anlarsa, onlar da aynısını size yapardı. Pek çok şeyin karşılığını verirlermiş diye duymuştum, tam da bu yüzden, duymuştum ki, size sadece yanlarından geçtiğiniz için dayak atacakken, mesela sizi yakalamak için karşıya geçerek de dövebilirlerdi.

Okulun Scott'tan böyle bir şey yapmasını istediğine inandığımdan emin değildim. O çocuğun başı hep belaya girerdi. Mesela, geçen hafta fizik dersinde Bay McCoy, Scott'ı tahtaya kaldırıp herkesin önünde bir soruyu cevaplamasını istemişti. Scott cevap vermiş, ama Bay McCoy cevabın yanlış olduğunu söylemişti. Çocuklardan birkaçı ona kıs kıs gülmüş, Scott gözlerini belerterek, öfkeyle bize bakmış, herkes gülme-yi kesip sus pus olmuştu bir anda. Ben gülmemiştim, çünkü Scott'ın haklı, Bay McCoy'unsa haksız olduğunu biliyordum. Başka biri el kaldırıp aynı şeyi söyleyince Bay McCoy utanmış, Scott'tan özür dilemişti. Ama gözlerini kısmış kötü kötü bakmakta olan Scott, "Bir daha bana böyle bir şey yaparsanız kalbinizi kaşıkla çıkarıp köpeğime yediririm" demişti. Bay McCoy cevap vermemiş, hiçbir şey yapmamıştı. Başka biri olsa bağırıp çağırır, onu müdür odasına gönderirdi, ama karşısındaki Scott'tı, onunla uğraşırsa Scott'ın dediğini yapacağını biliyordu. Scott bizzat yapmasa bile, onun yerine aile-si yapardı.

"Okul senden böyle bir şey yapmanı gerçekten istedi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten istediler. Neresi komik bunun?"

Omuz silktim. "Yapmak isteyeceğini düşünmezdim."

Sessizce oturduk, müdürün kapısının ardından gelen sesleri dinledik. "Bay McCoy'a o kaşıklı şeyi neden söyledin?" diye sordum Scott'a. Dilimi tutamamıştım. İnsanın neden böyle bir şey söyleyeceğini bilmek zorundaydım.

“Onun yüzünden herkes bana güldü.”

“Herkes gülmedi. Ben gülmedim. Çoğumuz gülmedik. Gülenlerden çok gülmeyenler vardı.”

“Ben öyle sandım.”

“İyi de, neden öyle dedin? Korkunç bir şey.”

Scott omuz silkti. “Ağabeyimden duymuştum.”

“Ama çok korkunç.”

“Ağabeyim de öyledir, sanırım.”

“İyi.”

Yine uzun bir süre hiç konuşmadık. Sonra ben, “Ağabeyin kötü biri diye senin de kötü olman gerekmez” dedim.

Scott gözlerini dikip bana baktı. “Gerekmez mi?”

“Hayır” dedim. “İstersen iyi biri olabilirsin. Ya da korkunç biri olmayabilirsin. Mesela bak, benden o kadar büyük olmasına rağmen, ablam oyuncak ayıları çok sever. O oyuncak ayı seviyor diye benim de sevmem gerekmez. Ağabeyin kötü biri diye senin de kötü olman gerekmiyor. Ne istiyorsan o olabilirsin.”

Onunla anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi, kaşlarını çatıp uzun uzun bana baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, tabii ki.”

Çok uzun bir süre birbirimize hiçbir şey söylemedik, sonra ben, “O zaman yapacak mısın bu işi?” diye sordum.

“Ne bileyim, annemlerin ne diyeceklerine bağlı. Sen?”

“Bilmiyorum, annemlerin ne diyeceklerine bağlı.”

“Öyleyse yine de yapacaksın” dedi Scott.

“Evet, galiba yapacağım. Sen yapmayacaksın herhalde” dedim ona.

“Hayır, galiba yapmayacağım.”

Kapının öte yanından gelen sandalye seslerini duyunca duvara dayanmayı bırakıp doğruldum. Scott Challey doğrulmamıştı, duvara yaslanmaya devam ediyordu, çünkü kim-

senin, kendisi ve yaptığı şeyler hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Kapı kolu çevrilirken dayandığı duvardan kendini ileri ittiğini gördüm göz ucuyla. Ellerini ceplerinden çıkardı, dil gibi dışarı sarkan kırık beyaz gömleğini içine soktu ve doğruldu.

“*Oı*” dedi.

Ona baktım.

Çenesini bana doğru kaldırdı.

Sırıtarak karşılık verdim. İyi biriydi. Bir Challey’ye göre.

Beatrix

Bana Beatrix deyin. Tüm arkadaşlarım böyle der. Bazıları Bea der, ama onlar beni epeydir tanırlar, sizinle daha yeni tanıştığımız için, sakıncası yoksa Beatrix demenizi tercih ederim.

Sizinle yeni tanıştıklarında izin almadan adınızı kısaltanların sayısı hayret vericidir. Bu da bir parça özgürlüktür mü dersiniz? Böyle bir şeye cüret edemeyeceğinizi düşündüğümünden değil. Sadece şu anda netleştirmek istiyorum ki, bana Beatrix demenizi tercih edeceğim. Birbirimizi tanıyınca adımı kısaltabilirsiniz ya da uzatabilirsiniz, ama bana Trixie derseniz, muhtemelen dönüp bakmam (okuldaki en yakın arkadaşım Eilise Watford'un dişi bir köpeği vardı; adı Trixie'ydi, herhalde anlamışsınızdır, neden dönüp bakmaya-cağımı).

Karşımdaki adam yanılır da bana Bea diyecek olursa söyleyeceklerim bunlar. Aslında internette tanıştığım erkeklerin içinde şu ana kadar en iyisi o.

Evet, internette flört ediyorum. Aslında amatör takılıyorum. Hayır, pek de işime yaramadı. Henüz. Bir yığın adamla konuştuktan sonra dört tanesiyle buluştum: Biri, iddia ettiğinden yirmi yaş büyük çıktı (bana eski bir fotoğrafını göndermiş bir de); biri, daha ilk buluşmamızda genelev bağımlısı olduğunu, ama iyi bir kadının sevgisiyle bu alışkanlıktan

mutlaka kurtulacağını söylemeye karar verdi; biri, bekâr olduğunu söyleyip *nikâh yüzüğünü taktığı parmağındaki yüzük izini saklama zahmetine bile girmedi ve dördüncüsü de karşımnda oturuyor.*

Doğrusunu söylemek gerekirse, buna devam edeceğimi hiç sanmazdım. Kocam fahişenin tekiyle –yani başka bir kadınlı– kaçtıktan sonra bile, sanırdım ki... Bilmiyorum, *hâlâ* bunu yapacağımı düşünmezdim işte.

Karşımdaki bu adam normal görünüyor. İnternette tanıştığımızda gayet espriliydi, seks muhabbetine girmemiş ve fotoğrafını görmek istediğimde beni anlayışla karşılamıştı. Ayrıca kendisini, medeni durumu hakkında uzun uzadıya sorgulamıştım, o da bana evlenip boşandığını söyleyecek kadar dürüst davranmış, belirsizliği ortadan kaldırmak için, gerekirse boşanma evraklarını getirebileceğini söylemişti.

Bu bizim ilk “gerçek randevumuzdu” ve gerçek hayatta oldukça yakışıklıydı.

Brighton’daki pahalı restoranlardan birindeydik –ünlü isimlerle prim yapmaya çalışan biri değilim, bu yüzden hangisi olduğunu söylemeyeceğim– ve bu kısmı cidden çok etkileyici, restoranda özel bir bölme ayırtmıştı. Özel bölme ayırtacağın insanı *tanıman* gerekir, hele de bu kadar kısa zamanda. Bu yüzden kendisini kutluyorum.

“E, Beatrix, kendinden bahsetsene biraz” diyor.

Ve ona gülümsüyorum, hiçbir şey anlatmayacağımı bile rek.

3

Tami

Hâlâ titriyorum.

İki saat geçti, ama ben hâlâ titriyorum. Kızlara sarılıp öper ve onlara bir şey olmadığını söylerken bu titreme bir an geçiyor. Üstüme yapışan bu titremeyi, şaşkınlığı ve korkuyu, saklayabilmişim. Gördükleri şeyler karşısından hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, inliyorlardı.

Onları yukarı çıkarıp büyük yatağa yatırmama ses çıkarmadılar ve bir müddet daha ağladılar, bana sarıldılar; ben de ikisinin ortasına oturup gözyaşları dinene, uykuya dalana kadar yavaş yavaş, şefkatle saçlarını okşadım.

Küçükken, gece ikisinin de uykusu kaçtığında da aynı şeyi yapar ve bundan çok hoşlanırdım: Uyku ihtiyacı içindeki bedenlerimiz narin bir mozaik parçası gibi birbirine dolanmış halde hep birlikte büyük yatağa geçerdik. Scott yatağın kenarında uyumaktan nefret ederdi, ama ben içten içe bayılırdım. Evet, çocuklar yuvarlanıp yataktan düşerler diye, asla derin uykuya dalmazdım, ama hep beraberdik, birbirimize yakındık, uyanık olmasak da birlikte zaman geçirirdik.

Çocukların arasında yattığım yerden kalkıp merdivenin en üst basamağına, yerimden kalkmamacasına oturdum, bir yanımda cep telefonum, bir yanımda ev telefonu vardı; titriyordum. Yumruklarımı sıkıp ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım, ama vücudumun kalan her yeri titriyordu hâlâ.

Scott aramış mı, ya da mesaj göndermiş mi diye telefonu kontrol etmeme hiç gerek yoktu. Gerek yoktu, ama yine de, bir şeyleri kaçırmış ya da duymamış olabilir miyim diye bakma ihtiyacı hissettim.

Onu götürürlerken yüzündeki o ifade... Yüzünde, gözlerinde bir şeyler vardı, beden dilinde gizli olan bir şeyler.

Ne olduğunu çözecek kadar aklım başımda değildi, ama olmaması gereken bir şeyler vardı. Tanıdığım, âşık olduğum, evlendiğim, çocuklarını doğurduğum Scott öyle bakmazdı hiç. Zihnim hızla, bir ileri, bir geri sarıyordu. Beynim uğulduyor, tek bir tanesine uzun süre takılıp kalamayacağım kadar hızlı bir şekilde bir sürü düşünce geliyordu aklıma. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Yumruk yaptığım ellerimi açtım, koridorun loş ışığında titreyen parmaklarıma baktım.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Herhangi bir şey. Burada oturup beklemeye devam edersem sonunda beynim patlayacaktı. Cep telefonumu alıp internete girdim, Brighton Polis Karakolu'nun numarasını buldum ve titremem kesildi. İki numara vardı, bir Hove'da, biri Brighton'da. Onu nereye götürmüşlerdi acaba? Hove daha yakındı, ama Brighton da daha büyüktü.

Mesafe, büyüklüğe galip geldi. Numarayı tuşlarken yeniden titremeye başladım. Telefona cevap veren kişi Scott orada mı diye kontrol ederken de iyice arttı. Orada değildi. O zaman Brighton'da olmalıydı. Öbür numarayı aradım. Orada olduğunu teyit edebilirlerdi. Onunla konuşamazdım. Neden tutuklandığını, suçlanıp suçlanmadığını bana söylemeyeceklerdi. Salıverilecek mi, ya da ne zaman salıverilecek, bilgi veremezlerdi. Bana söyleyecekleri tek şey orada olup olmadığıydı. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Kalbim her atışında, *Oraya mı gitsem?* diye soruyordu. *Karşılarında duran birini kulak ardı edemezler.*

Geç olmuştu. Gözlerim kapalıydı. Her şeyi unutmuştu.

ğırabileceğim kadar yakında oturan iki kişi vardı sadece. Kızların eskiden beri tanıdığı, şişe biçimindeki yolun çapraz karşısında oturan Beatrix'in bu akşam randevusu vardı. Düşük bir ihtimal de olsa eve erken dönmüştür ya da randevusu iptal olmuştur diye onu aramak istedim, ama telefonu kapalıydı ve mesaj bırakılamıyordu. Şimdi benim yerime o olsaydı ve kızlar uyansalardı sorun çıkmazdı. Onu doğduklarından beri tanıyorlar, Bix diye hitap ediyorlardı. Anansy'nin vaftiz annesiydi, kızlar onu görmediklerinde çok özölüyorlardı. O yanlarında olduğunda evde olmamak beni hiç endişelendirmiyordu.

Diğeri ise Mirabelle'di. Kızlar onu Beatrix'ten daha farklı bir şekilde severlerdi. Onunla iki yıldır arkadaşlık ediyorduk ve kızların hayatına da o zaman girmişti, ona Mirabelle Teyze, derlerdi. Scott'la beraber çalışıyor ve burada kızlarla ilgiliniyordu, ama ben yakınlarda bir yerlerde olmuştum hep. Uyanırlar da yanlarında onu görürlerse ne tepki vereceklerini, ya da onun böyle bir zamanda onları teselli etmek için ne yapacağını bilemiyordum.

Suskun telefonlar, haber alamayışımla pasif olarak dalgaya geçmeye devam ediyordu. Seçeneğim yoktu. Neler olduğunu öğrenmek istiyorsam oraya gitmem gerekecekti. Neler olduğunu öğrenirsem –elimden bir şeyler gelirse– titremem de geçirdi belki.

Cep telefonumdan Mirabelle'in numarasını tuşlayıp arama düğmesine bastım. Telefon çaldı, sonra, "Selam, ben Mirabelle, mesaj bırakın" uyarısını duydum. Telefonu kapattım. Tekrar aradım. Açmadı. Tekrar aradım. Açmadı. Dördüncü arayışımda endişeli bir sesle cevap verdi: "Alo?"

"Mirabelle, benim" dedim. O kadar rahatlamıştım ki, gözlerim yaşardı. "Çok şükür, oradasın."

"Tami?" dedi ihtiyatlı bir sesle. "Ne oldu?"

Tanıdık bir ses duymak, gözyaşlarımmın ses tellerimi söz-

cüklerimi, konuşma yetimi bastırmasına sebep olmuştu. Kafamda sürekli aynı görüntü dönüp duruyordu: Elllerinde kelepçe, polisler onu götürüyorlar, yüzünde anlam veremediğim o ifade. “Ben, şey, yardımına ihtiyacım var” dedim kendimi kontrol etmeye çalışarak. Sesimin kırılgan, çatlak, neredeyse aksak tonunu örtüp bastırmaya çalışıyordum. Şu halimden daha güçlü olmak zorundaydım. Sorumluluğu üstüm almak ve zayıflık göstermemek istiyordum.

“Mesele nedir?” diye sordu temkinli bir sesle. Cevabımı beklerken kahverengi yüzünde açık ela gözlerinin kısıldığını görebiliyordum.

“Ben... ben... Buraya gelebilir misin? Yüz yüze konuşsak daha iyi olacak.”

“Şey, eee, aslında olmaz, kıyafetim dışarıya çıkmaya uygun değil. Telefonda anlatamaz mısın?”

“Eee... Hayır. Lütfen, yardımına ihtiyacım var.”

“Ben... Eee... Yalnız mısın?”

“Hayır, kızlar evde, ama Scott yok.” Adını söyleyince çöküverdim. Koridorun zemininde, gevşemiş birleşim yerlerinden saçılan minik ışık huzmelerine dalıp gitmiştim. Sessizce hıçkırarak ağlıyordum. İç çekişlerim kızları uyandırmayacak kadar hafif, ama telefonda duyulacak kadar yüksekti.

“Tamam, geliyorum” dedi. “Giyinip hemen çıkıyorum.” Telefonu kapatırken teşekkür bile edememiştim.

Yirmi dört yıl önce

Hiç de adil değildi bu. Sınıftaki tek kız bendim ve Sevgililer Günü’nde bir tane bile kart almamıştım. En arkada oturan, burnunu karıştırıp sümüğünü yiyen Kim Meekson’un bile kartı vardı, ama benim yoktu. Bu sabah kapının altından ablam Genevive’e beş, ağabeyim Sarto’ya sekiz kart atıldı. Bana ise koca bir sıfır. Sınıf öğretmenim Bayan Harliss’in masasının yanında duran kırmızı posta kutusunu açtılar-

da, hiç değilse bir tane de bana çıkar diye düşünmüştüm. Hayır. Oradan da bir şey çıkmamıştı.

Posta kutusu boşaltıldıktan ve bana bir şey gelmediği anlaşıldıktan sonra etrafıma bakındım, farklı olduğumu anladım ve kendimi küçücük hissettim. Boğazım düğümlenmişti, ama bu olayı önemsemediğimi kimseye göstermek istemiyordum. Yanımda oturan ve en iyi arkadaşım olan Phyllis Latan, "Benimkini paylaşabiliriz" dedi. İstemiyordum, saçını yıkamadığı için çok kötü kokan Harry Nantes'tan gelmişti onunki, ama arkadaşım nezaket göstermişti, bu yüzden kartı alıp bir süre elimde tutup geri vermek zorunda kaldım, çünkü vermeyeceğimi sandığımı anlamıştım.

Kimse benden hoşlanmıyordu. Hiç kimse. Oğlanların benden o şekilde hoşlanmasını istemiyordum aslında, ama kimse benden hoşlanmadığı için kart almayan tek kız olmak da istemiyordum. Bütün okulda tek bir kart bile almayan tek kız bendim muhtemelen.

Ayaklarımı sürüye sürüye eve yollandım, evime giden köşeyi dönerken, Genevieve ile Sarto'nun haftalarca benimle dalga geçeceklerini biliyordum. Evin en küçüğü olmak zaten yeterince kötüydü, bu olay da benimle dalga geçecekleri en kötü şey olmuştu.

Ansızın, Scott karşıma çıktı. Her zamanki pis kılığıyla önümde duruyordu: Yani, neredeyse çözülmüş bir kravatı takmanın ve —okul ceketinin altından, gizlice bakar gibi sarıkan— pislik içindeki bir gömleği giymenin hiçbir manası yoktu. Kırmızı kazağını beline bağlamıştı, pantolonu da çamur içindeydi.

Birkaç saniye, ne bir şey söyledi, ne de bir şey yaptı, sonra, "Al" diyerek, kırmızı bir zarf fırlattı suratıma. Ben daha, "Ne bu?" demeye fırsat bulamadan, o çoktan topuklamıştı bile. Koşarken, omzuna astığı Head marka siyah deri çantasının sapına bağladığı futbol ayakkabıları sallanıyordu. Önün

uzaklaşmasını seyrettim, bizim sokağın köşesini dönene kadar da elimdeki zarfa bakmadım.

Sonra zarfı açınca, ön tarafında kırmızı bir kalbi kucaklayan beyaz ayıcıklı bir kart buldum. Dışında “Sevgililer Günü’nün Kutlu Olsun” yazıyor, içinde “Gizli Hayranın” diye devam ediyordu.

Scott düzgün bir el yazısıyla şöyle yazmıştı:

Fena değilsin, sen.

Ne demek istediğini anlamıştım: Benden Harry’nin Phyllis’den hoşlandığı gibi hoşlanmıyor, sadece benim üzülmemi ve dünyada Sevgililer Günü kartı alamamış tek kız olmamı istemiyordu.

Ceket. Ayakkabılar. Çanta. Cep telefonu. Cüzdan. Para. Anahtarlar.

Yirmi dört yıl önce

Genevieve yemekten sonra, “Challey’lerin oğluyla ne yapıyordun sen?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Seni gördüm, yatak odasının penceresinden. Orada durmuş seninle konuşuyordu. Sana kart verdi gibime geldi. Ne yapıyordun onunla?”

“Hiç” dedim.

“Ondan uzak dur Tami” dedi.

“Ona yaklaşmıyorum ben. Eve geldiğimde oradaydı.”

“Sana çıkma mı teklif etti?”

“Hayır!”

“Bana bak, ya ondan uzak durursun ya da annemlere söylerim.”

“İstediyini söyle” dedi. “Ben bir şey yapmadım.”

“O çocuğun ailesi tam bir ırkçı, biliyorsun.”

“Bana ne? Onunla hayatımda sadece bir kere konuştum, bir de daha önceden. Hepsi o.”

“Tami, inan ki o çocuk bir baş belası. Sadece ondan uzak dur.”

Ablama omuz silktim, çünkü o bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Scott’tan hoşlanmıyordum, o da benden hoşlanmıyordu. Müdür odasının önünde beklediğimiz günden beri konuşmamıştık ve muhtemelen hiç konuşmayacaktık. Sadece kibarlık etmişti, hepsi bu kadar. Evet, o Challey’lerdendi ve evet, hepsi –o da dahil– baş belasından başka bir şey değildi, ama bir Challey bile, hayatında bir kez olsun kibar davranabilirdi, değil mi?

Mirabelle düşündüğümünden daha erken gelmişti. Benim için yeni koşu kıyafetleri ararken, ona aldığım altın rengi eşofman takımı giymişti.

“Utanmam yoktur, bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir” demiş ve askıdan kendi bedenini bulmuştu.

“Ne yani, şimdi bir de altın dış mi taktıracaksın buna uygun diye?” demiştim.

“Beni tahrik etme” diye cevap vermişti.

Altın rengi eşofmanının üstüne kırmızı yağmurluğunu giymiş, kuşağını bağlamıştı, ayaklarında da gri kürklü Ugg botları vardı. Darmadağın saçlarını geriye doğru toplamış, saç lastiğiyle öyle bir bağlamıştı ki, saçları şeleden akan sular gibi başından aşağıya dökülüyordu. Yüzünü yeni yıkamış olduğu anlaşıyordu. Herhalde aradığım sırada yatmaya hazırlanıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu. Siyah yağmurluğumu ve kırmızılı beyazlı spor ayakkabılarımı giymiş olduğumu görünce endişesi korkuya döndü. “Nereye gidiyorsun?”

Arabayla gitmek yerine taksi çağırdım, çünkü vitesi doğru

yecek bir şeyler var, hiç çekinme. Elimden geldiği kadar çabuk döneceğim. Söz veriyorum. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

Bana bir kere daha hayır demesine fırsat bırakmadan, dışarı çıkıp taksiye koştum. Çünkü bir kez daha hayır derse, ikna olmak zorunda kalacaktım.

On sekiz yıl önce

“Merhaba, Tamia Berize, iyi misin?” dedi. Lewisham’daki en güzel otobüs duraklarından birinde bekliyordum – durağın çatlak, dalga dalga olmuş plastik “camlarında” sadece iki tane sakız lekesi vardı, oturaklar çok az kullanılmış ve fazla kirlenmemişti, afişlerden ikisi hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Onu görünce gözlerim parladı. “Eskileri hatırladım bir anda” dedim sırtarak. Onu yıllardır görmemiştim. “Nasılsın?”

“İyi, iyi.” Scott Challey koca adam olmuştu. İkimiz de ortaokulu bitirmiş, ben süper liseye geçmiştim, ama o aynı okulda kalmıştı. Temiz, derli toplu giyinmeyi hiç beceremeyen küçük bir çocuktan, çok güzel giyinmiş –havali, lacivert bir kot, beyaz bir tişört ve uzun, siyah bir ceket– bir delikanlıya dönmüştü. Dağınık saçları modaya uygun, üstler uzun kalacak şekilde kesilmişti. Ben bile üniversiteye gitmezken, onun ailesinden birinin gitmesini bir türlü anlayamayan umutsuzluk içindeki annemden, onun üniversiteye gittiğini duymuştum. Okulumdaki diğer öğrencilerden, ailesinin üniversiteye gitmesini onaylamadığını öğrenmiştim. Eve getirdiği Üniversite ve Yüksekokullar Giriş Formu’nu çöpe atmışlar. Öğretmenleri, bunun bulunmaz bir fırsat olduğunu anlatmaya çalıştıklarında kibarca küfür yiyerek kapı dışarı edilmişler. Duruma müdahale eden tek kişi anneannesiymiş. Ailede son sözü o söylüyormuş anlaşılan. Nadiren de olsa konuştuğu zaman onu dinliyorlar, dediğini yapıyorlarmış. Duyduğuma göre, “Scott oğlumuz üniversiteye gidecek” demiş. İşte o kadar.

“Ne kadar da büyümüşsün. Çok etkilendim.”

“Ben mi büyümüşüm? Asıl sen olgun bir yetişkin olmuşsun. Herhalde çalışıp kendine kıyafet falan alabildiğin için.”

“E, sen de çıplak sayılmazsın, değil mi?”

“Ahh, ama çalışınca işler değişiyor. Ailen nasıl oldu da üniversiteye göndermedi seni?”

Omuz silktim. “Hâlâ sakinleşmediler. Çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlayıp seneye üniversiteye gitmeye karar vereceğime inandırdılar kendilerini.”

“Gidecek misin peki?”

“Eee... Hayır, işimden çok memnunum. İlerleme şansım var. Hoşuma da gidiyor, ama üniversite olasılığının hâlâ geçerli olduğunu düşünerek mutlu olacaklarsa, onları bu rüyadan uyandırmak istemem.”

“‘Uyandırmak’ öyle mi? Amma da havalı konuşuyorsun. Ne iş yapıyorsun bakalım? Sözlük mü yazıyorsun? Buradan eşanlamlılar sözlüğüne mi terfi edeceksin?”

Güldüm. “Hayır, Telmeco adlı bir şirkette kurumsal iletişim bölümünde çalışıyorum.”

“Şu büyük telefon şirketi mi?”

“Sabit telefonlar, cep telefonları ve internet.”

“Vay vay, çok etkilendim. Ne iş yapıyorsun? Çay kahve servisi mi?”

“Evet ve diğer işler; küstah şey seni.”

“Ciddiyim, ne yapıyorsun?”

“Bir sürü şey, daha çok diğerlerine yardımcı oluyorum, ama bülten yazma işini de bana verdiler. Bilgisayarda ve kurum içi ağ üzerinden yapmak gerekiyor. Çok eğlenceli. Ayrıca bir sürü şey öğreniyorum. Ona buna karışmaz, işime bakarsam, sanırım, eee, altı ayda falan orayı yönetmeye başlarım.”

Kalın, genizden gelen sesiyle kahkaha atarken, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yüzü aydınlandı. Pat diye yanıma yanaşıp, “Büyüldüğü” diye kısıf verip bantı antey.org

“Üniversite nasıl gidiyor?”

“Evet, iyi, iyi. Üniversite, kendini yeniden keşfetmek için büyük şans. Orada çoğu kişi Challey adının ne manaya geldiğini bilmiyor. Bu çok hoşuma gidiyor.”

“Sizinkileri ziyarete geldin herhalde.”

“Evet. Onun gibi bir şey. Aslında, anneannemin cenazesi var.”

“Ah, çok üzıldüm.”

“Sağ ol” dedi. “Buraya gelmemin asıl sebebi oydu. Artık pek bir sebebim kalmadı. Her gelişimde neden gittiğimi hatırlıyorum ve geri dönmeyi hiç istemiyorum.”

“O kadar da kötü değil” dedim dirseğimle kolunu dürterek. Duyduklarıma göre o kadar da kötüydü aslında, ama suratının asılmasına sebep olan katıksız acılardan bahsetmek istemiyordum.

Kara kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Değil mi?”

“Umarım değildir” diye kabul etmek zorunda kaldım.

“Çok komik, değil mi?” dedi. “İkimiz de çok önemli konularda ailelerimizi hayal kırıklığına uğrattık ve bu yüzden hapse de girmedik.”

Yine gülmeye başladım. “Suç işlemedin, değil mi? Bazen kendime, ailemin işlediği gibi suçlar işlemediğimi hatırlatmak zorunda kalıyorum.”

“Ben de. Yalnız benim durumumda bu hayal kırıklığına sebep oluyor.”

“Uygunsuzlar ve dışlanmışlar, yani ben ve sen.”

“Evet.”

“Aileme göre asıl sorun, onların beklentilerine karşılık verememiş olmayı kafama takmamam. Beynimi ve okula gitmem için yaptıkları onca fedakârlığı boşa harcadığımı düşünüyorlar. Ama dediğim gibi, bir şeyi sırf biri istedi diye yapmak zorunda olmadığında geri dönersin. Ne olmak istiyorsan olabilirsin.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biliyor musun, TB, bunu bana söylediğinde hayatımı de-
ğiştirmiştin. Anneannem Cora’ya haklı olup olmadığını sor-
muştum, ‘evet’ demişti. O zaman bir gün niversiteye gidebi-
leceğimi söylemiştim, ona da ‘evet’ demişti. Gideceğimi aile-
me söyleyen oydu ve kimse itiraz etmedi. Eve para getirmemi
istiyorlardı, ama yine de razı oldular. Hepsi senin sayende.”

“Hepsi benim zaten: Hayat değiştirici, aileyi hayal kırıklı-
đına uğratıcı.”

“Her yönden mkemmek kadın.”

Onun ağzından böyle bir şey duymak o kadar komik gel-
mişti ki, kahkahalarla gülmeye başladım. “İyi idi! Bu la-
fı tişrtme bastırabilirim.” Elim i ggsme götürdüm. “‘Her
yönden mkemmek kadın.’ Hoşuma gitti. Hem de çok.”

“Gördün mü, niversiteye gitmenin bir faydası varmış.”

“İşte” dedim. “Otobsm geldi. Bu gece için bir servete pat-
lamayacak göz alıcı bir kıyafet bulmaya Croydon’a gidiyorum.”

“Neden? Ne var bu gece?”

“Dünyanın en yakışıklı erkeğiyle ilk randevuma ıkaca-
đım” dedim.

“Gerçekten mi? Bu gece dışarı çıkacağımızı bilmiyordum.”

“Sen!”

“Ben de gelebilir miyim? Seeceğin kıyafet için erkek g-
zyle fikir veririm.”

“Olur. Ama canın sıkılır. İlk girdiğim dükkânda denedi-
đim ilk kıyafeti almadan önce milyonlarca mağazaya girer
Çıkarım.”

“Fark etmez. şimdilik işim yok zaten.”

“Ahhh... Enfes bir kadınla randevun mu var yoksa?”

“Ha, evet” diye cevap verdi, pis pis sırtıtmaya başladı.

“O tür randevulardan biri, yanılmıyorsam?”

“Evet.”

“İyi, aferin sana.”

“Anlaşılankimize De Aferin TB Sıkımmızda”
//rantey.org

Hayatımda polisle muhatap olacak pek bir durum yaşamamıştım. Polise başvurmayı düşündüğüm bir suçun kurbanı olmamıştım –sadece bir defasında, arabamın kapısını kilitlemeden bıraktığım zaman bozuk paralarım ve uydu navigasyon sistemim çalınmıştı– ve tutuklanmamı gerektirecek bir suç da işlememiştim. Yine de, otomatik cam kapılardan girip Brighton Polis Karakolu’nun geniş danışma bölümüne gidiyordum işte. Burası, dışarıdan bakıldığında uzun, basık daireli apartmanları andıran krem-beyaz renkli kocaman bir binaydı.

Metin olmaya, titrememi durdurmaya çalışarak, sıradan birini dezavantajlı duruma düşürmek için tasarlanmış –bankonun ardındaki görevliyle konuşabilmek için başınızı hafifçe kaldırmanız gerekiyordu, görevli de sizi görebilmek için aşağıya bakıyordu– geniş, oymalı ahşap bankoya doğru ilerledim.

“Merhaba” dedim görevliye.

Benden yaşlıydı, muhtemelen emekliliği yaklaştı. Çifte gerdanı solgun, yaşlı yüzünden aşağıya sarmaya başlamıştı. Saçları beyazlamış, biraz şişmanlamıştı, ama radikal tedbirler alacak kadar değil. Konuşmak yerine bankoya doğru eğildi, beyazlamış kaşlarını kaldırdı.

“Kocam buraya getirilmişti, şey, tutuklandı. Onu görebilir miyim acaba?”

Polis memuru başını yana yatırıp şefkatle bana baktı; nazik olabilecek ve belki de beni sakinleştirecek kapasitesi varmış gibi duruyordu.

“Adı nedir?” diye sordu.

“Scott Challey.” Sözcükler ağzımdan çıktığı anda boğazım düğümlendi. Scott Challey. Scott Challey. Scott Challey.

Bilgisayara ya da ailelerinin gözü önünde alınıp götürülen kişileri yazdıklarını düşündüğüm kayıt defterine bakmadan, “Ha, evet Bayan Challey. Birkaç saat önce getirildi” dedi. “Evet, kendisi buradadır.”

Ben onu sormadım ki, görebilir miyim diye sordum, diye geçirdim içimden. "Onu görebilir miyim?"

Yüzünde, elinizi tutup kötü haberler veren birinin ifadesi belirdi, yavaşça başını salladı. "Kusura bakmayın hanımefendi, mümkün değil, hâlâ sorguda."

"Neden sorgulanıyor?" diye sordum. "Ne kadar sürecek?"

"Maalesef iki sorunuza da cevap veremem."

"Veremez misiniz, vermez misiniz?" dedim hüsrân içinde.

Yumruklarımı sıkıp titrememeye, ağtılar yakmamaya çalışıyordum. Başımı geriye atıp bedenimi ve ruhumu, içimde koştururan tüm duygulardan arındıracak kadar yüksek sesle, uzun uzun haykırmak istiyordum. Bu olanların sebebini, hayatımın neden yıkıldığını ve bu adamın neden bana yardımcı olmadığını anlayamıyordum.

"Hiç değilse onu tutuklayan dedektif bayanla görüşsem?"

"Sanıyorum, o da şu anda eşinizi sorguluyor."

"Lütfen, Sadece konuşmak istiyorum. Eşimle konuşamıyorsam dedektifle konuşayım bari. Eşimi görmüş olan birinden onun iyi olduğunu öğrenmek istiyorum sadece. Dedektif bana iyi olduğunu söylerse ben de gidip çocuklarımla ilgilenir, eşimin eve dönmesini beklerim. Lütfen? Lütfen?" Yalvarmayı sevmem, ama bazen, elinizden başka bir şey gelmez. Bazen amaçlar, araçları meşrulaştırır.

İyi kalpli polis memuru müşfik bakışlarla beni uzun uzun süzdü. Yüzümdeki telaşı, korkuyu ve şaşkınlığı görebiliyordu. Bir yanım hâlâ bunların gerçek olduğuna, polis karakolunda bulunduğuma, iyi kalpli polis memurundan, kocamı tutuklayan dedektif bayanla görüşmeme izin vermesini istediğime inanmıyordu. Kocasını sürekli tutuklanan biri değilim, bu yüzden olanların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Bakalım ne yapabiliriz" dedi iyi kalpli polis memuru.

"Lütfen oturun." Kapının yanındaki oturakları gösterdi ba-

şıyla. Dik durmam gerekiyordu; otursam daha zayıf, daha etkisiz görünecektim. Yine başıyla oturakları gösterdi ve ben dediğini yapmak zorunda olduğumu anladım, yoksa ne yapabileceğine bakmak için pek bir çaba sarf etmeyecekti. Bu hiç de nazik bir davranış değildi doğrusu.

Oturaklara doğru ilerledim, muhtemelen uyuşturucu ve alkol yüzünden çıt diye kırılacak kadar zayıf ve harap haldeki bir adam ile sahip olduğu bütün kıyafetleri üstünde taşıdığı için koskocaman olmuş aksakallı bir adamın ortasına oturdum. Adamın giydiği bütün kıyafetler, elleri, parmaksız eldivenleri, eski püskü, delik ayakkabıları gibi kurumuş simsiyah lekelerle kaplıydı. Boğazımın arka kısmına çarpan, aldığım her nefeste aşağıya süzülüp midemi altüst eden kesif bir sidik, ter, kir ve bira kokusu saçıyordu etrafına.

Polis memuru elinin altındaki telefonu kaldırmak için oturmamı bekliyordu gerçekten de. Üç tuşa basarken dik dik bana baktı, karşı tarafın cevap vermesini beklerken bakmaya devam etti. Sonra, tahmin ediyorum, dudak okumayla neler konuştuğunu anlamayayım diye, alçak sesle telefonda konuşurken öbür tarafa döndü.

Midem ağzıma gelmişti.

Bulantıyı falan geçmiş, resmen içim kalkmıştı. Kusmama ramak kalmıştı. Sebebi, sadece yanımda oturan adam değildi, ürkütücü gerçeğin yavaş yavaş yüzüme çarpmış olmasıydı aynı zamanda. Scott tutuklanmıştı ve çocuklar buna şahit oldukları için çok sarsılmışlardı. Mirabelle'i arayıp kızlar iyi mi diye sormak istiyordum, ama uyanırlar da neler olduğunu öğrenemeden eve gitmek zorunda kalırım endişesiyle cesaret edemiyordum.

Gözlerim iyi yürekli polis memurunun yüzündeki acıma ifadesine kenetlenmişti. Saf, su katılmamış bir merhamet. Yüzündeki ifade, *"Milyonlarca kez gördüm bunu"* diyordu. *"Kocasının ne mal olduğundan habersiz, zavallı, kandırılmış"*

bir eş buraya gelip onun iyi olduğundan emin olmak ister, oysa adam iki farklı hayat yaşayan, bir sürü suç işlemiş, parmaklıklar ardında olmayı hak etmiş biridir.”

Ona cevap olarak benimle ve hayatımla ilgili hiçbir fikri olmadığını, kolay kolay kandırılmayacağımı ve Scott'ın suçlu olmadığını söylemek isterdim. Ama o bakış, Scott'ın yüzünde gördüğüm, anlamlandıramadığım o bakış zihnime tecavüz etmeye devam ediyordu. Başımı eğerek bakışlarımı kaçırđım, çünkü henüz bilmediğim bir şeyler dönüyordu.

“Bayan Challey?” dedi polis memuru.

Yanımdaki refakatçiler aynı anda dönüp bana baktılar, sonra hızla iyi kalpli polis memuruna döndüler, beni çağırđığını ve gidip sebebini öğrenmemi söylediler.

“Hepsi geçecek, kızım” dedi zayıf adam.

“Onlara hiçbir şey söyleme” dedi kat kat giyinmiş olan.

Yerimden kalktım –deri görünömlü bir tayt giymiştim– ve bankoya doğru ilerledim.

“Dedektif Harvan isteğinin çok sıra dışı olduğunu, ama en kısa sürede sizinle görüşeceğini söyledi” dedi polis memuru.

“Teşekkür ederim.”

“Oturun.”

Başımı sallayarak ekibime geri döndüm. Yeniden yerime otururken, “Hepsi geçecek demiştim” dedi zayıf adam.

“Aferin kızım, bir şey söylemedin onlara, değil mi?” dedi kat kat giyinmiş olan.

Scott ve ben, bir gün bu olanları hatırlayıp güleceğiz. Kahkahalarla güleceğiz hem de, çok güleceğiz.

On yedi yıl önce

“Sadece arkadaş olmaktan sıkılmadın mı?” diye sordu.

Zevkli döşenmiş, ayrı bir yerde banyosu ile tuvaleti ve bir mutfak –birinci sınıf ahşap tezgâhlı– olan, büyük krem rengi bir perdeyle oturma odası ve yatak odası şeklinde ayırdığım

tek göz odamdaydık. Üniversiteye gitmeyeceğimi kesin olarak anladıklarından beri ailemle birlikte yaşamak çok fazla gelmeye başlamıştı. Sarto hâlâ onlarla yaşıyor, tıp fakültesine gidiyor ve bütün ayrıcalıklarının keyfini çıkarıyordu, ben ce hiç mahzuru yoktu. O evde yaşayan herkes okula gittiği sürece, kısmen de olsa rahatsız edilmiyordu, ama ben okula gitmiyordum. Başarısız olduklarını sürekli yüzlerine vuran biriydim onların gözünde – sırtını dönebileceği en kolay şeyin kitaplar olduğunu keşfeden biri. Çalışmayı seviyordum, işimi seviyordum, son on sekiz ayda birkaç kez terfi etmişim, ama bir kıymeti yoktu –aileme göre– çünkü diplomam yoktu.

Scott Essex'teki üniversiteden her gelişinde beni bulurdu. Boş zamanlarımızı beraber geçirir, çoğunlukla tek göz odamda, cips yiyip video seyrederdik, sonra tatili bitince o üniversiteye geri döner ve temasımız kesilirdi. O tür bir arkadaşlığımız yoktu.

“Arkadaş olmaktan nasıl sıkılabilirim?” dedim. “Sen harika bir arkadaşsın.”

Kara gözleri büyüdü, dudakları alaycı bir gülüşle büküldü. “Yani, benimle seks yapmak istemez misin? Bir kerecik ya da birkaç defa? Ama ne kastettiğimi biliyordun zaten, değil mi?”

“Evet, biliyordum.”

“İlle de söylememi mi istedin?”

“Sayılır. Seninle seks yapmayı isteyip istemediğimi düşünmek için zaman kazanmak da istedim.”

“Ve?”

“Aslında, pek sanmıyorum.”

Şaşırmış, o anda kırılmıştı, yüzü kızardı. “Birazcık bile mi?” diye sordu, kendine olan güveni biraz azalmıştı. “Bazen senden elektrik alıyorum... Yanılıyor muyum?”

“Yo, yo.” Elimi koluna koymamla beraber, içimi bir arzu kapladı, göğüs kafesimin altındaki boşluğu ve bacaklarımın

arasını doldurdu. “Kesinlikle yanılmıyorsun. Ben... Sanırım sevgili bulmak isteyen farklı insanlar görmek beni fazlasıyla eğlendiriyor. Birine bağlanmak. Özellikle de genellikle burada olmayan biriyle.”

“Bundan bahsetmiyordum.”

“Evet, ediyordun.”

Yumuşak, pembe dudakları daha da kıvrıldı. “Evet, ediyordum. Ama kasıtlı değil.”

Elimi çektim, armut koltuğa oturup cips paketimi aldım. “Şu anda bana göre bir şey değil. Kusura bakma.”

“Bırak birine bağlanmayı, beyaz bir adamla çıkmayı bile düşünemiyorsun, değil mi?” dedi Scott.

İster istemez iç geçirdim. İlle de açacaktı bu konuyu, değil mi? Onunla yatmak istemiyordum ve o bunun peşini bir türlü bırakmıyordu. “Seni beyaz bir adam olarak düşünmedim ki hiç. Sadece Scott’sın sen.”

“Doğru ama, değil mi? Eğer siyah olsaydım, benimle çıkmayı daha fazla düşünüyör olacaktın.”

“Beyaz olsaydım, seks yapmayı teklif etmek yerine bana doğru düzgün teklifte bulunacaktın” diye cevabı yapıştırdım. Konuşmak istediğim bir konu değildi bu, ama beni o zorlamıştı; eskimiş, çürümüş zemin tahtasındaki ne idiği belirsiz lekeye dalıp karşı koymaktan vazgeçti. Ve bu yüzden, ne zaman nereye ineceğimizi, bu düşüşten ne kadar hasar alacağımızı bilmeden, boşlukta yuvarlanmaya başlamıştık. “Çünkü aklından, istediğin gibi yürümeyecek olursa sadece seks yaptığımızı söyleyebileceğini geçiriyorsun – önemsiz bir şey, üzölmeye değecek bir şey değil. Beyaz bir kız olsa, bana yaptığın gibi yatağa atmaya çalışmazdın onu, bu yüzden konuyu bana çevirme.”

Dudaklarını daha da çok sıkı, gözlerini gözlerime dikti. Meselenin bu olmadığını söylemek, inkâr etmek için ona meydan okurcasına baktım.

Parmağımı odanın etrafında dolaştırıp ikimizi görünmez bir çerçeve içine aldım. “Tüm bunlar, arkadaşlığımız, burada birlikte zaman geçirmemiz, hepsi senin benimle görünmek istememen yüzünden. Hatta daha ileri gidip benimle yan yana görünmekten utanıldığını bile söyleyebilirim.”

“Hayır!” diye karşı çıktı. “Kesinlikle doğru değil. Seninle görünmekten utanmamla bir ilgisi yok.”

“Ne o zaman?” dedim. “Çünkü benim siyah olmamla alakalı bir şeyler olduğu kesin. Senin beyaz olmanla bir ilgisi olduğunu söyledim, ama bunu bir mesele olarak görmüyorsun, o halde beni bir ‘sorun’ olarak gördüğünü tahmin ediyorum.”

“Sorun falan yok. Ben... Birlikteyken birbirimize sert davrandığımızı düşünüyorum. Hayatım boyunca, insanlar ya ailem yüzünden benden korktular ya da Essex’te kimse Challey’leri tanımadığı için, bana sıradan biri gibi davrandılar. Ama seninleyken... Senin yanımdayken hiç kaba ya da ilgisiz bir tavırla karşılaşmadım. İnsanların seni görmezden gelmeleri ya da suratına ettikleri sözler. Beni çok sinirlendiriyor. Sinirlenmek hiç hoşuma gitmiyor. Sinirliyken kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.”

“Gayet makul.”

“İşte bu yüzden, sorun sen değilsin. Diğer herkes.”

“Tamam.”

“Erkek arkadaşın olmaktan gurur duyarım. Beni kabul edersen eğer.”

Parmağımın çenesini okşadım, teni yumuşak, sıcak, ipek gibiydi. Yine arzu şimşekleri çaktı içinde. Onu, elimden geldiğince nazik bir şekilde reddederek, “Sadece şimdi değil, tamam mı?” dedim. Bana karşı tamamen dürüst olmamıştı. Dedikleri kısmen doğru olabilirdi, ama her şeyi anlatmamıştı ve gerçekler ne kadar tatsız olursa olsun, bana karşı yüzde yüz dürüst olmayan bir adamla ilişkiye giremezdim. Bu ancak kalbinin kınlanmasını isteyen akılsız kadınların yapaca-

ğı bir şeydi. Ben öyle kadınlardan değildim. “Seninle olmak için can atan sürüyle kadın var, şimdilik arkadaş olarak hoşça vakit geçirmeye devam edelim ve bu konuyu burada kapatalım, ha?”

Scott kahverengi gözlerini benden kaçırdı, oturduğu yerde kıpırdanarak televizyona döndü. “Tamam. Tabii. Olur” diye geveledi.

Burada geçirdiğim iki saat bir ömür gibi gelmişti. Bu süre zarfında cep telefonumdan uzak durmuştum. Sanki beni suçluyor, aramam için aklımı çelmeye çalışıyordu. Mirabelle’i aramış olmam gerekirdi şimdiye kadar. Taksiden inince nerede olduğumu bildiren bir mesaj göndermiş, yarım saat sonra yine mesajla, “Kızlar uyuyor mu?” diye sormuş-tum, o da “evet” diye cevaplamıştı. Aradan bir saatten fazla zaman geçmişti ve ne burada, ne de orada neler olduğunu bilmiyordum.

Burada olmamam gerekiyordu. Bunu biliyordum. Evde olmalıydım, ama Scott’ın iyi olduğunu görmeden eve gidemezdim. Kızlar uyudukları sürece sorun yoktu. Ben de uyumak istiyordum. Ben de kıvrılıp uyumak ve bunları hiç yaşamadığımı bilmek istiyordum.

On altı yıl önce

“Ne yapıyorsun *bununla*?” dedi Scott’a. Küçümser tavrı sözcüklerine bulaşmıştı; gülümsüyor, o iğrenç, kurnaz bakışlarını üstümde gezdiriyordu.

Scott ve ben duvara dayanmış, Wimbledon otobüsünü bekliyorduk. Çalışmanın dışında, hayatım otobüs beklemekle geçiyordu sanki ve Scott üniversiteden döndüğünde de değişen bir şey olmamıştı.

“Ne dedin?” diye sordu Scott, sohbet havasında. Sinirlendiği açıkça belli oluyordu sesinden.

Ağabeyi yine dikkatle süzdü beni, bakışlarının iğrençliği yine üstüme bulaştı. Beklediği gibi gözlerimi kaçırmadım. Geri zekâlı değildim, bu yüzden dik dik ya da gözlerimi kısarak bakmadım suratına –onu daha da çileden çıkarmak niyetinde değildim– ama bana posta koymasına da izin vermeyecektim. “Ne. Yapıyorsun. Bununla” dedi yine.

Scott, ağabeyine, yıkıcı hayatının bütün izlerini yüzünde taşıyan tilki suratlı adama ters ters baktı: Defalarca kesilmiş, yarılmış ve bunun sonucunda sol elmacikkemiği berbat dikişlerle yamalı bohçaya dönmüş, çenesinin sağ yanında yaralı derisi büzüşmüş, sağ kaşı üç parçaya bölünmüştü.

Scott bana doğru eğildi, bir şey söylemek istercesine bir an gözlerime baktı, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Beni uzun uzun öptü, dudakları fazlaca ısrarlı, öpüşü sertti, karşımızda duran adama kapak olsun diye yaptığı bir şeydi.

Doğrulup ağabeyini baştan aşağıya süzerken, “Kız arkadaşımı mı kastettin?” dedi Scott.

Ağabeyinin yüzündeki küçümseme daha da belirginleşti, ama bana bakıp durmaktan vazgeçmiş, dikkatini Scott’a vermişti. “Ne o, kendini yalatacak kendi türünden birini bulamadın da pis mahallelere mi dadandın?” Ağabeyinin son derece kontrollü davrandığını tahmin ediyordum, çünkü durakta insanlar vardı – şahit de deniyor bunlara. Uğruna hapse geri dönmeye degecek kişiler olduğumuza inanıyor olamazdı.

“Hiç değilse benim türüm insan” dedi Scott. “Merak ediyorum, bugünlerde hangi hayvan türünden zevk alıyorsun?”

Ağabeyi öfkeden kaskatı kesilmiş, suratı mosmor olmuştu. “Bir daha söyle bakayım” diye hırladı.

“Neden, beynin almadı mı?”

“İndiremeyeceğim kadar büyük değilsin oğlum, sakın unutma.”

“Ya, evet, sana karşılık verecek kadar büyüdüğüm andan beri vazgeçmiş olmam da çok hoş” dedi Scott. Yemyuşayan ve

üniversitedeki halini alan sesi, küçüklüğüne, Londra'nın büyüdüğümüz bölgesine doğru gitmişti.

"Beni zorlama çocuk" diye homurdandı ağabeyi.

"Kim zorluyor?"

"Seni *bununla* bir kere daha görürsem, doğduğuna pişman ederim" dedi ağabeyi. Tehditlerine nokta koymak babın da, burnunu çekip ayaklarımıza tükürdü.

"Şimdi çok korktum" dedi Scott.

"Seni uyardım çocuk. Kendine dikkat et." Yürüyüp gitmeden önce ettiği son lafını ikimize söylemişti.

Sonunda Scott'ın derdini anlamıştım. Uzanıp elini elime aldım. Benimle dışarıda görünme konusunda bu kadar dikkatli olmasının sebebinin başkaları değil ailesi ve bana yapabilecekleri şeyler olduğunu nihayet anlamıştım.

Dairemin kapısını arkamızdan kapatıp dünyayı -ailesini- öbür tarafta bırakır bırakmaz birbirimize atladık. Aynı anda hareket ederek, dudaklarımız aramızdaki boşluğun tam ortasında birleşti. Birbirimizi soyarken yavaş yavaş öpüşüyorduk; aceleye getirecek ya da zorlayacak bir şey yoktu, kendiliğinden, basitçe akıyordu her şey; ardından ne geleceğini konuşarak, planlayarak ve düşünerek karışıklığı gidermiştik.

Yatakta bir olurken usul usul inliyorduk; birbirimize sarılıyorduk, birbirimizi bırakmaktan, herhangi bir şeyi, aramıza girip bağımızı bir anlığına koparan havayı bile bırakmaktan korkuyorduk. Birbirimizin tenine fısıldadık, birbirimizin adını söyledik inleyerek, adlarımızı zevk kitabelerine dönüştürdük; bir olarak kalmaya çalışarak birlikte hareket ettirdik bedenlerimizi.

Daha sonradan Scott bana, "Hiç bitmesin istedim" dedi. Ara ara, parmağıyla göbek deliğimde daireler çiziyor, karnımı oksuyordu.

"Hmmm" diye cevap verdiğimi duydum. Elim, sol bacağının tüylerini yukarıdan aşağıya oksuyordu.

“Sana âşık olmamda bir sakınca yok, değil mi?” dedi.

“Hmmm” dedim rüyadaymış gibi. Karnımın içinde sessizce, ama hiç tereddüt etmeden çırpınan tedirginliğe aldırış etmeden. Scott hemen başını benden tarafa çevirdi, yattığı ince yastıkta başının izi kaldı.

“Pişman mısın?” diye sordu, mahcup, korkulu bir sesle. O korkunç ağabeyiyle yüzleşen adamdan eser kalmamıştı.

“Hayır” dedim başımı ona çevirerek. Korunmasız, kendine güvensizdi, tanıdığım adamdan çok farklıydı. Küçüklüğünden beri kendini savunan birinin güveni vardı onda çoğu zaman. Endişelerini gidermek, ona dokunmak, birkaç dakika önce paylaştığımız şeye geri dönmek için yüzüne dokundum. “Pişman değilim.” *Ama keşke kendimiz için yapsaydık. Geri zekâlı ağabeyin yüzünden yapmamış olsaydık.* Fakat öte yandan, neyi bekliyorduk ki? Bir ay ya da bir yıl neyi değiştirecekti? Daha çok zaman kaybetmekten başka. Şimdi yaptıysak eğer, bir çırpıda da aşabilirdik. İkimizin de bir süre kaşımak isteyeceği bir kaşıntı olabilirdik. Ve kaşıntı geçtikten sonra ardımızda bırakabilirdik.

“Sana âşık olmam sorun değil, değil mi?” diye tekrarladı.

Kaşıntı falan yok. Geride bırakmak da yok. Sadece şu var: Biz.

“Evet” dedim. “Galiba ben de sana âşık oldum.”

İki arkadaşım da gitmişti; kat kat giyinmiş olan kapı dışarı edilmiş, zayıf olan arka tarafa alınmıştı. Neden buraya geldiklerini bilmiyordum, ama onlar yanımda olmayınca kendimi yalnız hissetmiştim. Beklemek zihnime hiç iyi gelmiyordu. Düşündükçe, ardına saklandığım inkâr daha çok ortaya çıkıyordu.

Ortada bir hata varsa, neden hâlâ bırakmıyorlar? O içeride kaldıkça kendimi daha kötü hissediyordum.

En son, geçen yıl Cora'nın ameliyatında beklemiştim

bu kadar uzun süre. Hastanedeki odasında oturmuş, neler olduğunu öğrenmek için beklerken çıldıracak gibi olmuştum. Scott'ı son anda işyerinden çağırmışlardı, annemler Anansy'ye bakıyorlardı, ben de tek başıyaydım. Tek başıma, dünyada en çok sevdiğim insanlardan biri tek parça halinde geri dönecek mi diye bekliyordum.

Danışma bankosunun ardındaki kapının çıkardığı vızıltıyla kendime geldim. Scott'a haklarını okuyan ve götürülmesi emrini veren kadın dedektif göründü. Danışmanın öbür yanından bana baktı, yüzünün ifadesi mahcup, kederli bir gülümsemeyle yumuşadı.

O gülümseyiş, ardındaki acıma ve anlayış, beni göğsümden vurmıştı, kendimi geri çektim. Bunu beklemiyordum. Polisler kocaları tutuklanan kadınlara böyle gülümsemezlerdi herhalde?

Bana doğru yaklaşırken, "Bayan Challey" dedi içten bir sesle. "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim. Çok yoğunum, elimdeki işi bırakamadım. Kusura bakmayın."

"Scott nasıl?" diye sordum. Sözcükler, yufka gibi incecik olmuş sesime ağır geliyordu. Ağzımdan çıkar çıkmaz, bomboş kalmış danışma bölümünün sessizliğinde kaybolup gittiler.

Dedektif omuzlarını biraz daha dikleştirdi, derin bir nefes aldı, verdi... "O... Bu şartlar altında iyi."

"Yakın zamanda eve gelebilecek mi?" diye sordum. "Yani, taksiyi ne zaman çağırayım?"

Şaşkınlıkla kaşları çatıldı, gözlerini gözlerimle aynı hiza-ya getirdi. "Şey..." Hafifçe yüzünü ekşitti, sonra oturakları gösterdi. "Şöyle oturun, Bayan Challey."

"Oturmak istemiyorum, bütün gece oturdum zaten. Çocuklarım çok sarsıldı, onların yanında olmam gerek. Ama önce, kocamı eve ne zaman götürebileceğimi ve bu rezil karışıklığın ne zaman çözüleceğini bilmek istiyorum."

"Bayan Challey."

“Adımı tekrarlayıp durmayın öyle.”

“Nasıl yani?” diye sordu telaşla.

“Sanki... Sanki aptalmışım da, yavaş yavaş konuşmazsanız anlamayacakmışım gibi.”

“Özür dilerim, öyle yaptığının farkında değildim.”

“Yapıyorsunuz ama. Bana geri zekâlıymışım gibi davranıyorsunuz. Sebebini bilmiyorum, ama böyle davranmaktan vazgeçin. Ben geri zekâlı değilim.”

“Değilsiniz, biliyorum. Başımıza gelenlerden dolayı çok üzgünüm gerçekten. Ama...” Dedektif yine güvenini yitirmiş gibi duruyordu. Scott’a haklarını okurkenki halinden eser yoktu, ama bu şaşkınlık ve çekingenliği içten gibiydi, sanki bunu yapmak istemiyordu. “Kocanız bu gece nezarette kalacak ve sabah yeniden sorguya girecek. Ona fikrini değiştirip avukat tutması için bir şans vereceğiz. Ondan sonra da sanık olarak mahkemeye çağırılması bekleniyor ki, bu suçun resmi olarak isnat edilmesi demektir.”

“Ne?” diye sordum. Ansızın bembeyaz, uzun, geniş bir tünele girmiştim ve söylenenleri duymuyor, konuşmaların titreşimini havada hissediyordum. “Ne?” diye tekrarladım. “Suçlanacak mı? Mahkemeye mi çağrılacak? Ne? Neler oluyor? Siz ne...” Çantam parmaklarımın arasından kayıp yere düştü, elimi saçlarımda gezdirdim. “Ne diyorsunuz siz bana? Ona...” Omzuma kadar gelen burgu saç örgümü avuçlayıp çekistirdim, kafa derimin acısını hissettim. “Aşırı hızdan ceza yedi diye gece nezarette kalıp sonra da mahkemeye mi çıkacak?”

“Aşırı hız cezası mı?”

“Scott çok hızlı araba kullanır, birkaç kez kameralara yakalandı ve cezasını zamanında yatırmadığı olmuştur, ama bu... sadece...” Aklıma yeni bir fikir gelirken, ellerimi aşağıya indirdim. “Birine mi çarpmış? Mesele bu mu? Birine çarpıp ağır mı yaralamış? Çünkü bakın, isteyerek yapmadığına yemin edebilirim. Tamamen kaza eseri olmuştur. Onu burada...”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bayan Challey” diye sertçe sözümü kesti dedektif. Bu sefer adımı söylerken, geri zekâlı biriyle konuşmadığını bilir gibiydi. Sadece abuk sabuk konuşmalarına bir son vermek istiyordu. “Kusura bakmayın, ama kocanızın aşırı hız yüzünden tutulmadığını söylemek zorundayım, ayrıca bildiğimiz kadarıyla arabasıyla kimseye çarpmadı.”

Rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine geçirirken, sessizce duruyorum. Saatler önceki düzgün taranmış, kestane rengi atkuyruğu artık yoktu, saçları kavga etmiş gibi darmadağındı.

İşlemesi muhtemel suçları düşünüyordum süratle, çünkü Scott’ın işleyebileceği pek fazla suç yoktu. Belki yasadışı yollardan büyük bir vurgun olabilirdi, ama paramız vardı. Onun ne kadar, benim ne kadar kazandığım belliydi, muhteşem bir hayat sürecektir kadar çok paramız vardı; çalmaya ihtiyacı yoktu. Herhalde?

Dedektif Harvan, kocamın neyle suçlandığını bana söylemeden önce bir an duraladı. Ve konuşurken sözcükler yine o uzun, geniş tünelden yankılanmaya başladı; vücudum kaskatı kesildi, buz gibi oldu. Her sözcükle donup kalıyor, aklım başımdan gidiyordu. Sözü bitirince iyi olup olmadığımı, bana söylediklerini anlayıp anlamadığımı sordu, çünkü kendi başıma hareket edemiyordum. Beni kolumdan tutup otu-
raklara doğru götürdü, orada tek başıma bırakıp gitti.

Bu gerçek olamazdı. Yanlışlıkla başkasının hayatına girmiştim ve bu olanlar onlara ve ailelerine oluyordu, bana ve aileme değil.

Kadın polis gitmişti, bankonun ardındaki iyi kalpli polis, çıldırıp ortalığı dağıtırmı diye, tedbiri elden bırakmadan beni izliyordu. Ama öyle bir şey yapmayacaktım, çıldırmayacaktım. Hem neden yapayım? Bu benim hayatım değil ki, bunlar gerçek değil ki.

Birden ayağa kalktım, yere düşen çantamı alarak

nışma bölümüne fırladım, sonra gecenin karanlığına bıraktım kendimi. Karakoldan koşarak uzaklaşıp, taksi bulabileceğim tren istasyonuna doğru, yokuş aşağı vurdum. Telefonla taksi çağırmaya korkuyordum, bir an bile durmaktan korkuyordum, çünkü bu benim hayatım olmayabilirdi, bunlar bir başkasının başına geliyordu, ama hayatımı geri alana kadar, tüm bunları, yaşaması gereken kişi yaşayana kadar, olanlarla başa çıkmam gerekiyordu.

Koşarken bedenim gecenin ayazını kesiyor, kalbim göğsümün içinde düzgünce atamayacak kadar çok korkuyor, kadın polisin sözleri hâlâ beynimde yankılanıyor, her adımda, hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya zorluyordu.

“Bunu size söylemekten büyük üzüntü duyuyorum Bayan Challey, ama kocanız çok ağır bir suçla ilgili olarak sorgulandı. Çok ciddi bir cinsel saldırı suçuyla tutuklandı. Demek istediğim, kendisi iş arkadaşı ve komşusu olan Mirabelle Kemini’ye tecavüze yeltenmekle suçlanacak.”

Beatrix

“E, Beatrix, bana kendinden bahsetsene” dedi.

“Öyle bir şey yapmayacağım” dedim sırtarak. “O zaman biraz yapmacık oluyor. Ben insanların zamanla, yavaş yavaş birbirlerini tanımalarından yanayım.”

Nasıl biri olduğunu öğrenmek ister misiniz? Uzun boyluydu, benden uzundu, ama bu çok uzun olduğu manasına gelmiyordu, çünkü ben 1,60’tım. Güzel bir vücudu vardı, ama spor salonunda ya da aşırı uç bir aktiviteyle şekillenmiş falan değildi; bir anlamı olacaksa, vücudu, kendi teniyle uyumlu olduğunu gösteriyordu. Hafif göbekliydi, ama bu onun “gerçek” niteliklerinden biriydi. Saçları siyah, teni beyaz –pembe, ama ne demek istediğimi anlamışsınızdır– ve gözleri kahverengiydi. Özelliklerinin sıralanması, onu “seksi” erkekler kategorisine sokuyordu mutlaka, ama sıradan bir tip olduğunu ifade etmek de zordu: Düz bir burun, biçimli gözler, normal bir ağız. Yani demek istediğim, hoş biriydi.

Yani demek istediğim, iş sadece dış görünüme ve internette yarattığı etkiye kalsa, onunla yatabilirdim. Gerçek hayatta ise durum biraz yavan kalmıştı. Havai fişekler ya da hiç değilse bir kıvılcım bekliyordum. Bunun yerine mütemadiyen düşük seviyede seyreden bir durumla karşılaştım.

“Seni anlıyorum” dedi. “Aslında biliyor musun, bu dediğinden, benimle tekrar görüşmek istediğin anlamını çıkar-

bilirim, buna sımsıkı tutunur, yapışır kalırım, son dakikada fikrini değiştireceğini düşünürüm.”

“Ne hakkında değiştirecekmişim fikrimi?”

“Ben. Sen. Bu geceden sonra olabilecek her şey.”

“Ah. Sen de mi kıvılcımlar çakmadığını hissettin?”

“Tam aksine. Her yerde kıvılcımlar çakıyor. Ama içeri girdiğin anda, yüzünden ve beden dilinden, hayal kırıklığına uğradığını anladım.”

“Hayal kırıklığına falan uğramadım” diye karşı çıktım.

Bana inanmadı, başını eğdi, mönüyü incelemiş gibi yapmaya başladı. Dürüst olmadığım için biraz kırılmıştı.

“Hayal kırıklığı değil” dedim. Elimi elinin üstüne koydum. “Gerçekten. Bu buluşmadan ne bekliyordum bilmem, ama benim açımdan pırlıtısını kaybetti. Hevesim kaçtı, galiba benim sorunum ilk görüşte aşkı arıyor olmam ki, birbirimizi tanıma faslını geçip sadede gelebilelim.”

Başını sallayıp gözlerime bakmaktan kaçınarak, “Ah, Son Sayfa sendromu” dedi. “Bir şeyin doğrusunu bulmak için çaba göstermek istemediğin bir durumdur bu, sonunu hemen öğrenmek istersin, bu yüzden de zamanı gelmeden son sayfa ya geçersin.”

Kitap okurken hep yapıyordum bunu. Çoğumuz böyle yapmaz mıyız? “Ama bazen kitap okunmaya değer mi bilmen gerekir, yoksa sonunda acı bir hayal kırıklığına uğrayarak zamanını boşa harcamış olursun” dedim. “Ayrıca, ya otobüsün altında falan kalırsan? Hikâyenin nasıl bittiğini öğrenemeden ölürsün. Süper liseden bir çocuk tanırdım, sırf bu yüzden tatlısını yemekten önce yedi.”

“Ne yani, her yemek yiyişinde otobüs çarpacak diye korkuyor muydu? Nerde yiyordu yemeğini, otobüs durağında mı?”

Gülmeye başladım. Kendimi tutamıyordum. Sanki yüz yıldır hiç gülmemişim gibi geliyordu ve mükemmel bir hayatım olduğu için, neden böyle hissettiğimi anlayamıyordum.

“Cidden, Beatrix, hikâyenin önemli kısmı başlarda geçerse ne olacak? Sayfayı bulmak için geri mi gidersin, yoksa bunu fırsat bilip kitabı okur musun?”

“Bilmiyorum, hiç düşünmemiştim. Okurdum mutlaka, bir ismin son telaffuz edildiği yeri bulmak için geriye döndüğüm oldu, ama aradığımı bulamamak gibi bir şey hiç başıma gelmedi, son sayfadaki gibi. Baştan sona düzgünce okumam gerekir.”

“Sahiden mi?”

“Evet. Flört meselesinde de durum aynı bence. Hayalimde sona atlayamıyor ve şu kadar zamandır birlikte olduğumuzu göremiyorsam, birkaç kez daha görüşme zahmetine girmem.”

“Böyle yaparak yeni bir flört deneyimini tümünden kaçırmış olmaktan endişe etmiyor musun?”

“Hayır” dedim omuz silkerek. “Hayatın, anlaşılamayacağım insanlarla anlamsız karşılaşmalar yaşayıp ilk buluşmadan sonra başımdan savmakla uğraşamayacağım kadar kısa olduğunu söylerim kendime.”

“Of, kafam yarıldı.”

“Oflama bana. Seni başımdan atmadım.” Gözlerimiz buluştu.

“‘Henüz’ diye devam edeceksin gibi bir his var içimde.”

“Yanlış his.”

“Hâlâ şansım var o halde?”

“Sona atlamış değilim daha, bu konuyu burada bırakalım da gecemize bakalım bence.”

“Gayet makul” dedi gülerek.

Ben de ona güldüm. İçten güldüğümü fark edince şaşır-
dım. Daha önceki gülüşlerimden farklı olarak neşemden kay-
naklanıyordu. Normalde gülümsememi genellikle göğüs ça-
talına, dar elbiseye ve “seksi kız” imajına, ya da işteysem,
yarattığım o “bana güvenin, bunu satın almak istiyorsunuz”
karakterine uyduktu ya da belki de öyleydi. Oysa bu gülümseme iki-

sinden de farklıydı. Bana aitti, gerçekte. Beni buraya kadar getiren hayat yolculuğumun bir yerinde kaybetmiştim herhalde bu gülüşü. Bu adam, onu yeniden bulmamı sağlamıştı.

“E, Beatrix, mönüde iştahını açan bir şey var mı?” dedi.

“Bana Bea diyebilirsin” dedim.

Adı Rufus’tu, bu arada.

Tami

İki yıl önce

Oturduğumuz Providence Close Sokağı şarap şişesinin üst yarısına benzerdi. Evimiz solda, şarap etiketinin başladığı yerdeydi ve bugün, sokağımızın en sağında, şişenin “ağzının” bulunduğu yere doğru gidiyordum. Şişenin boğazı diyebileceğimiz köşeyi dönerken, bir kadın siyah çöp poşetini çakıl döşeli park yerindeki tekerlekli yeşil çöp bidonuna atmak için köşedeki evinden çıkıyordu.

Onu bizim sokaktan başka bir yerden tanıyordum, hemen bakışlarımı kaçırdım. Birkaç adım daha atınca nereden tanıdığımı çıkardım: Scott'ın CEO'su olduğu The Look Is The Idea adlı tasarım ajansında birlikte çalışıyorlardı. Şirkette çalışanların çoğu bu muhitte oturuyordu ve ben mahallenin çocuklarını okula bırakma sıram geldiğinde ya da ana cadde- de giderken veya bizim sokakta sürekli onlara rastlıyordum. Bir adım daha yaklaşıncı kim olduğunu hatırladım ve yüreğim ezildi: Scott'ın yardımcısıydı, Miriam ya da Mylene gibi bir adı vardı.

Evinin önünden geçerken, “Seni tanıyor muyum?” diye seslendi.

Durdum, “Hem evet, hem hayır” dedim. “Ben Tamia Challey, Scott'ın eşi.”

Patronun karısıyla tanışanlara has, temkinli bir sesle, “Ha,

evet” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Evet, ben de. Kusura bakmayın, adınızı bilmiyorum.”

“Mirabelle Kemini.”

Dünyayı dolaşan çizgi film karakteri bir filin maceralarını anlatan *Mama Mirabelle's Home Movies*'in tanıtım şarkısı kendiliğinden geliverdi aklıma. Yıllarca Cora'nın, sonra da Anansy'nin en sevdiği çizgi film olmuştu bu.

“O filli çizgi filmin şarkısı geldi aklına, değil mi?” dedi.

Başımı salladım. “Maalesef.”

“Hep aynı şey oluyor.” Başını sallayıp iyi niyetle gözlerini devirdi. “O kadar isim varken, çizgi film karakteri bir file tutup benim adımı koymuşlar.”

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

“Neden ayakkabı giymediniz, Bayan Challey?” diye sordu Mirabelle. Bana nereye gittiğimi, daha önemlisi dışarıdan bakınca nasıl görüldüğümü hatırlatmıştı. Scott'ın geçen yıl Amerika gezisinden dönerken aldığı, genellikle yatarken giydiğim, çamaşır suyu lekesi olmuş, siyah Define Avcıları tişörtüm ve tüy topaklarıyla dolu arkası sarkmış eşofman altım vardı üstümde, ha bir de bir teki başka, öbür teki başka renk çoraplarım.

“Şey, uzun hikâye” dedim. “Ama özetlemem gerekirse, üstünde çalıştığım bir projeyi bitirmek için acele ediyordum, bir yandan da evdeki ofisinin penceresinden, sabah çöpçülerin boşalttığı evin önündeki kaldırımında kalabalık eden çöp kovalarına bakıyordum sürekli. Çok rahatsız oldum ve kovaları içeri alayım dedim. Kapıdan çıkıp iki adım atmıştım ki, cereyan yaptı ve kapı kapandı, dışarıda kaldım. Pek de özetlemiş gibi olmadım ya, neyse. Yani lafın kısıası, köşe başında oturan arkadaşım Beatrix'e gidiyorum, kocamı arayıp anahartarı taksiyle göndermesini isteyeceğim.”

“Tatildeyim, ama istersen seni ofise götürürüm” dedi Mirabelle.

“Olmaz, bu halde insan içine çıkamam.”

“Ne varmış halinde?”

“TLITI ofislerine uygun değil kıyafetim, değil mi?” dedim. Ofis artık gösterişli, krom ve camdan oluşan bir mutluluk abidesi gibiydi; benim çalıştığım zamankinden tamamen farklıydı. Artık orada çalışıyorsanız her gün kusursuz görünmek zorundaydınız ya da güzel tasarım ve üstün sunum şirket ruhunu herkese duyurmaya kişisel görüntünüzün nasıl yardımcı olacağını düşünmenizi sağlarlardı (mesela eve gidip kıyafet değiştirmek gibi). Kocam olan şu andaki CEO’nun fermanı böyleydi. Şu halimle oraya gitsem herhalde anevrizma geçirirdi.

Mirabelle’in gözleri şüpheyle üstümde gezindi, şaşırmış gibiydi. “Bana kalırsa iyi görünüyorsun, ama içeri girmek istemezsen ben arabayla girer anahtarı alırım. Ya da içeri gelip, kocanı da arayabilirsin.” Arkasındaki evi gösterdi. *Emnim sürgüyü sürmüştür*, diye geçirdim içimden.

“Sakıncası yoksa, çok iyi olur.”

Ona yaklaşıncı güzelliğiyle çarpılmıştım. İçinin güzelliğini yansıtan pek çok alımlı kadın vardı, ama bu baştan çıkarıcıydı. Teninin rengi ve dokusu sıcak çikolata gibiydi, o kadar pürüzsüz, nem oranı o kadar yerindeydi ki, su gibi akıyordu sanki. Gözleri kedi gözü gibi hafif çekik ve yuvarlak, açık elaydı; teninin koyu rengiyle çok çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

“Lens kullanıyorum” dedi.

“Efendim?” diye cevap verdim. Dik dik bakarken yakalanınca utanmıştım.

“Pek çoğu doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyor, çünkü siyah bir kadının bu kadar açık renk gözleri olmaz.” Yüzünün bir yanı çarpık bir gülüşle kırıştı. “Yarattığı sonuç hoşuma gidiyor aslında. İlk aldığımda –bir hevesle– çok emin değildim, ama sonra insanlarda bıraktığı etkiyi görünce, evet, kendimi tutamadım. Lensler kaldı, özbilincim gitti.”

“Çok dikkat çekici” dedim. “İyi anlamda.”

“Teşekkür ederim.”

Scott, Mirabelle’den oldukça sık bahsederdi, ona abayı yak-tı mı diye soracak noktaya kadar gelirdim. Sonra hiç bahset-mez oldu. Bir süredir adını anmadığı aklıma gelince, “Mira-belle şirketten mi ayrıldı?” diye sormuştum. “Hayır, maalesef” demişti. “Parlak bir zekâsı var, ama son zamanlarda perfor-mansı çok düştü. Aklını başına toplamazsa disipline gitmek zorunda kalabilir.” En çok hayranlık duyulan personelden, di-siplin uygulamasına maruz kalan biri durumuna gelmenin (bunu Scott söylemişti) mümkün olması beni çok şaşırtmıştı.

“Kahve içer misin?” diye sordu Mirabelle. “Kusura bak-ma, sıcak çikolata ya da yanında ikram edecek marshmellow yok, ama inek sütü yerine tercih edersen hindistancevizi sü-tü var.”

“Neden öyle dedin?” Ben söylemeden ne içmek istediğimi biliyor olması ürkütmüştü.

“Bilmem?” İmalı imalı gülümsedi. “Bu tür şeyleri sevdiğini tahmin ettim.”

“Scott mı şikâyet etti?”

“Doğrusunu istersen, hayır. Bu tür şeyleri seven birine benziyorsun.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı, sırtıtmaya başla-dı. “Kusura bakma, onları ikram edemiyorum, ama sütlü bit-ki çayı alır mısın?”

“Demleme mi?” diye sordum.

“Hayır, poşet. Ama istersen demlemeymiş gibi, hatta hin-distancevizi sütü koymuş gibi bile yapabiliriz.”

“Hayır, ben kahve alayım” dedim.

“Kahven geliyor. Koyu, az sütlü, tek şekerli, değil mi?”

“Evet, nerden... Tipimden anladığını söyleme yine.”

Sırıtarak başını salladı. “Rahatına bak.”

Odada yalnız kalmıştım, oturmaya çekiniyordum – hiç el değmemiş, minimalist ve tarafımdan dağıtılamayacak kadar

kusursuz bir ev. Zemin tahtaları zımparalanmış, yere parmağım kalınlığında kocaman krem rengi bir halı serilmişti. Odanın karşı tarafında ısmarlama yapılmış gibi duran iki deri koltuk vardı. Ancak mekâna hâkim olan, içeri girdiğiniz anda dikkatinizi çeken şey, şöminenin üstünde asılı duran tabloydu. Krom kaplı çerçevesine rağmen, modern eşyalarla tezat düşüyordu.

Resme yaklaştım, kompozisyonu çok ilgimi çekmişti ve yeni bir şeyler, kaçırdığım farklı bir unsuru öğrenmek için fırça darbelerini inceleme arzusuyla dolmuştum.

Issız bir kumsal resmiydi bu. Daha önce hiç görmediğim bir yer. Arka planda palmye ağaçları, denize doğru inen, kalın yeşil yapraklarla kaplı ince kahverengi kökler vardı. Deniz açık mavi, göğün renginden biraz daha koyuydu. Bileklerine kadar suya girmiş, akışkan çizgiler halinde suya karışan bedeninden dökülen beyaz bir elbise giymiş bir kadın duruyordu suda. Avuçları kan kırmızısı gül yapraklarıyla doluydu, sanki denize atacaktı bunları. Hatta birkaç tanesi avuçlarından suya dökülmüştü bile. Kadının arkasında, bej, beyaz ve grimsi siyah çakıllarla kaplı kumsalda daha bir sürü kırmızı gül yaprağı vardı, bütün sahil kıpkırmızı bir yolu andırıyordu. Biraz daha yaklaştım, dikkatle incelemeye başladım, her bir gül yaprağının nasıl özenle yerleştirildiğini, nasıl da kadife gibi yumuşacık, nefis göründüklerini fark ettim. Elimde olmaksızın parmaklarım kumsala doğru uzanmış, çakıl taşlarını kaplayan yaprakları okşamak istemişti. Göründükleri gibi olmadıklarını anlayınca bedenim hayal kırıklığıyla çöktü. Okşanabilir olmaktan çok uzak, katı, kurumuş boyalardı sadece. Resmin köşesinde ressamın imzası vardı, ama görebildiğim kadarıyla tanıdığım bir isim değildi. Yalnız resmin altında, suyun renginden bir ton daha açık renkte bir yazı vardı: “Gül Yaprağı Kumsalı’nın öyküsünü duymuş muydunuz?”

Gözlerim yazıdan yapraklarla bezenmiş kumsala, kadı-

nın yüzüne kaydı. Uzun, kıvrıkcık saçlarının ardında gizlenmiş gibiydi, ama bana Mirabelle'i andırdı. Duruşu, kendinden emin ve rahat tavrı. Teninin pürüzsüz koyu kahverengi, başını ressamdan çevirip manzaraya dalması, görünmeyen birini arar gibiydi sanki.

"Herkes aynı şeyi yapıyor" dedi Mirabelle, içeri girerken. "Herkes diyorum, yani, pek çoğu yapıyor. Gül yapraklarına dokunmaktan kendilerini alamıyorlar. Çok güzel görünüyorlar, değil mi?"

Suçlu suçlu, utana sıkıla elimi resimden çektim.

O bana camgöbeği renginde, saplı bir çorba kâsesi olacak kadar geniş fincanı uzatırken, "Özür dilerim" dedim. Kahvenin sıcaklığı, şekerin tadı, ihtiyaç duyduğumun farkına bile varmadığım bir rahatlık hissi vermişti.

"Özür dilemene gerek yok" dedi fincanını tutarken. Ben-se benimkini iki elimle döndürüp duruyordum. "Hiç şaşırmadım, muhteşem bir resim."

"Sen mi yaptın?"

"Ben mi? Hayır! Ressama hikâyeyi anlattım, o da bunu yapıp getirdi."

"Bilinen bir hikâye mi, çünkü duyduğumu sanmıyorum."

Mirabelle'in yüzünde yine o gülüş belirdi. "Hayır, pek fazla kimse bilmez" dedi dalgın dalgın. Odanın öbür yanına geçip, pencereye en yakın, rahatsız gibi görünen kanepeye oturur, ayaklarını altına alırken, vücudu su gibi akıyor, hiç ağırlığı yokmuş gibi hareket ediyordu. Ayakları çıplaktı, etrafındaki her şeyin son derece ağırbaşlı olduğu düşünülürse, gayet rahattı. Hayran hayran, derin düşüncelere dalarak, tapar gibi baktığı resimden gözlerini alamıyordu. "Yıllar önce dinlediğim bir hikâyeydi, çok etkilenmiştim."

"Resimdeki sen misin?" diye sordum.

"Evet" dedi. "Fark ettiğine inanamıyorum, bunu gören ilk kişi sensin. Ressamı tanıyordum, bu yüzden poz verdim."

“Gerçekten de çok güzel bir resim” dedim. Az kalsın, onun da olmasının resmi daha da güzelleştirdiğini söyleyecektim, ama kim olduğu düşünülürse, bu uygun kaçmayacaktı. “Seni de meşgul ediyorum, ama Scott’ı arayabilir miyim?”

“Tabii, ne demek.” Telefonu uzattı, ama tuttuğum halde hemen bırakmadı. “Kapıda kaldığına sevindim” dedi. “Seninle tanışma fırsatı buldum. Scott senden biraz bahsetmişti, şahsen tanışmamız iyi oldu.”

“Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim” diye cevap verdim. “Kapıda kaldığıma sevinemiyorum maalesef.”

“Hiç umduğum gibi çıkmadın.”

“Bu iyi bir şey mi?” dedim.

İçtenlikle başını salladı. “Hem de çok, çok iyi bir şey.”

Ön kapıyı açtığımda Mirabelle merdivende oturuyordu. Ceketi hâlâ üstünde, telefonu elindeydi. Sanki hiç içeri girmemiş, yukarı çıkmamış, hatta ben gittiğimden beri yerinden bile kıpırdamamıştı.

Kapıyı elimden geldiğince yavaş kapatırken ayağa kalktı, uzun boyuyla tepemde yükseldi. Heybetli bir duruşu, rahat ve açık tavırları vardı.

Koridor boşluğundan, kafese kapatılmış, dışarı çıkabilmek için dövüşmeye zorlanan iki hayvan gibi birbirimize bakıyorduk. Onu yeniden incelemeye başladım, daha önce fark etmediğim bir şeyi artık açıkça görebiliyordum: Kendini kapatmış, savunmaya çekilmiş, dudakları siyahımsı kahverengi ince bir çizgi halini almıştı, açık renk gözleri temkinli bir şekilde her hareketimi izliyordu.

Onu bırakıp üst kata baktım. Çocukların iyi olduğuna, Mirabelle’in onlara zarar vermediğine dair küçük bir ses duymaya çalışıyordum.

“Onlara bir şey yapmadım” dedi. “Buradan bir yere kımlıdamadım. Sen gittiğinden beri hiç uyanmadılar.”

Ağlaya ağlaya eve gelirken, onu çocuklarımdan uzaklaştırmaktan başka bir şey düşünememiş, dehşet ve çaresizlik içinde kalmıştım. Onunla karşılaşınca ne diyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım bir yanımda, onu kızların başında, elinde yastıkla bulacağımı, onu oracıkta lime lime etmeyi düşünmüştü, konuşmayı değil. Şimdi orada öylece oturup dönüşümü beklemesi çok saçma geliyor.

Dün Mirabelle'i gördüm. Dün. Gece mavisi eşofmanını, beyaz ve gümüş rengi spor ayakkabılarını giymiş, saçını topuz yapmış, güneş gözlüğünü takmış alışverişe gidiyordu. Bizim evin karşı kaldırımından yürümesi tuhaf gelmiş, şaşırmıştım, sanki olan bitenden kaçmaya çalışır gibiydi – çöpü boşaltmaya dışarı çıktığımda onu görmüştüm.

O da beni görmüştü galiba, ama yanıma gelip laflamak yerine aceleyle, adımlarını hızlandırarak yürümeye devam etmişti. Ona seslenmiş, neden işte olmadığını sormuştum; bana dönüp sıırtmış, ama durmamıştı. Sadece bana doğru el sallamış, daha da hızlanıp bir sonraki sokağın dönemecinde kaybolmuştu.

Neden bana uğramadığını merak etmiştim, şimdi anlıyorum: Polise şikâyet ettiği bir adamın karısıyla sohbet edemezdi.

Scott'ı dün akşam, çocukların önünde tutuklayacaklarından haberi var mıydı? Hayatımı ne hale soktuğunun farkında mıydı?

Kocamı suçlayan Mirabelle hiç kımıldamadan, taş kesilmiş gibi duruyordu. Telaşlıydı da. Gerekirse kavga etmeye hazır. Tıpkı benim gibi. Ben de taş kesilmiştim, ama gardımı almıştım, gerekirse kendimi savunmaya hazırdım.

Birkaç kez kapıya doğru baktığını görünce, yolundan çekilmem için beklediğini anladım. Merdivenin üçüncü basamağından inip, aşılamayacak kadar uzun gibi görünen aramızdaki mesafeyi aşp gitmek istiyordu.

Mirabelle korkuyordu. Benden mi? Burada olmaktan mı? Ya da suçladığı kişinin tutuklandığı gece onun çocuklarına bakıcılık yaptığını polis öğrenince davasının nasıl inandırıcı olabileceğinden mi endişe ediyordu?

Bir adım yana çekildim, Mirabelle gerilmiş, benden duyduğu korkuyu gözler önüne seriyordu. Benden. Sola doğru bir adım daha kaydım, kapıdan uzaklaştım, o da sağa geçti, bir basamak indi. Birbirimizin etrafında daire çizer gibi, böyle devam ettik. Gözlerimizi rakibimizden ayırmıyor, en ufak bir taviz bile vermemeye dikkat ediyorduk. Sonunda ben merdivene, o da kapıya ulaştı.

Gözlerini benden ayırmadan, elini arkasına uzatıp kapının mandalını açtı.

Kaçıp gitmeden önce, “Yaptığımı bile bile, neden telefonu-
ma cevap verdin?” diye sordum.

“Anlamazsın” dedi.

Haklı olabilirdi, anlayamazdım. Anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum.

Ona bir şey söylemedim.

Evimizin içindeki sessizlik o kadar büyük, öyle yoğundu ki, kapıyı arkasından kapattığında duyulan o tık sesi, bomba etkisi yaratmıştı.

Beatrice

İyi biriydi, güzel bir gece geçirdim. Rufus adlı kitabı okuyacak mıydım? Eskiden olsa, belki, ama şimdi? Muhtemelen hayır. Ya da belki, bilmiyordum. Hoş biriydi, beni güldürüyordu, çok gülmüştüm, ama aramızda kıvılcım çıkmamıştı.

Beni akıllı beş karış havada dolaşan, iyi bir şeyle karşılaştığında bunu anlayamayan o kadınlardan biri sanmayın, Anlarım. Ama işte, son sayfa meselesi vardı. Beni Lanes Sokağı'nın en sonundaki taksi durağına kadar götürdü, öpüşüp öpüşmemeye karar verememiş, orada ne yapacağımızı bilemez halde dikilip kalmıştık. Beni öpebilirdi, ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Biraz sonra ayaklarımın ucunda yükselip –ihtiyacım olduğundan değil, havalı olsun diye, çünkü seksi topuklularımı giymiştim– yanağına bir öpücük kondurdum. Onu öperken kolunu belime dolayıp sarıldı.

Ben geri çekilirken isteksizce bıraktı, “Sepetlendim mi şimdi?” dedi.

“Daha değil” dedim, çünkü karşımda öylece dururken ne diyebilirdim ki? *“Kusura bakma dostum, maalesef bu iş yürümez.”* Bu benim tarzım değildi.

Taksi, Tami ile Scotty'nin evine en yakın sokak olan Providence Close'un sonuna döndü. Tami'nin aramamış ya da mesaj göndermemiş olmasına şaşırmışım. Randevum olduğunda, güvende miyim diye beni kontrol ederdi genellikle

(bazen ablam gibi davranırdı doğrusu). Oysa telefonum gece boyunca hiç çalmamıştı. Çantama uzanıp telefonumu buldum. Çıkarıp baktım, ekran simsiyahtı. Birkaç açma girişimim, pilinin bitmiş olduğunu gösteriyordu. Halbuki daha öğleden sonra şarj etmiştim. Ama bu iyi bir şeydi, o kadar iyi vakit geçirmiştim ki, telefonumun çalışmadığını bile fark etmemiştim. Genellikle bunu söylemeye çekinir bazıları. Telefonuma yapışık vaziyette yaşarım – evet, şirkette bile.

Taksi dönemece doğru yaklaşıp yavaşlarken, Challey’lerin evinde ışık yanıyorsa uğrayamaya karar verdim. Camdan dışarı baktım, ev kapkaranlıktı. Taksinin LCD ekranlı saatine baktım: 22.55. *Hepsinin* uyuyor olması için çok erken bir saatte. Genellikle, Scott bilgisayarıyla oyalanırken Tami ofisinde küçük, hatta büyük bir şirkete “son derece kaliteli ve tarz sahibi” bir imaj kazandıracak olan son projesi üzerinde çalışıyor olurdu.

Bir şey mi oldu acaba, diye meraklandım.

Taksi şoförü evime giden yolda ilerlemeye devam ediyordu. Bir perşembe gecesi Hove’da bu kadar erken yatmalarına sebep olacak bir şey mi olmuştu acaba? Olmuşsa eğer, yakında kulağıma geleceğinden emindim. Providence Close Sokağı’nda hiçbir şey gizli kalmazdı.

Tami

On beş yıl önce

“Emin misin?” dedi Scott.

“Evet. Emin olmasaydım sana söylemezdim, değil mi?”

“Test yaptın mı?”

Uzanıp bez çantamı aldım, altüst edip bulduğum beyaz çubukları ona gösterdim. “Altı tane yaptım. Tuhaftır ki, hepsinin de sonucu aynı çıktı.”

Yüzünü kapattığı avuçlarıyla gözlerine bastırdı. “Ah... *Tan-
rım.*” Scott’ın daha iyi bir eğitim almak için yüksek lisans yap-
ma hayalleri, bebek bezlerinin, biberon hazırlamakla geçen
gecelerin ve Babygros mağazasının sisleri ardında yok olup
gitmişti. Gelecekle ilgili planlarının uçup gitmesini seyredер-
ken bir yandan da beni gerçekten sevip sevmediğini, hata ya-
pıp yapmadığını, bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünüyordu.

Çantam ayaklarımın arasında, yerde oturuyordum. Elim-
deki hamilelik testlerinden kurtulmak istiyor, birkaç saat
önce benim yaşadığım şeyleri yaşarken ona bakıyordum: Ku-
rumsal iletişim departmanının başına geçmek gibi parlak bir
fırsat, gözlerimin önünde parçalanıp gitmişti. Bu saniyeler,
en çok bir dakika sürmüştü ve onun sorgulamasından daha
kısa sürdüğü kesindi.

Sonunda, “Hap kullandığını sanıyordum” dedi Scott. Sesi-
nin tonu imahydı, ama sözleri açıkça suçluyordu.

“Kullanıyorum. Ama sadece yüzde doksan dokuz etkili bir yöntem bu. Şanslı yüzde bir de bizi buldu. Keşke piyango bileti alsaydım.”

“Hiç komik değil.”

“Aslında komik.” Scott’ın bekâr evindeydik. Sadece tek bir koltuk vardı. Scott bu koltuğa oturmuş, ayaklarını altına almış, taş kesilmişti. “Delilik bu. Bebek benden mi diye soracak olursan iyice komikleşecek her şey.”

Scott bakışlarını kaçırdı, hâlâ taş gibiydi suratı. Endişelerimde haklı olduğumu anlamıştım; soracaktı.

“Piçin tekisin, biliyor musun?” dedim. “O sevgi sözcüklerine nasıl kanmışım, halbuki piçin tekiymişsin.”

Git Tami, git işte diye geçirdim içimden. *Çık git buradan ve kendi yolunu çiz.*

Altı hamilelik testini dikkatle yatağın kenarına bıraktım, ayağa kalkıp toparlanırken çantamı aldım. “Görüşürüz” dedim, görüşmeyeceğimizi bile bile. Onu bir daha göremezdim. Olanları değiştirmeye, telafi etmeye çalışsa da, onu bir daha görmek istemiyordum. “Belki.”

Scott’ın dairesinin kapısı ardımdan kapandı ve o arkamdan koşup kapıyı açmadı, beni geri çağırmadı. Yıkılmıştım. Birkaç saniye öylece durup toparlanmaya çalıştım. Ailemle öğle yemeği yiyecektik, bu halde oraya gidemezdim, gücümü toplamam gerekiyordu. Kalbimin olması gereken yerdeki boşluğu görmezden gelmek, içimde büyüyen geleceğe odaklanmak zorundaydım.

Karanlık odada pencereden dışarıya baktım. Cora ve Anansy’nin uyumsuz nefes alıp verişleri, düşüncelerime eşlik eden bir film müziği gibiydi. Bir taksinin bizim sokağa döndüğünü, yavaşça Mirabelle’in evine doğru gittiğini gördüm. Hayatımı, anılarımı inceliyor, geçmişimde saklı, çoğu zaman görmezden geldiğim, ama Scott’ın neden hapiste ol-

duğuna ve hayatımın neden cehenneme döndüğüne ilişkin en önemli ipucunu taşıyan o kusurlu mücevheri bulmaya çalışıyordum.

On beş yıl önce

“İnanmıyorum, bana patates kızartması almayı unutmuşsun” dedi Sarto, suratını asarak. Biz üç kardeşin en büyüğüydü –yirmili yaşlarının sonuna yaklaşmıştı– ve hâlâ surat asma huyu vardı.

“Benimkini paylaşırsınız” dedim. Ağzı açılmış beyaz kâğıdı ona doğru uzattım. “Benimkini paylaşırsınız demiştiniz.” Birkaç haftada bir ailece toplanır, onları çeşitli şekillerde hayal kırıklığına –benim üniversite olayım, Genevieve’in kaçıp Las Vegas’ta evlenme olayı, Sarto’nun tıp fakültesini bir türlü bitirememesi olayı– uğratmamış gibi davrandığımız öğle yemekleri yerdik. Genevieve ve ben annemlerin evine giderdik (Sarto *hâlâ* orada yaşıyordu) ve genellikle annem pişirirdi yemekleri. Bugünse, Genevieve geldikten biraz sonra, yemeği kendisinin halledeceğini söylemişti. Yemek işiyle ilgilenecek diye şaşkınlıkla ona bakakalmıştık. Ters ters bakarak karşılık verdi ve patates kızartması almaya gitti. Sarto’ya kızartma almadan geri geldi.

“Aslında mesele bu değil, değil mi?” diye söylendi Sarto. “Kardeşim dükkâna gidiyor, herkesin yemeğini alıyor, ben hariç. Ne düşünmem gerekir acaba? Ben bir erkeğim, benim unutulmamam, hizmet görmem gerekir.”

Kahkahalarımı saklamak için öksürmeye başladım, Genevieve’in bunu kasten yaptığını biliyordum. Sarto’nun söylediği şeyler onun içindeki radikal feministi uyandırıyor: Onu görmezden geldim. Bu da, alt etmeye çalışmamdan daha çok rahatsız etti onu.

“Hay aptal kafam” diye sırtıttı Genevieve. “Kafasız bir kadınıymış. Neyse, bir dahaki sefere bir erkek gönderirsin.

hem o senin dünyadaki bütün kadınlardan ne kadar üstün olduğunu hatırlar.”

“Ne zaman öğreneceksin kardeşim? Ben dünyadaki bütün kadınlardan üstün değilim, dünyadaki herkesten daha üstünüm.”

Kapı zili sohbetimizi yarıda kesti. Bütün gözler otomatik olarak bana döndü, çünkü en küçükleri bendim ve kapıya bakmak, bulaşıkları yıkamak, herkesin bana verdiği işleri yapmak gibi bir misyonum vardı. Patateslerime odaklanmış, çatalımı ve parmaklarımı kullanarak servis tabağına çıkarıyordum. Scott’ın, hamile olduğum haberine verdiği sert tepkinin acısı, aradan iki saat geçmesine rağmen hâlâ tazeydi, ailemin de beni itip kakmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Ding dong, diye çaldı kapı yeniden. Yağlı parmaklarımı yalayıp umursamaz bir tavırla ketçap ve salata sosuna uzandım.

“Bu aile zıvanadan çıkmış” dedi Sarto. Sandalyesini geri itip, ayaklarını yere vura vura kapıya bakmaya gitti. “Hepiniz zıvanadan çıkmışsınız.”

Genevieve sırtıyor, ben kendi kendime gülümsüyordum. Zavallı Sarto, bugün iyi gününde değildi. Birkaç saniye sonra, “Tam-*mia*!” diye seslendi. “Kapıya bak.”

Adımı söyleyişinden kimin geldiğini anlamıştım. Kimsenin, onun gibi birini (Challey) buralarda sevmediğini bile bile kapımıza gelme cesaretini göstermiş olmasına inanamıyordum.

Sarto bir kez daha seslendi: “Tam-*mia*!” Bu sefer daha yüksek sesle. “Scott Challey seni görmeye gelmiş.” Masada herkesin, kiminle arkadaşlık ettiğimi öğrenmesini sağlamıştı. Beklediği gibi, bu duyuruyla herkesin bakışı bana çevrilmiş, şok içinde gözlerini kırptırıyorlardı.

“Challey’lerden biri mi geldi?” dedi babam alçak sesle.

“Buraya mı gelmiş?” dedi annem, aynı şekilde.

Genevieve hiçbir şey söylemedi, sadece uzun, dalgalı saçları yüzünden çekti, göz göze gelene kadar dik dik bana bak-

tı. Yüzündeki şok ifadesi derin, acı dolu bir hayal kırıklığına bırakmıştı yerini. *On iki yaşından beri devam mı ediyor bu iş?* diye sorar gibiydi bakışları.

İçerideki şok dalgasının yarattığı boşluğu doldurmak için, “Sarto patateslerimi bitirmesin” dedim. “Sadece birazını alabilir, hepsini değil.”

“Patateslerini hayatım pahasına koruyacağım” dedi Genevieve. Artık benden tarafa bile bakamıyordu. Annemle babam gibi, o da benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayanlar kervanına katılmıştı. Kendime karşı yüzümü kara çıkarttığım için ne halde olduğum hakkında ise hiçbir fikri yoktu – olmamam gerektiğini bildiğim biriyle olmak ve âşık olduğumu anladıktan, hamile kaldıktan sonra, onun hiç de düşündüğüm gibi olmadığını görmek.

Üzerimdeki bakışları hissederek ve titreyerek kalkıp kapıya gittim.

Ceketimi alırken Sarto belli belirsiz mırıldandı. “Yemeğin soğumasın. Fazla uzatma.”

“Unuttuysan hatırlatayım Sarto, babam değilsin” dedim eşikten adımımı atarken.

Kapıyı suratına kapatırken, “Baban olsaydım her şey farklı olurdu” diye seslendi.

Evin önündeki dar yoldan geçip kaldırıma çıkınca, “Delirdin mi sen, neden geldin?” diye öfkeyle fısıldadım. Herkes ön odanın penceresine toplanmış bizi seyrediyordur diye dönüp arkama bakmaya cesaret edemiyordum. Yola inip gözden uzaklaşana kadar hızlı hızlı yürüdüm. “Bütün ailem içerdeydi ve şimdi hepsi anlayacak...” *Gerçeği*, derken sustuğumu fark ettim.

“Özür dilerim, özür dilerim, seni görmem gerekiyordu. Peşinden koştum, ama gitmiştin. Evinde de yoktun, sonra cumartesi günleri hep birlikte öğle yemeği yediğinizden bahsettiğini hatırlayınca, açıkçası...”

"Açıkçası ne? Ne istiyorsun?"

"Özür dilerim. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Çok kötü davrandım. Elbette seni seviyorum. Bebeğin benden olduğunu biliyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve doğuracak olursan, bir de bebek. Doğurmak istemezsen de anlarım. Ne istersen yapabilirsin. Arkanda olacağım. Bunları daha önce söylemediğim için beni affet."

"Scott, sorun şu ki..."

"Hayır, hayır, söyleme." Birden durdu ve önümde diz çöktü. "Lütfen bana 'Sorun şu ki' deme, ilişkimiz bitmiş gibi konuşma. Buna dayanamam. Keşke daha iyi biri olabilseydim, ama bak buradayım. Seninle olmak istiyorum. Sana destek olmak istiyorum. Lütfen, bana bir şans daha ver. 'Kapının önüne konulmayı' —*Jerry Springer* şovda öyle diyorlar— hak ediyorum belki, ama lütfen yapma."

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü birbirimize göreyiz. Çünkü ne zaman uzak kalsak, bir yerlerim eksiliyor. Çünkü seni seviyorum."

"Evet, ama bazen sevmek yeterli olmuyor, biliyor musun? İkimizin de sorumlu olduğu bir şey hakkında bir daha çıldırmayacağını nereden bileceğim? Ya da birden, onunla bununla yattığımdan şüphelenmeye kalkarsan yine? Bebek büyük sorumluluktur, kaldıramayacaksan hiç bulaşmamayı tercih ederim."

"Lütfen, yalvarıyorum. Bu işi yürütmek için elimden ne gelirse yapacağım. Her şeyi. Sen söyle, ben yaparım. Ama beni bırakma, lütfen."

Perdelerin ardından insanların bizi gözetlediğini, dedikoduya başladıklarını hissedebiliyordum. Challey'lerin oğlu, Berize'lerin kızının önünde diz çöküp ellerini kavuşturdu, yalvarıp duruyor.

"Ayağa kalk, Scott."

“Hayır, hayır. Ne kadar üzgün olduğumu ve seni ne kadar sevdiğimi, bana bir şans daha vermezsen nasıl perişan olacağımı anlatmadan kalkmam.”

“Herkes bize bakıyor.”

Scott etrafına bakındı, sokak bomboştu, ama onlarca çift gözün ağırlığı üzerimizdeydi. “Umurumda değil. Seni seviyorum ve kimin bildiği umurumda değil.” Kollarını iki yana açıp başını geriye attı. “SENİ SEVİYORUM TAMİA BERİZE!” diye bağırdı aniden. Sonra başını indirdi. “Gördün mü? Kimin bildiği umurumda değil. Şu andan itibaren sonsuza kadar seninim. Ve bebeği de istiyorum.”

Etrafımızda evlerin kapıları açılıyor, perdeler aralanıyor, bizi seyretmeyenler, bağırtının nereden geldiğine bakmaya geliyorlardı.

“Tamam, dinle beni, sana bir şans daha vereceğim. Ama sadece bir tek şans, Scott, en ufak bir piçliğini görürsem beni yok bil. Anladın mı?”

“Başka bir şansa ihtiyacım olmayacak, bunu önceki gibi berbat etmeyeceğim.” Ayağa kalktı, ağzı kulaklarındaydı. Bütün komşuların önünde, elini karnıma koyup bizi bir aile yapan daireyi tamamladı, beni öptü.

Kucağımdaki cep telefonu bipledi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, Cora ile Anansy uyandı mı diye kontrol ettim hemen. İkisi de çikolata kahvesi yorganlarının altında mışıl mışıl uyuyordu. Scott değildi. Bu akşam dışarı çıkamayacağını biliyordum, cep telefonları aşağıdaydı ve bu gece olanları açıklamak adına nasıl mesaj göndermiş olabilirdi? Gönderenin kim olduğuna bakmadan telefonu kapattım, dizlerimi göğsüme çekip uyumam gerektiğini söyledim kendi kendime.

On beş yıl önce

Hassas ve nazikti, acı ve tükenmişlik sisi içinden süzülüyordu sakinliği. “Nasılsınız, Bayan Berize?”

“İyiym sanırım” diye mırıldandım, maviye çalan dudaklarımın arasından. Yorgunluktan gözlerimi birkaç saniyeden fazla açık tutamıyordum: Uykuya dalamayacak kadar yorgundum, ama gözlerim açılmıyordu.

“Çok kan kaybetmişsiniz, şu anda yorgun hissetmeniz çok normal.”

Başımı salladım. Yorgundum, yıkılmıştım.

Scott, çok sevdiği sahibinin ayaklarına dolanıp uyuyan bir kedi gibi elini elime dolamış, bu kabinde beklediğimiz süre boyunca hiç bırakmamıştı.

“Üzgünüm” diye hassasiyetle konuşmaya devam etti kadın doktor. “Yapılacak bir şey yok. Çok üzgünüm.”

“Bebeği kurtaramaz mısınız?” dedi Scott.

“Bu kadar erken dönemdeyken, maalesef mümkün değil. Buna neyin sebep olduğunu bilemiyoruz, olacağı varmış. Gerçekten çok üzgünüm.”

Başımı salladım.

“Kaybettiğiniz kan miktarı yüzünden, iyileşme süreci tamamlanana kadar sizi yatıracağız, tamam mı?”

Yine başımı salladım. O kadar güçsüzdüm ki, ağzımı açacak halim yoktu.

Scott’ın yanaklarından akan gözyaşları dinmek bilmiyordu. Gözlerini silmek için bile elimi bırakmıyordu, bana sarılmış, kalbinin ne kadar kırgın olduğunu tüm dünyaya ilan ediyordu.

On dört yıl önce

“Dışarı gel” dedi Scott, gecenin bir yarısında. Yatağımızın üstündeki kırmızılı beyazlı kuştüyü yorganı köşesinden çekip üstümü açtı.

Düşük yaptıktan sonra eve geldiğimde, Scott bana bakmak için yanımda kalmıştı ve bir daha da hiç ayrılmadı. Üniversiteye devam etmek için gereken parayı barlarda çalışa-

rak kazandığı için geç saatlere kadar dışarıda oluyor, ama sonunda hep bana geri dönüyordu. Yavaşça yatağa girer, bana sarılıp kıvrılır, teninin soğukluğuyla irkilerek uyanırdım, ama biraz sonra alışkın olduğum bedeni yeniden uykuya dalmamı sağlardı. “*Seni seviyorum TB*” diye fısıldardı hep kulağıma. “*Sen benim her şeyimsin.*”

“Hadi canım!” diye ona döndüm, yarattığım o tatlı, sıcak noktayı bulmaya çalıştım. “Dışarıda her çeşit var.”

“Bir dakika dışarı gel, pişman olmayacaksın.”

Oflaya puflaya doğrulup oturdum, yorganı üstümden attım. “Umarım iyi bir şeydir, Challey.”

Yatağın ayakucunda duran Scott’ın üstünde siyah palto-su ve boynuna sardığı gri atkısı vardı hâlâ. Elinde de benim uzun, gri mantom. Minnettar bir tavırla mantomu giydim. Binanın ısıtması sabaha kadar kapalı oluyordu ve şubat gecesi-nin soğuğu olduğu gibi içeri dolmuştu. Kapının önünde kar botlarımı elime tutuşturdu, oysa dışarıda kar yağmıyordu.

Evimden aşağıya inen merdivenlerin başında, “Gözümü falan mı kapatmam gerekiyor?” diye sordum.

“İstersen kapat, ama düşersen karışmam” diye güldü kendi kendine.

“Pislik şey!” diye dalga geçerek koluna vurdum.

Dışarıda, tertemiz havanın ayazında, kafamın içinde pusuya yatmış uyku kırıntıları dağıldı, bir anda uyanıverdim.

Evin önünde duran arabayı, televizyon sunucuları gibi göstererek, “Ta ta!” dedi. İkimizden de yaşlı görünüyordu, muhtemelen külüstür bir şeydi, ama tertemiz, pırıl pırıldı.

“Ne bu?”

“Araba! *Araba* diyorum! Sana araba aldım.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Ne yaptın?”

“Sana araba aldım.”

“Vay be” dedim, önümde duran parlak şarap rengi arabaya bakarken. Markasını bile bilmiyordum, ama bir arabaydı

işte. “İnanamıyorum... Parayı nereden buldun?”

“Kazandım ve her kuruşunu biriktirdim” dedi hemen savunmaya geçerek. “Bana inanmıyorsan...”

“İnanıyorum” diye sözünü kestim. “Elbette inanıyorum. Sadece iki ayrı barda çalışıp güçbela geçinirken, bir de okul masrafların varken nasıl araba alabildiğine şaşırdım.”

“Bunun parasını biriktirmek için gündüz vardiyasında da çalıştım.” Gelişigüzel atılmış bir ceket gibi, kolunu omzuma doladı. “Beğendin mi?”

“Bayıldım” diye cevap verdim. “İyi de... Nasıl oldu da, gündüzleri hem okula gidip hem çalışabildin?”

“Okula bir süre ara verdim. Yakında döneceğim.”

“Scott! Üniversite çok önemli.”

“Dedi, hiç üniversiteye gitmeyen kadın.”

“Olsun, istediğim zaman gidebilirim. Sen zaten gidiyorsun, bu fırsatı çöpe atma sakın.”

“Neden sana araba aldım, biliyor musun?” diye konuyu değiştirdi.

“Hmmm, hayır.”

“Çünkü almamız gerektiğini düşündüm. Bence buna binip iş teklifi aldığın Brighton’a gitmeliyiz.”

“Hayır, bu konuyu...”

“Hayır, hayır, bir kerecik dinle, benim yüzümden burada kalman çok saçma. Ne dersen de, benim yüzümden kalıyorsun.”

“Başka fırsatlar da çıkar karşıma.”

“TB, çokuluslu bir şirketin kurumsal iletişim bölümünün başına geçmeni teklif ettiler ve şirket tarihinde bu pozisyona geçen en genç kişi sen olacaksın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu tahmin edebiliyor musun? Bu fırsatı bir sevgili yüzünden geri çeviremezsin.”

Başımı kaldırıp ona baktım, o da başını indirip bana baktı. “Sen sadece bir sevgili değilsin” dedim. “Yaşadıklarımız ve

birlikteliğimiz bizi tamamen değiştirdi. Aşkımız hiç gizli kalmadı, hep konuşuldu, hep göz önündeydi. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar hep keyifli, eğlenceliydi.”

“Ben derim ki, her şeyimizi bu arabaya yükleyelim, sonra da ver elini Brighton. Gidelim, oraya yerleşelim, birkaç yıl sonra bir daha deneriz.” Neyi kastettiğini biliyordum: İkimiz de bir bebek daha istiyorduk, ikimiz de aynı şeyin olmasından korkuyorduk. Zamanı gelince deneyecektik elbette, her şey tamam olduğunda. “Orada başka bir ders planı bulana kadar arabayla gider gelirim.”

“Benimle evlenecek misin?” diye sordum.

Gülüşü, daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle yumuşattı yüzünü. Tuvale resmi yapılacak kadar hatırlanası bir ifadeydi bu, çünkü mutluluğun dokusunu gösteriyordu. “Evet” dedi. “Evet, evleneceğim. Sormak için bu kadar uzun zaman beklediğine inanamıyorum.”

Gözümü arabadan ayırmadan, “E, emin olmam gerekiyordu, değil mi?” diye şakalaştım. *Bizim* arabamız. “Bu çok özel bir şey” dedim. “Yepyeni bir hayatla birlikte gelen bir hediye.”

“Hak ediyorsun, aşkım.”

“Araba kullanamadığımı biliyorsun, değil mi?”

“Ne?” Scott tutulup kalmıştı. “Bildiğini sanıyordum. Aman ne güzel, tam Scott’a göre, hem hediye al, hem de aldığın kişi kullanabilecek mi diye hiç düşünme.”

“Kandırdım!” diye güldüm.

“Sen yok musun!” O da gülmeye başladı, kahkahalarla nefesim kesilmiş halde, bir daha onu kandırmayacağıma söz verene kadar beni gıdıkladı.

Platin alyansımın pürüzsüz metal yüzeyine dokundum. Parmağımda ileri geri çevirip duruyordum. Her şey çok anlamsızdı. Tüm olanlara hiçbir anlam veremiyordum.

4

Beatrice

Bekâr olmanın sevmediğim yanı şu: Yalnız uyanmak. Herkes ne derse desin, gerisiyle başa çıkabilirdim. Zor olan kısmı buydu.

Birlikte uyuyacağım birinin hasretini çekiyordum. Her yerde seks yapacak biri bulunabilirdi, etraf bunlarla kaynıyordu, elimi sallasam ellisi –kaliteden ödün vermeyi göze alırsanız elbette– ama biriyle birlikte uyuyacak kadar güçlü bağlar kurmak çok, hem de çok zordu.

Bir adamın kollarında, yan yana uyanmayı çok seviyordum; çoğunlukla yarım kalmış bir şeyin değil de, bir bütünün parçasıymışım gibi hissettiriyordu bu bana. Bunu seviyor ve istiyordum, çoğu zaman seksten de fazla. Nedense bu durum, tek gecelik ilişkilerde hiç olmuyordu. Belki de rol yapma derdinde olmadığımız için. Sonunda adamın ertesi gün erkenden kalkıp gideceğini, birkaç saatten fazla kalmayacağını bilerseniz, rahat rahat uyuyamazsınız. Sabaha kadar da kalsa, kurulan bu bağ sabah seksiyle de sonuçlansa, gideceğini ve bir daha gelmeyeceğini bilirsiniz. Biriyle birlikte uyumanın yakınlığını özlerken taklit etmek, hiç olmamasından daha kötüdür.

Sabah uyandığımda hiç havam yoktu. Telefonum hâpı yutmuştu, bu da demekti ki, bugün evde çalışmayı planladığım halde ofise gitmek zorundaydım. Bütün günümü Kent'e ara-

ba sürerek geçirmeden de yapabilirdim, ama bana ulaşabilmeleri için e-postadan başka bir yol kalmamıştı ve nedense bu çalıştığım şirket için yeterli değildi. Canları ne zaman isterse benimle konuşabileceklerinden emin olmak istiyorlardı.

Ellerim, kollarım yatağa kısa geliyordu, bedenim kendini dolduramayacak kadar küçülmüştü.

Aklıma Tami ve Scotty geldi. Eminim şu anda uyanmış, birbirlerine sarılmışlardır, tenleri birbirlerine o kadar yaklaşımıştır ki, neredeyse tek vücut olmuşlardır. Eminim, milyonlarca kez şahit olduğum gibi, Scott onu alnından öpüyordur, eminim Tami gülümsüyor, onun omuz boşluğuna sokuluyordur. Kıskanıyormuşum gibi oldu, çünkü evet, kıskanıyordum. Sadece Tami ve Scotty'yi değil, birlikte uyuyan bütün çiftleri kıskanıyordum.

Onlardan birkaç kez bahsettiğim için, nereden tanıdığımı merak ediyorsunuzdur. Evet, dokuz yıl kadar önce, Providence Close Sokağı on sekiz numarada oturan bankacı işini kaybetmişti; bana sorarsanız, iyi bir serserinin, pardon bankacının başına gelecek iş değildi bu. City'de çalıştığım için onu tanıyordum, yıllardır önüne geleni dolandırırdı. Neyse, evini alelacele satmak zorunda kalmıştı, bu yüzden bu çift yüklü miktarda bir depozit ödedi, böylece adam da hemen evi boşalttı ve bir daha da ardına bakmadı.

Dokuz yıl önce

Providence Close Sokağı'ndaki komşularımla ne zaman konuşsam, on sekiz numaraya taşınmak üzere olanlarla ilgili farklı bir hikâye duyuyordum. Kırk sekiz numaradaki Gus, altı çocuklu dul bir kadının, üç numaradaki Leenie piyango vurmuş bekâr bir annenin geleceğini, doksan altı numaradaki Cleo bankacının evini sattıktan sonra adını değiştirip yeniden taşınacağını, böylece vergi memurlarını atlatmayı planladığını söylüyordu. Bu yüzden toz içindeki tişör-

tü, eskimiş kotu, darmadağınık, amele saçlı yeni ev sahibini evden çıkarken gördüğümde anlatılanlar gibi olmadığını tahmin etmiştim.

“Selam” dedi, beni görünce sırtmaya başladı.

“Taşınıyorsunuz galiba” dedim. Küçük demir kapının önünde durup kapının sövesine yaslandım.

“Evet, tek odalı bir daireden beş odalı bir eve taşındığım düşünülürse, epey uzun sürecek.” Omuz silkti. “Çok saçma, biliyor musun?”

Şaşırdığı şeyleri vurgularken burnunu kırıştırınca çok şirin oluyordu. Hele bir de, ellerini kahverengi perçemlerinde gezdirme alışkanlığı vardı ki –yapış şeklinden bunun bir alışkanlık olduğunu anlamıştım– içimi tatlı tatlı ürpertiyordu. Ama ona abayı yakmama asıl sebep, ağzının bir kenarını diğerinden daha çok kıvrarak çarpık çarpık gülmesiydi. O bana “Biliyor musun?” diyene kadar, ben aklımda onunla öpüşmüş, sevişmiş, aynı eve çıkmış, nişanlanmış, büyük bir düğün yapmış ve bebek yapmaya uğraşıyorduk bile.

Ona bakıp başımı salladım.

Umutlarımı saklamaya çalışarak, “Tek başına mı taşınıyorsun?” dedim. Tek odalı daire, taşınmasına yardımcı olan birine dair bir işaret de yok, önemli bir evreye tek başına girmiş. Dolayısıyla tek başına taşınıyor. Bekâr. Müsait. Benim gibi. Müsait, işte o kadar.

“Hayır, Tanrım. Hayır. Bu koca evde tek başıma yaşayamazdım. Eşim içerde, kutuların nereye konulacağını gösteriyor. Altı aylık hamile, bıraksam bu işleri de yapacak. Hayret edersin, onu yavaşlatmanın imkânı yok.” Ah be, evliymiş. Bunu söylediği anda, metaforik olarak yaktığım “müsait” ışığını söndürdüm ve alyansına odaklandım –oldukça sıra dışı bir yüzüktü– ve en önemlisi de, geri çekildim. Takip etmenin heyecanını sevmiştim, biriyle tanıştığınızda her yöne gidebileceğinizi hissedersiniz, bunu seviyordum, ama az önce dedi-

ğim gibi, ben aldatılmıştım, kocam beni aldatmıştı, başka biri uğruna beni bırakmıştı ve ben oraya “gitmeyecektim”.

Biraz sonra Tami’yle de tanıştım ve o andan itibaren hayatıma girdikleri için onlara minnettar kaldım. Onlar bana, ben de onlara bir aile olmuştuk.

Vücuduma sıçrayan sular kutsal bir deneyimdi sanki. İnsanı uyandıran ve güne başlamasını sağlayan günün ilk duşu gibisi yoktur. Doğrusunu söylemek gerekirse, dün gece Tami ile Scott’ın evinin önünden geçerken ışıkların sönük olduğunu görünce biraz sinirlerim bozulmuştu. Hiç yaptıkları şey değildi. Işıkları böyle erkenden en son söndüğünde Cora’nın apandisiti patlamış, acil ameliyata girmek zorunda kalmıştı.

İşe giderken uğrayacak zamanım yoktu, bu yüzden sonraya bırakmak zorundaydım. Gerçi, ofise gidince kim bilir ne zaman çıkacaktım? Orada kötü bir şeyler olduğuna dair huzursuz edici bir his vardı içimde. Bir his... Ah, herhalde bana gülüyorsunuzdur şimdi, bu yüzden ne düşündüğümü söylemeyeceğim. En iyisi duşumu alıp Kent yollarına düşeyim. Keyif, neşe, sevinç.

Tami

“Pirinç patlağı mı? Yine mi?” Cora, ağzına kadar minik pirinç patlaklarıyla dolu tabağı görünce itiraz etmişti.

“Dün pirinç patlağı yemedin, değil mi?” dedim. Dün sabah asırlar önceymiş gibi geliyordu.

“Hayır.”

“E, o zaman?”

“Hep pirinç patlağı yiyoruz.”

“Dün hariç. Ayrıca, hatırlarsan, önceki gün de. Aslında bu hafta ilk kez yiyorsun.”

“Hep pirinç patlağı yiyoruz” dedi Cora yine.

“Peki. Ansy, pirinç patlağı yiyecek misin?” Onun önündeki pembe-beyaz puanlı kâseyi Cora’nın mavi beyaz çizgili kâsesiyle değiştirmek için uzandım.

“Olur anne” dedi Anansy. “Ama ga-ga kaşığı istemem, BÜYÜK Wallace ve Gromit* kaşığı isterim. Küçük olanı değil, büyük olanı.”

Kâselerini değiştirdim ve Cora’yla ilgilenmeye başladım. “Sen ne istersin?”

Kocaman kahverengi gözleri yaşlarla dolmuş, dudaklarını sarkıtmış, çenesi titriyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bu kâseyi istemem ben. Bebek kâsesi bu.”

* Sapına çizgi film karakterlerinin kafaları takılmış kaşıklar. (ç.n.)

Bu sabah büyük yatakta, birkaç dakika arayla uyanmışlar, ikisi de kımıldamadan yatıp etraflarına bakmışlar, nerede olduklarını hatırlamaya çalışmışlardı. Şüpheyile birbirlerini süzmüş, sonra yorganın altına girmişlerdi – Cora üstünde kotu ve Olimpiyat tişörtü olduğunu görmüştü. Zamandan kazanmak için okuldan gelir gelmez pijamalarını giyen Anansy ise üstünde hâlâ kırmızı havlu sabahlığı olduğunu fark etmişti.

“Günaydın, uykucu böcekler sizi” demiştim canlı bir sesle. Dün akşamdan hatırladıkları parçalar yüzlerine çarpmadan, güne normal bir şekilde başlamaya çalışıyordum. Bütün gece aralarında oturmuş, dalıp dalıp uyanmış, bana bütün olanların bir rüya olduğunu söyleyecek bir şey beklemiştim.

“Günaydın anne” diye mırıldanarak minik bedenlerini açmak için gerinmişlerdi. Yavaş yavaş yüzlerindeki ifade değişmişti, dün akşam olanları hatırlamaya başladıklarını anlamıştım. Kollarımı dolayıp onlara sarılıp, “Hepsi geçecek” demiş, ikisinin de kafasına birer öpücük kondurmuştum. “Babanız geri gelecek. O da iyi olacak. Söz veriyorum.” Onlar da bana sarılarak karşılık vermişler, birbirlerinin kollarına değmemeyi başararak bana yapışmışlardı.

Şimdi ise, Cora ve Anansy kendilerince bana inanmadıklarını söylüyorlardı.

“İşte oldu.” Cora’nın kâsesindeki pirinç patlağını Anansy’nin kâsesine boşalttım. Sekiz yaşındaki bu uzun boylu, saçları kafasının iki yanından omuzlarına kadar iki örgü halinde dökülen kızım için bu yeterli olmayacaktı. Tiksintisi hâlâ geçmemişti ve başka gevrek yemeyecekti. Kâseyi alıp lavaboya gittim, bulaşık makinesini durdurup kapağını açtım ve istenen kaşığı çıkardım. Kâseyle kaşığı bulaşık deterjanı ve yeşil süngerle yıkarken epey bir gösteri yaptım ki, ikisi de tiksinsen.

“Evet, ne istiyorsun?” diye sordum Cora’ya.

Aslında gözlerinden, yüzünün hareketinden anlayabiliyordum, ağzında gevelemeyen önce aldığı kısa kısa nefesler-

de duyabiliyordum. “Mısır gevreği, lütfen.” Ne istiyordu? Babasını, lütfen.

“Ben de” dedim ve kâsemi mısır gevreğiyle doldurdum. Ne demek istediğimi, ne dediğimi anlamıştı.

On dört yıl önce

“Yıldızlarla adını yazmayı denedin mi hiç?” dedi Scott.

Kumsalda uzanmıştık, Brighton’daki ikinci gecemizdi ve göğe bakıyorduk: Simsiyah ve sonsuz, dünyamızın üstünde asılı duran dipsiz bir okyanus sanki. Hava soğuktu, tir tir titriyorduk, ama bu kadar yakınımızdayken kapkaranlık denizi görmeye gitmemek olmazdı.

“Hayır, hiç denemedim.”

“Bak, çok kolay.” Elini kaldırdı, işaretparmağını kalem gibi uzatıp öbür parmaklarını kıvırdı. “Gördün mü?” Elini geniş hamlelerle hareket ettirdi, bir sürü yıldızın, galaksinin üstünden geçti. Aşağıya doğru inip düz bir çizgi çekti: “T.” Sonra yukarı doğru bir çapraz, aşağı doğru bir çapraz, düz çizgi: “A.” Şimdi yukarı bir çizgi, aşağı doğru kesir çizgisi, yukarı doğru kesir çizgisi, sonra aşağı doğru uzun bir çizgi: “M.” Aşağı doğru düz bir çizgi, altına ve üstüne birer düz çizgi: “I.” Yukarı doğru bir çapraz, aşağı doğru bir çapraz, düz çizgi: “A. TAMIA.” O yazarken görebiliyordum, adım ortaya çıkana kadar gökte birleşen görünmez çizgileri görebiliyordum. Ben, adım gökyüzünü kaplayana kadar. “Görebiliyor musun? Adını orada görüyor musun?”

“Evet, görebiliyorum” dedim nefes nefese.

“Tamam, şimdi iyice bak, net olarak gördüğün zaman gözlerini kapat, adının fotoğrafını çek ve burada sakla.” Parmak uçlarıyla alnıma dokundu. “Ve buraya.” Sonra da göğsüme, kalbimin üstüne bastırdı. “Hiç unutma.”

Aklımın bu anıyı saklaması için gözlerimi sımsıkı yumdum, kalbimin de unutmaması için dua ettim.

Aklıma ve kalbime kaydettikten sonra ona döndüm, gözleri kapalıyken onu seyrettim, onun da fotoğrafını sakladım. Ona da aynısını yaptım: Dağınık kahverengi saçları, yumuşacık teni, dümdüz, ince burnu, uzun, siyah kirpikleri, geniş ve kusursuz ağzı. Bu resmi beynime kazıdım, sonra gözlerimi kapatıp, aklımda ve kalbimde, bana yıldızları veren çocuğun fotoğrafını çektim.

İkisi de sütlerini, en sevdikleri kaşıklarını aldıktan ve istedikleri televizyon kanalı açıldıktan sonra yerime oturup kaşığımı aldım. Hiç iştahım yoktu, ama yemezsem onlara da yediremeyecektim.

Bu masada sessizlik doğal değildi, hele de kimin başı belaya girecek ya da en çok kim yıldız alacak diye yürütülen tahminlerin her şeyi geride bıraktığı hafta içi bir günse. Genellikle yemeklerini yemeleri için sürekli uyarmam gerekirdi.

Kaşığımı dikkatle kâsemin yanına koydum. Bir şey söylemek istiyordum, üstümüzü kaplayan endişe kubbesini yıkacak herhangi bir şey. “Babanız...”

Sözcüklerin arasındaki boşlukları, ön kapının kilidine giren anahtarın sesi doldurdu. Sonra kapı gıcırtyla açıldı, paspasa silinen bir ayak, öbür ayak, içeri giren ayak sesleri duyuldu. Sonra seramik kaplı holde yürüdü, döndü, yürüdü...

“BABA!” diye haykırdı, Cora ve Anansy, yerlerinden kalkıp mutfaktan ona doğru koştular. O da kızlara koştu, diz çöktü, ikisini de kollarına alıp sarıldı. Yüzünü kızların arasındaki boşluğa gömdü ve daha sıkı sarıldı.

Durmuş onları seyrediyor, bekliyordum. Sarılma faslının bitip kendimi onun kollarına atacağım, onu binlerce öpücüğe boğarak sağ salim olduğunu anlayacağım anı bekliyordum. Kızlar rahatlayıp gevezelik etmeye başlamışlardı, ama ben hâlâ bekliyordum. Bekledim, bekledim, bekledim.

Scott onlara yalan söyledi. Kulaklarında bulanık zihinlerini, korkularını yatıştıran yalanlarla, onları okula bıraktı. Eminim, onların iyiliği için en doğrusunu yaptığını düşünüyordu, ama yalanın yalan olduğu yalandı.

“Polisler seni neden götürdü baba?” diye sormuştu Anansy. “Kötü bir şey mi yaptın?”

Önce Cora’nın, sonra Anansy’nin kafasına birer öpücük kondururken, “Yo, yo” dedi. “Hayır, buna şahit olduğunuz için çok üzgünüm.” Öpücükler, öpücükler. “Bir yanlışlık olmuş. Beni başkasıyla karıştırmışlar.” Öpücükler, öpücükler. “Özür dilediler, ‘Bir daha olmayacak’ dediler.”

Kadın polisin bana söyledikleri yüzünden, yalan söylediğini biliyordum. Yüzüme bakamayışından, yalan söylediğini biliyordum. Aslında o anda, dudakları oynadığı için yalan söylediğini biliyordum gibi geliyordu. Geri çekildim, çünkü bazen gerçekler kaldıramayacağınız kadar ağır olduğunda duymak istediğiniz tek şey yalanlardır.

O duş alırken kızlara kahvaltılarını bitirmelerini söyledi, çünkü bugüne özel olarak, onları okula kendisi bırakacaktı.

Kızlar onun sözünü dinlemişler ve ben de zoraki gülümseyerek kapıdan onları yolcu etmişim.

Scott birazdan gelecekti. Önce hangisini yapacağımı bilemiyordum: Kızlara yalan söylediği için onu azarlamalı mıydım, yoksa en başından bize bunları yaşattığı için bağırmalı mıydım?

Onu görünce ikisini de yapmayacağımı anladım. Mutfakta durduğum yerden bir süre ona baktım, sonra yanına gittim, kollarımı boynuna doladım, hissettiğim rahatlık o kadar büyüktü ki, boğulacak gibi olmuştum.

Kocam da bana sarılarak karşılık verdi ve hiç konuşmadık. Dünya etrafımızda dönerken, biz birbirimize sarılıp öylece durduk.

On iki yıl önce

"Nikâh yüzüklerine çok para harcamak zorunda değiliz aslında" dedim Scott'a. Önünde durduğumuz kuyumcunun duymak istediği bir şey değildi belki, ama gerçek buydu. Yüzük, gelinlik, tören yeri, yiyecekler, hepsi çok hoş ve güzeldi; ama işin aslı, yüzükparmaklarımıza hulahop takıp kot giyerek evlensek bile, ben yine de çok özel hissedecektim, çünkü altı aya kadar Scott'la evleniyor olmam her şeyden daha önemliydi.

Bazen onun bunu anlamadığını düşünüyordum. Anlıyormuş gibi görüldüğü sürece gerisi benim için önemli değildi. Bütçeyi zorluyor, pahalı seçeneklere yöneliyor, sanki kendimiz için en iyisini yaptığımızı *kanıtlamak* istiyordu. Özellikle, gittiğimiz şık yerlerdeki insanlar bizi hor görüyordu, ama bu benim canımı sıkıyor, kimseyi umursamıyordum. Ama Scott rahatsız olmuştu, bu yüzden de büyük ve gösterişli şeyler yapma gereği duyuyordu.

"Biliyorum" dedi Scott. "Ama nikâh yüzüklerimize çok para vermek istiyorum. Birlikte ne kadar yol aldığımızın, önümüzde ne kadar yol olacağının simgesi olacak. Küçük bir evde büyüdük biz, sen üniversiteye gitmedin... Böyle bir dükkânda bırak bir şeyler almayı, gezineceğimizi bile hayal edebilir miydik? Böyle bir şeyi..." Scott sustu, tezgâhın ardında bizi açgözlülükle dinleyen koca göbekli, kel adama baktı. Sonra oturma odamızdan biraz büyük, ama sıra dışı ve muhteşem mücevherlerle doldurulmuş şık dükkânda konuştuklarımız duyulmasın diye beni öteye götürdü. "Böyle eşsiz ve pahalı bir şey alabileceğimiz aklına gelir miydi?" diye fısıldadı, bana yaklaşıp. Gözlerimin içine baktı. "Hadi alalım. İkimizin de işleri yolunda. Sırf gösteriş olsun diye, insanlar bizim ne kadar önemli olduğumuzu anlasınlar diye alalım" dedi.

Büyükçe, mor bir kadife tablada, tezgâhın üstünde duran yüzüklere baktım yeniden. Birleşince tek bir yüzük hali-

ne gelen platin yüzüklerdi. Üstteki kadın yüzüğüydü, üst kenarı dümdüzdü. Alt kenarı ise dalgalıydı ve alttaki yüzükle gizli bir bağlantı noktası vardı. Alttaki erkek yüzüğüydü. Alt kenarı dümdüzdü, üst kenarı ise kadın yüzüğüyle uyumlu olsun aynı şekilde bağlantı noktasıyla birleşmiş, tek bir yüzük olmuştu. Kuyumcu bu yüzüğü aldığımızda ikimizin de parmaklarına uyacak şekilde ayarlanacağını söyledi. Yüzükler çok güzeldi. Ve her biri yaklaşık üç bin pound'du. Param vardı, Scott okulunu bitirmiş, para kazanmaya başlamıştı, ama yine de...

"TB, ben bunu istiyorum."

"Bilmem ki. Çok pahalı."

"Beni dinle, bunu yapmak zorundayız. Aslında yapıyoruz. İyi şeyleri hak ediyoruz bu yüzden de bunu yapıyoruz. Tamam mı?" Başını indirip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Beni her seferinde tatlı tatlı ürperten o gülüş yayıldı yüzüne ve cüzdanından kredi kartını çıkardı. Yüzükler çok pahalıydı, ama ödeyeceğimiz parayı birlikte geçireceğimiz yıllara böldüğümde pek de fazla bir şey tutmuyordu.

"Tam bir kâbustu." Kanepenin en sevdiği yerine, kapıya yakın ve minderleri en dolgun kısmına oturup arkasına yaslanırken, ağızından çıkan ilk sözler bunlar olmuştu. "Böyle bir şeyin başıma geleceğini hiç düşünmezdim."

"Ne geldi başına?" dedim. Ben de en sevdiğim yerde, kapıya en yakın koltukta oturuyordum. Gevşeyemiyor, bir şeyler yapmak istiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum, ama kaygımın birazını alıp götürecek fiziksel bir aktivite olabilirdi.

"Dedektif, seninle konuştuğunu, kim tarafından neyle suçlandığımı anlattığını söyledi."

"Evet, başka da bir şey anlatmadı. Detayları bilmiyorum."

"Ben de. Böyle bir şey olmadı ki, detayları nerden bileyim?"

"Yalan mı söylüyor? En iyi arkadaşım sırf eğlence olsun diye her şeyi uydurdu mu, bunu mu demek istiyorsun?"

"Ne yani, yaptım mı, sen de bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, Scott. Neler olduğunu öğrenmek istediğimi söylüyorum."

Tedirgin bir tavırla öne doğru eğildi, öfkesine hâkim olmaya çalışırken suratı kasıldı. "Bak, son zamanlarda istenen performansı gösteremiyordu işyerinde. Baştan savma iş yapıyordu, teslim sürelerini kaçırıyordu, orijinal fikirler üretmiyordu, bu yüzden onunla defalarca konuştum, işten kaytaranları hoş görmem, bilirsin, bu yüzden bana çok kızdı."

"O kadar kızmış ki, mahkemeye düşmene sebep oldu, işte sonuç."

"İntikamını alacağını söylemişti, anlaşılan böyle aldı."

"Çok saçma geliyor..."

"Akşamları geç saatlere kadar birlikte çalışıyorduk, bu yüzden işimi sabote ederek intikam alamazdı, o da böyle bir şey uydurmayı seçti. Gördüğün gibi, beklenen etkiyi yarattı: Ben tutuklandım, sen benden şüphelenmeye başladın."

"*Kadınlar böyle şeyler yapmaz*" dedim içimden. "*Asla yapmazlar.*"

"Başka şeyler de var, Scott ve sen bana anlatmıyorsun."

Benim konuyu kapatmamı beklerken aklından bin bir türlü bahane geçiyordu. Sadece bekledim. Scott sessizliğe dayanabilen biri değildi, insanı serseme çevirip kabul ettirene kadar konuşmaya devam ederdi. Öte yandan ben, bekleyebilirdim. Beklemekte üstüme yoktu.

"Peki" dedi, başını eğip dün akşam tutuklandığı yere bakmaya başladı. "Peki. Bana ilgisi olabilir."

"Ne?"

Ayağa kalktı, beni sakinleştirmek, çevirdiği dolabı anlamamı engellemek için ellerini uzattı. "Sadece biraz takılıyordum,

ama fazla ileri gitti. Ciddiye aldığını anlayınca vazgeçtim.”

“Bunu bana söylemeliydin” dedim.

“Biliyorum, biliyorum, ama tavırlarımı yanlış anladığı için çok utanıyordum. Ama beni bilirsin, hep böyleyimdir, bu yüzden birinin beni ciddiye aldığını görünce şok oldum. Artık istifa etti, bir daha onu görmeyeceğim.”

“İstifa mı etti?”

“Evet, iki gün önce. Elinde istifa mektubuyla çıkageldi. Bir aylık tatil alacağı olduğunu söyleyip gitti. Öylece çıkıp gitti, yerine birini geçirme konusunda hiç konuşmadan. Bana yönelttiği bu suç, giderayak attığı son taşmış demek ki.”

“Polise anlattın mı bunu?”

“Sayılır.”

“‘Sayılır’ da ne demek?”

“Bana kalırsa en iyisi, dikkatleri üstüme çekmeden her şeyin unutulmasını beklemek.”

“Ne? Kimin tavsiyesi bu? Avukat ne diyor bütün bunlara?”

“Avukatım yok, ihtiyacım da yok zaten. Saklayacak bir şeyim yok.”

“Ama Scott, sen...”

“Hayır, sen bana bak, TB, bu konudan bahsetmek istemiyorum artık. Bana güvenmek zorundasın, her şey yoluna girecek. Yani, beni suçlamadan bıraktılar, kefalete bile gerek kalmadı, çünkü ellerinde kanıt yok. İstihbarata devam edeceklerini söylediler, ama aleyhime bir şey çıkmayacağından eminim. Avukata ihtiyacım yok. Hepsi geçecek, söz veriyorum.”

“Ya ben konuşmak istiyorsam? Neler olduğunu anlayana kadar susmak istemiyorsam?”

Ellerini kaldırıp bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. “Bana güvenmen gerekirdi” dedi. “Neyse, önemli değil. Ben yatmaya gidiyorum. Yoksa pişman olacağım şeyler çıkacak ağzımdan.”

Böyle deyip merdivenlerden çıktı. Ailemizi bu noktaya ge-

tiren kişinin ben olduğum hissiyle başa çıkmaya çalışan beni odada yalnız bıraktı.

Yedi yıl önce

Scott, The Look Is The Idea şirketinde toplanan yaklaşık elli kişilik kalabalığın önünde çok rahattı, bir konuşma yapacaktı. Herkesin yüzüne bakıyor, onlarla ve bugüne kadar yaptıklarımızla gurur duyuyordum. Parasız kaldığımda TelemeCo şirketinin kurumsal iletişim departmanında işe girmek zorunda kalmıştım. Beni Londra’da işe alan adam Terry Cranson’la, pek çok kez geç saatlere kadar birlikte çalışmıştık ve departmanı alıp kendi bünyesinde çalıştırmak gibi bir plan önermiştim. TelemeCo ve diğer şirketler için çalışacak bağımsız bir kuruluşa çevirmek için finans konusunda çalışmamız gerekiyordu. Kâr etmesi zaman alacaktı, ama ilave yük getirmeyeceği için TelemeCo’nun bu işe gireceğinden emindik.

Aradan beş yıl geçmiş ve hayal bile edemeyeceğimiz kadar kâr etmiştik. Scott müşteri ilişkileri müdürüydü, benim tarafımdan tavsiye edilmişti. Terry başkan, ben de CEO’yum.

“Onca işinizin arasında, bugün Tami Challey’ye veda etmek için buraya geldiğiniz için hepimize çok teşekkür ederim” dedi Scott, zarif bir şekilde.

Terry’den bir konuşma yapmasını istemişti. Birkaç kişi alkışlayınca Scott bir an sustu, utanarak gülümsedim. Birkaç dakikalığına da olsa, dikkatleri üstüme çekmeyi hiç sevmezdim. “Bir erkek, patronuyla yattığı için işini elinde tuttuğunu kabul etmekte zorlanır” diye devam etti. Beklediği kahkahalar gelmişti. “Ama ben şanslıyım. Bir aya kalmadan, Tami ikinci bebeğimizi doğuracağı için daha da şanslıyım, ama doğumdan sonra şirkete geri dönmeyeceği için hepimiz adına çok üzgünüm. Tami hem çocuklarla ilgilenip, hem de şirketin bütün yükünü sırtlayamayacağını düşünüyor – aman Terry duymasın.” Yine kahkahalar atıldı. “Bu yüzden emek-

liye ayrılıyor. Ama ailemiz ve muhteşem karımla ilgili haberleri vermek üzere ben burada olacağım.” Birkaç kişiden tezahüratlar yükseldi. “Tami’yle ne kadar gurur duyduğumu söylemek isterim. Yüksek lisansımı yapmak için buraya taşınmaya karar verdiğimde ve Tami benimle gelip birlikte yaşamaya başladığımızda ki, bu harika olmuştu, talep ettiği iş transferi konusunda neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Terry salonda mıydı, bilmiyordum, ama yüzündeki maskenin ardından kuşkulu gözlerle Scott’a baktığından emindim. “Tami –ve elbette Terry– burada muhteşem bir iş başardılar ve bin bir zorlukla bize kazandırdıkları vizyon için ikisine de ne kadar minnettar olduğumuzu söylememiz gerekir. Ve nihayet, kadehlerinizi Tami Challey’ye kaldırmanızı rica ediyorum.” Her neredeyse, Terry’nin gözlerini üstümde hissediyordum, çünkü konuşmamızı bana hatırlatmaya çalıştığını biliyordum. Herkes kadeh kaldırıp bağırırken, en yüksek onun sesi çıktı. “Tami Challey’ye!”

Terry beni şirkette kalmaya, yarı zamanlı çalışmaya ikna etmeye çalışmıştı, işi tümden bırakmamı istemiyordu; hatta Scott’ın evde olmadığını bildiği için dün benimle konuşmaya eve bile gelmişti. İşe devam edemezdim, ummadığım kadar çok özlüyordum Cora’yı ve bebek doğmadan önce ve doğduktan sonra onunla daha çok zaman geçirmek istiyordum.

Birkaç söz söylemek için badi badi yürüyerek öne çıkarırken Scott yine sesini yükseltti. “Kalabalık önünde konuşmaktan çekindiğini söylememde bir sakınca görmeyecektir Tami, bu yüzden konuşma yapmak yerine elinden geldiği kadar tek tek vedalaşacak sizinle.”

Bunu neden yaptığını biliyordum – Brighton’dan nasıl ayrıldığımız konusunu düzeltmemi engellemek için. Böyle bir şey yapmayacaktım, benim tarzım değildi, o Scott’ın yapacağı şeydi ve herkesi kendi gibi sanıyordu.

Herkes benimle konuşmak için yanıma gelirken, dün

Terry'nin söyledikleri çınliyordu kulağımda: *"Scott işinde çok iyi, hakkını vermek lazım, ama ikimiz de biliyoruz ki, o ilerlemek için herkesi sırtından bıçaklayabilir. Sen çalışırken Scott'ı evde tutmayı iyi becerdin, Tami. İkinizin ortaklığında kimin yetenekli olduğunu biliyoruz."*

"Lütfen onun hakkında böyle konuşma" demiştim Terry'ye. *"O muhteşem bir eş ve babadır. Ve beni üzecek hiçbir şey yapmaz. Önemli olan da bu."*

Aradan biraz zaman geçince, "Kavga etmeyelim" dedi Scott. Bahçede otları yoluyordum. Aslında niyetim yoktu, ama çiçeklerin arasından baş verdiklerini görmüştüm, siniri-me dokunmuşlardı. İçime dolan gereksiz bir öfkeyle dizlerimin üstüne çöküp yolmaya başlamıştım. O otlar, o cılız, yeşil canavarlar bana hayatta karşıma çıkan, istenmedikleri yerlere girmeye çalışan, kusursuz olacağını bildiğiniz şeyleri bozan olayları hatırlatıyordu. Hepsini temizleyene kadar yolup durdum. Köküne kadar koparmak için toprağı kazmak ya da tamamen temizlemek için ot imha edici kullanmak gerektiğini biliyordum, ama derhal yok olmalarını istemiştim. Bahçemden, gözümün önünden, hayatımdan. Çiçeklerin büyümesine engel oluyorlardı ve onları durdurmak zorundaydım. Bir süre için bile olsa, onları yok etmeliydim.

Ellerini omzuma koyup, "Lütfen, Tami" dedi. "Lütfen. Şu anda sana gerçekten çok ihtiyacım var. Bunu yapmadığıma inandığını duymaya ihtiyacım var."

Bir şey söylemedim. Çünkü aynı şeyi ben de ondan bekliyordum. Yapmadığını söylemesini istiyordum. Söylememişti. Hakkında bir şey bulamayacaklarını, böyle bir şey olmadığını, her şeyin düzeleceğini söylemişti, ama "Ben böyle bir şey yapmadım" dememişti hiç.

Hafifçe ayağımlı dürttü, dönüp ona baktım.

"Şu anda birlik olmalıyız. Bizim için, kızlar için. Birbiri-

mize dayanmak ve güvenmek zorundayız. Herkes birlikte olmamamız gerektiğini söylerken dayandık, neler atlattık; bu olayın bizi parçalamasına izin veremeyiz.”

Veremezdik. Haklıydı. Geriye dönüp yıllar öncesini, hayatımızı düşününce haklı olduğunu kabul ediyordum. Neler yapabileceğini biliyordum. Ve bu, onun yapabileceği bir şey değildi. Onu tanıyordum, ama dışarıdaki dünya tanıımıyordu. O yapmamıştı. Bana yıldızları veren çocuk böyle bir şey yapmış olamazdı.

“Hayır” dedim; kollarımı boynuna doladım, beni kendine çekip sarılmasına izin verdim. “Bunun bizi ayırmasına izin veremeyiz.”

“Seni çok seviyorum, Tami” dedi kocam. “Sensiz ne yapardım bilmem.”

“Ben de.”

Yapmadığını biliyordum. Ama neden bu kadar suskunlaşmıştı? Neden polisin onu tutuklama sebebini söylemesine gerek duymamıştı? Polisleri oturma odamızda gördüğü anda kim tarafından neyle suçlanacağını biliyordu sanki. Masumdu madem, neden tutuklanmasına şaşırılmamıştı?

Nedenini biliyorsun diye geçirdim içimden. Hassas durumdaki zihnimin kaldırabileceği tek cevap buydu. *Çünkü artık, sana yıldızları veren o çocuk değil. O artık çocuklarının önünde tutuklanan ve sebebini bile sormayan bir adam.*

5

Beatrix

İyi günler, Challey ailesi! Gatwick Havaalanı'ndayım ve uçağa biniyorum. Glasgow'da son dakika toplanma krizi çıktı. Haftaya pazartesiye kadar yokum. Perşembeden beri sizden haber alamadım, umarım her şey yolundadır. Havaalanında bir adamla tanıştım. Çok SEKSİ. Hemen içli dışlı olduk. Kucak dolusu sevgiler, öpücükler. Bea x.

Ve GÖNDER. Böylece onları düşündüğümü, ama dört gündür görüşememiş olmamızı sorun etmediğimi bileceklerdi ve bu beni çok huzursuz ediyordu. İki gün boyunca mesajlaşmadığımız görülmüş şey değildi, dört beş günden uzun süre... İşte bu epeydir hiç olmamıştı.

Bu mesajı aldığımda Tami'nin yüzünün ne hale geleceğini tahmin edebiliyordum. O kocaman, kahve-siyah gözlerini devirip omzuna kadar inen burgu örgülerini buracak, tepesinde toplayıp geri bırakacaktı. Bir an başını silkeleyecek, ne cevap yazacağını düşünürken oturup alyansıyla oynayacaktı. Sonra da bana doğalmış gibi görünen bir mesaj yazıp şans dileyecek ve sadede gelip bir şekilde bana dikkatli olmamı söylemekten kaçınacaktı.

Tami bazen öz kardeşiymişim gibi davranırdı bana: Nasıl olduğumu merak edip arar, düzgün besleneyim diye haftada en az iki kez beni akşam yemeğine çağırırdı. Altı yaşındaki.

dünyanın en mükemmel çocuğu Anansy'nin vaftiz annesi bile yapmıştı beni. Gerçekten harika bir çocuktur. Cora'nın altı yaşındaki halini de biliyordum, onun kadar mükemmel değildi. Ah, bana kızmayın, art niyetli olduğumu düşünmeyin sakın, öyle demek istemedim. Cora güzel, sıcakkanlı, eğlencelidir ve hayret verici bir canlılığı vardır. Anansy yumuşaktır, şakacıdır ve altı yaşında bir çocuk gibi davranır. Demek istediğim buydu: Anansy mükemmel bir altı yaş çocuğudur, Cora ise mükemmel bir dokuz yaş çocuğu.

Yeni seyahat arkadaşım yaklaşırken oturduğum yerde dikildim, göğsümü biraz daha öne çıkaracak, ince belimi gösterecek şekilde duruşumu düzelttim. Göğüs dikleştiren sutyenlerden giymiştim ve likralı bluzum çok işe yaramıştı. Tami şu halimi görseydi, *"Ciddiyim, Beatrix, saatlerce o balenlerle seyahat edecek misin, kocaman elastik bir bandajın erkeklerin dikkatini çekme şansı nedir acaba?"* derdi mutlaka.

Bunun gibi erkeklerin dikkatini çekebilirdim. Bu yolcu kalabalığı ve seyahatler, insanlar ve bagajlarla karmakarışık, güvenlik anonsları kulaklarımızda patlıyor, ekranlarda gelen ve giden uçuş bilgileri akıyordu sürekli, ama bu adam her şeyin ortasında göze çarpıyordu. Seyahat arkadaşımın iki elinde beyazlı yeşilli kâğıt bardaklarla getirdiği sütlü bitki çayı vardı. İğrenç bir şeydi gerçekten, ama yine de içti. Glasgow'da başka ne işi olursa olsun, önümüzdeki birkaç günü benimle geçirmek istemesini sağlamak için en fazla üç saatim vardı. Bunu yapmak için tam birbirimize göre olduğumuzu, çünkü ilgi alanlarımızın ve sevdiğimiz şeylerin aynı olduğunu göstermem gerekiyordu. Bunun anlamı kokulu sıcak süt içmekse, varsın öyle olsun.

Dilimin ucuyla dudağımı ıslattım, kartlarını doğru oynarsa neler elde edebileceğine dair tadımlık bir numune verdim.

Sol elindeki beyazlı yeşilli kâğıt bardağı uzatıp, "Bir sütlü bitki çayı" dedi.

“Çok severim, sen?” Yanıma otururken ona gülümsedim. Vücudumu ona değdirecek, varlığını hissettirecek, ona sıcak, kendini sunan bir bedeni hatırlatacak kadar yakınımnda değildi. Buna rağmen aramızda bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordum. Kendinden emin ve zekice konuşuyordu. Tavırları rahattı, sıcacık bir gülümsemesi vardı, içten bir kahkaha attığı zaman içim tatlı tatlı ürperiyordu.

“Aslında” dedi. “Hiç katlanamıyorum. Eski kız arkadaşım sevdiği için içiyorum. Bankoya giderken aslında bu şeyden nefret ettiğimi düşünüyordum. Sadece alışkanlıktan içiyorum. Papatya çayını tercih ederim.”

“Ah, evet” dedim. Bu konuda çalışmam gerekecek ve bu hoşuma gitti. Aslında BAYILDIM. Özellikle bu tür kovalama oyunlarının heyecanına bayılırım.

Tami

Başkaları da böyle mi hisseder diye merak ediyordum. Yaşadıkları dünyadan tamamen uzak kaldıklarını hissederler mi acaba?

Pazartesi sabahıydı ve ben deniz kenarındaki bankta oturuyordum. Başımı sağa çevirsem iki büyük bina, kapıları canlı renklere boyanmış, Brighton'a doğru renkli boncuk dizileri gibi uzanan sahil kulübelerini görecektim. Brighton iskelesini ve İngiltere'nin bu bölgesinin Akdeniz kıyı şeridine benzemesine sebep olan upuzun kumsalı da. Hafif hafif çırpınan dalgalar gibi gelip geçen insanları da. Başımı sola çevirsem, planlamacılar tarafından yıkılmaktan kurtarılıp restore edilen binayı, halka açık yüzme havuzlarının arka tarafını, insanların önünde uzun kuyruklar oluşturduğu, ev yapımı dondurma satan kafeyi görecektim. Kirli camları, dökmüş boyasıyla 1950'lerin film setini andıran küçük barınağı görecektim. Karadan denize uzanan parmaklara benzeyen, eşit mesafelerle yerleştirilmiş dalgakıranları ve beyazlı turunculu can simidinin durduğu küçük platformu ve sakın, cam gibi duru denizi görecektim.

Ne sağa ne sola bakıyordum. Bacaklarımı göğsüme çekmiş, bakışlarımı, önümde alabildiğine uzanan denize kilitlemiş, bankta oturuyordum. Denizde yüzenler vardı. Birkaç kat giyinip atkı ve eldiven takarak dışarı çıkılmayacak kadar

soğuk havalarda bile buz gibi sulara meydan okuyanlar vardı. Herhalde sadece yerde kar biriktiği zaman denize itibar etmiyorlardı.

Başkaları da benim gibi mi hissediyordu? Yabancı bir hayata girmiş gibi. Gerçek, tam ve üç boyutlu kâğıttan bir dünyada kesilmiş bir varlık. Ya da tam tersi mi? Anlamsız olacak şekilde kolayca yeniden düzenlenebildiğine göre dünya kâğıttan yapılmıştı ve ben, zamanla uyum sağlamak için kalıba girmesi gereken üç boyutlu bir oyuncak bebektim.

Evin havasından kurtulmak için, okul koşuşturması bitince buraya gelmiştim. Evde düşünemiyordum, Scott etrafımdayken düşünemiyordum. Ve etrafımdaydı. O büyük olaydan hiç bahsetmediğimiz hafta sonundan sonra, bütün dikkatimizi kızlara verip onların iyi olduğundan emin olmamıza rağmen, Scott bu hafta evden çalışmaya karar vermişti. Bugün gelsin diye dişimi sıkmıştım, yalnız kalmak istiyordum, kendimi suçlu ya da ona ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden düşünebilecektim böylece. Şu anda ise yapamıyordum. Nereye baksam onu görüyordum. Aynı odada olmasak bile buzdolabının kapısındaki magnetlerin altında fotoğrafları vardı – kızlarla ve benimle gülümserken. Çerçevesiz fotoğrafları her yerdeydi. Fotoğrafı yoksa fincanı, terlikleri, gazetesi, şarj cihazı, mektupları, okunmamış kitapları, çorapları, kıyafetleri, koltukta izi vardı. Her yerdeydi, çünkü orası onun eviydi. Ve onunla çevrili olduğumu düşünemiyordum.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Burada bunu kendime itiraf edebilirdim.

Yapmadığını söylediğinde ona inanıyordum.

Saldırıya uğradığını söyleyen bütün kadınlara inanıyordum.

İşte beynimi kavuran şey de buydu. İkisine de inanıyordum – ikisinden biri yalan söylediği halde.

Hangisinin yalan söylediğini anlayamıyordum.

On beş ay önce

“Benimle koşuya gelsene” dedi. Aylardır kahve içip sohbet etmek için buluşuyorduk ve birbirimize son derece benziyor olmamızın etkisinden kutulamıyordum. Neredeyse her konuda benzer zevklerimiz vardı. Ailelerimizin bizi hiçbir zaman onaylamamış olmasının yarattığı duyguyla yaşamının, daha iyisini yapabilecekken, bulunduğumuz noktada mutlu olabilmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorduk.

“Hayır!” dedim hakarete uğramış gibi.

“Neden olmasın?” Yüzünde yine o gülüş belirdi.

“Sorman gereken soru, neden olsun, olacaktı” dedi. “Koşuymuş. Hıh.”

“Gel koşuya çıkalım işte” diye tekrarladı. “Eğlenceli olur.”

“Mümkün değil!” dedim. “Sen beni koşarken gördün mü? Bu vücutla?” Kendimi gösterdim. “Ve bu ciğerler koşmak için yaratılmadı.”

“Benimle koşuya gel. İşe gitmeden önce her sabah koşarım. Ama sen haftada bir gelerek başlayabilirsin.”

“Başlangıçta mı?”

“Alışınca her gün gelmek isteyeceksin.”

“İstemeyeceğim. Ayrıca, okula giden iki çocuğum var benim, sabahları hiç vaktim yok.”

“Scott neden ilgilenmiyor?”

“Çünkü onun işleri var.”

“Senin de var.”

“Ama...” Benim de işim olduğu kafama dank edince sustum. Çalışıyordum, hem de çok çalışıyordum. Scott’ın, hepsi de hızla birbiri ardı sıra gelen ve kazancını kısa sürede büyük oranda artıran son üç terfiinden önce geçimimizi sağlayan, bu evi almamızı sağlayan benim kazancım ve birikimlerimdi. İyi para kazanmış ve kızlar uyurken yaptığım şeyleri göz önüne alırsak, geç saatlere kadar çalışmıştım. Çocukları okula götürmem, okuldan almam, hastalandıklarında

izin kullanmam, doktora götürmem, okul ihtiyaçlarını karşılamam âdet halini almıştı. Kazancı arttıkça, Scott bu işleri yapmayı bırakmıştı – ikimiz de bunun farkına varmamıştık. Ben herkesin etrafında dört dönüyor, evi çekip çeviriyor ve para kazanıyordum.

Haftada bir gün çocukları okula götürmek ya da kızlarla beraber kalkmak, onlara banyo yaptırmak, giydirmek, kahvaltı ettirmek zor olmamalıydı.

“Benimle koşuya gel” dedi Mirabelle, gülüşü yüzüne her saniye daha da yayılarak.

“Tamam” dedim. “Tamam.”

On dört ay önce

“Hadi kızım, yapabilirsin. Devam et.”

Mirabelle beni, beş dakika durmaksızın devam edebilecek biri sanıyordu besbelli.

“Hadi.” Ellerini çırparak geriye koşuyor, ona yetişmem için beni beklediğinde düzenli olarak durup yerinde sayıyordu, bense sürünerek ilerliyor, koşmak bir yana, ayakta bile zor duruyordum. Ne kadar formsuz kaldığımın farkına varmamıştım, şu anda ise bunu bütün hücrelerimde hissediyordum. Derim yanıyor, kıyafetimin altında sanki milyonlarca iğne batıyordu.

Son birkaç turda, *Bu işe nasıl razı oldum ben?* diye defalarca sormuştum kendime. Kesin bir cevabım vardı: Eğlenceli bir şeydi ve Mirabelle’le olmak, onun enerjisini hissetmek eğlenceliydi. Ve bir de bana olan inancını. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi bu – o beni koşmaya ikna edene dek bunun farkına bile varmamıştım. Bir ayağımı diğerinin önüne geçirmek, kendime hiç koymadığım hedefti, ama pek çok açıdan eğlenceliydi – çoğu kez mazoistçe.

Durdum, avuçlarımı gri eşofman altımın bacak kısmına koyup ciğerlerimin alabildiği kadar nefes aldım. Koşu kıya-

fetlerim hiç bozulmamıştı, çünkü haftada sadece bir kez gi-
yiyordum. Mirabelle'in koşu kıyafetleri de hiç bozulmamıştı,
çünkü onun bir sürü kıyafeti vardı.

Koşan başka insanlar da vardı elbette. Hiçbiri de benim
kadar formsuz görünmüyordu. Onları koşarken seyrediyordum.
Başları yukarıda, vücutları gayet rahattı ve benim durumumdan bu duruma nasıl geldiklerini, bu dönüşümü ne zaman yaşayacağımı merak ediyordum.

"Hadi, biraz daha" diye ikna etmeye çalıştı beni. Bazen onun pillerini çıkarmak istiyordum, o kadar yoruyordu ki beni.

"Hayır" dedim. Sendeleyerek ahşap banklardan birine yığıldım.

Mirabelle geldi, sırtarak önümde durdu, *soğumamak* için yerinde sayıyordu hâlâ. "İyi gidiyorsun."

"Neyse ya, gençler öyle diyor ya" dedim. "Bugün neden bu kadar erken çıktık?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum" dedi. Eşofmanının ve spor ayakkabılarının altın rengi şeritleri bu kasvetli eylül sabahında pırıldıyordu.

"Neymiş o?" diye sordum.

Koşu güzergâhımız olan Brighton yönüne doğru döndü, gülümsedi, bir an hiç konuşmadı. "İşte bu" dedi sonra yavaşça ve gururla. Onun uzun, esnek kolunun gösterdiği yere baktım. Dünya, denizin üstünde kor alev gibi yanmaya başlamıştı. Turuncular, pembeler, kehribar renkleri hızla ufka doğru akıyordu.

Dünya yeni yaratılıyor ve ben buna şahitlik etmek üzere oradaydım sanki. Son derece doğal karşıladığım bir mucizeyi seyrediyordum: Güneşin doğuşunu.

Heyecanla iç çektim.

"Güneşin böyle doğduğunu hiç görmemiştin, değil mi?"

Görmemiştim. Hiç dışarı çıkıp güneşin doğuşunu seyretmemiştim. Hiç sabaha kadar açık havada oturup uzaklarda

kırılan ışıklara bakmamıştım. Pencerenin ardından seyretmekten çok farklıydı, ama zaten onu da pek fazla yapmamıştım. Nasıl olmuştu da, yeni bir günün doğuşunu bütün çıplaklığıyla seyretme fırsatım hiç olmamıştı?

“Gül Yaprığı Kumsalı’nda güneşin hep böyle doğduğunu hayal ederim” diye fısıldadı Mirabelle.

“O hikâyeyi bir gün bana anlatacaksın.”

“Bir gün” dedi. “Ama bugün değil.” Oturma odasında asılı resmin hikâyesini anlatmak yerine bana elini uzattı. Tuttum, eli pürüzsüz ve yumuşaktı; her gününü bulaşık, çamaşır ve temizlikle geçiren ve el kremi sürmeyi unutan benim gibi kadınların ellerine benzemiyordu. Ellerine gıpta etmiştim, saçlarına da. Kimyasal düzleştiriciler kullanmadan, o güzel, parlak, simsiyah saçlarını sırtının ortasına kadar uzatmıştı, çünkü düzgün bakım yapacak vakti vardı. Ben saçlarımı iki haftada bir yıkar, burgu burgu kıvrır, geriye toplardım, çünkü hayat tarzıma uyan buydu. O ise saç bakımına bir servet döküyor, çok zaman harcıyordu, böylece saçları onun en dikkat çekici özelliği haline gelmişti. Mirabelle beni ayağımdan çekti. Güneşin gücü aniden kemiklerime işlemişti sanki, titreyen kollarım, bacaklarım canlanmıştı. Kalktım, gücüm yerine gelmişti, Brighton iskelesine kadar koşup dönebilirdim. Onun da demek istediği buydu işte. Eğlenceli kısmı buydu. Onunla koşmak, konuşmak, onunla olmak değil – hayatın meşguliyeti içinde kendimi bulmak. Tamia olabilmek için birkaç değerli dakika ayırmak. Anne, eş, serbest danışman, kadın, Hove sakini, üniversiteye gidemeyen biri, ailemi üzen biri değildim koşarken. Tamia’ydım. Etiketli olmayan, eşsiz, eksiksiz. Kendim olmak, uzun zamandır beni en çok eğlendiren şey olmuştu.

Mirabelle kararlılıkla elimi sıktı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Brighton’a doğru, evlerimizden uzağa, doğan güneşin pe-

şinden koşmaya başladık. Yolun çoğunu el ele koşarak kat ettik.

O gün yığılıp kaldığım banktı bu. Brighton'a yürüyerek giderken sık sık burada durur, o günü ve kendimle ilişkimdeki dönüm noktasını nasıl belirlediğini hatırlardım. O gün önemli olduğuma, aileme baktığım gibi kendime bakmaya da hakkım olduğuna inanmaya başlamıştım.

Onun birkaç defa geçtiğinin, ama durmadığının farkındaydım, ama bugün bankın kenarına, benden en uzak köşeye ilişmişti.

Ona bakmadım. Ona bakamıyordum. Hatta bacaklarımı iyice kendime çektim, kollarımı bedenime daha sıkı doladım. Onunla konuşmak istediğimden emin değildim. Scott'la konuşmak istemediğimi biliyordum, çünkü hep etrafımdaydı, bütün varlığım onunla doluydu, ama Mirabelle'le o kadar değildim. Yine de ona çok önem veriyordum. Onun sayesinde koşmaya başlamıştım. Ve koşmak tam bana göre bir şeydi. Mirabelle zihnimde, yüreğimde ve hayatımda küçük bir devrim başlatmıştı. Şimdi ise her şeyin parçalanmasına alet oluyordu.

"Düşünmek için sık sık gelip bu bankta otururum" dedi. "Senin bankın olduğunu düşünürüm."

Başımı çevirip ona baktım, nasıl hiçbir şey olmamış gibi konuşabildiğini merak ediyordum. Sanki kocamı tecavüzcü olarak yaftalamamış gibi.

Yüz ifadesi gerildi, yüzümü görünce sıkıntısı yüzüne vurdu. Belki de burada otururken döktüğüm yaşların izlerini görmüştü. Herkesten çok onun tarafından bu şekilde görülmekten utanarak sertçe gözyaşlarımı sildim, yeniden denize döndüm.

"Çok üzgünüm" dedi. "Şikâyet etmeden önce uzun uzun düşündüm. Senin düşeceğin durumu düşünerek neredeyse

vazgeçiyordum. Yaptığı şeyi bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm.”

“Gerçekten yaptı mı?” diye sordum, yüzüne bakmadan.

Aramızda acılı bir an geçti, onun acısı dışarı doğru patlıyor, kalbimin tam ortasından bıçaklıyordu beni. “Bana inanmıyorsun” dedi. Ardından soğuk soğuk güldü. “Farklı biri olduğunu sanmıştım.”

“Farklı mı? Kimden farklı? Bunu daha önce de mi yaptın?”

“Hayır, ‘daha önce’ yapmadım. Ama daha önce de cinsel tacize uğradım. Arkadaşın olan kaç kadının, sen tacizi kabul etmekten vazgeçtiğin anda ‘inanç sorunları’ yaşadığını bilemezsin.”

Uzaklara bakıyordum.

“Bu yüzden Scott’ı cinsel tacizle suçlamadım. Sesimi çıkarmaz, işime gücüme bakarsam, ondan uzak durursam geçer sandım. Ama geçmedi, daha da kötü oldu, ta ki...”

“Neden bana bir şey söylemedin? Anlamadığım şey bu. Doğruysa eğer...”

“Doğru” diye sözümü kesti.

“O halde neden bunca zaman benimle arkadaşlık edip tek kelime söylemedin?”

“Bana inanır mıydın?”

“*Evet, elbette*” demeyi çok istiyordum, sözcükler dilimin ucundaydı, ama ağzımdan çıkmıyordu. Ömrümün yarısını bahsettiği adamla geçirmiştim.

“Hayır, hiç sanmam” dedi.

İkimiz de sustuk. Sessizliğin filizleri aramızda büyüyor, her geçen saniye bizi birbirimize daha sıkı bağlıyordu. Dalgaların sesi, sözcüklerin olması gereken yerdeki boşlukları dolduruyordu.

Geçen akşam sorduğum soruyu yine sordum: “Yaptığın şeyi bile bile, neden o akşam telefona cevap verdin?”

Bir an, o akşam koridordayken verdiği cevabı vereceğini

sandım. Sonra siyah gözleri –artık lens takmıyordu– kederle kapandı. “Çünkü bir an, bana inandığını söyleyeceğini düşündüm – umdum. Bunu beklemek aptalca bir şeydi, biliyordum, ama öyle işte. Az kalsın cevap vermeyecektim, ama umut eden yanımda, bana inanıp inanmadığını hep merak edecektim.”

Şikâyetçi olduğu adamın çocuklarına bakıcılığı kabul etmesi de çok anlamsızdı... “Hayır diyebilirdin” dedim.

“O konuşmayı hatırlasana Tami, beni dinliyor muydun ki, sana hayır diyebileyim? Çıldırılmış gibiydin, sana hayır dedim, ama sen kabul ettirene kadar ısrar ettin.”

Söyledikleri hiç hoşuma gitmemişti. Bir başka açıdan, sanki biraz... Ne yaptığının farkına bile varmadan, birine istediğini yaptırmak için baskı yapmak bu kadar kolay mıydı? Yardımına ihtiyacım vardı ve o yardımı alana kadar ısrar etmiştim. Suskunluğunun bir sebebi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. İstedigimi alana kadar devam etmiştim.

Scott’la konuşmak zorundaydım. Ayağa fırladım. Onunla konuşmalıydım, bana her şeyi anlatması gerekiyordu. Yanlış bir şeyler vardı. Scott’a güveniyordum, Mirabelle’e güveniyordum, ama bu işte yanlış bir şeyler vardı ve ne olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Tami

Anahtarı kilide sokup kapıyı açarken, evden sesler geldiğini duydum. İçeride bir canlılık vardı.

Mutfaktan müzik setinin pırıl pırıl sesi yükseliyor, bütün evi Luther Vandorss'la dolduruyordu. Üst katta elektrikli süpürge çalışıyor, Luther'a eşlik eden Scott'ın sesi süpürgeyi bastırıyordu.

Her şeyden bıkmış suçlu bir adam ev işi yapıp bir de üstüne aşk şarkıları söyler miydi? İşlediği suçtan kurtulmak için planlar yapmaz mıydı? Masum biri bunları yapar mıydı? Hapse gireceğinden korkmaz mıydı? Kendine bir avukat tutmaz ve savunmasını yapmak için çaba göstermez miydi?

Ayakkabılarımı çıkarmaya zahmet etmeksizin içeri girip müziği kapattım, sessizlik sayesinde geldiğimi haber verme gerek kalmadan, burada olduğumu öğrensin diye. Mutfığa göz gezdirirken, ellerim müzik setine bağlı iPod'un stop düğmesine uzanıyor. Mutfığı temizlemişti. Scott mutfığı temizlemişti. Her yer tertemiz, düzenliydi, tozlar alınmıştı. Lavaboda bulaşık yoktu. Yerleri süpürüp silmişti. Arka kapılar bile silinmiş gibi duruyordu. Bunların hepsini yapmak bir yana, herhangi birini en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordum.

Kötü bir şey yaptığında eve çiçeklerle gelen adamın Scott'taki karşılığı bu muydu? Luther üstüme üstüme geliyordu, şarkısının sözleri beynime üşüşmüş, sesi bedenimi tit-

retiyordu, ama ben açıklık, netlik istiyordum – buna *ihtiyacım* vardı. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Çünkü her şey çok saçmaydı.

Stop düğmesine bastım, Luther'ın şarkısını yarıda kestim. Yarım kalan sözcük bir an havada asılı kaldı, sonra üst kattaki kocam tarafından tamamlandı. Bir süre daha söylemeye devam etti, sonra geri vokalin sustuğunu fark etti. Süpürge-nin fişini çekti ve sessizlik. Herhalde evde biri mi var diye ya da benim gelip gelmediğimi anlamak için dinliyordu.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Aşağıya inip müziği açmak, evi mutluluğuyla doldurmak için seke seke iniyordu. Anlayamıyordum. Beş gün önce tutuklanmıştı ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, sanki her şey yolundaymış gibi.

“Give Me The Reason” şarkısını mırıldanarak mutfağa girdi, beni orada görünce, “Aaa” diye durdu. “Döndüğünü fark etmemişim.”

Bir şey söylemedim, o ise elini savurarak mutfağı gösterdi. “Ta ta! Nasıl olmuş? İşe konsantre olamadım, ben de vakitimi değerlendirip biraz yardım edeyim dedim. Çok hoşuma gitti aslında.”

Ona dik dik bakmaya devam ettim. Tanıdığım adam değildi. Kelimenin tam manasıyla. Fiziksel olarak. Uzun zamandır ona bakmamıştım. Bu kaslar da nereden çıkmıştı böyle? Hep normalden biraz daha zayıf biriydi, kaslıydı, ama cılızdı. Ya bu saç kesimi? Ya iki numaraya vurdururdu saçını ya da dalgalı ve dağınık bırakırdı. Kocam artık saçlarına jöle sürüp geriye taramaya başlamıştı. Fark etmiştim, ama belli etmemiştim. Ne ara bronzlaşıp parlamış, bu “kozmetikler” nereden çıkmıştı? Benim tanıdığım Scott'ın, evlendiğim, bunca zamandır birlikte yaşadığım Scott'ın pürüzsüz, taze bir teni vardı; üstünden akacakmış gibi duran yalancı bir gürbüzlüğü değil.

Düşünceli suskunluğum karşısında, “Konuşmamız gerekiyor, değil mi?” dedi.

Başımı salladım. “Bana bütün gerçeği anlatman gerek.”

Oturma odamızda, Scott bana her şeyi anlattı. Bunu yaparken de ruhumu paramparça etti.

Üç yıl önce

“Ne yapıyorsun?” diye sordum Scott’a. Yeni döşediğimiz çatı katı ofisindeydi. Çok büyük bir proje olmuştu ve ustalar içeride çalışırken çıldırmanın eşiğine kadar gelmiştik. Duvarlar, evin diğer odaları gibi açık sarıydı, hah da yine aynı yulaf rengi. Tavan penceresinin altına büyük bir masa koymuştuk. Bilgisayar, yazıcı, tarayıcı ve faks makinesi masanın üstünde duruyordu. Bir duvara boydan boya, yerden tavana kadar kitaplık kurmuş, okuma alanı olarak rahat bir koltuk ile bir de armut koltuk koymuştuk. Üstü kapitone kaplı, iki parçalı, oyuncak kutusu da olabilen bir tabure de vardı. Kızların duvarlara dayalı fotoğrafları, asılmak için odanın tamamlanmasını bekliyordu. Bizim için tasarlanmıştı bu oda, genellikle Scott ana bilgisayarda çalışırken ben de laptopumla bir kenara sığışabilecektim. Kızlar için de çok iyi olacaktı, birimiz çalışırken yukarı gelip bilgisayarda oyun oynayabilecekler ya da okuma alanında zaman geçirebileceklerdi.

“Ha, hiçbir şey.” Ben içeri girince bilgisayar ekranını değiştirmek için fareye tıkladı.

“Yatağa geliyorsun sanmıştım” dedim, elimi köprücük kemiğinde, boynunda gezdirdim.

“Geliyorum” dedi. Dokunuşlarım onu biraz germişti.

Bunun sebep olduğu kırgınlığa aldırış etmeden, kolumu boynuna atıp kendimi kucağına bıraktım. “Terfiini eski yöntemle kutlayacağız sanıyordum” dedim. Tahrik olup sertleştiğini, açılan fermuarının keskin kenarını hissediyordum altımda.

“Kutlayacağız” dedi gülümseyerek. “Şu işimi bitireyim, öyle.”

Bakışlarımı ondan alıp bilgisayara döndüm. Ben içeri girerken fareye tıklayıp sakladığı sayfayı açtı.

Ekranı dolduran donmuş film karesini görünce bedenim de, aklım da yerinden sıçradı. Görüntüye bakınca göğüs kafesimin ardındaki boşlukta kusma hissi uyanmıştı. *O kadar da* aşırı değildi, *o kadar da* sıra dışı değildi, şehvet düşkününü iki adam kadına küçümseyerek bakarken, kadının suratında bir gülümseme bile vardı, ama beni asıl zorlayan şey, kadının bakışlarıydı. Gülüşünün ardında gizleyemediği bomboş bir çaresizlik; gözlerinde ve belki de ruhunda yaşadığı sonsuz işkence.

O insanlar, o porno yıldızları, göründükleri gibi gitmişler, kocamın bir tıklamasıyla yok olmuşlardı. Kucağından indim, kitaplığa doğru döndüm, çektiği fermuarın sesini duydum. Ona yeniden bakacak cesareti topladığımda ise mahcup, biraz utanmış, ama onun dışında gayet normal olduğunu gördüm.

“Sevişecektik zaten” dedim şaşkınlıkla.

“Biliyorum, ama...” Cümlenin sonunu getirmedi, akşama kadar “bir sözümüz olduğunu” söyleyip dururken, yukarı çıkıp bu işi yapmasına bir bahane bulamadı. Daha yeni terfi almıştı, ona “evrenin kralı” diyordum. TLITF’nin CEO’su olmaya bir adım, ortak ve yönetim kurulu üyesi olmaya ise iki adım kalmıştı. Bütün hayalleri gerçekleşiyordu. Pahalı şampanyalardan bir şişe alıp *kutlamak* için yatağıma çekecektik, ama o e-postalarını kontrol etmek için aceleyle yukarı çıkmış ve geri gelmemişti.

Cümlesinin bitmeyeceğini, yaptığı şeyi açıklayamayacağını anlayınca, “Ne zamandır bu şeyleri izliyorsun?” diye sordum.

“Sadece on dakikadır buradaydım.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Bazen odaya girdiğimde havada belli belirsiz aldığım seks kokusunu açıklıyordu bu durum. Delirdiğimi söylüyordum kendi kendime, çünkü oturma odası –ya da herhangi bir oda– biz orada sevişmediğimiz halde nasıl seks kokabilirdi ki?

İç geçirmesiyle bedeni hareketlendi, alt dudaklarını ısırırdı, elini saçlarında gezdirdi, bu arada benimle göz temasından kaçınıyordu. “Biraz porno izlemişim, ne var bunda? Tami, bunu olay haline getirmeye gerek yok. Gerçekten önemsiz bir şey.”

“Aslında çok önemli. Bu şeyleri seyrettiğini bilmiyordum. Kadınlara daha çok saygı duyduğunu sanırdım.”

Scott, abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. “Bütün erkekler porno izler. Kadınlara saygı duymadıkları anlamına gelmez ki bu.”

“Madem bu kadar normal bir şey, neden bana söylemedin?”

“Madem bu kadar sorun ediyorsun, sen neden sormadın?”

“Çünkü kadınlara saygın var sanıyordum.”

Yine gözlerini devirdi, yine iç geçirdi, dediklerimi reddeden mimikler yaptı.

“Bu yüzden mi haftalardır sevişmiyoruz?” diye sordum. “Sen bunlarla keyfini sürdüğün için mi?”

“Hayır, sen sürekli yorgun oluyorsun, kızlara bağlısın, başını kaşıyacak vaktin yok, bu yüzden haftalardır seks yapmıyoruz.”

“Bu doğru değil. En azından hepsi değil. Ben başlatmayı denedim, ama sen karşılık vermedin.”

“Verdim, ama olması gerektiği gibi coşkulu bir şekilde değil, çünkü kendini vermediğini biliyordum.”

“Veriyordum.”

“Bana hiç de öyle gelmedi, Tami. Beni eskisi gibi istediğini hissedemiyorum artık. Bazen sırf mecbur olduğun için yapıyormuşsun gibime geliyor.”

“Doğru değil. Olmadığını sen de biliyorsun.”

“Ama böyle hissediyorum.”

“Açık saçık filmlere bakıp otuz bir çekmek daha iyi, öyle mi?”

"Daha iyi değil. daha kolay. Onların beni geri evirmeyeceğini biliyorum."

"Seni asla geri evirmediim."

"Ama yle hissediyorum."

Birkaç kez hızlı hızlı nefes aldım, gözlerimi ona dikip, gerçekten geri çevrildiğini mi düşünüyor, yoksa tartışmayı kazanmak için yaptığı o numaralardan biri mi diye düşünmeye başladım. Belki de ikisinden de biraz. Asla bilemezdim elbette. "Bak, bu şeyleri izlemen hoşuma gitmiyor. *Gerçekten* izlememeni tercih ederim. Ama yapacaksan, kızların görmemesine dikkat et. Cora o sayfaları kolaylıkla açabilecekken, bu bilgisayardan girmene inanamıyorum."

Bir nebze de olsa utanmış, başını eğip gözlerini yere indirmişti. En azından bu şekilde ne kadar yanlış yaptığını anlamıştı.

"Yapacaksan yap, sana engel olamam, ama kızlar bir tek kare görürlerse seni boşarım."

Başını kaldırıp, "Sadece porno bu" dedi ters ters.

"Kızlar görürse" diye yavaşça tekrarladım ki, iyice anlasın. "Seni boşarım. şimdiden söylüyorum, sonra tartışma olmasın, tamam mı?"

Başını salladı.

Dönüp gitmek üzereyken, "Sen şampanyayı a, iki saniyede gelirim" dedi.

Hırsla dönüp ona baktım. şaka mı yapıyordu? Yapmadığını anlayınca, "Acele etme" dedim. Gördüğüm şeylerden sonra gerçekten de birlikte olabileceğimizi düşünüyordu. Afallamıştım. "İstediğin kadar oyalanabilirsin. Ben uyuyacağım."

Kendimi ne kadar zorlasam da bir türlü uyuyamadım. Anlamsız bir sırtış ve çektiği eziyetin izleri ruhuna işlemiş o kadının görüntüsü gözümün önünden gitmiyor, tam uykuya dalacakken yeniden uyandırıyor.

Hâlâ hayatta olduğumu böyle anladım: Acıtıyordu. Hayatım acıtıyordu.

Kalbimin olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı, o kadar büyüktü ki, yumruğumu içeri soksam, yine de dolduramazdım.

Hâlâ hayatta olduğumu böyle anladım: Sözleri beni öldürüyordu. Hiç yavaşlamadan, son hızla çarpan bir kamyon gibiydi sözleri ve neredeyse gitmiştim, ama tamamen değil, çünkü acıtıyordu ve ağzından çıkan her söz beni öldürüyordu.

Oturma odamızdaki koltukta oturuyordum, başka bir yerde olmam gerektiğini bilerek. Başkasının hayatını yaşama-mış olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı, biliyordum.

Aklımdan, mihraba geldiğimde Scott'ın bana elini uzatışı, onun elini tutuşum geçiyordu. Yüzünde bir gülüş, gözlerinde yaşlar vardı. Aklımdan, elimi sımsıkı tuttuğunu ve hiç bırakmayacağını hissedişim geçiyordu. *Ölüm bizi ayırana kadar* değişini duyuyordum aklımda. Aklımda rahatlıyor, akışına bırakıyordum, çünkü bu sonsuza kadar sürecekti.

Scott, Mirabelle'le bir ilişki yaşıyordu.

Az önce bana söylediği şey buydu.

Anlatmaya ilk başladığında, "Bunu sana söylemek istemedim" dedi. Oturma odamızda, ikimiz de en sevdiğimiz köşelere ilişmiş vaziyette oturuyorduk. "Umuyordum ki..." Bir an sustu, burun kemerini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. Gözleri dolmuştu. "Bu şekilde öğrenmeni istememiştim." Mirabelle'in söylediği de buna benzer bir şey değil miydi? *Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm.* İkisi de yaptıkları şey yüzünden üzgün değildi, öğrendiğim için üzgündü. "Kontrol-den çıkan bir flört oyunuydu her şey. Senle ben pek iyi değildik, sen kızlarla bir dünya kurmuştun ve ben kendimi dışlanmış hissediyordum, bana ayıracak zamanın yoktu. Kendimi işe verip görmezden gelmeye çalıştım, ama Mirabelle oradaydı. Önce sadece arkadaştık, sonra birlikte daha çok zaman ge-

çirmeye başladık, genellikle çalışıyorduk ve zamanla iş dışındaki konulardan sohbet eder olduk; her şey birbiri ardına geldi. Böyle olmasını istememiştim. Ama bir kere olduktan sonra son vermek imkânsızlaştı. Her seferinde beni sana söylemekle tehdit etti. Onu bırakırsam hayatımı mahvedeceğini, sana her şeyi anlatacağını söyledi, onun uğruna seni terk edeceğimi söyleyecekti. Bunu asla yapmayacaktım, lütfen bana inan.

Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Sonra seninle aramız düzelmeye başladı, yine eski sen olmuştun, çok daha mutlu görünüyordun ve ben kendimi çok iğrenç, çok berbat hissettim. Onunla ilişkimi kesin olarak bitirdim. Sana söylemesinin umurumda olmadığını, bu riski alacağımı söyledim. Sana bizzat anlatacağımı söyledim. Çılgına döndü. Bana oldak hakaretler etti ve nasıl ben onun hayatını mahvettiysen, kendisinin de benim hayatımı mahvedeceğini söyledi. Dediğine göre öyle bir şey yapacaktı ki, herkes benden nefret edecekti. Üç gün sonra da tutuklandım.”

Aldatılırsam, sevdiğim adam bir başkasıyla yatarsa çıldıracağımı sanırdım. Bağırıp çağıracağımı, onu kapı dışarı edeceğimi düşünürdüm. Bütün eşyalarını camdan dışarı fırlatacağımı, bağırıp çağırarak küfürler edeceğimi, hislerimi açık edeceğimi, o evden gider gitmez de boşanma avukatını arayacağımı sanırdım. Scott'ın böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bir geçmiyordu elbette, ama işte insanın sebepsiz yere düşündüğü, laf olsun diye konuştuğu bir konuydu bu benim için – bilet almadığınız halde büyük ikramiyeyi kazansanız ne yaparsınız diye hayal etmek gibi bir şey. Asla gerçekleşmeyecek, farazi bir durumdur bu, ama gerçekleşirse, kendini tanıyan biri olarak, nasıl tepki vereceğinizi de bilirsiniz.

O halde neden boğazım düğümlenmiş, bedenim dehşetle donakalmış, ağzımın içi zehir gibi safrayla dolmuş, beynimden hızla düşünceler geçer ve aynı zamanda hiçbir şey düşüremez haldeyim?

Suskunluğum karşısında, “Öğrenmeni hiç istemedim” dedi Scott. O konuşmaya başladığı andan beri ağızımdan tek kelime çıkmıyordu, çünkü her sözülle beni paramparça ediyordu. Bizimle, hayatımızla, onunla, benimle ilgili düşündüğüm her şey darmadağın oluyordu.

“Onu seviyor musun?” Sesim bu soruyu kendi kendine sormuştu. Aklımdan böyle bir soru geçtiğini hatırlamıyordum, ağızımdan çıkıvermişti.

“Hayır. Tanrım, hayır. Korkunç, çok korkunç bir hataydı. Özellikle de son birkaç gündür olanlar yüzünden. Polise gidip gerçeği anlatacağını umuyordum. Bu yüzden avukat tutmadım. İşi o kadar ileri götürmeyeceğini biliyorum. Sonunda doğruyu söyleyecek ve her şey geçecek. Bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim.”

“Onunla kaç kez seviştin?” diye sordum.

“Sevişmek bile denmez aslında, bu... aptalca bir şeydi. Korkunç bir hata.”

“Bu korkunç hata kaç kez oldu?” Dudaklarım bir tuhaftı, sanki vücuduma bağlı değiller, hissiz ve buz gidiydiler.

“Bilmek istemezsin” dedi.

“İstiyorum. Kaç kez?”

“Tami, inan ki bilmek istemezsin.”

“Neyi isteyip neyi istemeyeceğimi söyleme bana. Kaç kez?”

“Hatırlamıyorum.”

“İlk ne zamandı?”

Omuz silkti, bakışlarını kaçırdı. “Gerçekten hatırlamıyorum, Tami.”

“Uğruna evliliğini bir kenara attığın kadınla ilk kez ne zaman yattığını hatırlamıyorsun, ama patronunun kızının doğum gününü bir kez bile unutmadın. Bana masal okuma. İlk ne zamandı?”

“On sekiz ay önce” dedi. Bir yıldan fazla. Bana yalan söylemeye başlayalı bir yıldan fazla olmuş. Beni aldatmaya baş-

layalı. Kaç kez olduğunu da hatırlıyordu eminim. Ayda bir kez bile olsa, en az on sekiz kez demektir bu. On sekiz defa. Scott'ı tanıyordum, yeni bir şeye başlayanların nasıl olduklarını biliyordum. Ayda bir kez olması mümkün değildi. Daha fazla olmuş olmalıydı. Mümkün olduğu kadar çok.

“İlk kez nerede yaptınız?” diye sordum. Resmi kafamda canlandırmak istiyordum. Kafama kazımalıydım ki, böylece tüm bunları anlayabileyim. Çünkü kulaklarımla duyana kadar, buna inanamayacaktım. Bunun mümkün olduğunu tasavvur edemeyecektim.

Soruma cevap olarak, gözlerini şömineye dikti. O şömineyi Scott istemişti. Ben çok büyük ve fazla gösterişli olduğunu düşünüyordum, krem rengi duvarların, bej rengi halıların ve taba rengi deri koltukların yanında mermer çok cansız kalmıştı. Ben simsiyah olsun istemiştım, bu sıkıcı odaya hareket getirecek bir renk. Ama hayır, Scott ısrar etmişti. “En iyisini ben bilirim” demişti. “Muhteşem olacak.” Ve olmamıştı. Çok yavan görünüyordu. Bunu hiç dile getirmemiştım. Hiç söylemedim. Şimdi birden, bunu söyleme ihtiyacı duyuyordum. Ona haddini bildirmek. Daima haklı olmadığını, aslında bazen tümüyle hatalı olduğunu bilsin istiyordum.

“Nerede?” diye sordum. İçimde, burası olduğuna dair korkunç bir şüphe vardı. Yatağımızda. Beni ilk kez aldatırken benim çarşaflarımı, benim yastıklarımı, benim evimi kullandığına dair derin, deniz tutmasına benzer bir korku vardı içimde. Sonrasında benim duşumda yıkanmış bile olabilirdi. Benim havlularıyla kurulanmış. Belki de eşyalarımı karıştırıp sıkıcı, sıradan, siyah donlarıma gülmüştü. Sıkıcı, sıradan, siyah sutyenlerime. Sıradan kıyafetlerime. Sıradan saç ürünlerime. Birinin kocasıyla yatıyor olsam, ben de karısının eşyalarını karıştırıp ona gülerdim. Öylesine büyük bir çizgiyi geçtikten sonra beni ne durdurabilirdi ki?

“Nerede?” diye sordum tekrar. Aynı his dudaklarıma ge-

ri gelmişti. Bu his yine bedenime akıyor, sıcak, köpüklü öfke dalgaları içimi parçalıyordu.

Teselli edilmek isteyen bir köpek yavrusunu andıran Scott, aslında kötü olmadığını, yaramazlık etmediğini söylemek ister gibi başını eğmişti.

“Nerede?” Sıkılmış dişlerin, yanan dudakların arasından zorla çıkmıştı bu söz.

“Bilmek isteyeceğini...”

“Nerede? Bana nerede yaptığınızı söyle. Neden bu kadar zor? Yaptın madem, şimdi anlat. Nerede, nerede, nerede, nerede?”

Sesimi bastırmak için sesini yükselterek, “Onun mutfağında” dedi. “Lavaboya yaslanarak. Başlamadan önce de üstünde. Şimdi daha mı iyi hissediyorsun? Bu muydu duymak istediğin?”

Gözkapaklarımın ardında renkler patlıyordu. O kamyon yine çarpmıştı. Kalbimin olması gereken yerdeki boşluk yine patlamıştı. Bedenim hem uyuşmuştu, hem de yanıyordu. Nefes alamıyordum. Rahatça nefes alamıyordum. Aldığım her nefes kısıcık, zoraki bir iç çekişti. Elimi göğsüme bastırdım. Öbür elimi de karnıma. Nefes alamıyordum.

Bir yıl önce

“Scott iyi bir koca mıdır?” diye sordu Mirabelle.

“Ne saçma soru.”

“Aslında değil. Öyle mi, değil mi, merak ediyorum. Günün birinde ona senin iyi bir eş olup olmadığını da sorabilirim.”

“Git sor. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eş olduğumu söyleyeceğinden hiç şüphem yok. Neden söylemesin ki?”

“Ama sen bir koca olarak onun hakkında aynı şeyi söyleyemiyorsun.”

“Elbette söyleyebilirim” dedim. “O harika biridir.”

Sırtıttı. “Nasıl da duygusallaştı hemen.”

“Evet. Buna hakkım var. O benim erkeğim, biliyorsun. Beni duygusallaştırıyor.”

“Bir kere evlenmişim” dedi.

“Sen mi? Neden daha önce hiç bahsetmedin, Mirabelle Kemini?”

“Uzun zaman önceydi.”

“Ne oldu?”

Bir an uzaklara, koşup geldiğimiz yöne doğru baktı, dalıp gitti. “Bir sürü şey. Ama çoğu benim hatamdı. Çok genç yaşta, yanlış kişiyle evlenmişim. Yerimde duramıyordum, imkânsız bir hayalin peşindeydim.”

“Neydi o hayal?”

“Aşk, elbette. Hayatta peşinden koşmaya değecek başka ne var ki?”

“Kocanı sevmiyor muydun?”

“Ah, onu seviyordum, ama yeterince değil. Olması gerektiği gibi değil. Hele de imkânsız hayalim dışarıda bir yerlerdeyken.”

Ayağa kalkıp vücudunu esnetti, eşofmanının üstü yukarı sıyrılınca pürüzsüz, dümdüz karnı ve göbek deliğinin altına taktığı elmas piercing ortaya çıktı.

“Hadi, düşlerinizi alıp işimize bakmalıyız. Sen esneme hareketlerini bitirmedin mi daha?”

“Kocanı aldattın mı?” diye sordum.

Son esneme hareketinde durdu, kollarını indirip, kötü kötü bana baktı. “Dürüst olmam gerekirse, aldatmış olmalıyım, ama illaki senin ima ettiğin anlamda değil. Gurur duymadığım şeyler yapmış olabilirim. Bunu kabul etmem gerek. Bir gün edeceğim. O zamanlar yaptıklarımı tekrar yapacak biri olmamaya çalışıyorum. Daha iyi bir olmaya uğraşıyorum.”

“Bence harika birisin” dedim.

“Sağ ol tatlım.” Atkuyruğumdan çıkan saç burgularımdan birini, kulağımın arkasına atmama fırsat bırakmadan, şef-

katle çekiştirdi. "Sen de harikasıñ. Umarım Scott sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

Bip-bip-bip-bip!

Cebimdeki telefonun sesiyle yerimden sıçradım. Gözüm şöminenin üstündeki rafta duran saate gitti. 2.50. Kızları okuldan almaya gitmem için on dakika zamanım kaldığını hatırlatan alarm çalıyordu.

Scott elleri saçlarında, dalgın dalgın halıya bakıyordu. Bunun sona ermesini istiyordum. Zamanı geriye almak, bana bunları anlatmamış olmasını, hatta bunların hiçbirini yapmamış olmasını sağlamak istiyordum. İlk kez birlikte olduğumuz anı hatırladım. Scott bundan hep aşk yapmak diye bahsederdi. Daima özel olmasını sağlamıştı, daha önce bir başkasıyla hiç yapmamış kadar özel. Bir başkasını hiç istemediğini söylemişti hep. Yalancı.

YALANCI!

İlk söylediğinde bacaklarım pelte gibi olmuş, bedenim taş kesilmişti, ama şimdi ayağa kalkmıştım, bedenim dik durabiliyor, kollarım ve bacaklarım hareket edebiliyordu.

"Gidip kızları almalıyım" dedim. Her şeyi bir kutuya koyup kapağını kapatmak istiyordum, çünkü şu anda bununla başa çıkamayacaktım. Daha fazla düşünecek olursam, bu konuyu daha fazla konuşursam, başka hiçbir şey yapamaz hale gelecektim. Yürüyemeyecek, düşünemeyecektim ve kızların bunları yaşaması gerekmiyordu. Hayatı kararmış, kolu kanadı kırılmış bir anneyi hak etmiyorlardı, çünkü ben zaten babalarıyla evlenecek ve onun metresiyle arkadaşlık edecek kadar aptaldım.

Tam ben kapıdan çıkarken, "Bunların hiçbirisi olsun istemedim" dedi Scott. "Öğrenmeni hiç istemedim."

Eminim istememiştir diye düşündüm.

Üzgün olduğunu söylememişti. Bir başkasıyla yattığı için

af dilememişti. Scott'a göre en büyük sorun, onun beni aldat-
tığını öğrenmiş olmamdı.

Aceleyle okula giderken aklım bu düşünceyle doluydu.

Kocam yakalandığı için üzülüyordu, en baştan böyle bir
şey yaptığı için değil.

Tami

“Bulutlar nerede uyur anne?” diye sordu Anansy.

Sahildeydik, akşam yemeğinde balık ve patates yiyorduk. Bunu onlara yaptığım için kötü bir anneydim, evet, ama o ordayken eve gitme düşüncesine katlanamamıştım. Biraz serindi hava, özellikle de ön taraf çok rüzgâr alıyordu ve birazdan karanlık basacaktı, ama burada biraz daha oyalanıp eve gidersek, kızlar doğruca yukarı çıkar, ödevlerini yapıp yatarlardı; bu da işime gelecekti.

Başımızın üstünden geçen, denizin üstünde asılı kalmış gibi duran bulutlara baktım.

“Bilmem” dedim. “Sen biliyor musun Cora?”

“Ben de bilmiyorum.”

“Belki babam biliyordur” dedi Anansy.

“Belki” dedim. “Belki.”

Yağlı cipslerin bulunduğu kâğıt poşetleri ellerinden aldım, buruşturup hiç dokunmadığım cipslerimin üstüne koydum. “Hadi gidiyoruz, ödevler, banyo ve yatak.”

Okul çantalarıyla normal çantalarını toplarlarken, “Babam bize masal anlatacak mı?” diye sordu Anansy. Ellerim çok üşümüş, neredeyse uyuşmuştu. Kızlar da buz gibi olmuşlardı, ama üşümüyorlardı. Soğuğu hiç hissetmiyorlardı sanki; onlara ceket giydirmek, önlerini iliklemek için savaş veriyordum resmen, çünkü hep sıcaktılar.

“Belki” dedim, kendimi elimden geldiğince açık etmemeye çalışarak. Belki size masal anlatır, sonra geri gelip aldatma hikâyesini anlatarak bana ettiği işkenceye son verirdi.

Tami

Bulutların nerede uyuduğunu bilmiyordu besbelli. Kızlar ona da sormuşlardı; bilmiyordu. Onlara masal da anlatmadı, çünkü daima saklandığı çatı katı ofisinin güvenli havasından uzak kalacaktı.

Karanlıkta kıvrılıp bir şeyleri beklemeye başladım.

Ne olduğundan emin değildim, ama bekliyordum, nefesim duruyor, soluk vermekten başka çarem kalmayana kadar benimle birlikte bekliyordu.

Kendimi bu konuda düşünmeye ikna edebilmiş değilim. Çok büyük, çok korkunç, gerçeklikten çok uzaktı. Belki de beklediğim şey buydu. Belki gerçeklerin suratıma çarpmasını bekliyordum, böylece Scott'ın beni aldattığını ve Mirabelle'in yalan söylediğini kabullenecekti aklım. Pek mümkün görünmüyordu.

Yatak odamın kapısı açıldı, Scott içeriye ışık girmesini engellemeye, beni uyandırmamaya çalışarak, aralıktan yavaşça içeri süzüldü. Genellikle, son zamanlarda, yatmaya benden sonra geldiğinde beni uyandırmamak için bu kadar dikkat etmiyordu. Mirabelle'le koşuya çıkmamı istememişti. Haftada bir gün kızları okula hazırlaması gerektiğini söylediğinde surat asmış, şikâyet edip durmuştu, ta ki ben, "*Kendi çocuklarına haftada bir gün, iki saat bakamıyor musun? Neyin var senin?*" diyene kadar. Cevabı, "Hiçbir şeyim yok" olduğu

için, mesele orada kapanmıştı. Aslında koşu günlerimi sabote etmeye çalıştığını, ama sonuna kadar gidecek cesareti olmadığını hissetmiştim: Uykumdan uyandırmakta bir sakınca görmüyordu, böylece yorgun kalkacak, koşmaktan vazgeçecektim, ama erken saatte bir toplantı ayarlamak gibi aleni bir şey yapmaya kadar vardıramamıştı işi. Elbette tüm bunları şimdi anlıyordum. Mirabelle’le beni ayırmaya çalışmıştı, sırrının ortaya çıkmasından korkmuştu.

Scott kıyafetlerini çıkarıp yatağın kendi tarafına, yere bırakırken çıkan hışırtıları duyuyordum. Hiç bakmadan, buradan bile hangi sırayla çıkardığını ezbere biliyordum: Gömlek, pantolon, fanila, iç çamaşırı, çoraplar. Hemen hemen her gece aynı sırayı takip ediyordu – bazen takım elbisesinin ceketiyile, bazen kazağıyla başlıyordu, ama genellikle şu anki sırayla gidiyordu. Kıyafetlerini her gece aynı sırayı takip ederek çıkarıyor, kirli sepetine koymam için yere bırakıyordu. Bu bilinçli bir davranış değildi elbette, sadece bir alışkanlıktı: Yere bırakıyordu, çünkü ben toplayacaktım. Eskiden böyle değildi. İşler ne zaman değişti, ne ara kıyafetlerini kirli sepetine atamayacak kadar önemli biri oldu, ben ne ara böyle davranmasına izin verecek kadar önemsiz biri oldum, bilmiyordum.

Vücudunun sıcaklığı yayılıyor yatağa. Yıllar boyunca beklediğim, tanıdık, güvenilir varlığı. Elbette bekliyordum, çünkü o benim kocamdı. Ömrümün kalanını birlikte geçirmeye yemin ettiğim adam. Bu kaslı vücut, geceleri benim yatağımdan başka nereye yatacaktı? Nereye? Yolu yukarı doğru takip edip köşeyi dönünce karşısına çıkan özel park yeri ve nefis bir sahibesi olan büyük eve. Scott yatakta bana doğru ilerleyip iyice yanaştı, bana değdi, sonra yanıma yattı, vücudunu benimkine doladı, eskiden olduğu gibi.

“Barda çalışıp eve geldiğin, arkadan bana sarılıp kıvrılıp yattığın geceleri, benim bir an uyanıp sonra yeniden uykuya dalışımı, çünkü artık sen yanımda olduğun için rahat uyu-

yabileceğimi bildiğim o geceleri hatırlıyor musun?" demek isterdim ona. *"O zaman da başkalarıyla yatıyor muydun? Başka bir kadının içinde orgazm olabilmek için geç saatlere kadar çalıştığın yalanını mı söylüyordun?"* Ve demek isterdim ki, *"Kalbimi kaşıkla yerinden çıkarıp köpeklere yedirme işini bitirebilir misin, çünkü yarım bıraktığın bu iş inanılmaz acı veriyor. Bitirmeni ve beni öldürmeni tercih ederim, böylece bir şey hissetmemiş olurum."* Ve söyleyemediğim için memnun olduğum pek çok parçalanmış, tatsız, yaralayıcı, acı verici, umutsuz şey söylemek isterdim.

"Seni kırdığım için özür dilerim" diye mırıldandı. Kızlar bebekken, odamızda uyurlarken fısıldayarak konuşurduk. "Çok özür dilerim. Ne yaptığımın farkında değildim. Aptalca, çok aptalca bir hata yaptım, çünkü zayıftım, çok yalnızdım. Geçinemediğimiz, birlikte hareket etmediğimiz zamanlarda düzgün düşünemiyorum, düzgün davranamıyorum. Çok büyük bir hataydı... Özür dilerim."

Onu istiyordum, onun için yanıp tutuşuyordum. Göğsümde, bacaklarımın arasında, ağzımın içinde onu arzuluyordum. Bir parçam olsun, yeniden benim olsun istiyordum, böylece onunla yaşadıkları hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Evlendiğimiz gün yemin ettiği gibi, yıllardır olduğu gibi, vücudu yeniden benim olabilirdi. Ona uzandım, elim, ne istediğimi anlatmak için nereye dokunmam gerektiğini gayet iyi biliyordu: Ona. Eminim Mirabelle bunu bilemezdi. Sevişmeyi başlatmak için hep bilinen o noktaya dokunurdu mutlaka, ama ben Scott'a böyle dokunduğumda ne istediğimi hemen anlardı.

Tenine dokunuşuma, birbirimizi fiziksel açıdan anlamamıza karşılık olarak, Scott arkamdan dolandı, ben sırtüstü yatarken o üstüme çıktı. Hafifçe beni öptü, dudaklarımız, olanları kabullenişin karşılıklı anlayışıyla birleşti.

Tahrik olup sertleşen Scott içime girdi ve acı hiçliğe doğru düşmedi, oysa bir kez birlikte olsak, acımın biteceğini düşün-

müştüm. Acım patladı, daha da kaçınılmaz, daha da kahredici oldu. Sırtımı yay gibi gererek onu kendime çektim, pençelerini geçirip geri almak ister gibi ellerimi sırtına yapıştırdım. Her yerini istiyordum. Eskiden her şeyiyle benimdi, geri istediğim şey de buydu.

Onu geri istiyordum.

Daha çok kendime çektim onu; hareketleri hızlanırken, ilk kez birlikte oluşumuzun anısı, yoğunluğu, yakınlığı, aramıza başka hiçbir şeyin girmesine izin vermemenin çaresizliği geldi aklıma.

Bunu onunla da yaptı.

Bu düşünce beynime, göğsüme, kalbime bir tokat gibi çarptı, sonra ona sarılmaktan vazgeçen ve ansızın onu göğsünden iten ellerime geçti, vücudum kıvrılarak çekildi, onu geri çevirdi, ondan uzaklaştı.

“Dur” dedim bağırırcasına. “Dur. Dur. Çekil üstümden.”

Hiç soru sormadan, bir anda yuvarlanıp üstümden indi.

Yorganı tutup üstüme çekmiş, bedenimi ondan gizlerken gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Beni, hatta gölgemi bile görmesini istemiyordum. Öbür kadınla karşılaştıracığını bildiğimden, beni çıplak görmesini istemiyordum. Yeterli olmaya caktım elbette. Çünkü artık onun için yeterince iyi değildim. Belki bir zamanlar bana baktığında başkasıyla olacağını hayal bile edemiyordu, belki bir zamanlar istediğinin ben ve benim vücudum olduğunu düşünüyordu, ama artık farklı olduğunu biliyordum. Şu anda. Yeterli olmadığımı anlıyordum. Porno seyrediyordu, başkasıyla ilişkiye giriyordu. Ona yetmiyordum.

Yetmiş olsaydım, bunları yapmazdı.

“Özür dilerim” diye fısıldadı.

Hıçkırma hıçkırma ağlarken, Scott rahatlatmak için bana doğru uzandı, ama ondan uzaklaştım. Şu anda onu istemiyordum. Bana dokunmasını hiç istemiyordum. Yarım yamalak

bir hikâye, yarım yamalak bir açıklama dinlemiştim ve her şeyi öğrenene kadar bana dokunmasını istemiyordum. Benimle konuşana ve ben her şeyi anlayana kadar. Sebebini öğrenene kadar. Ve ne zaman. Ve nasıl. Bana bunu nasıl yaptığını.

Hıçkırıklar arasında, “Duş almak istiyorum” dedim. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Kocamı bir başkasından geri almaya çalıştığımı inanamıyordum. Beni hayatımda herkesten daha fazla inciten biriyle seks yaptığımı inanamıyordum. Arınmam gerekiyordu bundan. “Duş almam gerek. Bakma lütfen.”

“Neden?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Beni çıplak görmeni istemiyorum.”

“Seni on altı yıldır çıplak görüyorum ben.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Hıçkırıklarım kesilmeye, bedene bir sakinlik yayılmaya başlamıştı. “Arkanı dön Scott, lütfen.”

Karşı koymaya kalktı, nefes alışından anlamıştım, ama belli ki sonra vazgeçti. Onun gardırobun aksi yönüne baktığını görünce yataktan çıkıp kapının arkasındaki askıdaki sabahlığımı aldım. Havlu kumaş aşırı hassaslaşmış tenime iğne gibi batıyordu.

Elim kapının koluna gitmişti ki, konuşmaya başladı.

“Evi terk etmemi mi istiyorsun?” Sesi alçak, kırılğan, korkuluydu. Doktora bebeği kurtarma şansı olup olmadığını sorduğu, düşük yaptığım o geceden beri böyle çıkmamıştı sesi. Scott o tür bir korkuyu, *gerçek korkuyu* göstermemişti o zamandan beri. Hissetmiş olabilirdi, ama göstermemişti.

Ağzımdaki kırık cam parçalarının arasından, “Evi terk etmeni nasıl isteyebilirim, Scott?” dedim. “Sen zaten gittin.”

On sekiz ay önce

Scott yatakta raporlarını okuyordu. “Mirabelle ve Beatrix’i yarın akşam yemeğe çağırdım” dedim.

“Ne?” Elindeki evrakları bıraktı, okuma gözlüğünü çıkardı. “Ne yaptın sen?”

“Beatrix gelecekti ya? Mirabelle’in işi yokmuş, onu da davet ettim.”

“Hayır” dedi. “Olamaz. Zaten bütün gün onunla beraber çalışıyorum, akşam yemeğini de onunla yemek zorunda mıyım?”

“Hayır, değilsin aslında. Bu kadar karşıysan, burada kalabilirsin, yemeğini yukarı getiririm.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, TB. Sana uğraması, seninle görüşmesi, kızlarla oynaması yetiyor zaten. Aile olarak geçirdiğimiz zamanı da sürekli çalmak zorunda mı?”

“Sürekli mi?” Onu ilk kez davet ediyorum.”

“Ben evdeyken burada istemiyorum onu” dedi sert bir sesle. İşyerinde fazla tecrübesi olmayan gençlerle, zorlu müşterilerle, sipariş ettiğimiz ürünleri zamanında teslim etmeyen esnafla bu ses tonuyla konuşurdu. Karısı olduğumu tamamen unuttuğu belliydi. Konu ne olursa olsun, benimle bu tonda konuşması hiç hoşuma gitmemişti.

“Ama ben istiyorum, unuttun galiba, burası benim de evim. Bir şeyi daha unutmuşsundur diye hatırlatayım, gençlerin dediği gibi, sen benim *fiilen* patronum değilsin.” Onu taklit ettim: “‘Ben evdeyken burada istemiyorum onu.’ Ne sanıyorsun sen kendini?”

“Bana haksızlık ediyorsun” dedi üzgün bir sesle. “Ofisten kurtulmak için eve geliyorum, orada davrandığım gibi davranmak için değil. Her gün karşılaşmak zorunda olduğum pisliklerden kaçıp sığındığım yer burası. İşten uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu ve onu buraya davet edişinin beni strese soktuğunu görememiş olmana çok kırlıdım. Sen de bu işi yaptın, nasıl olduğunu hatırlamanı beklerdim.”

“Özür dilerim” dedim utanarak. “Düşünemedim. Haklısın elbette. Bir şekilde kurtulacağım.”

“Teşekkür ederim, güzelim. Çok sevinirim.”

Kusura bakma tatlım, yarın akşam
yemeğe gelmesen olur mu?
Bea özel bir şey konuşmak istiyormuş.
Başka zaman program yaparız. X

Sorun değil güzelim. Umarım Bea iyidir. Sevgiler M x

**Not: Sorun Değil diye bir program vardı,
hatırlar mısın?
Çok severdim! M x**

Scott beni bulmak için sessizce merdivenlerden inmişti, çünkü yatağa geri dönmemiştım. Misafir odasına çıkmaktansa aşağıya inmek istemiştım, çünkü burada, mutfakta güvende hissediyordum. Üstümde sadece sabahlığım vardı, kanepeye kurulmuş, televizyonda bir kumar programı seyrediyordum.

Karşıda, duvara monte edilmiş televizyona bakarken, Scott yanı başımda bitivermişti. “Yatağa gel” dedi.

Dikkatimi televizyona verip onu umursamadım. Odaları mutfağın üst katında olan kızları uyandırmamak için sesi kısmıştım, zaten sese gerek yoktu bunu seyretmek için. Her şeylerini riske atan bu insanların yaptığı şeye hayran kalmıştım. Kim her şeyini riske atabilirdi? Bir dizi sayıya bakıp, hayatı boyunca kazandığı her şeyi –ev, eş, çocuklar, iş, gelecek– toparlayıp bir bahse yatırmayı kim isteyebilirdi? Tabii ya. Ancak söz konusu kumar oynamaksa, hiçbir şey kesin değildi. Hile yapanlar bile eninde sonunda yakalanıyordu.

“Yatağa gel” diye ısrar etti. Ben cevap vermeyince gidip televizyonu kapattı.

“Yatağa gel” dedi inatla.

“Hayır” dedim.

“Tami, burada uyuyamazsın, izin vermiyorum.”

“Beni rahat bırak.”

“Bırakamam. Mantıklı davranmıyorsun. Yatağa gelmeni istiyorum. Ben misafir odasında yatarım... Bak, lütfen, bütün gece burada tek başına oturmana dayanamam. Lütfen.”

Bunu yaptığının farkında bile değildi: “*Yatağa gelmeni istiyorum.*” “*Dayanamam...*” Ona bakıp güldüm: “Benim için endişelendiğin falan yok, değil mi? Bütün mesele sensin. Kanepede uyumam gibi basit bir şey bile seninle ilgili, çünkü burada kalmama dayanamıyorsun. Senin istediğin şeyi yapmamı istiyorsun.”

“Öyle demek istemedim.”

“Beni rahat bırak.”

“TB...”

“Bana bu şekilde hitap etme” diye tıslar gibi bağırdım. “Sakın bana böyle hitap etmeye kalkma! Beni rahat bırak, yoksa gider arabada uyurum, bütün komşular da görür.” Bu onun durup düşünmesini sağlamıştı, özellikle de tutuklandıktan sonra.

“Ben yine de misafir odasında yatacağım, belki fikrini değiştirirsin diye” dedi sonunda.

“Değiştirmeyeceğim” diye fısıldadım. Yalnız kalınca kumar programını kaldığım yerden seyretmeye devam ettim. Bu sefer ekran kapalıydı.

Tami

“Polise gidip gerçeği anlatmak zorundasın” dedim Mirabelle’e.

Kapıyı açtığı anda ona içgüdüsel bir tepki göstermiştim, bütün bedenimi sıkıyordum. Saçlarını koşuya çıkarken topladığı gibi geniş burgular halinde geriye toplamıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, pek çok kusur –lekeler, sivilce izleri, gözlerinin altındaki mor halkalar– göze çarpıyordu. Gözleri kanlanmış, gözkapakları şişmişti. Ağlamıştı sanki. Alışılmadık şekilde, vücut hatlarını gösteren kıyafetler giymemiş, sarkık, gri bir eşofman üstü ile ona büyük gelen bir kot geçirmişti.

Dün gece sabaha kadar kanepede oturmuş, bu olayda kimin en önemli olduğunu düşünmüştüm ve aklıma tek bir cevap gelmişti: Cora ve Anansy. Babalarının “sapık”, “suçlu” “tecavüzcü” ve suçlandığı şeyi tanımlayan daha bir sürü sözle yaftalanmasına hiç gerek yoktu. Olanlar yüzünden benim kırılmış olmam önemli değildi, ben yetişkin biriydim, kendime bakabilirdim. Çocuklarımanın bana ihtiyacı vardı. Mirabelle’le konuşup ifadesini geri çekmesini sağlamam gerekiyordu.

Scott’ın kızları okula götürmesini beklemiş, sonra da bu raya gelmiştim. Attığım her adım bir işkenceydi. Burada olmak istemiyordum. Yüzüne bakmak ve onu kocamın önünde diz çökmüş bir halde hayal etmek istemiyordum. Ellerini görmek ve kocam onu diliyle memnun ederken, o ellerin ko-

camın saçlarında gezindiğini hayal etmek istemiyordum. Vücudunu görmek ve kocamın vücuduyla birlikte hareket edişini hayal etmek istemiyordum.

Kocamın metresi bir an tereddüt etti, sonra bana ters ters bakarak, "Polise gittim" dedi. "Ve gerçeği anlattım."

Çok şaşırmıştım. "Neden böyle bir şey uydurduğunu söylediğinde ne dediler?"

"Hiç. Çünkü öyle bir şey söylemedim. Olanları anlattım. Bana yaptıklarını."

"Lütfen, Mirabelle... Bak, biliyorum, tamam mı? Senin ve onun..."

"Benimle onun hakkında ne biliyorsun?"

İç geçirdim. "Bana anlattı. İlişkinizden, seni terk ederse bunun acısını çıkartacağından bahsetti. Biliyorum ve perişan haldeyim. Evliliğimizin devam edeceğini sanmıyorum. İstedikini aldın, artık buna bir son ver."

Siyah gözlerini suratıma dikti, bana uzun uzun baktı. Onun işini kolaylaştıracaksa eğer, yalvarmaya bile razıyım. Kızların bu korkunç olayı öğrenmesine engel olmak için her şeyi yapabilirdim. Mirabelle başını geriye atıp gülmeye başladı. Zoraki değil, içten bir gülüştü bu. Sonra ellerini beline koydu, gülerek öne eğildi. Birdenbire doğruldu ve tekrar yüzüme baktı. "Ben ve o? İlişki mi? Hayatta yatmam ben onunla!" diye ciyaklayarak başını iki yana salladı.

"Bana yaptıklarından sonra nasıl böyle davranabiliyorsun?" dedim. *Scott'in ailemi parçalamasına sebep olduğu halde nasıl böyle davranabiliyordu?*

"Nasıl mı böyle davranabiliyorum?" diye iç geçirdi. "Aslında, bu kapı eşiğinde konuşulacak konu değil" dedi. "Ya içeri gir, adam gibi konuşalım ya da git."

"Peki. Giderim."

"Sen bilirsin."

"Evet, ben bilirim."

Topuklarımın üstünde dönüp giderken, yakıcı bir öfke damarlarımda dolaşmaya başladı. *Ne sanıyordu kendini?* Ailemin geleceği ellerinde olan kadın, işte o buydu.

Ben tam uzanıyordum ki, Mirabelle kapıyı açtı, yana çekilip yüzüme bakmadan beni içeri aldı. Aslanın inine adım attığımın farkındaydım. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

Kamyon çarpmış gibi hissediyordum yine. Mirabelle mutfaka doğru sola döndüğü anda, bir an bile hız kesmeden çarpmıştı. Dizlerimin bağı çözülmüştü, duvara tutunmaya çalıştım. İlk kez birlikte oldukları yer olduğunu bilmeksizin, son on sekiz aydır defalarca bulunmuştum bu odada. Kocamın onunla ilk sevişmesini tekrar tekrar gözünde canlandırırken benim burada olmam ona heyecan mı vermişti? Benden bir adım önde olduğunu bilerek kendi kendine gülümsemiş miydi?

Oraya giremezdim. Girersem eğer, ikisinin hali olduğu gibi canlanacaktı gözümde. Mirabelle'in lavaboya dayanmış, kalem eteği beline kadar sıyrılmış, külotunu çıkarıp yere atmış hali, Scott'ın pantolonu ve külotu bileklerine inmiş hali, ikisinin, her vuruşta bağırarak inledikleri, şehvetten kudurmuş hali.

Kamyonun tekerleklerinden biri göğsüme çarpmış, nefes alamaz hale gelmiştim.

Peşinden gitmediğimi görünce koridora geri dönüp, "İyi misin?" diye sordu. "İçecek bir şey ister misin?"

Öfkemi yeniden kabartmaya çalışırken başımı iki yana salladım. "İyiyim." Doğrulup duvardan uzaklaştım. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Yanıma yaklaşp sesini alçalttı. "Benimle onun arasında bir ilişki olduğu saçmalığını anlattı sana galiba" dedi.

"Elbette. Ve saçmalık olmadığını biliyorum."

"Nasıl... Yani... Sana böyle bir şey yapabileceğime gerçek-

ten inanıyor musun?" dedi. "Ben senin arkadaşını, kocanla neden yatayım ki?"

"Neden onu... o şeyi yapmakla suçladın peki?"

"Çünkü yaptı."

Başımı iki yana salladım. İnanmıyordum. Ona inanmadığımdan değil, ama bunu yapanın Scott olduğuna inanmıyordum. Saçma geliyor, biliyorum, ama o anda aklımdan geçen tek şey buydu.

"Aslında nasıl biri olduğunu göremiyorsun, değil mi?"

"Nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum, onunla evliyim, unuttun mu?"

Derin bir nefes aldı, hızla burnundan verdi. "Tami, birinin bana... bana... saldırmaya çalıştığını söylesem bana inanır mıydın? Beni avutur, destek olur muydun?"

"Evet, elbette olurum."

"Peki ya, bir başkasının evime gizlice girip beni soymaya çalıştığını söylesem, bana inanıp arkamda durur muydun?"

"Evet, dururdum."

"Ya, birinin sebepsiz yere suratıma yumruk attığını söylesem, bana inanır mıydın?"

"Evet, inanırdım."

"Ya birinin bana... bana... cinsel tacizde bulunduğunu söylesem, inanır mıydın?"

"Evet."

"Bir başkasının yaptığına inanıyorsun da, onun yaptığına neden inanmıyorsun?"

"Çünkü o başkasını tanımıyorum."

"Yani, sadece tanımadığın insanlar mı yapabilir böyle bir şeyi?"

Sustum, çünkü makul bir cevabım yoktu, var mıydı? Çeşitli suçlar isnat edilen ve genellikle suçlu bulunan başka insanlar tanıımıştım – birlikte okula gittiğim, beraber çalıştığım insanlar. Ama Scott'ın böyle bir şey yapamayacağını

biliyordum. Porno filmin ekranda donmuş görüntüsü bey-nimde çaktı. Yıllar önceydi bu. Ve bu olayla bir bağlantısı yoktu.

“Tami, beni dinle, onunla ilişkim yoktu. Hiç olmadı ve olmayacak da. O bana... bana...” O sözcükten kaçmaya çalışır gibiydi.

“Kendini bir an benim yerime koy” diye sözünü kestim. “Sevdiğin adamın başka bir sevdiğine korkunç bir şey yaptığı için suçlanmasını mı isterdin, yoksa onunla bir ilişki yaşamasını mı?”

“Sevgi dolu ve güvenilir olmasını isterdim, canavar olmasını değil” dedi arsızca.

“Şu anda benim böyle bir seçeneğim yok, değil mi?” diye tersleyerek cevabı yapıştırdım.

Çıkmazdaydık. Koridorda durmuş birbirimize bakıyorduk, ikimiz de savunmaya geçmiştik.

“Aşlında nasıl biri olduğunu göremiyorsun, değil mi?” dedi. “Abartılmış bir salahiyet duygusu var onda. Ve kibirli tavırları... Kötü olan bendim sanıyordum, ama o kontrolden çıktı. Karşısındakinin tam bir teslimiyet içinde olmasını istiyor, daha azına razı olmuyordu; kendisine tapılmasını beklediğini, aksi takdirde bedelini ödeteceğini neredeyse açık açık söylüyordu. Ve elbette, dünyadaki bütün kadınların ona hayran olduğunu, olmayanlarınsa ya frijit ya da lezbiyen olduğunu düşünüyordu.”

“Bahsettiğin kişi çocuklarımin babası” dedim.

“Bunun için çok üzgünüm. Ama gerçek bu. Ve bana yaptıkları da gerçek.”

Başımı iki yana salladım. Doğru değildi, olamazdı.

“Ben yalancı değilim, Tami.”

“Sana yalancısın demedim.”

“Evet, dedin. Bütün bunlar beni yalancı yerine koyduğunu gösteriyor.”

Hiçbir şey düşünmeden, sol elimle sağ yumruğumu tuttum, sol başparmağımı ağzıma götürüp eklem yerinden ısır-dım, yıkılmamak için. Yumruğumu girebildiğince ağzıma sokmak ve haykırmak istiyordum. Tüm dünya çatırdayana kadar, bütün gücümle haykırmak.

“Her şey, birlikte çalışmaya başladıktan altı ay kadar sonra, bana kur yapmasıyla başladı. Elimden geldiğince kibar davranarak onu geri çevirdim, ama o buna gülüp geçti, çünkü haklı olduğunu sanıyordu. Aslında pek önemsemiyormuş gibiydi, sonra işimle ilgili yorumlar yapmaya, ardından toplantılarda beni azarlamaya başladı. Yalnız kaldığımızda hakkımda yorumlar yapıyordu. Sürekli değil, arada bir, bu yüzden ne diyeceğini her zaman tahmin edemiyordum. Ne zaman terbiyesizleşeceğini bilmediğim için sürekli huzursuzdum.

Ve sonra, senle ben arkadaş olunca biraz sakinleşir gibi oldu. Belki de sana söyleyeceğimden korkmuştu, ama olaylar yatıştı ve ben yine keyifle çalışmaya başladım.

Sonra seninle koşuya çıkmaya başladık. Bu onu çok sinirlendirdi, çünkü her şey yeniden başladı. Yorumlar, eleştiriler, iğneli sözler, eskisinden daha kötüydü. Bu sefer açık sa-
çık konuşmaya da başlamıştı.”

“Ne?”

“Beni maruz bıraktığı şeyler yetmezmiş gibi, izlediği filmler hakkında fikirlerimi sormaya da başladı. Sahneleri bütün detaylarıyla anlatıyor, ne düşündüğümü soruyordu.”

“Doğru bir şey değil bu.”

“Elbette değil. Hiçbiri değildi. O sahneleri beynime kazıyordu, aklımdan çıkaramıyordum. Onunla yalnız kalmamaya çalışıyordum, ama o bunu çok zorlaştırıyordu. O görüntüler hâlâ gözümün önünde, biliyor musun, kurtulamıyorum.

O akşam herkesin önünde benden mesaiye kalmamı, şirketi devralmak için yapılan fiyat teklifi üzerinde çalışacağımızı söyledi. Özellikle herkesin önünde söylemişti, çünkü ha-

yır diyecek olursam, işime bağlı değilmişim, şirketin gelişmesini diğerleri kadar istemiyormuşum gibi görünecektim.”

Sözünü ettiği fiyat teklifini biliyordum. Scott, her şeyin tam olduğundan emin olmak için gözden geçirmemi istemişti. Teklif parlak, yaratıcı ve güvenilir görünüyordu. Scott'ın işi olmadığı belliydi. Kendisi hazırlamış gibi davranmamıştı zaten, Mirabelle ve ekibinin ürünü olduğunu söylemişti. TLIT'nın portföyünün bir parçası olmak üzere uygun bir şirket bulmakta kararlıydı. Bunu başarabilirse şirket ortaklığının kesinleşeceğini söylemişti.

“Çok endişeliydim, kabul etmezsem işimden olabilirdim. Edersem, yine aynı şeyleri yapabilirdi.”

“Gerçekte olan bu muydu?” dedim. “Sana asıldı mı? Bu da benim açımdan korkunç bir şey tabii. Yaptığı şey senin hoşuna gitmedi ve olayı abarttın, bütün mesele bu mu?”

Yüzü karardı, ağzını açmadan önce bir an dudaklarını büzdü. “Herkes evine gidene kadar bekledi. Yemeğimizi yemiştik, saatlerdir yalnız olmamıza rağmen bir şey olmadığı için tedbiri elden bırakmıştım biraz. Ve tam gevsemeye başlamıştım ki, beni yakalayıp masasına yatırdı, gömleğimi açmaya çalışırken üç düğmemi kopardı. Sonra sutyenimi kopardı, bu sırada beni zapt ediyor, daha önce bir erkeğin ağzından hiç duymadığım iğrenç şeyler söylüyordu.”

Yolun ortasında, ezilmek üzere olan bir yaratık misali, gözlerim fal taşı gibi açılmış, dehşetten dilim tutulmuş bir halde, üstüme doğru gelmekte olan şeye bakıyordum.

“Sana ilk kez böyle mi kur yaptı? Sadece merak ettim, olayları abartmış olmayayım diye.”

İstesem de bedenimin hareket edeceğini sanmıyordum. Bedenimin hareket etmesini istiyordum, çünkü buradan, onun bana söylediği şeylerden kaçmak istiyordum.

“Senin de pantolonunun düğmelerini kopardı mı? Elini zorla külotuna sokmaya çalıştı mı? Açık saçık laflar ederek

sana neler yapacağını söylerken zaten iğrenç şeyler yapıyor muydu? Sonra...”

“Yeter, lütfen, dur” diyebildim sadece. “Lütfen, yeter. Daha fazla dinleyemeyeceğim. Lütfen. Lütfen.”

Mirabelle’in gözlerinden yaşlar akıyordu. Yüzü artık tiksintiyle buruşmuyordu, kederle sırılsıklam olmuştu. “Ben yalancı değilim. Uydurmuyorum. Sadece ondan kaçtım. Kaçmasaydım... Ben yalancı değilim.”

Doğruyu söylüyor gibiydi, Scott’tan bahsetmiyor olsaydı, doğru olduğundan emin olabilirdim.

“Neler yapabileceğini biliyorsun. İçinde, bütün kötü düşüncelerinin ve deneyimlerinin yaşadığı, yüzleşmekten kaçtığın yerde, değil mi?”

Anılar o anda gözümün önüne geldi. Evet dediğim, öyle hissettiğim anda. Ama... hiç ummadığım, hiç istemediğim bir davranıştı bu. Daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım sözcükler söz konusuydu. Daha önce hiç olmadığı kadar sert olduğu için sonrasında vücudumda çürükler olması söz konusuydu. Önceden sert davranmış, zamanla daha da sertleşmişti, ama bu en kötü, en acı verici olanıydı. Ardından devamı gelirdi: Hassas, şefkatli ve yakın olduğumuz anlar. Bu anlar gittikçe kısaltmaya başlamış, sonra yeniden uzamıştı. Bu seferki en uzunuydu. Sonrasında sevildiğimi, istendiğimi, tapıldığımı hissetmiştim. Ve korkmuş, yaralanmış, dehşete kapılmış, güvenimi yitirmiş, *kullanılmış* gibi hissetmiştim. “Harikaydı, TB, değil mi?” demişti. Gözlerimi kapatmıştım, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım. Ona sıkıca sarılmıştım, böylece onu itemeyecektim. Kokusunu içime çekmiştim, böylece sevdiğim adamın hep böyle koktuğunu hatırlayacaktım ve “Hmmm” diye mırıldanmıştım. Böylece ne kadar korkunç olduğunu bilmeyecekti.

Her ne kadar durum böyle olsa da, Mirabelle’in anlattıkları gibi değildi. Onun söyledikleri Scott’ı bir suçlu, bir canavar

gibi gösteriyordu. Benim hatırladığım ise evet, bir kabulleniş ve bir yanlış anlaşılma anıydı. İkişi birbirinden çok farklıydı.

Yüzü hafifçe buruştu, ağzının kenarları sarktı. “Ah, Tami, sana da yaptı, değil mi?”

“Hayır, yapmadı. Hoyratça seks yapmakla... senin anlatıkların arasında fark var.”

“Evet, evet, var. Arada bir hoyratça sevişmeyi kim sevmeyiz? Senin de istediğin bir şeyse eğer?”

Benim de istediğim bir şey miydi? Hatırlamıyordum. Her seferinde ne tür seks istediğini hatırlayan var mıydı acaba?

Suskunluğum karşısında, “İstemiş miydin?” diye sordu. “Senin istediğin bir şey miydi, yoksa seks hayatın bu hale mi gelmişti?”

“Bunun onunla bir ilgisi yok” dedim.

“Tanrım, Tami, arkadaşlığımız boyunca, ettiğimiz bütün sohbetlerde kötü giden bir şeyler olduğunu biliyordum. Daha da kötüleşti, değil mi? Yıldızı yükseldikçe sana daha kötü davranmaya başladı. Belki de yıllardır sana hükmediyor, sınırlarını zorluyor. Bu noktaya kadar vardığını fark etmedim, teca...”

“Sakın söyleme. O lafı sakın söyleme. Bana öyle bir şey yapmadı, bu yüzden söyleme.”

“Seni seviyorum, Tami” dedi. “En iyi arkadaşlarımdan birisin, tanıştığım en harika insanlardan birisin; keşke gözlerini açıp onun aslında nasıl biri olduğunu anlayabilseydin. Sana ve bana ne yaptığını.”

Buradan gitmek zorundaydım. Gitmeliydim, çünkü biraz daha kalırsam, daha fazla dinlersem, onu duymaya başlayacaktım. Evliliğimin unsurlarını farklı şekilde hatırlamaya başlayacaktım. İnsan beyni böyledir, inandığımız şeyleri desteklemek için kanıtlar bulur. Gitmezsem eğer, söylediklerine inanmaya başlayacaktım. “Sus. Sus artık. Dinlemiyorum artık bunları.”

Tek kelime daha etmeden ona sırtımı döndüm. Kapıyı

açarken arkamdan geldi. “Seni her gördüğümde, polise gitmekle doğru şeyi yaptığımı anlıyorum” dedi. “Sadece kendim için değil, senin için de.”

Evdan çıkıp park yerine doğru ilerlerken içimde bir öfke kabardı. Onu iddiasını geri çekmeye ikna edememiştim, işin aslı, içeri girdiğimden daha fazla şüpheyile çıkmıştım dışarı.

Yolun kenarına park edilmiş olan araba gümüş rengi, Mirabelle’in park yerindeki iki araçtan daha eskiydi. İyi durumda olduğundan emindim, gerekli bütün kontrollerden geçebilirdi. Geçmek zorundaydı: Bu bir polis arabasıydı. Ben evden çıkarken, polislerden biri de arabadan iniyordu. Diğeri ise arabada bekleyecekti belli ki. Ama beni görünce kapısını açıp o da indi.

“Bayan Challey, sizi burada gördüğüme çok şaşırdım” dedi Başdedektif Harvan soğuk bir sesle. Geçen gece bana gösterdiği yakınlık ve ilgi çoktan yok olmuştu, belki de Scott’ın suçlanmadan salıverilmesine bozulmuştu.

“Umarım şahidimize baskı yapmak ya da korkutmak gibi bir niyetiniz yoktur” dedi polislerden erkek olanı. Uzun boylu, atletik yapılı, siyah saçlı, esmerdi ve bir erkekte gördüğüm en büyük kahverengi gözlere sahipti. İki polis de bir milisaniye için, arkada duran kadına bakıp sonra yine bana döndüler. Neredeyse aynı anda.

“Elbette hayır. Biz sadece... Sadece konuşuyorduk.”

Sanki tek kişiymiş gibi ikisi birden Mirabelle’e baktı.

“Şey... Evet, konuşuyorduk” dedi Mirabelle. Konuşma şeklimizde aynı endişe ve huzursuzluk vardı. İkimiz de bir şeyler saklıyor gibiydik.

“Peki, ileride de ‘sadece konuşuyorduk’ olmasın” dedi Harvan.

“Sadece birbirinizden uzak durun” diye ekledi diğer polis.

“Herhangi bir yanlış anlaşılmaya yol açacak şeyler olmasını istemeyiz” dedi Harvan.

“Bu durum davayı tehlikeye sokabilir” diye ekledi diğer polis.

“Öyle bir şey yapmam” dedim. “Öyle biri değilimdir.”

“Kimse değildir zaten” diye cevap verdi Harvan.

“Öyle biri olana kadar” diye ekledi diğer polis.

“Siz sahnede ikili gösteri falan mı yapıyorsunuz?” diye tersledi onları Mirabelle. Ben de aynı şeyi düşünüyordum, ama dile getirmemiştim. “Çünkü bu yaptığınız şey –birbirinizin sözlerini tamamlamanız– hiç de sevimli değil, eğlenceli değil, sinir bozucu.”

Elbette ben o kadar ileri gidemezdim, ağzımı açmamam gerekiyordu, ama galiba Mirabelle bu tür şeyler söyleyebiliyordu, çünkü o kurbandı sonuçta. Canı ne isterse yapabilir, söyleyebilirdi. Haddini aşmaması gereken bendim.

“Gidebilir miyim?” diye sordum polislere.

“Elbette” dedi Harvan. “Bir daha seni burada görmeyeyim.” Sütün bile kesilmesine sebep olacak bir tebessümle gülmüştü. Erkek polis gülmüyordu. Yapmadığım bir şeyden ötürü suçlayan buz gibi bakışlarla ters ters bana bakıyordu.

Beatrix

Uçaktaki adamla bir şey olmadı. Hoş biriydi, ama benimle ilgilenmedi. Sadece biraz flört etmiştik, zaten bir şey yapmayacaktım, bu yüzden hemen yargılamaya ve burnumun sürtülmesi gerektiğini düşünmeye başlamayın. Sanırım, kocam beni terk ettiğinden beri, erkeklerin beni çekici bulduğunu hissetmeye çaresizce ihtiyaç duyuyordum. Yani, bunu biliyordum. Görünüşüme özen gösteriyor, güzel giyinmek için her zahmete katlanıyordum, ama ara sıra dışarıdan birilerinin de onayını almak hoş oluyordu.

Ayrılırken söylediği şeylerden hiçbiri değildim ben. Beni bir fahişe –pardon, bir başkası– uğruna terk ettiğini söylemiş miydim? Benim kadar bile güzel değildi. Of, bilmiyorum. Bazı günler yataktan çıkmam bile mucizeydi, işte bunu biliyordum. Vücudum, seks hayatımız ve neredeyse karakterimin bütün yönleri konusunda beni çok ağır eleştirmişti. Sanki ruhumu dağlamış, yaptığı bütün eleştirileri sonsuza dek ruhumu nakşetmişti.

Bana bakan ya da bana ilgi gösteren her erkek, yanıldığını kanıtlamak, söylediği her şeyi silmek istiyordu sanki. Çaresiz gibi gösteriyordu beni bu durum. Ama beni küçümseyeceğinize, önce kendinize bakın siz. Eminim, siz de çaresiz hissediyorsunuzdur. Etmiyorsanız, size gerçekten gıpta ederim.

Challey'lerden hâlâ haber yoktu. Aramaya korkuyordum, çünkü kötü bir şey olduysa, çok kötü bir şey olduğu kesindi.

Tami

“Görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Chal-
ley” dedi kadın polis.

Bu konuda pek fazla bir şansım yoktu. Mirabelle’den dö-
nerken beni takip etmişler, evimin önünde durdurmuşlar ve
benimle konuşmak istediklerini söylemişlerdi. İstersem he-
men onlarla karakola gidebilirdim ya da yakın zamanda on-
lar beni evimde ziyaret edebilirlerdi. Seçeneklerim bunlar-
dı. Dedektif Harvan beni kışkırtmaya çalıştığını açıkça ve
fazlasıyla belli ederek konuşuyor, zayıflığımdan –Cora ve
Anansy– faydalanarak istediği şeyi yapmamı, karakola gel-
memi sağlamaya çalışıyordu. *Böylece* görüşme resmîyet ka-
zanacak, görüşmeyi kaydedebilecekler, beni suçlulara ayır-
dıkları odalardan birine koyabilecek ve kontrolü ellerinde
tutabileceklerdi. Şu anda olan da buydu zaten. Bir görüşme
odasında masanın bir yanında oturmuştum, karşımda onlar
vardı, kayıt cihazı çalışıyordu.

İstediğim bu değildi, ama geçen hafta olanlardan sonra
kızların bu polisleri göreceği en ufak bir fırsat bile yaratmak
istemiyordum. Cora da, Anansy de olaydan bir daha bahset-
memişlerdi, ama unutmadıklarını biliyordum; yaşadıkları
şey, babalarının her saniye nerede olduğunu öğrenme ihti-
yaçlarını beslediği gibi, rüyalarına da giriyordu muhtemelen.
Benim de sorgulandığıma şahit olmalarını istememiştim.

“Sorun değil” dedim. Oturduğum yerde huzursuzca kı-

pırdandım. İnsanların bu sandalyelerde ne kadar uzun süre oturmak zorunda kaldıkları düşünülürse, oldukça merhametsizdiler. Ne bir minder, ne de dayanıp rahatlayabileceğimiz bir yeri vardı. Büyük olasılıkla amaç da buydu: Rahatlamak için değil, itiraf edene kadar ıstırap çekmek için buradasın – suçlu ol ya da olma.

“Soruşturmamıza yardımcı olması açısından geriye dönük bazı bilgiler toplamaya çalışıyoruz” dedi Harvan. Yetki sahibinin o olduğu izlenimine kapılmıştım, ama yanılıyor da olabiliyordum, meslektaşları daha kıdemliydi sanki, arkasına yaslanıp şüphelinin verdiği tepkileri izleyenlerden biriydi.

Harvan’a bakıp başımı salladım.

“Kocanızla ilişkiniz nasıldır, Bayan Challey?”

“Normaldir, iyidir. Kusursuz değildir elbette, ama hangi ilişki kusursuz ki? İyidir, işte. İniş çıkışlarımız vardır, ama birbirimizi sevdiğimiz için bunların hiçbirisi önemli olmaz, ezelden beri birlikteyiz ve birlikte yaşlanacağız.” Vermem gereken cevap buydu. Bir hafta, hatta altı gün önce bu cevabı verebilirdim.

“Şu sıralar pek iyi değil” dedim. Fuşya rengi ceketimin kollarını ellerimin üstüne kadar çektim, kenarlarındaki tüyleri yormaya başladım. Sağ kol manşetinde bir ilmek gevşedi, örgü biraz söküldü.

“Neden?” dedi Harvan, sanki bilmezmiş gibi.

“Onun tutuklanması ve arkadaşlarımdan biriyle ilişkisi olduğunu öğrenmem yüzünden. Bunlar bir çiftin iyi günleri değildir.”

“O halde, kocanızın iddia edildiği üzere, Bayan Kemini ile evlilik dışı ilişki sürdürdüğüne dair bir fikriniz yoktu, öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. Gerçekten de yoktu. Çok güveniyordum. Kolayca kandırılmıştım. Burnumun dibinde olup bitenleri göremeyecek kadar kördüm.

“Kocanızla ne sıklıkla seks yaparsınız, Bayan Challey?”

Ne? demişim içimden. “Ne?” Oturduğum yerde geriye çekildim. Bir Harvan’a, bir yanındakine bakıyordum. İkisi de kayıtsız bir tavırla bakarak karşılık verdiler.

“Kocanızla ne sıklıkla seks yaparsınız?” diye tekrar etti.

“Sizi hiç ilgilendirmez” dedim. Başımı eğip gevşeyen ipliği daha sert çekmeye başladım.

“Rahatsızlık verdiğim için kusura bakmayın, ama onun hakkında bize ne kadar çok bilgi verebilerseniz, kocanıza o kadar çok yardımcı olursunuz.”

“Bu soruya cevap vermeyeceğim” dedim. Mirabelle konuşurken gömülü olduğu yerde kıpırdanan o anı, serbest kalmak için mücadele ediyordu. Yeniden ona bakmamı, inceleyip keşfetmemi, tecrübe etmemi istiyordu – sonra da neden onu düşünmekten kaçtığımı kendime açıklamamı. İlişkisi olduğunu söylediği gece dışında, o zamandan beri Scott’la seks yapmamıştık. Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde bile bunu kabul etmek çok zordu. O an, hayır anlamına gelen o evet anı, ona duyduğum arzuyu öldürmüş, yatağımızda, hayatımızda aramıza bir set çekmişti. O konuyu hiç konuşmamıştık, ama sanırım ikimiz de, yakın bir zamanda seks yapmayacağımızı biliyorduk.

“Cevap vermeme hakkına sahipsiniz, Bayan Challey” dedi Harvan. Hafifçe, belli belirsiz gülümsedi. Zafer. İddiasını kanıtladığımı düşünüyordu. Soruya cevap vermeyi reddedişimi, Scott’ın suçlu olduğuna dair bir kanıt olarak kullanacaktı. Evde seks yapamıyordu, o da dışarı gitmiş, bir başkasını buna zorlamıştı.

Hafızamda Scott’ın elleri beni yakalıyor, kontrol altına alıyor, sonra canımı yakıyordu; zihnimde, ağzından çıkabileceğine inanmadığım şeyler söyleyen sesi yankılanıyordu; bedenim yeniden titremeye başlıyordu. Bu anıları zorla kafamdan attım – anılar, hisler, titremeler. Hepsini arkama

atıp kapıyı üstüne kapattım. *Şu anda olanlara odaklan* diye kendime talimat verdim.

“Kocanız porno izler mi?” dedi Harvan.

“Bütün erkekler izlemez mi?” dedim.

“Hayır” dedi başını iki yana sallayarak. “Hepsi izlemez.”

Adının Dedektif Wade olduğunu söyleyen erkek polis, “Ben izlemem” dedi. Normal bir erkeğe benziyordu, çekingen ya da aşırı feminen biri değildi.

“Bütün erkekler izler sanıyordum” dedim. Acınacak haldeydim. Cahil ve acınası. Buna inanmıyordum bile. Scott’ın *hâlâ* izlemesine bahane bulmak için söylüyordum bunu. Nefret ettiğimi bilmesine rağmen *hâlâ* izliyordu, hem de düzenli olarak.

“Bütün erkekler gaddarca davranılan kadınları izleyerek tahrik olmaz” dedi Harvan.

“Ne? Porno izlemek gaddarca davranılan kadınları izleyerek tahrik olmak demek değil ki.”

“Bu konuyu biraz araştırın, Bayan Challey. Utanç verici bir şekilde, ahlaksızca yapılmış pek çok şeyle karşılaşacaksınız” dedi Wade. “O görüntülerdeki kadınlar alçaltılıyor, aşağılanıyor ve evet, onlara gaddarca davranılıyor.”

Bu konuda araştırma falan yapamazdım, var olduğunu bilmem bile yeterince kötüydü; yıllar önce o filmde bir anlığına gördüğüm kadının yüzünün sürekli aklıma gelmesi yeterince kötüydü ve neler yaşadığını, ne hissettiğini, hayatta başına geldiğini ve böylece açık açık eziyet görürken neden gülümsediğini az çok tahmin edebiliyordum. Bu konuda daha fazla araştırma yapamazdım. Hem, bu bilgi ne işime yarayacaktı? Scott’ı gözümde daha iyi biri haline nasıl getirecekti?

“Kocanız tecavüz pornosu izlerken mastürbasyon yapar mı?” dedi Harvan.

“Ne? Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Çok emin konuşuyorsunuz, kontrol ettiniz mi?”

“Hayır, ama öyle şey yapmaz, tamam mı? Yapmaz.”

“Emin misiniz? Çoğu erkek standart pornolarla başlar, ‘zararsız’ denilen şeylerle. Ama daha büyük hedeflere ulaşma ihtiyacı arttıkça zevkleri de uç noktalara kaymaya başlar.”

“O öyle şeyler yapmaz.”

“Bir kadına saldırmayacağı gibi mi?” dedi Harvan.

“Evlilik dışı ilişki yaşamayacağı gibi mi?” dedi Wade. Komedi ikilisi geri gelmişti.

“Kimin olayları anlatışına inanmak isteyeceğinize bağlı” dedi Harvan.

“Her iki durum da, kocanız açısından iyi görünmüyor, değil mi, Bayan Challey?” dedi Wade.

“Aldatmak ve porno izlemek insanı bir tec... Onu itham ettiğiniz şeyden suçlu olduğunu göstermez.”

“Çok şaşılabilirsiniz” dedi Harvan.

“İlk kez karşılaştığımız bir olay değil” dedi Wade.

“Bu yüzden size bunları sorduk” dedi Harvan.

“Eşler kocaları hakkında sandıklarından çok daha fazla bilgiye sahiptirler. Sadece parçaları birleştirmeleri gerekir.”

“Ve şimdi büyük resme bakın.” Harvan endişesini belirtmek ister gibi sesini alçalttı. “Bayan Challey, kocanız seks sırasında hiç canınızı yaktı mı? Bilerek ya da bilmeyerek?”

“Size söyledim, bu sorulara cevap vermeyeceğim.” Yine o bakış. Bu sefer gülümsemeden, ama yine de, cevap vermeyi reddedişinden bir sonuç çıkarmış gibi bakıyordu.

“Başka sorunuz var mı?” Bu işe bir son vermek istiyordum. “Çünkü işim gücüm var benim, çocukları okuldan almam gerek.”

“Bu yıl 8 Nisan’da neredeydiniz?”

“Şahit bulmam falan gerekiyor mu?” dedim. İlk kez belli bir tarih telaffuz edildiğini duyuyordum. Scott hiç bahsetmemişti, çünkü belli ki hiçbir şey olmamıştı.

“Hayır, o gün eve geldiğinde kocanızın ruh halini öğrenmek istiyoruz.”

“Şey... 8 Nisan mı? Hangi güne geliyor?”

“Pazartesi.”

“Ha, tamam. Muhtemelen onu görmemişimdir, Salı sabahları koşuya çıkarım, bu yüzden erken yatarım.”

“Yalnız mı koşarsınız?” dedi Harvan.

“Hayır, eminim Mirabelle’le koştuğumuzu biliyorsunuzdur.”

“8 Nisan’ın ertesinde de Bayan Kemini’yle koştunuz mu?”

Kafa derim karıncalanmaya başlamış, bu his sırtımdan aşağıya inmiş, bütün vücuduma yayılmıştı. Mirabelle’in koşuya gelmediği, önceden haber de vermediği haftaydı o. Başımı iki yana salladım.

“Neden?”

Dilim damağıma yapışmıştı, konuşmakta güçlük çekiyordum.

“Gelmedi.”

“Neden gelmediğini biliyor musunuz?”

Her zamanki yerimizde, Providence Close Sokağı’nın kenarında beklemiş, her zamanki buluşma saatimizi on dakika geçene kadar bir aşağı bir yukarı koşmuştum. Cep telefonum yanımdaydı, koluma bantlamıştım. Mesaj gelmiş mi ya da duymadığım bir çağrı var mı diye kontrol etmiştim, ama yoktu. On dakika sonra onu aramıştım, ama cevap vermemişti. Evine kadar koşmuş, uyuyup kaldı mı diye kontrol etmek istemişim, kapıyı da açmamıştı. Endişelenmişim. Perdeler kapalıydı, ama içeride olduğunu anlamıştım.

Bir süre etrafta dolaşıp ne yapacağımı düşünmüştüm. Ya başına bir kaza geldiyse, tek başınaysa ve yardım çağırırmıyorsa? Yardım çağırmalı mıydım? Ya biriyle buluştuysa ve onu eve getirdiyse? Herhalde isteyeceği son şey, sevişmenin ortasında benim sağlık ekiplerini göndermem olurdu.

Tekrar aramış, yine cevap alamamıştım.

Birkaç saniye sonra telefonum biplemişti

Uyuyakalmışım. Sen bensiz git.

Hepsi bu kadardı. Her zamanki neşeli, öpücükle bitirdiği mesajları gibi değildi bu.

Yoksa bunun anlamı...

“Bayan Challey, Bayan Kemini’nin saldırıya uğradığı iddia edilen gecenin ertesinde koşuya neden yalnız çıktığınızı söylemediniz.”

“O, şey, uyuyakaldığını söyledi.”

Bu çok saçma bir bahaneydi, çünkü onu tanıdığım süre boyunca Mirabelle hiç uyuyakalmamış, hiçbir yere gecikmemişti. O gün daha sonra mesaj gönderip ayağını burktuğunu, birkaç gün koşamayacağını söylemişti.

“Evine gidip kontrol ettiniz mi?”

“Neden edeyim?”

“Ona inandınız mı?”

“Neden inanmayayım?”

Kadın polis yine gülümsedi. “Sahi, neden?”

Başımı eğdim, hâlâ ceketimin koluna sıkılıyordu canım. Daha da çok sökülmüştü. Sökülüyordu. Her şey çözülyordu.

“Uyuyakalmışım. Sen bensiz git.”

Bu sözler kocaman harflerle kazınmıştı beynime.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bayan Challey” dedi Dedektif Harvan. Elini uzattı. “Şimdilik bu kadar.”

Mirabelle’in son mesajında yazdıkları gözümün önünde uçuşuyordu. Ayağa kalkıp Harvan’ın elini sıktım. Sertçe tokalaşıyordu, beni ne olduğumu göstermeye zorlayan bir tokalaşma – pısırik mı, yoksa güçlü bir kadın mıydım? Ona aynı şekilde karşılık verdim, ben pısırik değildim.

“Bayan Kemini’den uzak durmanızı hatırlatmamıza gerek yoktur eminim” dedi Harvan.

“Herhangi bir şekilde tehdit edilirse işlem yapmak zorunda kalırız” diye ekledi Wade.

“Neden onu tehdit edeyim ki? Scott’ın masum olduğunu biliyorum.” Bu bende korkunç bir etki bırakmıştı, muhtemelen onlara daha kötü gelmişti. “Gerçeğin eninde sonunda açığa çıkacağından eminim.”

“Bu konuda haklısınız, Bayan Challey” dedi Harvan.

“Yine de siz ondan uzak durun” diye son noktayı koydu Wade.

Tami

Cehennememin ta kendisi bu izlediğim.

Harvan'ın sorduğu o sorudan sonra, kocamın bu şeyleri izleyerek mastürbasyon yapmadığından emin olup olmadığını sorduğu sırada yüzünün ifadesini görünce, bir göz atsam iyi olacak diye düşündüm. Nasılsa, yapmadığını itiraf ettiği için Scott'ın bana karşı dürüst davrandığından emindim.

Eve gelince bütün odalara girip çıktım, onu aradım, ama bulamayınca çabucak bir göz atmanın tam zamanı olduğuna karar verdim: Çatı katındaki odadaydım —onu aradığım son yer— ve Harvan'ın aklıma soktuğu saçma düşüncelerin aksini kanıtlayabilirdim.

Bilgisayardaki dosya o kadar da iyi gizlenmemiştir ve yüzlerce alt dosyası, her bir alt dosyada yüzlerce resim ya da video klip vardı.

Edepsizce bir başlığı olan filmlerden birine tıkladım ve bu kâbusu başlatmış oldum. Rastgele filmler, dosyalar açıyor, “sıradan” olmalarını umut ediyordum.

Aksine, önümdeki ekranda evliliğimin bitişini izliyordum. Cehennem gibi bir şeydi bu. Tanıdığım bütün kadınlara cehennem gibi gelecek bir şey. Ve gerçek gibiydi. Gözümün önünde olan şeyler, rol yapan ve zahmetleri için ödeme yapılan bir oyuncuya değil, sıradan biri gibi görünen bir kadına gerçekten oluyordu sanki. Benim gibi birine. Benim gibi biri

eziyet görüyor, hırpalanıyor, *tecavüze uğruyordu* filmde.

Kocam da bu "filmi" canı istedikçe seyredebilsin diye bilgisayarına yüklemişti. Bunun gibi art arda yüklediği bir sürü film vardı. İzlediğim şeyler kafamın içinde dönüp duruyordu. İşte bu: Hayır anlamına gelen o evet gecesinde olanlar. Ve işte bu: Mirabelle'in bana anlattıkları.

Yapmıştı.

Acıyla kıvranan midem delinecek gibi olmuştu. Bilgisayarın arkasındaki kabloyu çektim, sabit diski yakmış olmayı diliyor, yanmamış olmasından endişe ediyordum, yoksa tuvalete koşup yediğim her şeyi çıkaracaktım. Kupkuru ve acı vericiydi öğürtülerim. Midem sanki ikiye ayrılmıştı, ama hiçbir şey; renksiz, sümüksü safra bile çıkmıyordu. Sonunda küvetin yanına, yere yığıldım. Titreyen elimi ağzıma götürdüm, ıssız boşluğa doğru haykırdım. Bitmişti. Yapmıştı. İlişkileri falan yoktu, yapmıştı. Ona tecavüz etmeye yeltenmişti.

Üstümde kıyafetlerimle duşa girip suyu açtım. Bunu da yıkayıp temizlemek istiyordum. Geçen gece gibi, yaptığım şey gibi, üstüme yapışan bu pislikten arınmak, yeniden temiz olmak istiyordum.

Tami

Titremelerim artıyordu.

Yaptığım her şeyde titrememek için vücudumu yatıştırmak zorunda kalıyordum. Daha önce bilgisayarda gördüğüm dehşet, yerinden kımıldaması imkânsız olan bir kusmuk topağı oturtmuştu karın boşluğuma. Yeniden kusmaya çalışmış, su içmeyi denemiş, zorla bir şeyler yemeye gayret etmiştim, ama o his hâlâ oradaydı. Her bir göğsüme eşit mesafe-deki o yumuşak, dümdüz deri parçasının ardına, omurgamın ön tarafına gömülmüş, göğüs kafesimin kemiklerini parçalara ayırıyordu bu his.

Kızlar çan çan ötüp duruyorlardı. Kendimi toparlayıp onları okuldan aldığımdan beri konuşuyorlardı. Deşifre edemediğim bir çağlıtıydı bu. Gülümsedim ve doğru anda tepki verdiğimi umarak başımı salladım, bol bol da “Öyle mi?” diye karşılık verdim. Bana aya gittiklerini anlatıyor olabilirlerdi, ama ben anlayamıyordum.

Evimize, eşyalarımıza, yıllar boyu topladığımız, yuvamızı yuva yapan ufak tefek eşyalara bakıp duruyor ve sebebini merak ediyordum. Ne zaman? Nasıl?

Scott ne zaman böyle bir şey yapabilecek bir adama dönüşmüştü? Sadece suç işlemesi değil, eziyet gören kadınların hareketli görüntülerine –sahte ya da gerçek, belli değil– bakarak nasıl orgazm olabiliyordu? Bu işi gerçeğe dökmeye

ne zaman başlamıştı? *Neden* fark etmemiştim? *Neden, neden, neden?*

Kızlar arkamdaki masaya oturmuş, mırıl mırıl konuşuyorlardı. Gitmemiz gerekiyordu. Eşyaları toplayıp kızları almam gerekiyordu. Şimdi. Hemen.

Makarna suyunu ısıttığım ocağı kapattım. Acele etmeliydim. Mümkün olduğunca az eşya alacaktık ve gideceğimiz yere varınca...

"Herkes merhaba!" Scott kızlara gözlerinin içi gülerek baktı ve ben hata yaptığımı mutlak bir kesinlikle anlayıverdim: Yapmış olamazdı.

"Selam baba" dediler sırayla.

"Hadi, hazırlanın, mükemmel bir yemeğe çıkacağız" dedi ve ben haklı olduğumu mutlak bir kesinlikle anlayıverdim: *Yapmıştı.*

Kızlar, "Yaşasın!" diye yerlerinden fırladılar, üstlerini değiştirmeye koştular.

"Ödevlerini yapmadılar daha" dedim titreyerek. Hâlâ titriyordum.

"Bu seferlik böyle olsun. Döndüğümüzde yaparlar. Kalanını da sabah bitirirler." *Yapmış olamazdı.*

"İyi o zaman ödevlerini kontrol et, çünkü okul müdüründen gelen mektuplarla muhatap olan hep benim."

"Bir şey olmaz. Müdür benim için de mektuplar yollardı bizim eve, hiçbir zararını görmedim." *Yapmıştı.*

"Öyle diyorsan..."

"Bak, Tami, dün..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Düşünmek bile istemiyorum." Bir teca... ile mi seks yaptım diye düşünmek istemiyordum. "Sadece kızlarla ilgilenmek istiyorum. Başka bir şeyin önemi yok."

"Seni kırdığım için üzgünüm."

"Hayır, değilsin. Yakalandığın için üzgünsün. Şimdi beni

rahat bırak.” Ne yaptığı için yakalanmıştı? Aldattığı için mi, tecavüz ettiği için mi?

Oturma odasından çıkarken beni kolumdan tuttu. “Hâlâ bu şeyi yaptığımı mı düşünüyorsun? Bir tecavüzcü olduğuma mı inanıyorsun?”

Kolumu çekip kurtardım. Sert sert ona baktım, ama bir şey söylemedim. Odadan çıktım.

Yaklaşık üç yıl önce

Kızlar yataklarına çekilmiş, yemeğimizi yemiştik. Spor salonuna gidecekti. “Benden sıkıldın mı, Scott?” diye sordum.

Cep telefonunu cebine koyup kapıya doğru giderken durdu, olduğu yerde bana doğru döndü. Kızgınlığı geçmişti, soruma net bir cevap verdi.

“Neden böyle bir şey soruyorsun bana?”

“Çünkü...” Cesaretim beni yüzüstü bırakmıştı. Her zaman ki gibi, bizimle yemeğe oturmak için eve tam zamanında gelmiş, yemek boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık; buradaydı, ama uzaklarda gibiydi. Çok meşguldü, Amerika’dan misafirleri gelmişti, onları eğlendirmesi gerekiyordu, üstesinden gelebilirse şirkete milyonlar kazandıracak bir projesi vardı, hayatı benden çok uzaktaydı. Daha önce de böyle dönemler olmuştu, ama hiç böyle hissetmemiştim. Sıkıldığı, bıkip usandığı şey ben miydim, bunu bilmem gerekiyordu. Yenisiyle değiştirilmesi gereken ben miydim? Bunu öğrenmek istemişim, ama sorduktan sonra, cevap verdiğinde sona erecek olan şeyleri düşündüm. Her gün kızları göremeyecek, form doldururken “evli” kutucuğunu işaretlemeyecek, maddi açıdan rahat olamayacak, tek maaşla çekip çevirmesi zor olacağından, belki evim de olmayacaktı. Eve, bana gelecek biri olmayacaktı. Sevdiğim adamı uyurken seyredemeyecek ve nasıl birine dönüşüğünü düşünemeyecektim. Vereceği cevap bizi sona götürebilirdi, bundan emindim. Peki ya buna hazır mıyım?

“Neyse, boş ver” dedim. “Önemi yok.” Salata sosunu, ev yapımı acı biber salçasını, az yağlı mayonezi alıp buzdolabına kaldırdım. “Görüşürüz. Spor salonunda iyi eğlenceler.”

“Yine evlilik danışmanı meselesi mi?” Beni küçümsediği gün gibi ortadaydı.

Başımı buzdolabından çıkarmadım. Soğuk hava aşağılanmaktan ve utançtan yanan tenimi serinletiyor, sinir uçlarımı yatıştırıyordu. “Hayır. Önemi yok. Sen bana kulak asma.” *Her zamanki gibi.*

“TB, inan seni hiç anlamıyorum.”

“Bir şey dediğim yok. Hem de hiç. Galiba erken yatacağım bu gece.”

“Spora gitmeyip evde kalmamı ister misin?”

“Kesinlikle hayır. Sen git. Bu gece geç saatte ya da erken yatarsam sabaha görüşürüz.”

Scott birkaç saniye kıınıldamadan durdu, sanki bir karara varır gibiydi. Sonunda yanıma geldi, ben hâlâ dolabın içinde saklanırken, o yanağıma bir öpücük kondurdu. “Uyumaya çalış. Tamam mı? Kendine dikkat et, sen bana aitsin, unutma.”

Zorla da olsa gülümsedim, ama ona bakamadım, kapıyı ardından kapatıp gittiğini duyana kadar buzdolabından çıkmadım. O gittikten sonra Mulberry marka siyah çantamı aldım, masaya geçtim. Yemekte doldurduğum bir bardak dolusu suyu neredeyse bitirmiştım. Çantamdan beyaz eczane poşetini aldım, içinden Citalopram kutusunu çıkardım, doktorun verdiği antidepresandı bu. İlaç kutusuna baktım, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Üzüntü, endişe ve umutsuzluk son bulmalıydı. Kızlar için de, benim için de iyi değildi, ilişkiimi kurtarmak istiyorsam buna bir son vermeliydim. Elimde olmaksızın kapıya bakıyor, çıkarken ardında bıraktığı Scott şeklindeki boşluğu görüyordum. Hepsini kendime saklamak istiyordum aslında, değil mi?

“Anne” diye seslendi Cora, üst kattan. “Anne, su getirir misin?”

İlaç kutusunu ve poşeti çantama geri koydum, kullanmaya o gece başlamamaya karar verdim. Biraz daha bekleyecektim ve hâlâ aynı hissediyorsam, umutsuzluğum ve depresyonum devam ediyorsa kullanmaya başlayacaktım. Normal male dönecek ve yaşadıklarımla yüzleşecektim.

“Anne!”

“Geliyorum, Cora, geliyorum.”

Eve geldiğimizden beri üçüncü şarabımı içiyordum, titrememi sadece bu durdurabiliyordu.

“Bugün neredeydin sen? Evden çıkmadan önce çok bekledim seni, ama gelmedin” dedi Scott. Yaklaşımı sessizdi, sanki bir açığımlı yakalamak ister gibiydi.

Bu sabah mı Mirabelle’e gidip onu savunmuştum? Bu sabah mı polise gidip onu yine savunmuştum? Evimizin çatı katında suç oluşturan seksüel eylemleri izlemekten hoşlandığını bugün öğleden sonra keşfettiğimi hatırlıyordum.

“Tami, nerdeydin?”

Kadehi dudaklarımdan indirirken, “Karakoldaydım” dedim bir nefeste. Elimdeki kadehe bakıyordu, ama bir şey söylemedi. Sonra gözü yüzükparmağıma kaydı. Yüzük yoktu. Öğleden sonra çıkarmıştım. İlişkiye girmiş ya da saldırmış olsun, artık fark etmiyordu, onunla evli kalamazdım.

“Neden gittin karakola?”

“Yolda yürürken beni gördüler, biraz konuşmak istediler. Söz konusu geceyle ilgili anlattıklarını doğrulamamı istediler. Başka şeyler de sordular.”

“Doğruladın mı?”

“Sen sadece onun intikam almak istediğini, her şeyin düzeleceğini, avukata ihtiyacın olmadığını söyledin. Bunların nesini doğrulayabilirim?”

“Tamam. Tamam.”

“Ama seks hayatımızla ve senin porno alışkanlığıyla ilgili sorgulanmak çok eğlenceliydi. Bunu tekrar tekrar yapmak isterim doğrusu.”

“Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm” dedi alçak sesle.

“Üzgün müsün? Gerçekten üzgün müsün? Yoksa sadece bir şey söylemiş olmak için mi konuşuyorsun?”

“Tami, olayların bu hale geleceğini bilseydim... Özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim.”

Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Güneşi yüzümde hissetmek istiyordum, beni ısıtmasını istiyordum. Böyle bir şey yapmış olamayacağına beni inandırmasını istiyordum. Kocamın pornolarının beynime kazıdığı görüntüleri yakıp kül etmesini istiyordum.

“Sana... Sana soruşturmanın ne aşamada olduğu hakkında bilgi verdiler mi?”

“Hayır, ama her açıdan soruşturdukları belli. Tavırlarına bakılırsa ellerinde kanıt da var.”

“Olmamış bir şeyin kanıtını nasıl bulabilirler?”

“O görüşmeden sonra bende uyanan izlenimi söylüyorum sadece.”

“O işin izlediğin filmlerden birinde uygulandığını, tarihi bildiğimi, dolayısıyla suçunun doğrulandığını söylemiyorum” diye geçirdim içimden.

“Sence yaptım mı?”

Birden gözlerim fal taşı gibi açıldı, yiyeceklerin yoğunlaşmaktan kalan tortularla kaplanmamış, bembeyaz tavana baktım.

Bir zaman sonra, “Suskunluğun her şeyi anlatıyor” dedi. Kırıldığı belliydi.

“Benden istediğin nedir, Scott?” Hâlâ tavana bakıyor, oradaki dünyaya nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. “Şu anda ki en iyi durum, senin beni aldatıyor olman. En iyisi bu.”

“Sorumun cevabı değil bu. Sence yaptım mı?”

“Hayır, hayır, yaptığını düşünmüyorum.”

“Evet, evet, yaptığını düşünüyorum.”

“Eh, en azından durduğum yeri biliyorum” dedi. Karoların üstündeki ahşabın sesi havayı doldurdu. “Bunu yapmak istemiyordum” dedi. “Bunları sana göstermek istemedim, göstermek zorunda kalmayacağımı, çünkü bana inacağını düşünmüştüm. Al bak bakalım. Sözlerimin kanıtı. Birlikte olduğumuzun kanıtı...” Ahşap masaya bıraktığı Blackberry telefonu tıkırdadı. “Hepsi saklanan mesajlar dosyasında. Okuyacağın şeyler için özür dilerim. Hiç... Özür dilerim.”

Sonra beni yalnız bıraktı. Beni hayatımı değiştiren bir başka kederle daha baş başa bıraktı.

7 Ocak 2012

Seni seviyorum. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Bunu neden anlamıyorsun? M x

21 Ocak

Üçünü geride bırakmanı beklemiyorum, bunu senden asla isteyemem, sadece seninle daha çok beraber olmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum? M x

4 Şubat

Tadın hâlâ dilimde. M x

7 Şubat

Parmaklarını içimde hissediyorum hâlâ. M x

15 Şubat

Başkasına asla bakmam. Bunu neden anlamıyorsun? Ben seni-
nim. Daima. M x

15 Şubat

Daima. M x

25 Şubat

Lütfen böyle söyleme. Benim sevdiğim sensin. İsteddiğim sadece sensin. M x

1 Mart

Elbette birlikte olmamızı istiyorum, ama terk etmeni istemeyeceğim. Ben daha önce birini terk ettim, korkunç bir şey, bunu kimseden isteyemem. Senden bile. M x

3 Mart

Bugün ne düşündüm, biliyor musun? İlk öpüşmemizi. Dudaklarını dudaklarımda hissettim, alt dudağımı nasıl tatlı tatlı ısırdığını. Zevk ve acı, böyle demiştin, değil mi? Sen benim zevkimsin, acım değil. M x

6 Mart

Dünkü tadın inanılmazdı. Sadece bilmeni istedim. M x

9 Mart

Sen benimsin. Ne dediğin umurumda değil, benimsin. Uğruna savaşacağım. M x

15 Mart

Daha önce hiç böyle düzülmemiştim. Beni böyle düzen biri hayatımdan asla çıkamaz. M x

20 Mart

Yanlı olduğunu biliyorum, ama hislerime engel olamıyorum. Evlisin, biliyorum, ama bekleyebilirim. Benim için hazır olana dek, hayatım boyunca beklerim seni. Pek çok acıya sebep olacak; bundan gurur duymuyorum, ama seni seviyorum. M x

Defalarca kontrol ettim, kendi telefonumdan Mirabelle'in numarasını karşılaştırdım. Onundu. Bu küçük aşkı arzu ve seks notlarını o göndermişti. Scott'a. Kocama.

Kocam en yakın arkadaşım ile ilişki yaşıyordu. Âşıktılar. Mirabelle beni terk etmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu.

En yakın arkadaşım kocamla ilişki yaşıyordu. Âşıktılar. Kocam onu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde becermişti.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

Bunu, inanana kadar tekrar etmek zorundaydım.

Tami

Koşuya çıkmak istiyordum. Bacaklarımın bütün gücüyle koşarken spor ayakkabılarının içindeki ayaklarımın altında sert bir zemin olsun istiyordum. Ve rüzgâr. Denizden esen güçlü, acımasız rüzgârın bana çarpmasını, aklımı temizleyip bedenimi özgürleştirmesini istiyordum.

Denize inen yolda, sonra da iskeleye bakarak, oradan Rottingdean Tepesi'ne ve yol beni nereye götürürse oraya doğru koşarken içimdeki endişe düğümlerinin tek tek çözüldüğünü hissetmek istiyordum. Önce marinaya kadar koşmak zorundaydım, oradan geri dönüp Soreham deniz fenerine kadar on kilometre daha koşacaktım. Bugün koşmak, geri dönmecesine koşmak istiyordum. Bedenim tükenene, fiziksel acı yüreğimi yerinden söken duygusal ıstırapı yenene kadar devam etmek istiyordum.

Ama bunun yerine ofisimde dolanarak ortalığı toparlamaya çalıştım. Ofisim eskiden birinci kattaki en küçük yatak odasıydı, artık benim mekânım olmuştu. Bir duvarı kaplayan kocaman bir ilan panosu vardı. Gazete kupürleri, kartpostallar, sevdiğim resimler, yazı tipi örnekleri, zaman çizelgesi, yapılacak işlerin teslim tarihleri ve aile fotoğraflarım vardı bu panoda. Masamın üstü ise darmadağındı. Açılmış ticaret dergileri, kestiğim, ama henüz göndermediğim faturalar, mektuplar –bazılarında çekler de olan– ve her za-

manki işler. Son birkaç günü atlatmak için aklımın bir kenarına ittiğim şeyler.

Bedenim, hayatımdaki kayıplarla acı çekiyordu. Kollarım buz gibi olmuş, neredeyse hiç tepki vermiyordu, gövdem kurşun gibi ağırdı, kafam pamuk çuvalına dönmüştü. Fiziksel olarak, ağ bağlamış, yağlanarak hareket etmeye zorlanan parçalarını çalıştıracak kadar uzun yola çıkmadığı için yolda giderken sürekli tekleyen klasik bir araba gibiydim.

Kocam ve en yakın arkadaşım bir ilişki yaşıyor.

İşte bu yüzden koşmak istiyordum. Tüm bunlardan kaçmak istiyordum.

Ne var ki, korku, utanç ve dedikodular evde rehin almıştı beni. Araştırılıyor, inceleniyor, gözetleniyorduk. Bay Challey'nin götürüldüğünü görenler muhtemelen ikinci bölümü bekliyorlardı. Yorum yapan, merak eden, ayıplayan düzinelerce fısıltı, sokağın sessizliğinde kulakları sağır eden bir etki bırakıyordu. Dış görünüşe o kadar önem veren Scott'ın nasıl olup da bu duruma aldırmadığına şaşıyordum, ama aldırmıyordu işte. Bugün kızları okula götürecek ve birkaç dosya almak için ofise uğrayacaktı. Bunları bana kızların yanında söylemişti ki, onu tersleme fırsatım olmasın. Benimle her şey normalmiş gibi konuşmuştu. Aramızdaki her şey eskisi gibi olacaktı gibi davranmasına engel olmayayım diye.

Dedikodulardan rahatsız oluyordum. Koşmayı bırakacak ve çalışma odamda yapılması gereken temizliği yapmamı sağlayacak kadar rahatsızdım. Scott'ın onun evine girerken görebilecekleri ve bunun garip olduğunu düşünebilecekleri olasılığı canımı sıkıyordu. İnsanların olanlardan haberdar olması ve bana acıyarak bakmaları olasılığı canımı sıkıyordu. Tami Challey, her şeyi bilen zavallı eş.

DİNG-DONG! TAK-TAK-TAK! Mektup gözünün metalik gıcirtısı ve ardından "Merhabaaa!" diye bir ses duydum.

Beatrix.

Koridoru geçip, aşağıya inip kapıya giderken ikinci kez “Merhabaaa!” diye seslendi. Doğrulmasına fırsat kalmadan kapıyı ardına kadar açtım, neredeyse düşüyordu, üstüme yıkıldı. Geriye doğru sendeledim, ama dengemi sağladım. Ona doğru atıldım, bana sarılsın diye.

Ben narin bedenine sımsıkı sarılırken o, “Beni gördüğüne çok sevindin herhalde” dedi.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Amanın. Kötü bir şey oldu galiba. Hadi gel, birer fincan çay koyup oturalım, sonra her şeyi anlattırısın bana.”

Onu mutfağa bırakmak yerine arkadaşıma sarıldım. Tüm bu karmaşa içinde akli başında tek kişi oydu. Saniyeler içinde omuzları gözyaşlarımla sıırıslılam olmuştu, ama ağzını bile açmadı.

“Korkunç” dedi. “Tanrım, Tami, nasıl dayanabildin? Beni araman gerekirdi.”

Başımı iki yana salladım. “Ne yapabilirdin ki?”

“Pek çok şey” dedi. “Omzum, mesela, gözyaşlarıyla ıslanmaya çok uygun. Kızları benim eve alabilirdim, sen de rahat rahat konuşabilirdin onunla. Scott nerede, sahi?”

“İşe gitti, dosyalarını almaya.”

“Böyle bir zamanda mı? Burada olması ve seninle konuşması gerekirken mi?” Başını salladı. “Başka ne yapabilirdim, sana söyleyeyim. Onu, hanımefendiyi kovardım.”

“İstemiyorum” dedim. “Kovulması gerekseydi, kovardım. Mirabelle’le bozuşmana gerek yok.”

Yeşil gözleri yuvalarından fırladı. “Onunla bozuşmaya gerek yok mu?” diye ciyakladı, ama sessizce, sanki evde başkaları da varmış gibi. “Kadın resmen aileni mahvetti. Onunla bozuşmak için bir sürü sebep var. Biriyle bozuşmak için daha geçerli bir durum düşünemiyorum.”

Dudaklarım gülümser gibi kıvrıldı, boğulacak gibiydim,

çok üzgündüm. Çok sevdiğim birini kaybetmiş, yastaydım sanki. “Scott yaptı” dedim. “Ailemizi o mahvetti. Her ne olduysa, Scott’ın yaptığı tercihler yüzünden oldu.”

“Anlıyorum.” Masada, karşımda oturan Beatrix uzun, narin ellerini uzatıp ellerimi tuttu. “Seni çok iyi anlıyorum.”

Doğrusu, ben anladığımdan emin değilim diye düşündüm, ellerine bakarken. Beatrix’in parmakları benimkilerin üçte ikisi kadardı, elleri küçük, incekti.

Fincanını alıp çayını yudumlarken, “Neler oldu peki sen-ce?” diye sordu. Göz göze gelmemek için dikkatini fincanına vermişti, ama yine de beni ve tepkilerimi gözlüyordu.

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum artık” dedim. “Tüm bunlar hayatımı mahvetti. Sürekli bunu hak etmediğimi düşünüyorum.” Yoksa ediyor muydum? Ailemi dinlememiş olmanın cezası mıydı bu? Ailemden kimsenin onaylamadığı “kötü” bir aileden gelen biriyle evlendiğim, üniversiteye gitmediğim, Londra’da kalmadığım ve hayatımı aydınlatan muhteşem çocuklara sahip olmakla gurur duyduğum için mi tüm bunları hak ediyordum? Kendiniz için en iyisini sizin bildiğinizi düşündüğünüz ve istediğiniz gibi bir hayat yaşamaya çalıştığınız zaman böyle mi oluyordu? Olabildiğince büyük ya da önemsiz olabilecek sonuçlara katlanmaya zorlanıyordunuz. Benim durumumda ise bu sonuçlar Anansy’nin diliyle, devasa-cayıptı. O kadar büyüktü ki bu sonuçlar, güneş sisteminin, bir zamanlar bana topladığı yıldızları bile silip süpürebilirdi.

Beatrix kederle başını salladı. “Demek istediğini anlıyorum” dedi. “Kocam ‘Seni seviyorum, ama âşık değilim’ teranesini okuyup ki, o da bir yalandı, beni terk edip fahişenin biriyle –yani başka biriyle– düşüp kalkmaya başladığında evliliğimi bitirmek için başka bir sebebim olmasını her şeyden çok istemiştım. Onu vazgeçirmek istemiştım. çünkü ne yaptığının farkında değildi. Tanıdığım, sevdiğim adamın

beni aldatıp terk edecek biri olmadığını kanıtlamak için bir şeyler yapmak istiyordum.”

“Bana yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyorum” dedim. “İkisinden de nefret ediyorum. Bazen o kadar sinirleniyorum ki, yemin ederim, kendi ellerimle öldürecekmişim gibi geliyor.”

Beatrix başını salladı. “Ben de aynı şeyleri hissetmiştim. Çok doğal. Kocam ilişkimizi yürütebileceğimizi düşünerek—başka bir deyişle o fahişe kocasını terk etmek istemeyince paniğe kapılıp— geri dönmeye karar verdiğinde, ona akşam yemeği hazırladığımı, yemeğinin içine ezilmiş cam parçaları karıştırdığımı hayal ettiğimi hatırlıyorum. Bir daha terk etmesin diye kusursuz eşi oynuyordum, ama o yoğun nefreti ve öfkeyi hâlâ hissediyordum, onu öldürecek kadar hem de. Bu yüzden, seni çok iyi anlıyorum.”

Beatrix gibi birinin böyle bir öfkeye kapılabileceğini düşünmek çok zordu. O her zaman sakin ve eğlenceliydi; hayatı randevularla, kaliteli şaraplarla, yoga ve zumba dansıyla, pilates ve futbolla doluydu. Bekâr hayatını, kızlara özenerek bakışından, bazen bir aileye sahip olmayı çok istediğini tahmin ettiğim, bizimle zaman geçirerek aile hayatı tadında yaşadığı ve böylece kurduğu bir dengesi vardı. Ayrıca, tam istediği gibi dekore ettiği kocaman bir evi vardı. Onun evinde çirkin şöminelerden yoktu. Son birkaç saattir kapıldığım cinnai düşüncelere onun da kapılmış olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ona baktım, onun kadar huzurlu olduğumu hayal ettim. Yüzü de vücudu gibi pürüzsüzdü, porselen bebekleri andırıyordu. Makyajlı ya da makyajsız, cildi hep kremalı çilek tonundaydı, ya saçları, inanılmazdı!

“Ne oldu sana?” diye bağırdım. Saçları daha önce parlak kızıldı, omuzlarına kıvrır kıvrır dökülüyordu, ama şimdi platin sarısına boyatmış, çene hizasında kestirmişti. Bunu nasıl da

fark etmemiştim? Kendi sorunlarıma o kadar batmıştım ki, ona dosdoğru bakmamıştım bile.

Sırırtmasıyla beraber yüzü kııştı. “Beğendin mi?” dedi. Parmaklarıyla ipeksi bukleleriyle oynadı.

“Evet evet, beğendim” dedim. “Ne zaman yaptırdın?”

“Bu hafta. Glasgow’da bir kuaförün önünden geçiyordum, bir değişikliğin iyi olacağını düşündüm. Son zamanlarda çok yavanlaşmıştı her şey, bu beni biraz canlandırır diye düşündüm. Çok işe yaradı.” Saçlarıyla yine oynadı. “Gerçekten beğendin mi?”

“Evet, gerçekten beğendim.” O farklı biriydi elbette. İnsan uzun kıvıll saçlardan kısa platin sarısı saçlara geçince aynı kalmaz. Ama kötü bir şey değildi bu. “Sana çok yakışmış.”

“Skype’tan annemle görüştüm geçen gün, hiç beğenmedi. Ona dedim ki, ‘Erkekler sarışın sever, bilmiyor musun, anne? Sen demez miydin, bir erkeğe ihtiyacın var diye, sözünü dinliyorum işte, bir erkek bulmanın tek yolu bu.’ Çenesini kapatıverdim işte. Kocasını nasıl da gülüyordu.”

“Annen nasıl?”

“İyi. Beni delirtiyor, keşke ta Sydney’de oturmasaydı, ama orada mutlu, zaten ben de bundan fazlasını dileyemem, değil mi?” dedi Beatrix, içtenlikle gülümseyerek.

“Hayır.”

“Her şey düzelir” diye rahatlatmaya çalıştı beni. “Mirabelle ve Scott’ın bu durumu kendiliğinden hallolacak, her şey düzelecek.”

“Umarım haklısındır.”

“Merak etme, ama bir şey diyeyim. Bunun seni sindirmesine izin verme. Kafanı toplarken Scotty’nin gitmesi gerekiyorsa, söyle gitsin. Kocam bana bunu yaptığında en büyük pişmanlığım, öğrendiğim anda onu evden atmamak olmuştu. O seçeneği kaldırırsaydım, geri dönebilirdi.”

“Bakarız.”

“İlle de yap demiyorum, istediğin buysa yapmaktan korkma diyorum sadece. Böylece hak ettiğini bulmuş olur.”

“Benden bahsettiğimiz yeter” dedim, çünkü Scott’ı evden göndermek düşündüğüm bir seçenek değildi. “Şu randevunu ve uçaktaki adamı anlat.”

“Bunu istediğine çok pişman olacaksın.”

Sonraki iki saat boyunca beni buradan, yaşadıklarımдан alıp sözcük dalgalarıyla, benimle hiç alakası olmayan bir dünyaya götürdü. Aylardır geçirdiğim en güzel iki saatti.

Beatrix

Açıklaman gereken çok şey var. Mümkün olduğu kadar çabuk ara. Bea x

Tami'yi severim. Hiç kardeşim olmadığından, onu kardeş gibi bilmişimdir. Sıcakkanlı, fedakârdır. Bu yüzden bunları söylemek daha zor geliyor, ama bence başına çok iş açtı. *Of.* Bunları düşünürken kendimi *berbat* hissediyorum. Ama –beni iyi dinleyin– işin aslına bakacak olursak bu doğru. Keşke olmasaydı. İlişkilerine dışardan bakınca çok şaşırdığımı, Scott'ın yoldan çıkmakla delilik ettiğini söyleyebilseydim keşke, ama yapamazdım, çünkü yalan söylediğim hemen anlaşılırdı.

Çift olarak pek de ayakta kaldıkları söylenemezdi. Onu tanıdığımda Tami Cora'ya yedi aylık hamileydi ve ısıltı ısıltı yaşıyordu. İlk önce Scotty'yle tanıştım ya hani, karısının hamile olduğunu söylemişti laf arasında? Hove'un ana caddesi olan George Caddesi'ne doğru giderken evlerinin önünden ne zaman geçsem, gözlerim onu arıyordu, sonunda onu WHSmith kitapçısından çıkarken görmüştüm. Büyük bir güneş gözlüğü takmış, saçlarını salmıştı, yürürken insanlara gülümseyerek selam veriyor, bebeğini taşıdığı kocaman karnını ovuyordu sürekli. Güneş gözlüğünün ardında bile aydınlık olan güzelliğini daha da aydınlatan, sürekli gülümsemeye hazır ifadesinden fark etmişim onu.

Geze geze eve giderken, önüm sıra yürüyordu, Providence Close yoluna saptığını görünce çok heyecanlandım, çünkü o tarafta oturan herkesi sima olarak tanıyordum, yani bu kadın büyük ihtimalle oydu. Scott'ın karısı.

O anahtarını ön kapının kilidine sokarken, "Selam" diye seslendim. Dönüp bana baktı.

"Selam" dedi. Güneş gözlüğünü başına doğru itti, yine gülümsedi.

"Scotty'nin eşisin, değil mi?" dedim.

"Evet, sen de cana yakın komşumuz Beatrix olmalısın."

"Suçlu bulundu."

Daha çok gülümsemesinin ya da ışıldamasının mümkün olmadığını düşünürken, gülüşü bütün yüzüne yayıldı.

"Nihayet benim yaşımda bir komşuyla tanışabildim" dedi. "Ben Tami."

"Evet, bu sokak hep pinponlarla doludur. Yani, hepsi çok iyidirler, elbette" diye ekledim, benim şirret bir kadın olduğumu düşünmesin diye. "Sen ve Scotty'nin buraya taşınmasına çok memnun oldum."

"Ben de. İçeri gelip kahve içmek ister misin? Seni tanımak isterim."

İşime dönmem gerekiyordu, satış raporlarım kendi kendine yazılmayacaktı, ama evini görmek ve bu kadınla konuşmak istiyordum. Scotty'nin evlendiği kadının nasıl biri olduğunu ve Scotty gibi adamı ne tür bir kadının seçtiğini öğrenmek istiyordum.

O gün öğleden sonrayı, tadilattan geçirmekte olduklarıiskelet halindeki mutfakta gülüp şakalaşarak, fincan fincan çay içerek geçirdik. O kadar uzun oturmuştuk ki, Scott eve gelmişti. Anahtarın kilide girdiğini duyar duymaz, Tami'nin gözleri ışıldamıştı. Scott onu ve bebeği öptüğünde, mümkün olduğunca uzun süre dokunmak arzusuyla elini Scott'tan çekmek istemediğini fark etmiştim.

Bir de şimdi bakın. Tami en son ne zaman, Scotty'nin yaptığı bir şey yüzünden ya da sadece onu gördüğü için gülümsemişti? Onunla konuşurken ya da onun yanındayken artık ışıldamıyor, gözleri parlamıyordu. Bazen akşam yemeğine oturduğumuzda Scotty'den tarafa bakmıyordu bile. Sadece tabağına yemeğini koyuyordu; onu sevdiğini gösteren gizli gülüşleri, en çok ona değer verdiğini göstermek için tabağına koyduğu fazladan porsiyonlar, onun hayattaki en seksi erkek olduğunu ima etmek için gizlice göz kırpmalar yoktu artık.

Yıllar geçtikçe Tami kendini çocuklarına vermişti. Onları doyurmak, okula hazırlamakla, ödevlerine, aktivitelerine, oyunlarına, gelişmelerine, yardım etmekle meşguldü sadece. Cora, Anansy, Cora, Anansy, Cora, Anansy. Scotty'ye hiç zaman ayırmıyordu. Bu büyük şemada Scotty'nin yeri neresiydi?

İki buçuk yıl kadar önce, onlara ilişkilerinin iyi gitmediğini anlatmaya çalışırken bu soruyu ikisine de sormuştum.

“Hiçbir yer” demişti Scott, karamsar bir tavırla. Onun bu haline çok üzülmüştüm.

“Scott'ın yeri neresi mi?” demişti Tami. “Asıl sorman gereken, ben ve kızlar onun hayatının neresindeyiz?”

“Ama burada her şeyden dışlanmış hissediyor, eminim.”

“Yani sence değişmesi için yediği üzümlerin kabuğunu soyayım, ona biraz daha fazla oral seks mi yapayım?” Kullandığı dil beni şoka uğratmıştı. Ondan beklediğim şey bu değildi. “Ya ben? Evin bütün işlerini yapıyorum, çocukların bakımı ve kendi işlerim de var. Bütün bunlardan önce onun sevildiğini ve değer verildiğini hissettirmem gerektiğini mi söylüyorsun? Aynı şeyleri bana kim hissettirecek peki?”

Omuz silktim, çünkü önemli bir noktaya parmak basmıştı.

“Scott hayatımın aşkı, ama gündelik aile hayatımıza daha çok dahil olsaydı –arada bir çamaşırları yıkamak, ortalığı süpürmek, kızları yatırmak için eve erken gelmek gibi– kendini

bu kadar dışlanmış hissetmeyebilirdi. Hem, birbirimize ayıracak daha çok vaktimiz olurdu.”

Keşke ona sözümü dinletebilseydim, Scotty gibi bir erkeğin mutlu olabilmesi, eksik kalmış gibi hissetmemesi için övgüye ihtiyaç duyduğunu görmesini sağlayabilseydim keşke. Onun istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu hissetmesi gerekiyordu. Ortahğı süpürmek, çamaşırları yıkamak, kızları yatırmak gibi şeyler onun bir alfa erkeğı olduğu gerçeğini değıştirmeyecekti, ki alfa erkekleri kendilerine tapılmasını isterlerdi.

Scott tamamen suçsuz değildi elbette. Tami’ye daha çok ilgi göstermesi gerekiyordu. Çiçekler, küçük hediyeler, hatta seksi iç çamaşırları almalıydı. Bunu ona söylediğimde suratını buruşturmuş, ona iç çamaşırı alacak olsa, Tami’nin onunla sevişmek zorunda kalacağı için çılgına döneceğini ve böyle bir şeyin asla olamayacağını söylemişti. İkisi de çaba göstermiş olsaydı, bugün burada olmazlardı.

Beni sakın görmezden gelme, Scotty. Bu durum düzelmeyecek. Bea x

Mirabelle meselesinin patlak vereceğini de biliyordum. Birkaç hafta önce Scotty, Londra’daki Premier Lig sezon sonu maçlarına bilet bulmayı başarmıştı. İki takımı da desteklemiyorduk, düşünün, takımların adını bile zor hatırlıyorduk, ama kapalı tribün biletleriydi bunlar ve canlı bir maç izleme şansı bulmuştuk, insan böyle fırsatları kaçırmak istemez. Londra’ya trenle gittik, çünkü ikimiz de servis edilen şık öğle yemeğıyle bir içki içmeyi hayal ediyorduk. Scott’ın işyerinden birkaç kişi de bizimle geliyordu, bu yüzden ortam uygun giyinmiştik. Ben Tami gidebilsin diye kızlara bakabileceğimi söylemiştim, ama o, “Gözlerime şiş sokmayı tercih ederim” deyince ben gitmiştim. Futbola BAYILDIĞIM için bu durum beni gizliden gizliye memnun etmişti. Yolda ve

maç sırasında Scotty mutlu ve rahat görünüyordu. İçtik, güldük, şakalaştık –hatta maçın bir kısmını seyrettik– ve treni kaçırdığımız için, şirket hesabından araba kiralamamız gerekmişti. Brighton’a yaklaştıkça suskunlaşmış, sonunda –benim de üstelemem sayesinde– eve gitmeye, pazartesi gününü Mirabelle’i işyerinde ya da herhangi bir zamanda sokakta görmeye çekindiğini itiraf etmişti.

Sıkıntılı halini görünce, “Neden Scotty?” diye sordum.

“O... beni baştan çıkarmaya çalışıyor” dedi. “Hayır demek çok zor.”

“Ne? Ondan hoşlanıyor musun yoksa?” diye sordum dehşet içinde. “Onunla ilişkiye mi girmek istiyorsun?”

“Elbette hayır” diye şüphelerimi giderdi. “Sadece benden uzak durmasını sağlamakta zorlanıyorum. Tami, onun nasıl biri olduğunu hiç bilmiyor.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Sert davranacağım” dedi. Sanki bunun için büyük çaba göstermesi gerekiyormuş gibi. Onun gibi biri uluslararası bir şirketi kolayca etki altında kalarak yönetemezdi. “Korkuyorum da bir yandan, cinsel taciz ya da benzeri şeyler ortaya atacak diye.”

“Of, o tür kadınlardan nefret ederim. Çalışan kadınların durumunu çok güçleştiriyorlar.”

Scotty sevecen bir tavırla bana baktı, ama bir şey söylemedi.

“Neden öyle baktın?” dedim.

“Tami olsa bu açıdan düşünmezdi. Mirabelle’in iddialarında gerçek payı var mı diye sorardı hiç düşünmeden. Kadınların iş dünyasında taciz edildiğini düşünür.”

“Sadece kurban olmayı seçersen” dedim.

“Kesinlikle” diye cevap verdi. “Kesinlikle öyle. Arada bir beni anlayan biriyle konuşmak çok güzel.”

Mirabelle gibi kadınlara katlanamıyordum. Mirabelle’in

kendisine de katlanamıyordum. Tami birkaç kez bizi kaynaştırmaya çalışmıştı, ama onunla aynı ortamda bulunamazdım. Belki ta o zamandan, Mirabelle'in Scotty'nin peşinde olduğunu hissetmiştim.

Peki, arayacağın ya da mesaj göndereceğin yok, anlaşıldı. Sen gidip konuşasın diye kızlara bakmak yerine ben de işyerindeki yeni çocukla çıkarım o halde. Bir şeyleri kurtarmaya çalışan sadece benim, olsun varsın. Artık seni rahat bırakıyorum. Bea x

Bir kez daha, kendilerini nasıl bir belaya bulaştırdıklarını gören kişi bendim ve bu işin çözümü de bendeydi. Herhangi biri bunun benim evliliğim olduğunu düşünebilirdi.

6

Tami

Anansy ile Cora yataklarına girmişlerdi, o kadar heyecanlıydılar ki, yerlerinde duramıyorlardı. Bu gece onlara Beatrix bakacaktı, kızların yataklarının arasındaki açılır yatağa sermek için uyku tulumunu da getirmişti.

Üçü de yorganlarının altından gizli gizli bakarken, “Bu gece uyumayacaksınız, değil mi?” dedim.

“Uyuyacağız” dediler hep bir ağızdan – Beatrix de dahil.

Başaracaklarına dair kuşkularım vardı, bu yenilgiyle omuzlarım çöktü. “Yarın üçünüz de darmadağın olacaksınız” dedim. “Sabah erkenden yorgun argın kalkacaksınız, sizin adınıza ben ıstırap çekeceğim ve eminim, ne yapsam düzelmeyeceksiniz.”

Ağzı sarı örtüsünün altındaydı, minik burnu ve kocaman çekik gözleri neşeyle ışıdayarak, “Uslu olacağız” dedi Cora.

Pembe örtüsünü çenesine kadar çeken Anansy, “Çok uslu hem de” dedi. O da tıpkı Cora gibi ışıldıyordu.

“Gerçekten, çok uslu olacağız” dedi Beatrix, son olarak. Gözleri yeşil, saçları sarı, teni açık renkti, ama tıpkı çocuklara benziyordu: Noel neşesiyle kendinden geçmiş, bununla karşılaştırıldığında doğum günleri ve bütün tatiller tatsız kalmıştı sanki.

Çocuklarını ve arkadaşını iyi tanıyan birinin teslimiyetiyle ve kaşlarını kaldırarak, “Peki. Size güveniyorum” dedim.

Güvenmiyordum elbette, onlara hiç güvenmiyordum. Scott'ın yaptıklarından sonra başka bir insanoğluna bir daha güvenebileceğimi sanmıyordum. Olan şuydu: Scott konuşmak istemiş, aslında yalvarmıştı. Ben konuşmak istemiyordum. Bu çirkin şeyleri unutmak istiyordum. Her şey sona erdiğinde geleceğe atlamak ya da evliliğimin korkunç bir hal aldığı ve onun gözünün dışarı kaydığı ana gerip dönüp tüm bunların olmasını engellemek istiyordum. O anın ne zaman olduğunu bilmiyordum. Tahmin edebileceğimi, gözümün önüne getirebileceğimi, düşünebileceğimi hissediyordum, ama bilmiyordum. Hayatımın haritasındaki o konumu parmağımla gösterebilmemin bir yolu yoktu ve her şeyin yıkılmaya başladığı yerin orası olduğunu biliyordum.

“Seni seviyorum, yarın görüşürüz” dedi Cora. “Seni seviyorum, yarın görüşürüz” dedi Anansy. “Ben de *sizi* seviyorum, teşekkür ederim, yarın görüşürüz.” Beatrix’e gülümse dim. Endişe ve cesaret dolu bir gülüşle karşılık verdi bana.

Ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak, “Her şey yolunda gidecek” dedi.

Başımı salladım, gitmeyeceğini biliyordum.

Şehir merkezine doğru yürürken hiç konuşmadık. Son birkaç gündür, Scott çocukları okula götürürken laptopunu da yanına alıyordu, evrak çantasıyla yük beygirlerine benziyor, laptop çantasıyla kızların okul çantaları omzundan sarkıyordu, böylece kızlar eve gelene kadar ortalıkta görünmüyor ve benim onu görmezden gelmeme karşı bir bariyer olarak kullanabiliyordu. Bu yüzden, konuşmak için çıktığımızda ne yapmak istediğimi sormak için daha önceden telefon etmişti. Cevap olarak telefonu yüzüne kapatmıştım.

Onunla konuşamazdım. Ne zaman denesem, karnıma saplanan bir bıçağın yolunu bulması gibi aklıma o mesajlardan biri geliyordu. Hangisi daha çok sarsmış, daha çok incitmiş-

ti, emin değildim: Duygusal mesajlar mı, seks mesajları mı? Ama hepsi beni çok kırmış, çok şaşırtmıştı.

“Hiç konuşmayacak mıyız?” dedi sonunda. Scott sessizliğe dayanamazdı, bu yüzden beni konuşturmaya çalışıyordu, bu yüzden benimle yalnız kalmadan, kızların ortalıkta olmasını istiyordu. “Böyle devam edemeyiz, konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?”

“TB...”

“Bana öyle deme, demiştim sana. Senden fazla bir şey isteyemeyeceğimi biliyorum, ama eski hayatımızı hatırlatacak şekilde hitap ederek gururumu kırmamanı tercih ederim.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Ne konuşacağız, Scott?”

“Bu evliliği nasıl tamir edeceğimizi. Tabii sen hiç çaba göstermeden ailemizi yıkmak niyetinde değilsen.”

Church Caddesi boyunca yürüyorduk. Bu yol başka bir yola, o başka bir yola çıkıyor, ta Brighton’a kadar böyle devam ediyordu. Genellikle sahil boyunca yürür, arada bir durur, konuşurken denize bakar, kollarımızı birbirimize dolur, birbirimizi yaklaşıp, sıcaklığımızı hisseder, suratlarımızda aptalca bir gülüşle bakışır, öpüşürdük. Scott o tarafa doğru gidiyordu, ama ben güzergâhı belirlemiştim; bu tarafta, dükkânların kapalı olduğu, bir restoran ya da bir mağazanın tek tük ışıklarının süzülüp geceye karıştığı sokaklara. Gayet makul geliyordu: Açıkça belli olan umutsuzluğun hüznü.

Bütün ışıkları yanan ve içerisi zombiler gibi yavaş yavaş, amaçsızca dolaşarak alışveriş yapanlarla dolu olan Tesco’nun önünden geçmiş, George Caddesi’nin sonuna doğru gidiyorduk ve ben hâlâ sorusuna cevap vermemiştim. Ağzımı bıçak açmıyordu, cevap vermeye tereddüt ediyordum, çünkü bu ilişkiyi kurtarmak istediğimden emin değildim.

“Bu ilişkiyi kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?”

dedi kızgın kızgın. “Çünkü ikimizin de çaba göstermesi gerek, ikimiz de değişmek zorundayız.”

“Kurtarmak istiyor muyum, emin değilim açıkçası.”

Scott, Venthor villaları ve Church Caddesi'nin karşısındaki İtalyan restoranının önünde durdu.

“Bizi kurtarmak istediğinden emin değil misin?” dedi kulaklarına inanmayarak. Çok şaşırmış, endişeyle ürpermişti.

Yana çekilip sarmaş dolaş yürümekte olan genç bir çifte yol verdim, sonra ben de durdum. Geçerlerken imrenerek onlara baktım – önlerinde ne kadar uzun bir yol, ne kadar çok masumiyet vardı. Sokak lambasından süzülen ışıktaki dikiliyordum, Scott yanıma geldi, ikimizi de lambanın altına götürdü. İtalyan restoranına, içeride yemek yiyenlere bakıyordum. Yiyor, içiyor, yaşıyorlardı. Kaçının ihanet ettiğini merak ettim. Acaba kaç tanesi eşini, sevgilisini aldatıyordu? Acaba kaç tanesi, artık birlikte olamayacakları birini sevmenin sonsuz ıstırabıyla kıvranıyordu? “Değilim.”

“Ya benim isteklerim? Hiç mi değeri yok?”

Yıllardır değerli olan hep senin isteklerindi zaten diye geçirdim aklımdan. Ama bunu dile getirerek onu asla incitmedim, özellikle de bu kadar gergin ve sinirliyken, beni kollarımdan tutup sarsarak kendime getirmek, dediklerimin farkına varmamı sağlamak için avuçları kaşınırken.

“Bak.” Onun gibi konuşuyordum. Yapmam gerekenden, istediğimden daha fazla. Bunun sebebi aynı yerde büyümüş olmamızdı eminim. Onunla geçirdiğim zamanda kimliğimi kaybettiğim için değil. “Bizim ilişkimiz çok yıprandı, düzeltilemez.”

“Adil davranmıyorsun. Bize bir şans vermeden, ailemizi parçalamaya karar veriyorsun.”

“İhanet etmenin benim suçum olduğunu ne zaman söyleyeceksin diye merak ediyordum.”

“İlişkimizde mutlu olsaydım başkasına bakmazdım” dedi.

Sesi artık o kadar çaresiz değildi, daha dürüst konuşuyordu.

Bu sözleri beklemiyordum. Söyleyeceğinden emindim, çünkü bana gerçeği anlattığından beri farklı şekillerde ima etmeye çalışıyordu, ama böyle açık açık duymak, başka bir şeydi. Ansızın bedenimden çıktım, sokak lambasının tepesine kondum, oradan ikimize baktım. Kendimi gayet net görebiliyordum.

Bozulan burgu örgülerimi düzeltmek için saçlarımı yıka-yıp yeniden örmem gerekiyordu. Cildim matlaşmış, leke leke olmuştu, gözlerim ovuşturup durmaktan kıpkırmızı kesilmiş, sürekli ısırđığım, sıkığığım dudaklarım kurumuş, kilo vermiş-tim, kıyafetlerim üstümden dökölmeye başlamıştı. Scott'ın gördüğü şey buydu işte, gördüğünü söylediği ve kusurlu bul-duğu şey buydu.

"Bunu söylemeni bekliyordum, biliyor musun? Ve evlendiğim, yıllarca sevdiğim bunu söyleseydi perişan olur-dum, ama sen söyleyince vız gelip tırıs gidiyor."

"Ne diyorsun sen? Evlendiğın adam benim."

Küçümseme sırası bendeydi, ama yüzümden belli olup ol-madığından emin değildim. "Benim evlendiğım adam porno izlemezdi, para delisi değildi ve ne pahasına olursa olsun ya-kışıklı olacağım diye takıntı yapmazdı. Nazikti, bana sarılı-şı, öpüşleri hep sevişmeyle noktalanmazdı. Porno tarzı seks-le, tabii. Benim evlendiğım adam konuşurken beni dinler, ço-cukları doğduğunda ağlar, sırf bu yüzden arada bir elimi tu-tardı. Benim evlendiğım adam bir defasında, evsizler yararına satılan *Big Issue* gazetesini satan adama beş pound ver-mişti, çünkü hava çok soğuktı ve adamcağız bir fincan sıcak kahve içsin istemişti. Benim evlendiğım adam adımı yıldızla-ra yazardı. Bana Brighton sahilinden yüzlerce çakıl taşı top-lamıştı laf olsun diye, sonra sahilin ekosistemini bozmamak için onları geri götürmüştü. Benim evlendiğım adam, çimden çok çamurla kaplı bahçede kızlarla atçılık oynamış. en sevdi-

ği pantolonunu çöpe atmak zorunda kalmıştı. Kızlarından biri suçüçeğı olunca, kaşınmasın diye bir hafta boyunca geceleri başında beklemiş, ateşini ölçmüş, ona masallar okumuştı. Sen o adam değilsin.

Benim evlendiğim Scott Challey nerede, bilmiyorum, ama o sen değilsin. Sanki, tamamen yok olana kadar, her gün gerçek Scott Challey'den bir parçayı öldürdün; geriye ihanet edebilen, cinsel tacizden tutuklanan ve bunu yapmış olabileceğine inanacağım davranışlarda bulunan biri kaldı. En iyi arkadaşımı, sevgilimi, çocuklarıımın babasını aldın benden."

Tüm bunları söylemeyi daha önce tasarlamamıştım. Bu sözler ağzımdan çıkana kadar, böyle hissettiğimin farkında bile değildim. Doğruydı aslında. Artık onu tanıyamıyordum. Olanlar benim inkâr etmekten vazgeçmemi, günlerimi geçirmemi sağlayan o huzur dolu koma halinden çıkıp, bana tamamen yabancılaşmış biriyle yaşadığım dünyaya uyanmamı sağlamıştı.

Scott söylediklerimi ifadesiz bir tavırla dinliyordu. Artık inanmakta zorlanıyor gibi değildi ya da şaşırmış görünmüyordu, öfkeli haline geri dönmüştü. Ve onu tekrar gördüm: Bay McCoy'a kalbini kaşıkla yerinden sökeceğini ve köpeğine yedireceğini söyleyen o çocuğı. Scott'ın bedeninde şaha kalkmış, kendisini Scott'ın yüzünde, kaslarında göstermişti; tüm bunlar duruşundan, nefes alışından belli oluyordu. Yumruklarını sıktı, suratı çarpıldı ve açtı ağzını, yumdu gözünü.

"Haksızlığa uğradın, öyle mi?" dedi alay ederek. "O kadar haksızlığa uğramıştın ki, paramı harcamakta, evimde yaşamakta, arabamı kullanmakta bir sakınca görmedin, değil mi? Ya ben? Benim evlendiğim kişi çekici ve seksi olan havalı, tasasız bir kadındı ve farklı şeyler denemeye açıktı. Eğlenceliydi, içtendi ve ona güveniyordum. Ama şimdi dışarı çıktığımızda beni utandırmamak için birazcık ruj sürme zahmetine bile katlanmayan bu nevrotik, kötü giyinen, na-

mus budalasıyla yaşamak zorundayım. Seks mi? O da ne? Sekssiz bir hayata benim kadar katlanabilecek bir erkek daha yoktur bu dünyada. Benim için, çocukları nasıl etkiler diye huysuzlanmadan yaptığın bir şey bulmaya çalışma hiç boşuna. Çünkü önemsedığın tek şey bu, değil mi? Birlikte yaşadığımız hayat pahasına, çocukların hayatının bütün yönlerini çok yakından idare etmeye duyduğun o saçma sapan ihtiyaç. En son ne zaman adam gibi oturup sohbet ettik biz Tami, ha? Bir başkasına dayanma ihtiyacı duymama hiç mi şaşırmadın? Bana sarılacak birine? Sevişecek birine? Bunların hiçbirini evde, bulmam gereken kişide bulamıyordum.” Bana doğru ilerledi, sokak lambasının ışığıyla aydınlanan suratı öfkeyle çarpılmıştı, vahşi bir hayvan gibi hırladı. “Masamda pısırik bir kadın, yatağında bir buz kalıbı varsa, neden gözüm dışarı kaymasın?”

Sözleri, benim dediklerimin üstünü yeni bir suçlama ve kırınglık katmanı halinde kapladı. Tuhaf bir şekilde tatmin edici bir ironi vardı bu durumda: Beni, evliliğimizi “kurtarmaya” ikna etmek için başlatmıştı konuşmayı, ama şimdi benim vardığım sonuca varıyordu.

“O halde, kurtaracak bir şey kalmadığına sen de katılıyorsun” dedim. “Ayrılma işlemlerine başlayabiliriz.”

Scott anında, fiziksel ve duygusal olarak geri çekildi. Bedeni, yüzünün ifadesi değişti, artık uzlaşmacı bir tavrı vardı. “Hayır, öyle demiyorum. Hiç alakası yok. Ben sadece ikimizin de kusursuz olmadığını söylüyorum. Ayrılmak istemiyorum.”

“Neden?” diye feryadı bastım. “Ben rezilim, çirkinim, frijit bir namus budalasıyım, neden ayrılmak istemiyorsun? Yatak odasının içine de, dışına da ilgi duyan kusursuz kadınla yeni bir başlangıç yapma şansın bu senin. Onunla devam edebilirsin.” Mirabelle’le. Onunla birlikte görürsem, kalbime bir bıçak saplanmış gibi olacaktı, çocuklar babalarının neden bizimle değil de onunla yaşadığını anlayamayacaklardı, ama

alışacaktım, alışacaktık. “Benimle yaşayamadığın son derece açık olan hayatı yaşama şansın bu senin.”

“Ayrılmak istemiyorum” diye ısrar etti. Daha sakin, daha nazik, daha yumuşaktı. “Bu ilişkiyi yürütmek istiyorum, ayrılmak değil.”

Ben de yürütmek istiyordum elbette. Onu seviyordum. Hayatım onsuz nasıl devam ederdi, bilmiyordum. Her sabah uyanıp yanımda olmadığını ya da onun yanında olduğunu bilerek nasıl nefes alabilecektim? Bu kadar perişan haldeyken bile, eski Scott, gerçek Scott geliyordu gözümün önüne. Ama devam edersem, hiçbir şey değişmeyecekti. Yeni Scott, eski Scott’ı paramparça etmişti ve kendini bir başkasına verme olasılığı olduğu gerçeği hep önümde duracaktı. Bedenini, ruhunu, kalbini. Bana kalan ise kişiliğinin zor yanlarıydı. Her şeyde, *her şeyde* bile, daha iyisini, daha fazlasını hak ettiğimi biliyordum.

Ayaklarım kontrolü ele geçirdi. Arkama döndürüp Brigh-ton’a, varacağımız yere doğru yürümeye devam ettim. Scott da peşimden gelmek zorunda kaldı. Bu konuyu daha uzun konuşmak zorundaydık, aklıma mukayyet olabilmemin tek yolunun ayrılmamız olduğunu anlamasını sağlamalıydım.

Birlikte yürümüş, bu restoranda birlikte oturmuş, ama diğer restoranın önünde durduğumuz andan beri konuşmamıştık. Hayatlarımızın dağılışını, boşanmayı düşünüyordum.

Halledilecek çok şey vardı; ev, işim, insanlara açıklama yapmak. Kızlara anlatmak. Bunları düşündüğüm zaman benim gerçeklerden, ayrılık sürecinin gereklerini uygulama fikrinden dönüyordu.

Boşanmak. Bu sözcük başlı başına bir kâbustu. Çok büyük, korkulu, aşılması imkânsız. En dipte durmuş yukarı, yukarı, daha yukarı bakıyor, ama en üstü göremiyordum. Ne kadar büyük olduğuna dair gerçekçi bir düşüncem yokken

nasıl çıkabilirdim yukarı? Everest kadar yüksek olan bu sözcüğün eteğinde durduğum yerde başımı eğip, sonunu, ne kadar uzağa gittiğini görmek, son harf olan A'yı görebilecek miyim diye anlamak için sağıma baktım, ama hayır, çok uzaktaydı, uzayıp gidiyordu. Üstünden aşmak ya da çevresinden dolaşmak veya içinden geçmek mümkün değildi. Ve buradan dehşet verici görünüyordu. Uzun, karanlık tünellerden geçmek için mücadele verecek, tökezleyerek, düşerek, canım acıyarak yolumu bulacaktım gibi geliyordu ve geri dönmek, belki de sadece, tüm bunları yeniden yaşamak demek olacaktı ve bu sefer daha da korkunç gelecekti, çünkü öbür tarafa nasıl geçeceğimi bilemeyecektim.

Boşanıyordum. Kaderim böyleymiş. Kaderimiz. İlişkimizin kaderi. Ailemizin kaderi.

"Mısır'a giderken Türkiye'de iki gün mola vermiştik, hatırlıyor musun?" dedi Scott.

Başımı salladım. Bakışlarımı ekmek tabağımın, tereyağı bıçağımın ve tuzsuz, minik tereyağı dörtgenlerinin altına serilmiş bembeyaz, kolalı masa örtüsüne indirdim. "Evet" diye geveledim.

"Hani otele gitmiştik de, evli olmadığımız için iki kişilik oda vermemişlerdi, pire yuvası otellerinin itibarına gölge düşecek diye, hatırladın mı?"

Yine başımı salladım, hatıra kor gibi parlar ve ben o anın görüntülerine, seslerine ve kokularına doğru sürüklenirken, dudaklarımın kenarında bir gülücük belirdi.

"Sonra sen hepsini bir güzel haşlayınca geri adım atmışlardı, ama yine de iki yataklı bir oda vermişlerdi."

Gülücük büyümek, kendisini yüzümde, bedenimin hareketlerinde göstermek istiyordu.

"Sonra bir şeyler yemek için dışarı çıkmıştık da, Brigh-ton'daki o korkunç kızartmaların aynısı olan şeyler yemiştik sonunda. Otele döndüğümüzde odanın açık penceresinden

kedi girdiğini, senin yatağına işediğini görmüştük. Benim yatağıma sığışmaya çalışırken söylenip durmuştun. ‘Çıkma-
dan o pencereyi kapatmalıydım. Sence kediyi kasten mi içe-
ri koydular? Suçlarını örtmek için pencereyi mahsus mu açtı-
lar?’ Ben de demiştim ki, ‘Onun kedi olduğunu düşünecek ka-
dar iyimsersin. Yani, kedi nasıl oluyor da benim değil de, se-
nin yatağına işemeyi bilebiliyor?’”

O gece otelde sohbet etmiş, gülüşmüş, yarı tarafımız yatak-
tan taşmış vaziyette sarılıp yatmıştık. Birini neden sevdiğini
düşünürken insanın hafızasından boşanan anılardı bunlar.

“Hatırlıyor musun?” dedi Scott.

“Evet, hatırlıyorum, Scott. Tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Ben... Sadece... Ayrılıyorz. Tami, bunu istemediğini bi-
liyorum, ben de istemiyorum. Lütfen. Çok güzel, çok özel bir
şeye sahiptik. Bir noktada kaybettik bunu. Ama bence, es-
kiden sahip olduğumuz, yeniden sahip olabileceğimiz şeyler
uğruna mücadele etmeliyiz.”

Başımı iki yana salladım. Mücadele etmek istemiyordum.
Hiçbirini, yeniden yazmaktan bahsettiği, ama aslında hiç *ya-
zılmamış* o anıları, ihanetin gerçekliğinde bir arada kalmayı
istemiyordum. Evlilik bağlarını çözüp söken, sonra o bağla-
rı yepyeni ve elbette lekelenmiş bir şey ortaya çıkarmak için
kullanan bir ilişki. Bundan sonra ne yaparsak yapalım, iliş-
kimiz lekelenmişti ve her gün onun yüzüne bakmak, bana
nasıl ve ne zaman ihanet ettiği hakkında yeni şeyler bulmak
zorunda kalırsam, anılarımın belirgin, hatta incelikli yeni-
den yazımların önemsizleşmesine karşı koyamayacağını bi-
liyordum. Çözülmeyi, parçalanmayı, geri almayı durdurmak
için mücadele etmek istemiyordum. Elimde ne varsa sağla-
ma almak ve artık başımı alıp gitmek istiyordum.

“Bunu çocuklara yapamayız” dedi Scott. “İlişkimizi yürü-
tebilmek için *her şeyi* denediğimizden emin olmadan olmaz.”

Anneyle babanın artık birlikte oturmayacağını söylerken

düşündüm kendimi. O andan sonra ikimizi birden her gün göremeyeceklerini. Gözlerindeki bakışı, ailelerinin yıkıldığı gerçeğini yavaş yavaş anlamaya başlamalarını. Anne babaları boşanmış, iki evleri olan ve gayet iyi durumda olan arkadaşları vardı. Mutlu, sağlıklı ve başarılıydılar. Ama o safha ya hemen mi gelmişlerdi? İlk haftalarda, günlerde, saatlerde ne hissetmişlerdi? Cora'nın yüzünü, kendini nasıl kapatacağını, dudaklarını sıkıp kaşlarını nasıl çatacağını canlandırdım gözümde. Anansy'nin yüzünü, gözlerinin fal taşı gibi nasıl büyüyeceğini, sık ve endişeli bir halde nefes alıp verirken ağzının nasıl açılacağını hayal ettim. İlk önce her şeyi denemedi bunu onlara yapabilir miydim?

"Evlilik danışmanına gidelim. Bu konuda konuşmanın bir yolunu, nasıl düzelterek buluruz."

Kızların büyüüp, danışmana gitmeyi denemedi, babalarına olanları düzeltme şansı vermeden çekip gittiğini anladıklarını hayal ettim.

"Tami, bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Her şeyi. Sadece ne istediğini söyle, yapacağım. Her şeyi." Bir an sustu. "Yürütemesek bile danışmana gidelim, en azından dostça ayrılabilmek için. Lütfen, böyle bitiremeyiz."

"Neden şimdi?" diye sordum. "İkinci kez danışmana gitmek istediğimde hayır dediğin halde, neden şimdi?" İlkinde gösterdiği tepkiye rağmen, ikinci kez sormuştum, (*"Aptal aptal konuşma, Tami. Koduğumun danışmanına siktiri boktan konuşmalar yapmak için anasının örekesi kadar para saymam. İnsanlar konuşmak için bana para verir, ben insanlara değil. Kumar oynamak gibi, danışmana gitmek de aptalların işidir. Seni daha akıllı sanırdım gerçekten."*) çünkü davranışları yine yıkıcı seviyelere çıkmıştı ve daha fazla dayanamamıştım. Gerçek, bir anda bütün çıplaklığıyla suratıma çarptı: Elbette çirkinleşiyordu, elbette fark ettirmeden denetim altına almayı bırakmış, açık açık yapmaya başlamıştı, elbette

kendisinden duyduğu gurur artıyordu; ihanetiyle evliliğimizin bağlarını çözmeye başlaması o zamandı.

“Ben... Şey... Ben... O zaman farklı düşünüyordum, ben...”

Elimi kaldırarak onu susturdum. Devam etmesini istemiyordum, sebebini ikimiz de biliyorduk. Söyleyeceği her şey onu, örtbas etmek istermiş gibi gösterecekti. Sadece ilişkisini değil, ona eşlik eden davranışlarını da.

“Artık durum farklı” dedi. “Bu işi yürütmek istiyorum. Yürüyeceğini biliyorum.” Cehennem gibi geçen şu son birkaç günü, yaklaşık on sekiz ay kadar süren ilişkisini, korkunç geçen son dört yılı, dediğim dedik tavırlarıyla bir çırpıda silebilecekmış gibi konuşuyordu. Silemezdi elbette, ama Cora ile Anansy için, onlar gereksiz yere acı çekmesinler diye denemek istedim.

“Tamam, deneyeceğim. Ama söz vermiyorum. Hemen birini bulalım, bakalım işe yarayacak mı?”

Gözle görülür şekilde rahatlamıştı. “Oh, çok şükür” dedi. “Teşekkür ederim. Yürütebileceğimizi biliyorum, başarabiliriz.” Elini uzatıp parmaklarını parmaklarıma değdirmek istedi. Elimi, vücudumu ondan kaçırdım, geri çekilerek uzaklaştım. Yürürken söylediği sözlerin yarası hâlâ duruyordu tenimde, çıplak gözle görülmüyordu belki, ama oradaydı işte. Hâlâ acıyordu dokundukça. Benim sözlerim onu yaralamamıştı belli ki, hepsini aklından çıkarmıştı, o sözleri birbirimize söylememizin normal olduğunu, olan bitenlerden sonra yeniden bir şeyler yaratabileceğimizi düşünüyordu. Kişiliği ağır saldırıya uğrayalı bir saat bile olmamış birine göre, dikkat çekecek kadar iyi görünüyordu.

“Evet, tamam. Buna öncelik verelim. Bu hafta ya da haftaya izin alabilirim. Umarım bu hafta olur. Sen bana gününü, saatini ve yerini bildir, ben gelirim.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Ciddi olamazdı. Olabilir miydi yoksa? Herhalde benimle dalga geçiyordu. *Mutla-*

ka. Boş boş suratına baktım, tek laf edemedim.

Susuyordu. Ona daha önce söylemiş olmam gereken bir şeyi hatırladım: Benim evlendiğim adam bana, en hafif tabiriyle özel sekreteri, en ağır tabiriyle ise uşağı muamelesi yapmazdı.

“Danışma işini ben ayarlamayacağım” dedim. “Gitmek isteyen ben değilim, neden bana düşüyor bu iş? Üstelik, *ihanet eden de ben değilim.*”

Sonunda durumu kavradığı yüzünden belli oluyordu. Pişmanlıkla gözlerini yumdu.

“Olmayacak şeyler istiyorsun, haddini aşıyorsun, Scott” dedim.

“Bunu yapma” dedi sert bir sertle.

“Neyi?”

“Bana laf sokuşturma. Bu işi yürüteceksek, daha iyi iletişim kurmamıza yardım edecek bir danışman bulana kadar, en azından birbirimize karşı nazik olmaya, birbirimizi anlamaya çalışmalıyız.”

Haklıydı elbette. Ama yine de canımı sıkıyordu. Belki de bu yüzden danışmana gitmek iyi olacaktı, böylece ona iyi davranmayı denemek kötü bir şeymiş gibi gelmeyebilirdi.

“Porno izlemekten vazgeçmek zorundasın” dedim.

“Efendim?”

“Her şeyi yapacağını söyledin, ben de pornodan vazgeçmemi istiyorum.”

Gerginliği yüzünden okunuyor, içinden bir ses ona, istediğim şeyi reddetmesini, bana bunu vermemesini söylüyordu. “Peki. Tamam, öyle olsun. İzlemeyeceğim.”

“Kaydettiğin bütün dosyaları sileceksin. Bilgisayarından, laptopundan, iPad’inden ve cep telefonundan.”

Bir şeyler düşünür gibi başını eğdi, gözlerime bakmadı.

“Sorun mu var?” dedim.

“Hayır, hayır. Sorun yok. İzlemem. Elbette izlemem.”

Scott'm gözleri, kucağımda kavuşturduğum ellerime kaydı. Son günlerde ellerime çok dikkat ettiğini fark ettim. "Sen de nikâh yüzüğünü yeniden takacaksın."

Takmıyor olabilirdim, ama hep yanımda taşıyordum. Cebime koyuyor, cepli bir şey giymemişsem sutyenimin içine sokuyordum. Takmasam bile, yüzüğüme yakın olmak hoşuma gidiyordu. Evliliğimizin başlarında birkaç saatten fazla takamazdım, çünkü parmağımı çok kaşındırırdı. Elim metalin temasına alışana kadar sürekli çıkarıp takmak zorunda kalmıştım; vücudum evliliğe alışana kadar. Yüzüğüm, sürekli takılı kalacağı savaşı sonunda kazanmış, yüzükparmağımda izini bırakmıştı. Parmağımdaki bu izin zamanla geçeceğinden pek emin değildim, yani devam etse de etmese de bu evliliği daima hatırlayacaktım.

"Şansını zorlama" dedim.

Hafifçe başını sallayarak karşılık verdi.

Yumruklarımı sıktım, kırık tırnaklarımın sivri uçları etime battı, gözyaşlarımı bastırdı. Şoku atlatıyor, uyuşan bedenim çözülüyordu. Geçmişimi ören ilmekler, tek gerçek aşkımin ve evliliğimin hikâyesini anlatan kilimler sökülüyor, düğüm düğüm çözülüyor ve duyarsızca yeniden dokunuyordu.

7

Tami

İki hafta geçmişti.

Daha da alınganlaştığımız, ama kızların önünde mutluymuş gibi davrandığımız iki hafta. Beatrix üç dört günde bir uğruyor, aramızdaki gerginliği yumuşatmaya çalışıyordu. Scott işyerine geri dönmüştü, ev akşama kadar bana kalıyordu.

Scott çabalıyordu. Artık kızları okula her gün o götürüyor, akşam yemeğini onlarla beraber yiyor, uykuya o yatırıyor. Yemekten sonra bulaşıkları yıkıyor, çamaşırları makineye atıyor, yatmadan önce asıyor, hafta sonları banyoyu temizliyordu. Buzdolabını, mutfak dolaplarını kontrol edip eksik geldik ne varsa akşam eve gelirken alıyordu. Biz akşam yemeği yerken, o ikide bir evi süpürüyordu. Artık evdeydi. Tüm varlığıyla. Yemekten ya da kızların yanındayken telefonundan mesajlar ya da e-postalar göndermiyordu. Sadece kızlara odaklanıyordu. Örnek bir eş ve baba olmuştu.

Beni aldattığı zamankinden çok daha fazla nefret ediyordum ondan. Ne yapması gerektiğini biliyordu, bizden nasıl uzaklaştığının farkındaydı, ama yine de bize geri dönmesi çok uzun zaman almıştı. Her akşam evde kabuğuna çekilmektense bizimle olmaya başlamıştı.

Kulak iltihabı geçiren Anansy'yi doktora götürecektik. Scott buradaydı, bizimle geliyordu. Eskiden olsa, bizimle gel-

mek bir yana, evde bile durmazdı. Mecbur kalınca yapıyordu demek ki. Dünyanın en büyük şehrinde yaşamıyorduk, Mirabelle'in saklanmayacağı da kesindi, oysa aynı şeyi ben yapsam herkesten uzak dururdum.

Mirabelle yolda karşımıza çıktı. Onu görünce gönderdiği mesajlar, arzu ve şehvet, birlikte oldukları düşüncesi, iğneleri ve dikenleriyle insanın üstüne başına yapışan, tek tek yolarak kurtulabildiğimiz minicik bitki tohumları gibi aklıma takılmıştı. Bu anılar kendiliklerinden yok olmayacaktı, tek tek yolunarak def etmek gerekiyordu.

Mirabelle –adını andıkça içim kalkıyordu– yolun bizden tarafında yürüyordu. Beni sırtımdan vurmamış, Scott'ı suçlu çıkarmamış gibi, evimizin önünden geçiyordu bir de.

Mirabelle de, Scott da bir an tereddüt ettiler, tam adım atacakken birbirlerini görünce duraladılar. Artık sırtından vurduğunu bildiğin âşışınla karşılaşmak gibi bir durumdu bu.

Olaylardan habersiz olan Anansy, “Mirabelle Teyze!” diye seslenerek ona doğru atıldı. Bacaklarına atlayıp sımsıkı sarıldı. “Mirabelle Teyze, nerelerdeydin? Seni çok özledim.”

Onu sevdiklerini biliyordum, ama bu kadar çok sevdiklerini tahmin etmemiştim. Onu sürekli görüyorlardı, çünkü Scott spor salonuna ya da iş bağlantıları yapılan ticaret fuarlarına gittiğinde Mirabelle hafta sonları kahve içmeye uğrar-
dı. Onlarla oyunlar oynar, benimle sohbet ederdi. Hayatları-
mıza, sandığımdan daha fazla dahil olmuştu. Onu hayatım-
dan, hayatımızdan çıkarmak epey zaman alacaktı.

Normal görüneyim diye fondöten, göz farı ve göz kalemiyle aşırı makyaj yapmış olan Mirabelle gülümsedi. Yere çömelip Anansy'ye sarıldı. Çocuğumu onun kollarından çekip almak istiyordum. Kızımdan uzak durmasını haykırmak istiyordum. *Ailemizi paramparça ettikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi kızıma nasıl sarılabiliyordu?* Bunu yapamazdım el-

bette, çünkü Anansy korkar, Cora evdeki gerginliğin Mirabelle yüzünden olduğunu anlayabilirdi.

“Merhaba, Mirabelle Teyze” dedi Cora. Çekinerek ona doğru yaklaştı, Mirabelle uzanıp ona sarılınca o da sarıldı. Daha fazla dayanamayacaktım. Onları ayırmak için bir adım öne çıktım, sonra durdum. Mirabelle’in yüzünde çok mahzun bir ifade vardı. Ona çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini sorduğum günü hatırladım.

“Ben mi? Çocuk mu?” diye gülümsemişti. Dudaklarında belirttiği anda ona gizemli bir hava veren o tebessümü görmüştüm yüzünde.

“Evet, sen. Çocukların olsun istemez misin?” Konuyu kapatmaya niyetim yoktu.

“İster miyim? Belki. İhtiyaç mı? Evet.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Çocuk sahibi olma ihtiyacı duyuyorum demek. Çok sevsem de çocuklarının yanında rahat olamadığımı fark ettiğin için soruyorsan, bunun sebebi onları kırmaktan korktuğum içindir herhalde.”

“Çoğu kişi yeni doğmuş bebeklere karşı böyle hisseder, ama sonra bebek büyüdükçe alışır.”

“Evet, ama ben daima korkarım. İstemeden de olsa çocukları kırabilirsin. Sadece fiziksel olarak değil.”

Mirabelle Scott’a bakmıyordu. Bir adım öne çıktığım için Scott arkamda kalmıştı ve muhtemelen ona bakıyordu, bilmiyordum. Ona bakıp neler yaşadıklarını, neler yaptıklarını, birbirlerine duydukları arzuyla nasıl bir araya geldiklerini mi düşünüyordu? Doğru seçim yapıp yapmadığını mı düşünüyordu?

“İyi misiniz kızlar?” dedi Mirabelle.

“İyiyiz” dediler aynı anda.

“Ne zaman bize geleceksin Mirabelle?” diye sordu Anansy. “Sen yokken kumsalda çay partisi oyunu oynayamıyoruz.”

“Evet” dedi Cora. “Gül yapraklarını getir, o zaman oynayabiliriz.”

“Bakarız” dedi Mirabelle.

“Yani, hayır diyorsun” dedi Cora.

“Hayır dedim mi?”

“Evet. ‘Bakarız’ demek, büyüklerin dilinde hayır, demektir. Herkes bilir.”

“Neden bizimle oynamıyorsun?” dedi Anansy. Şaşırmış, dehşete kapılmıştı.

“Oynarım, oynarım, ama şimdi çok işim var, oyun oynayacak vaktim yok. İstemediğimden değil, zamanım yok.”

Scott gibi o da kolayca yalan söyleyebiliyordu. Sanki yalan korkulacak bir şey değilmiş gibi ağzından dökülüveriyordu. Sanki o yalanlar sırtında bir yük, ruhunda bir leke olmayacakmış gibi.

“Yakında geleceğim, söz.” Yalan. Yalan vaatler.

“Lütfen gel” dedi Anansy. Hüzünlendi, gülümsemek ister gibi ona baktı.

“Evet, lütfen gel” dedi Cora. Kardeşinin yüz ifadesini taklit etmekten çekinmemişti.

Yeter, yeter, yeter, yeter. Üçüne doğru bir adım daha attım. “Hadi, gitmemiz gerek” dedim kızlara.

“Yooo” dedi ikisi bir ağızdan.

“Hadi kızlar, annenizi bekletmeyin.” Bir an, başını kaldırıp bana bakacak sandım, çünkü benden bahsetmişti, ama bakmadı. Bakmasını isterdim. Utancını, bir yalancının gözlemindeki ifadeyi görmek isterdim. Onu görmek isterdim. Dikkatle, özenli bir şekilde Anansy’nin ceketinin yakasını düzeltti, Cora’nın örgülerinden çıkan saçları kulağını arkasına attı. “Her zamanki gibi uslu olun” dedi.

Kızlardan gözünü ayırmadan doğruldu. “Yakında görüşürüz, güzellerim” dedi sahneyi sona erdiren bir tavırla. Bu hali içimi kaldırmıştı. *Nereye gidiyordu?*

“Görüşürüz” dedi Cora.

Anansy avucunun içine bir öpücük kondurup gösterişli bir hareketle Mirabelle’e attı. Öpücüğü havada yakalayan Mirabelle, “Teşekkür ederim” dedi. “Bunu cebime koyacağım, üzgün olduğumda çıkaracağım. Tamam mı?”

Anansy sırtarak başını salladı.

Mirabelle, “Hoşça kalın” diyerek kızlara gülümsedi, Mulberry marka çantasını –benimkinin aynısı– koluna taktı. Ne bana, ne Scott’a baktı, bizim varlığımızdan haberdar olduğunu belirten en küçük bir harekette bulunmadı. Kaldırımından inip karşıya geçti, yoluna devam etti.

“Mirabelle Teyze’yi çok özlüyorum” dedi Cora elimi tutarken.

Ben de diyecektim nerdeyse, ama kendimi tuttum.

“Onu yemeğe çağıralım yine. Kumsallı çiçekli oyununu çok özledik.”

Scott sessizdi, ruh hali değişmiş, suratı asılmış, sıkıntısını dışa vurmuştu. Polis soruşturması devam ediyordu, boşanma tehlikesi henüz geçmemişti ve Mirabelle’i görmek bunları ona yeniden hatırlatmıştı.

Arabanın kilidini, sonra da arka kapıyı açtım binmeleri için. “Sizinle neden hiç konuşmadı anne?” dedi Cora.

Yüreğimi söküp ayaklarının altında çiğneyen adama karşı “nazik olmak” uğruna yatıştırmaya çalıştığım kötü tarafım “*Babana sor*” demek istiyordu.

“İşleri vardır” dedim.

“Yine de bize oynamaya gelebilir, değil mi?” dedi Anansy. “Gelirim, dedi.”

“Bakarız” diye cevap verdim. İkisi de ne demek istediğimi anlamıştı.

Tami

Mirabelle'in ifadesini geri aldığına ve davanın düşeceğine dair "mutlu" haber geleli üç gün olmuştu, ama yine de kutlama havasında değildim.

Başdedektif Harvan ve Dedektif Wade, Scott ve bana, ortada bir tehdit unsuru olup olmadığını araştıracaklarını söylemişlerdi, ama ben, Scott'ın tutuklanmasından önceki hayatıma dönmeye çalışıyordum. Henüz başaramamıştım. O yola girememiştim bile daha.

"Scott porno mu izliyor?" dedi Beatrix. Beklenmedik bir soru. Bahsettiğimiz adam cumartesi günleri kızlara bakıyordu, çünkü bunu o istiyordu. Dışarı çıkıp keyfime bakmamı söylüyordu ki, onun bu kadar iyi olmasına hiç alışık değildim. George Caddesi'nde dolaştım, birkaç mağazaya baktım, sonra kendimi Beatrix'in evinde buldum. Fırından minik pembe kekler almıştım. Kahvenin pişmesini bekliyorduk.

"Neden sordun?"

"Geçenlerde bir yerde okudum, gizlice porno izlemek ile ihanet arasında büyük bağlantılar varmış. Sınırlarla ve bazı şeyleri gerçeğe dönüştürmek gibi şeyler. İzliyor mu?"

Hayır demeye, onun öyle biri olmadığını söylemeye yelten dim. Her zamanki gibi onu korumaya çalışıyordum içgüdüsel olarak. "Bunları konuşmak istemiyorum."

"Benim kocam izlerdi. Sanırım her şey böyle başladı. Uğ-

runa beni terk ettiği fahişeyle devam ettirdi.”

O korkunç görüntüleri aklımdan neredeyse silmiştim. O zamanlar hiç aklımdan çıkmıyorlardı, ama artık silinmişlerdi, çünkü Scott porno izlemeyi bırakmıştı. “O... şey...” Görüntüler aklımdan çıkmış olabilirdi, ama düşüncesi çıkmamıştı: Hayır gibi hissettiğim o evet gecesinde olanlar sırasında, ben de o filmdeki kadın gibi mi görünmüştüm? Korkmuş, dehşete kapılmış, tiksinişmiş gibi mi? “Artık izlemiyor.”

Beatrix eviyenin önünde durmuş, hoşuma gitmeyeceğini bildiğı bir şey söyleyeceğı zamanki gibi sessizce bana bakıyordu. “Emin misin tatlım?”

İçerlemiştim. Bütün vücudum öfkeyle yanmaya başladı. “Neden sordun? Scott sana bir şey mi dedi? Birlikte olmaya devam etmemizin ve danışmana gitmemizin koşulu buydu.” Nikâh yüzüğümü takmış olmam gereken parmağımı ovaladım. “İzlemeyeceğini söylemişti.”

“Tatlım, seni aylarca aldattı, yalan üstüne yalan söyledi, şimdi neden sözünde dursun da pornodan vazgeçsin ki?”

Düşünmeye bile cesaret edemeyeceğim bir şeydi bu. Koursuz bir eş ve baba olmuştu, hâlâ arkamdan iş çevirip porno izlediğini nasıl düşünebilirdim?

“Tami, bak” dedi; masaya, yanıma geldi, bir sandalye çekip oturdu. Uzanıp elimi tuttu. “Kocam beni aldattı, hem de defalarca. Ben pornoyla başladığını düşünüyorum. Ya da belki, porno yüzünden olduğunu, onun suçu olmadığını umuyorum. Ama o da bana pornodan vazgeçeceğine, beni aldatmayacağına dair defalarca söz vermişti. Başkalarıyla yatmaktan bahsetmiyorum; internette flört etmekten, fotoğraf gönderip almaktan, online seks yapmaktan bahsediyorum. Her seferinde yalan söyledi. Pornodan vazgeçemedi. Öbür kadınlarla olmanın verdiği heyecandan vazgeçemedi. Birbirimize sözler verirdik, düzgün davranırdı, ama sonra her şey yeniden başladı.

Tatlım, zaten çok üzgünsün, seni daha fazla üzme istemiyorum, Scotty benim arkadaşım, biliyorsun, onu çok severim, ama porno bağımlılığı varsa, bu kadar kolay vazgeçeceğini sanma.”

Haklı olduğunu biliyordum. Ben istedim diye gizli seks hayatını kolayca bırakacağını düşünerek kendimi aldatıyordum.

“Bak, sonun benim gibi olsun istemem: Kendine saygını kaybetmeni, vücudunun ‘gönüllü olduğun’ çürüklerle dolmasını. Kontrolü ele almalısın. Zaten defalarca gafil avlandın. Bu konuda sana yalan söylüyorsa, yeni bir başlangıç yapma konusunda da yalan söylüyor, hatta belki seni hâlâ aldatıyor olabilir.”

Bilmem gerekiyordu. Ama bilmek istiyor muydum? İçimden cılız bir ses bilmemenin, her şeyi oluruna bırakmanın daha iyi olduğunu söylüyordu. Herhalde Pandora da, o yanlış kararı verdiği anda buna benzer şeyler düşünüyordu.

Beatrix

“Aman ne güzel” diye söylendim. “İşte bu çok güzel.”

Spor salonundaki kadın, Mirabelle'di. Adını aklımdan geçirmek bile yeşil, yapışkan balgamlar çıkarmaya benziyordu. Koşu bandındaydı. Alnına saç bandı takmış, kabarık bukleler halindeki saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Burası için fazla havah, siyah, uzun kollu bir eşofman giymişti. İçindeki öfkeyi dışına yansıtarak koşuyor, hırsını koşu bandından alıyordu; kimsenin ona sakın olmasını söylememesine şaşırmıştım. Ön cephesi boydan boya cam kaplı, denize bakan spor salonuydu bu. Koşu bantları camın önündeydi, böylece dışarıda koşarmış gibi oluyordu insan. Sabit bisikletler ve arka tarafta ağırlık çalışmaları için kullanılan aletler de vardı.

Buraya devam ettiğinden haberim yoktu. Yağmur çamur dinlemez, hep dışarıda koşardı. Tami'yi de alıştırmıştı. Bir süre önce Tami'ye, benimle spor salonuna gelmesini söylemiştim, kızlar ve Scotty'den ayrı, iki arkadaş olarak bir şeyler yapalım diye. Gülmekten katılmış, “Hadi canım!” demişti. Bozulduğumu görünce de, “Beni bilirsin” diye devam etmişti. “Zinde kalmak için yürürüm.” Sonra bir de duydum ki, koşu ayakkabılarını giyip koşu sutyenini takmış, en kötü havalarda bile Mirabelle'le koşuya çıkıyor. Kulaklarıma inanamamıştım! Spor salonunda da keyifli zaman geçirebilirdik, ama

hayır, Mirabelle, “Hadi koşalım” demiş, Tami de “Nereye?” diye hemen kabul etmişti.

Kıskanmışım gibi geliyor, değil mi? Hayır. Aslında kıskanmadım. Mirabelle’le ben anlaşamayız. Hiç anlaşamadık, asla da anlaşamayacağız.

Yirmi bir ay önce

“Yatılı misafirliğe kalmak için biraz yaşlı değil miyiz?” dedim Tami’ye. Panik olmuştu, çünkü yorganlarımızı ve patlamış mısırlarımızı, abur cuburlarımızı ve şampanya kokteyllerimizi alıp aşağıda, oturma odasında uyuyacaktık. Onu tanımasam, ortalıkta telaşla dolanıp durmasından, yemekler için yeterli tabak, şampanya için yeterli kadeh var mı diye kontrol edip durmasından, en iyi yorganlarını, yastıklarını ve geniş DVD koleksiyonunu çıkarmasından, Mirabelle’e âşık olduğunu düşünecektim. Tami’yle arkadaş oldukları için Mirabelle’le birkaç kez oturup kalkmışlığım vardı, ama ilk kez onunla uzunca bir zaman geçirecektim.

Ben dış kapının mandalı gibi otururken onların birbirleriyle ilgileneceklerini, kendi aralarında şakalaşacaklarını, saç bağlama sohbetine gireceklerini biliyordum, *biliyordum*. Scotty evde değildi, yani sohbet edebileceğim biri de yoktu.

“Yatılı misafirliğin yaşlısı mı olurmuş?” dedi Tami.

“On iki yaşından büyüksen olur” dedim. Eleştirir gibi konuştuğum için Tami telaşla koşturmayı bırakıp bana baktı.

“Kusura bakma, seni de zorlamış gibi oldum, değil mi?”

“Biraz öyle oldu.”

Tami gelip elimi tuttu, dokunuşunun sıcaklığını ve güvenesiyle arkadaşlığımızı doğrulamak ister gibiydi. “Evet, sen ve Mirabelle en yakın arkadaşlarımsınız. İkinizi de ne zamandır tanıyorum, ikiniz de harika insanlarsınız, onun seni, benim kadar yakından tanımasını istiyorum. Senin de onu tanımanı isterim. Üçümüz hep böyle şeyler yapabilirsek hari-

ka olur.” Sustu, bir an düşündü. “Dürüst olmam gerekirse, artık pek fazla arkadaşım kalmadı. Çoğunu işyerinden tanıyordum. Burada güvenebileceğim fazla kimse yok ve okul önü sohbetlerine katılamayacak kadar pısırik biriyim. Kızları okula bıraktığım gibi geri geliyorum. Sen ve Mirabelle benim arkadaş çevremsiniz. Daha doğrusu arkadaş üçgenim, anla işte.”

Anlıyordum. Hayatıma pek çok arkadaş girip çıkmış, bulutlar gibi yoğunlaşıp seyrelmişlerdi. Tami’nin bunu değiştirmek için dürüst davranmasına, hayatındaki arkadaşlarıyla zaman geçirmek istemesine hayran olmuşum.

“E, benim için dener misin?”

Ergen kızlar gibi somurtarak başımı salladım. Genellikle çok daha olgun davranan biriydim, ama Mirabelle’e sinir oluyordum, çünkü benden daha güzeldi. İşte söyledim. Daha alımlı, daha dikkat çekici ve benden daha *uzun boyluydu*. Her haliyle çok hoş biri olan Tami ise sıradan bir tipti. İnsanın kocasını çalmayacak türden bir arkadaştı. Güldüğünde yüzünde güller açardı, ama Mirabelle’in üstün bir havası vardı. Bir erkeğin canına okuyabilirdi. İtiraf etmesi çok çirkin bir şey, ama ortamdaki en güzel kadın olmayı seviyordum. Genellikle de öyleydim, Mirabelle yokken tabii. “Tamam, ama saçlarını savura savura ‘ben çok güzelim’ havalarına girerse eve giderim, ona göre.”

Mirabelle kusursuz haliyle çıkageldiğinde ona küfretmek istemiştim. Makyaj çantasını, ojesini, saç bakım ürünlerini de getirmişti. Bense sadece Blue Nun şarabıyla gelmiştim. Hem de sıcak.

İyi vakit geçirdik, ama Tami ne zaman dışarı çıksa, sohbet bir anda kesiliyordu. Yalnız kaldığımızda Mirabelle’in bana nasıl baktığını görebiliyordum. Baştan aşağı beni süzüyor, benden daha üstün olduğunu, benim gibi birinin onunla sohbet edemeyeceğini belli ediyordu. Tami’ye söz verdiğim gibi

elimden geleni yapmıştım, ama verdiği karşılık buydu. O gecedен sonra bir daha denemedim. Yolda karşılaştığımızda bile birbirimizi tanımazlıktan geliyorduk, ikimiz de ilk adımı atan olmayacaktık.

Beni gördü. Benden tarafa baktığı iyi olmuştu aslında. Havlumu alıp salonun öbür tarafına, arkadaki ağırlıkların yanındaki egzersiz bisikletinin olduğu yere geçtim. Ben giderken gözlerini üstüme dikip pis pis bana baktı. Yanakları! ATEŞ GİBİ YANAN YANAKLARI! Bu dünyada en yakın olduğum insanlardan biri hakkında yalan üstüne yalan söylemişti ve bana pis pis bakıyordu. Beklemediğim bir anda her yanıma ateş basmıştı. Ne cesaretle! Kim oluyordu o? Durduğum yerden kımıldayamayacak kadar sinirliydim. Koşusunu bitirip koşu bandından inene kadar gözümü dikip ona baktım. Kocaman, beyaz, yumuşacık havlusunu alıp soyunma odasına gitti. Sadece ikimiz vardık, bankoda duran görevli görünmüyordu, bu yüzden onunla konuşsam, bir güzel azarlasam kimse duymayacaktı. Polise giderse de, onun sözüne karşı benim sözüm. İfadesini geri çektiği için yalancılığı tes-cillenmişti, bu yüzden ona asla inanmazlardı.

Hâlâ giyinikti, suratı terden sıırıslıklam olmuştu. Dolabı açtı, sırt çantasını ve eşyalarını aldı.

“Ne sanıyorsun sen kendini?” dedim.

“Hah, bu çok iyi oldu işte” dedi. Eşyalarını çantasına doldurmayı bırakıp bana döndü. “Bir şey mi diyecektin, *Beatrix*?”

Adımı söyleyiş şekli öfkemi daha da artırdı.

“Sen... Tarif edecek sözcük bile bulamıyorum. *Rezil* birisin. Ne kadınlar tanırım ki...”

“Sen mi tanırırsın? Hiç sanmam” diye sözümü kesti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin gibilerine odalık denir. Kadınları sevmezsin, muhtemelen bütün kadınlarla yarışmak ya da başarmak için er-

kek gibi davranmak zorunda olduğunu düşünerek büyüdü; erkeklerin işyerinde konuştuğu bütün o aşağılayıcı sohbetlere katılırsın sen. Ve kimsenin 'kurbanı' olmadığını için kendini güçlü ve feminist biri sanıyorsun. Ama feminist lafını ağzına almazsın, çünkü erkeklerden nefret ettiğin iması taşır zannedersin. Oysa..."

Mirabelle'in yüzünde yumuşak, alaycı, patronluk taslayan bir ifade belirdi. "Feminizm kadınların eşitliği için mücadeledir. Feministlerin çoğunun erkeklerle bir alıp veremediği yoktur. Anlayabildin mi, yoksa kelime kelime tekrar edeyim mi?"

"Scotty senin hakkında söylediklerinde çok haklıymış. Sen..."

"Frijit miyim? Erkeklerden nefret eden bir lezbiyen mi yoksa? Koca gözlerini aç aça etrafında pervane olmayan, canı her istediğinde altına yatmayan bütün kadınlar hakkında aynı şeyleri söylediğini göreceksin. Ne demek istediğimi anlamamışsındır sen, değil mi, *Beatrix*?"

"Scotty'nin peşinden koştuğumu ima ediyorsan..."

"Sevgili Scotty'yle öyle şeyler yapmak aklının ucundan bile geçmez, değil mi?"

"Ne dediğini bilmiyorsun sen."

"Çünkü kocasının etrafında nasıl dolandığını Tami'nin fark etmediğini sanıyorsun. Flaş haber: Konumuz *Beatrix*..." Mirabelle elini megafon gibi ağzına götürüp, "Herkes ondan hoşlandığını biliyor" diye bağırdı.

"Of, siktir git."

"Yoksa ne yaparsın? Erkek arkadaşına beni şikâyet mi edersin? Bak ne diyeceğim?" Yine elini megafon gibi ağzına götürdü. "Ondan korkmuyorum."

Benden o kadar uzun olmasa, o kadar güçlü görünmese, ona haddini bildirecektim. Gurur duyduğu o saçlarına yapışıp tek tek yolacak, suratını tırmalayacaktım.

Dönüp eşyalarını toplamaya devam etti. Çantasını omzuna atıp soyunma odasının çıkışına yöneldi. Burası beyaz seramikle kaplı küçük bir yerdi, eskiden sadece erkeklere özel bir spor salonuyken sonra karma olmuş, soyunma odasını da erkeklerin yerinden çalarak yapmışlardı. Alan dar olduğundan, çıkışı kapatmam hiç zor olmadı.

Bir an endişeye kapıldı, ama sonra ona zarar verebileceğim düşüncesi çok komik gelmiş olmalı ki, suratıma bakıp gülmeye başladı. “Yerinde olsam hiç denemezdim, hakkında hayırlı olmaz” dedi.

Yana çekildim. Tek kelime daha etmeden gitti. Öfkenin ve hakarete uğramış olmanın verdiği hiddetin acı tadı kalmıştı ağzımda.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki, ona ciddi zarar verebilirdim.

Orospu! Herkese bir güzellik yapsa da ortadan kaybolup gitse ya! *Geri zekâlı, haddini bilmez orospu!* Kimse benimle böyle konuşmazdı, yanına bırakmazdım. Hele de onun gibi biri. Providence Close Sokağı’nın orospusu Mirabelle, başına ne işler gelecek, göreceksin sen.

8

Tami

Dün gece kıyafetlerimle uyumuşum. Ve çıplak ayakla yürüyüşe çıkmışım. Ayaklarımı çok acıttığını tahmin ettiğim toz toprak ve minik taşlar tabanlarıma yapışmış. Böyle uyandım. Ellerim çizilmiş, kollarımda da yaralar vardı. Herhalde bir yerlerden düşmüşüm.

Dün gece ne yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

Mutfaktan oturduğumu Whitney (Houston) ve Donna (Summer) dinlediğimi, Scott'ın, merdivenin altındaki dolapta duran şaraplarından en pahalısını açıp hepsini içtiğimi hatırlıyordum. Keskin duygularım körelmeye, hatta düğün yemininiz ve ilk dansımız olan "Your Love Is My Love" şarkısı çalarken iyice hafiflemeye başlamıştı. Kırgınlığımın yerini öfke almıştı. Gözüm bir şey görmüyordu, öfkeden köpürüyordum, sadece Scott ve Mirabelle'in canım yakmak istiyordum. Hareket edemez hale gelene kadar Scott'ın suratına bastırdığım yastığın ağırlığını; Mirabelle'in, ellerimle sıkıttığım boğazını, çikolata kahvesi teninin ipeksi yumuşaklığını hisseder gibiydim. Gerçekmiş gibi güçlü bir şekilde hissettiğim bu isteğin, hem beni dehşete düşürdüğünü, hem de bana çok çekici geldiğini hatırlıyordum. İçimdeydi. Beatrix'e de söylemiştim, ama mantıklıydı, düşündüğüm şeyleri açıklıyordum, bu ise o duyguyu gerçekmiş gibi hissetmekti. Bir yanımdan bu yapılabileceğini biliyordum. Zarar vermek niyetiyle fiziksel olarak saldırıya geçebilecek biriydim.

Sonrasını hayal meyal hatırlıyordum, her şey bulanıktı. Müzik susmuştu, yatmam gerektiğini biliyordum. Aç karnına iki şişe pahalı şarap içmiştim, ama yatmamıştım. Dışarı çıkmıştım. Bizim evin çakıl taşlı araba yolu yoktu, kimin olduğu belliydi. Oraya gitmiştim herhalde, değil mi?

Bu sabah duş alırken turuncu-kırmızı renkli minik çakıl taşları suyla beraber akıp gitmişti. Şimdi ise mutfakta kahvaltı ediyordum.

Kızların kâselerini çıkardım, tost yaptım. Kırmızı ve pembe bardaklara meyve sularını koydum, kâselerinin önüne bıraktım. Sütü dolaptan çıkardım, kahvaltı gevreklerini masaya koydum, su ısıtıcısını doldurdum. Kusmamak için sık aralıklarla nefes alıyordum, iki kez tabakları düşürüyordum az kalsın, beynim ikiye ayrılacak gibiydi.

Scott'ın kahvaltısını hazırlamıyordum artık. İçimden gelmiyordu bir türlü, o da hazırlamamı beklemiyordu zaten.

Geçen gün Beatrix'in, hâlâ porno izliyor olabileceğine dair söylediği şeyler aklımdan çıkmıyordu. Kontrol etmem gerekirdi, ama ona da elim varmıyordu. Durumum içler acısıydı, ama artık baş edecek halim kalmamıştı, zaten yeterince uğraşmıştım. Ya hâlâ izliyorsa? Bir şey değişecek miydi? Gerçekten? Havanda su dövüyordum, danışmana gitmeyi bekliyordum. Orada birinin daha bulunmasını, böylece ayrılmak istediğimi ona anlatabilmeyi bekliyordum. Bu yüzden hâlâ buradaydım. Bu yüzden kendi hayatımı bir robot gibi yaşamaya başlamış, bu yüzden uyumak için her gece içer olmuştum. Ayrılmanın kötü olacağını biliyordum, ama devam etmek daha kötüydü. Hâlâ buradaydık, ama sebebi, kızların onarılmayacak yaralar alması ya da onu hâlâ sevdiğim için bu kadar çok nefret etmem değildi. Bunun sebebi, o kalırsa beni yalnız bırakacak olmasıydı. Giderse eğer, yeniden birleşmeyi ben isteyecektim. Danışmana gitmeyi bekliyordum, çünkü o zaman, ben yürütemeyeceğimizi söylerken yanımız-

da biri daha olacaktı. Çünkü şu anda, şu durumda kabul etmeyeceğini biliyordum ve “her şeyi denemeden” çekip gidersen vicdanım rahat etmeyecekti.

Masanın başında dikilip kaldım. Durdum. Bu anın her yanımı kaplamasını bekledim. Bütün bu kaos içinde hareket-sizliğe, hiçliğe ihtiyacım vardı.

Yukarıdan gelen ayak sesleri, koşuşturmanın yaklaştığını haber veriyordu. Kahvaltı başlamıştı.

“Ne düşünüyorsun anne?” dedi Anansy. Masaya oturmamıştım, ortalığı topluyor, her şeyi yerine yerleştiriyor, kocamın karşısında oturmamak için kendime iş çıkarıyordum.

“Hiç.”

“Çikolatalı pasta mı düşünüyorsun?” dedi Cora.

“Hayır.”

“Zebraların kaç tane çizgisi olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Anansy.

“Hayır.”

“Yüzüğünü mü düşünüyorsun?” dedi Cora.

Hızla onlara döndüm, ikisi de bana bakıyordu. Scott gözlerini mısır gevreği tabağına dikmişti. Artık ona kahvaltı hazırlamadığım için mısır gevreği yemek zorunda kalmaktan gocunmuş gibi durmuyordu. “Neden yüzüğümü düşüneyim ki?” dedim.

“Çünkü artık takmıyorsun” dedi Cora. “Kayıp mı ettin?”

“Hayır, şeyde...” Neredeydi? Dün giydiğim dar kotun cebinden çıkarıp bugün değiştirdiğim kotun cebine koymamıştım. Aslında dünkü kotumun cebi yoktu, değil mi? Sutyenimin içine koymuştum o zaman. “Hatırlamıyorum. Yukarda bir yerdedir, kaybetmedim.”

“Hadi bakalım, kim okula gitmeye hazır, kim Pembe Panther gibi arabanın arkasından koşacak?” dedi Scott. Yerinden fırlayıp kalktı.

Her zamanki gibi, sesini duyunca yine midem altüst oldu. Onunla konuşmak zorunda kalmayayım diye lavaboya döndüm.

“Ben! Ben!” diye bağırıyordu kızlar. Arabanın arkasından koşmaya mı, yoksa binip okula gitmeye mi can attıklarını anlayamamıştım. Sandalye gıcırtilarının ve seramik kaplamalarda yankılanan ayak seslerinin ardından koşarak dışarı çıktıklarını duydum.

“Tik tak, inanmazsan gel de bak” dedi Scott neşeyle. “Nasılmış benim güzel karım?” Kollarını belime doladı, beni ensenden öptü.

Bütün bedenim kaskatı kesilmişti, tepki bile veremiyordum. O gece seks yaptığımızdan beri ilk defa benimle fiziksel temas kuruyordu. Neden o sınırı geçtiğini, neden bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Damarlarımda akan kanda hissediyordum duyduğum tiksintiyi. Her yanıma dağılıyordu bu his.

“Tami, özür diledim” dedi, beni bırakıp geri çekildi. Muhtemelen yine ellerini saçlarında gezdiriyordu, muhtemelen sesi gibi kalbi de kırılmıştı. “Bana inanman gerek, tüm gücümle çabalıyorum. Benden daha ne istiyorsun?”

Mirabelle’in, “*Artık bana inanıyorsun, değil mi?*” diyen sesi kulaklarımda çınlıyordu. Sanki daha dünmüş gibi geliyordu. Sanki bana bir şey anlatmış, her şeyi açıklamıştı ve ben gerçeği biliyordum. Sonunda gerçeği öğrenmiştim. Ona inanıyordum, işte gerçek buydu.

Ben cevap vermeyince, “Her şeyin düzeldiğini sanıyordum” diye devam etti. “Her şeyi yapıyorum. Benden istediğim her şeyi yapıyorum, ama sen hiç adım atmıyorsun. Bana sarılmıyorsun bile. Böyle devam edemem, biliyorsun.”

“Tehdit mi ediyorsun?”

“Harcadığım onca çabaya rağmen bir karşılık görmemeye daha ne kadar dayanacağımı bilemiyorum, diyorum. Olanlarda tamamen suçsuz sayılmazsın, biliyorsun.”

“Ona onu sevdiğini kaç kez söyledin?”

Cevabı susmak oldu.

“Onunla yatağımızda kaç kez seviştin?”

Susuyordu.

“Beni terk etmeyi mi planlıyordun?”

Susuyordu.

“Gördün mü, ben de tüm detayları bilmeden ne kadar dayanırım bilmiyorum. Sormadım, çünkü söylemeyeceğini biliyordum. Sorduğum sorulara cevap vermeye hazır olduğunda, ailen için zaten yapman gereken şeylerin ‘karşılığında bir şeyler’ vermeyi düşünebilirim.”

“Artık bana inanıyorsun, değil mi?” demişti Mirabelle.

“Bak, T...”

Kızlar geri gelmişlerdi. “Baba, ben önde oturabilir miyim?” dedi Cora.

“Mümkün değil!” dedi Scott. Sevecen baba kipine geçivermişti. “Minik köpekler arkada oturur, daha güvenli.” Cora’nın yanaklarını avucuna almıştı, dönüp bakmasam da biliyordum.

Anansy bana gelip bacaklarıma sarıldı. “İyi işler anne-cim” dedi ılık ılık bir sesle. Bazen benim küçük versiyonum gibi geliyordu. Dünyanın harika bir yer olduğunu düşünüyor-du, gözlerinde bütün yoğunluğuyla parlayan hayat ışığını görebiliyordum. Zihnimde ben de bazen böyle oluyordum. Dünyanın neşeye ve hayret verici şeylerle dolu olduğunu, daima keşfedecek şeyler ve hep eğlence olduğunu sanan küçük bir kız gibi.

“Ayyy, teşekkür ederim” dedim, çömelip ona sarıldım. *Dünyada iyi bir şeyler de olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Şu anda o güzel şeyleri yaşatamasam da.*

Sonrası sakinlik, sessizlik. Mutfak masasında oturmuş fincanıma bakıyordum. Buraya ilk taşındığımızda Scott’la

yere oturup bu evi tam istediğimiz hale nasıl getireceğimizi konuşup hayaller kurduğumuzu hatırladım. Uzanıp şiş karnıma, bebeğimize dokunmuş, beni öpmüştü. “Bebeğimiz doğunca hayat mükemmel olacak” demişti. Ağlamaya başlamıştım, çünkü haklıydı. Hiçbir şey değişmesin, kötü bir şey olmasın diye o zaman diliminde kalmayı ne çok isterdim.

Kapının sesiyle hareketlendim. Kimse telefon etmeden gelmezdi bana. Beatrix şehir dışından döndüğünde habersiz uğramıştı, ama o bir defaya mahsustu. Kimse bana haber vermeden gelmezdi.

Kapıya bakmazsam kötü bir şey olmayacaktı. Şu sıralar özellikle tuz, kırılan camlar ve merdivenler konusunda çok dikkatliydim. Saksâğanlara bile dikkat ediyordum. Kapıyı açmazsam kötü bir şey olmayacaktı.

Kapımda üniformalı bir polis memuru vardı. İşte yine başlıyordu, başa dönmüştük.

“Merhaba, bayan” dedi ve ondan sonrasını duyamadım.

Beatrix

Telefonu aç! TELEFONUNU AÇ! Numara yapmıyorum, telefonunu açman gerek.

Tami

Polis, alt sokakta işlenen bir suçtan bahsetti, dün gece bir şey gördüm ya da duydum mu diye sordu. Suçun ne olduğunu açıklamıyordu, sadece çok ciddi olduğunu ve tanık aradıklarını söyledi. Bildiğim bir şey yoktu, bu yüzden ona bir şey söylemedim. Kapıyı kapatabildiğim, Scott'ı aramak için fırtına gibi içeri girmediği için çok memnundum.

Hemen ardından kapı yine çalındı, mektup gözü aralandı, dikdörtgen boşlukta bir yüz belirdi. "Tami, kapıyı aç, çabuk" diye heyecanla fısıldadı.

Kapıyı açtım, sendeleyerek içeri girdi. Peşinden gelen var mı diye sokağı kolaçan etti, aceleyle kapıyı kapattı, bütün ağırlığıyla kapıya yaslandı. Abartılı bir tavırla iç geçirdi.

"Tanrım, çok kötü bir şey oldu" dedi. "Polis sana ağır bir suç işlendiğinden bahsetti mi?"

"Evet, ne oldu?"

Beatrix bir an sustuktan sonra, "Mirabelle" dedi, "öldürüldü."

9

Fleur

Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan

Babamın, haberi olsa çıldıracağı şeyler:

Sigara içerim.

Genellikle seks yaptıktan sonra sigara içerim.

Seks sözcüğünü söylemekle kalmam, yaparım da.

Seks yaparım (Netleştirme ihtiyacı duydum).

Üniversiteyi bırakmayı düşünüyorum.

Aslında babam pek çok şeye kızar. Sakinleştirici ilaçlar almayı öğrenmesi gerek. Bunu ona söyleyecek olsam suratının ne hale geleceğini görmek isterdim.

Sigara içmek, yapmamam gereken şeylerden biriydi. Benim gibi bir kızın aklına bile getirmemesi gereken şeylerden biri. Seks sonrası hariç. Seksten sonra bir sigara yakmak, beni o kız olmaktan alıkoyuyordu. *O tür* bir kız işte. Birlikte olduğu adama sarılıp, uyumasına engel olmak için konuşup duran kızlar. Kurduğu bu yakınlığı muhafaza etmek isterler. Sigara içmek ise, kalkıp giyinip defolup gitmek ile sarılıp bu tür şeyleri ne kadar sevdiğini göstermek arasındaki orta noktadır.

Bir adamdan hoşlanırsanız, ne kadar ilgili olduğunuzu göstermek, *ölümcül* bir hata olur. Oyun oynamayı sevmem,

ama bazen de gereklidir. Tıpkı bu adamla durumumda olduğu gibi. Şu ana kadar dört sigara içmiştim. Benim için epeyce fazlaydı. Bu adamdan *gerçekten* hoşlanmıştım. Keşke hoşlanmasaydım. Keşke.

“Ne geçiyor aklından?” diye sordu. Koridorun ışığı tenine vuruyor, öyle gözüme sokuyordu ki, canım onu yalamak istiyordu.

“Bir sürü şey” dedim ilgisiz bir tavırla. Bu adamın yanında ilgisiz görünemiyordum. Umarım fark etmemiştir.

Onunla altı hafta önce, Elephant&Castole’ın yanında açılan Old Skool Kulübü’nde tanışmıştım. Bir sürü yakışıklı erkeğin arasında en yakışıklısı oydu. Teni erimiş kakaonun nefis bir tonunda, gözleri gecenin rengi gibi kapkaraydı. Kafasını tümünden tıraş etmişti, dazlak erkekler hoşuma gitmezdi, ama *bu* adama yakışmıştı. Saçları olsa, yüzünün çizgileri bu kadar dikkat çekmeyecekti. Meleklerin elinden çıkmış kadar güzel elmacıkkemikleri, kusursuz, geniş bir burnu ve sonsuza uzanan dudakları vardı. Daha bu kadar yakışıklı bir erkek görmemiştim.

Noah –yani o– arkasına yaslandı. Evine geldiğimde çarşafı her zaman tertemiz bulurdum, her taraf temiz ve düzensiz olurdu hep. Yemek de yapabiliyordu; daha önce bu kadar lezzetli bir sebzeli pilav yememiştim.

“Bu evde sigara içmesine izin verdiğim tek insan sensin, biliyor musun?” dedi rahat bir tavırla.

Donup kalmıştım, fal taşı gibi açılmış gözlerimi kapıya diktim. “Sigara sevmez misin?” dedim dehşet içinde. Sormamıştım bile. Bir tane yakıvermiştim ve o zamandan beri de içmeye devam ediyordum. Böyle kabalıklar yapmazdım genellikle.

“Hiç bana göre değil” dedi. Derinden gelen tok sesi, saçlarımın diplerinden ayak parmaklarıma kadar dağılan zevk dalgaları yayıyordu. “İlk gelişinden sonra kül tablası almak zorunda kaldım.”

Minnettardım. Yatağın kenarına oturmuş, ondan uzaklaşmıştım. “*Tanrım, Tanrım, Tanrım*” diye tekrarladım içimden. “Çok özür dilerim. Sormam gerekirdi. Gerçekten üzgünüm” dedim. Komodinin üstünde duran kül tablasında sigaramı söndürdüm. “Bir daha içmem. Kusura bakma.” Ne dedim gördünüz mü? “Bir daha” dedim. Bilinçaltına tekrar geleceğim sinyali yolladım.

“Sorun değil” dedi.

Çantamdaki cep telefonum titreşmeye başladı. Zilin sesini kısımtım, bu yüzden arayanın kim olduğunu bilmiyordum, aslında duymazdan gelirdim, ama arayan babam olabilirdi ve oysa eğer, ben açana kadar aramaya devam edecekti. Bunu yapardı. Çok sık. Ama kendince sebepleri vardı.

Noah’ya dönüp, “Pardon” dedim ve çantamı karıştırıp telefonumu buldum. Evet, ekranda BABAM yazıyordu.

“Selam baba” dedim, sesimin bezgin çıkmamasına gayret ediyordum. Ya da gündüz seksi yaptığının belli olmamasına. Daha doğrusu, seks yaptığının belli olmamasına. Düğünüme kadar bakire kalacaktım çünkü.

Pek fazla konuşmadım, daha çok dinledim. O bitirince birkaç kez iyi olduğumu söyledim ve kapattım. Kımıldamadan oturuyordum. Telefon elimde kalmış, kolum sarkmış, gözlerim uzaklara dalmıştı.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakikadan sonra, “Her şey yolunda mı?” dedi Noah.

Başımı iki yana salladım. Aldığım haberi sindirmeye çalışıyordum. Taşları yerine oturtup duyduğum şeyi anlamaya çalışıyordum. “Hayır” dedim. “Yolunda değil.”

Noah’nın doğrulup oturduğunu hissettim. Elini sırtıma koydu, çenesini hafifçe omzuma yasladı. Varlığıyla beni rahatlatmaya çalışıyordu. “Ne oldu?” diye sordu.

Ne mi olmuştu? Olan şey şuydu: “Annem öldürülmüş.”

Tami

Bu gerçek olamazdı. Mirabelle gitmiş, ölmüş, *öldürölmüş-tü*. Onunla bir daha konuşma şansı bulamayacağım gerçeğini anlatan üç kelime.

Beatrix'in yalan söylediğini sanıyordum. Son derece gerçek dışıydı bu ve Beatrix son derece uygunsuz davranıyordu. Onu duyan da, iki kapı altımızda oturan kendini beğenmiş Bayan Plake'i iş üstünde bastığını sanırdı. En iyi arkadaşlarımdan birini sadece benden almamışlar, hayattan da çekip koparmışlardı.

"Hiç komik değilsin" dedim. Uygunsuz davranışlarını bir kenara bıraktı, suratı asıldı, işlenen ciddi bir suçla ilgili polisle yaptığım konuşmayı hatırladım ve birden zaman yavaşlamış gibi geldi. Devrilip düşmek istedim, ama donakalmıştım: Her yanımda kaskatı kesilmiş, kilitlenmişti. Doğruydu. O lmüştü. Bunu hissedebiliyordum.

O andan beri doğru düzgün düşünemiyordum.

Scott öğle yemeğine eve geldi, haberi duymuş olmalıydı, muhtemelen telefon da etmişti –ev telefonu ve cep telefonum birkaç kez çalmıştı– ama cevap vermemiştim. Benimle Beatrix'in ortasındaki sandalyeye çöktü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki hortlak görmüştü. Hepimiz sessizce oturuyor, masanın ortasındaki boşluğa ya da çay fincanlarımıza bakıyor, olanlara bir anlam vermeye çalışıyorduk.

Dün gece Mirabelle'i öldürmek geçmişti içimden. Bugünse gerçek olmuştu. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Böyle zehirli sözcükleri ve tehlikeli düşünceleri zihnimin zindanına kilitleyip saklamayacaktım. Bu sözcükleri dünyaya salıverdim ve olan biten işte buydu. Doğru değildi elbette, doğruymuş gibi *hissediyordum*.

Aklımı kurcalayan, hafızamı zorlayan başka bir şey ise, onu evinde gördüğüm algısıydı. Oradaymışım, onunla konuşmuşum gibi geliyordu. *"Artık bana inanıyorsun, değil mi?"* Kafamda bu sözler yankılanıp duruyordu. Ama bu doğru olmazdı, evine gittiğim son sefer, en son tartıştığımız seferdi. İlişkilerini öğrendiğimden beri her gece unutmak için kendimi içkiye vermemiş olsaydım her şey çok daha net olabilirdi.

"Artık bana inanıyorsun, değil mi?" Bu sözleri nereden duyduğumu çıkaramıyordum.

Cebimdeki telefon bipleyince üçümüz de yerimizden fırladık. Onlara bir şey söylemeden kalktım, anahtarları alıp kızları okuldan almaya gittim. Yarı yolda durdum. Polis kordonunu gördüm. Dedektifler titizlikle çalışıyorlardı. Ortaya çıkarmaya çalıştıkları cinayetin ağırlığı üstüme yapışmıştı. Cora ve Anansy'ye söylemem gerektiğini fark ettim. Sevdikleri birinin artık yanlarında olmayacağını söylemek zorundaydım, yoksa başkasından duyacaklardı ve bunu hiç istemiyordum.

Titremeye başladım, çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu. Geri döndüm, doğruca mutfığa gittim. Scott arka kapıdan dışarı bakıyordu, Beatrix ise kaynamakta olan su ısıtıcısının başındaydı. Önünde iki fincan vardı, çay demliyordu. Zaten bütün gün başka bir şey yapmamıştı. "Benimle gelmelisin" dedim Scott'a.

Başını salladı. "Beraber söyleriz."

"Ben de çıkayım" dedi Beatrix.

"Hayır" dedim. "Sen kal. Beraber yemek yeriz. Şu anda birlikte olmalıyız."

O akşamki yemek çok sessiz geçti. Anansy tam olarak anlayamamıştı, başını sallayıp üzgün olduğunu söyledi, ama anlattığımız şeyin uzun süreli ve kalıcı olduğunu kavrayamadığını biliyordum. Cora ise bizi dinledi, fazla konuşmadı. Onlara istedikleri zaman bizimle konuşabileceklerini, üzgün olduklarında ağlamanın normal olduğunu ve Mirabelle'in -adını telaffuz etmek bile derin bir keder veriyordu- onları çok sevdiğini söyledim.

Suskunlaşmıştık, ama Beatrix sohbete devam etmek için epey çaba gösterdi, sonra yatma zamanı geldi ve banyo yapmadan yattılar.

Cora Anansy'ye, "Bence dua etmemiz gerek" dedi yatmadan önce.

Bir yıl kadar önce, bir filmde yatağının önünde diz çökmüş, ellerini kavuşturup gözlerini kapatmış genç kızı gördüklerinde, kızın ne yaptığını sormuşlardı. Onlara dua etmeyi anlatmış, çocukken her gece dua ettiğimi söylemiştim. Anansy dua etmek zorunda olup olmadığını sormuş, bende ona, isterse edebileceğini söylemiştim. İstemezlerse de bir sakıncası yoktu. Bir hafta kadar her gece dua ettiler, sonra unuttular. Uzun zamandır ilk kez yine dua etmek istemişlerdi.

Anansy Fee-Fu oyuncağını ve pembe ayıcığını dikkatle yatağına bırakıp diz çöktü, ellerini kavuşturup gözlerini kapattı. Cora da yatağından kalkıp onun yanına diz çöktü, aynı pozisyonu aldı.

"Sevgili Tanrım. Lütfen Mirabelle Teyze'ye iyi bak" dedi Cora. "O çok iyi biridir. Teşekkürler. Sevgiler. Cora." Birkaç saniye bekledi, sonra onun da dua etmesi için Anansy'yi dürttü.

"Evet. Teşekkürler. Sevgiler, altı çeyrek yaşındaki Anansy. Yani tam olarak altı buçuk değilim, ama olacağım."

"Tanrı biliyor zaten" diye telaşla fısıldadı Cora.

"Ha, özür dilerim Tanrım" diye, Cora gibi fısıldadı o da. "Her şeyi bildiğini unutmuşum."

Cora çaresizlik içinde ve sadece kardeşine duyduğu o sevgi dolu hüsrân duygusuyla kendini bıraktı. “Özür dilerim Tanrım” dedi ciddi bir tavırla. “Daha çok küçük ya, ondan.”

“O biliyor zaten” diye fısıldadı Anansy.

Cora iç geçirdi, “İyi geceler Tanrım. İyi geceler Mirabelle Teyze” dedi.

“İyi geceler Tanrım. İyi geceler Mirabelle Teyze” diye tekrar etti Anansy.

Yekinerek ayağa kalktılar, Cora yanına gelip bana sarıldı, “İyi geceler anne” dedi, yatağına yattı, yorganın altına girdi.

Anansy de sarıldı, “İyi geceler anne” dedi, yatağına yattı, Fee-Fu oyuncağını alıp yorganı üstüne çekti.

Olanları kavrayamamalarına memnûn olmuşum. Işığı kapattım, yataklarının ortasına, yere oturdum. Uykuya dalarken yanlarında kalmama gerek yoktu artık, ama o gece, Mirabelle gittikten sonra, nefes alış verişlerini dinlemek, varlıklarının dünyada yarattığı belli belirsiz titreşimleri hissetmek ihtiyacı duymuştum. Yanlarında kalmak istemiştım, çünkü onlardan uzak kalmam mümkün değildi.

Fleur

Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan

Bugün yapmam gereken şeyler:

Brighton'a bilet almak

Cenaze için kıyafet ayarlamak

Cidden, bugün yapacak başka bir şey olsa bonus olacak.

Hayatım boyunca tek bir cenazeye katılmıştım.

Babamın arkadaşının üçüncü karısıydı, pek tanımadım. Gideceğim ikinci cenazenin *onunki* olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Ona çoğunlukla “o” derdim, çünkü başka nasıl hitap edeceğimi bilemezdim. Aile dostlarımıza ya da akrabalara teyze ve amca diye hitap etmem öğretilmişti için, ona “Mirabelle” demek saygısızlık gibi geliyordu, ama “anne” de diyemiyordum, çünkü annem değildi. Yani, annemdi evet, ama değildi işte.

Dünyada belki de en sık kullanılan sözcüklerden biri olan o kısacık sözcük boğazıma takılıyordu. İyi biriydi, cana yakındı, büyüdükçe daha iyi anlamaya başlamıştık, ama onu annem gibi sevdiğimi sanmıyordum. Onu annem gibi sevmiyor olmam, kötü biri olduğum anlamına mı geliyor diye düşünürdüm hep.

Bu olayla başa çıkmaya çalışıyordum. İçim dışıma çık-

mıştı ve hiçbir şey bunu düzeltmeyecekmiş gibi geliyordu. Bulantımı durdurmak için oturabilsem, uzanabilsem ya da ayakta durabilsem, telefon gelmeden önceki sakin ve rahat halime dönebilecektim. Sorsalar bütün korkularımı, endişelerimi, canımı sıkan bütün o ufak tefek şeyleri anlatabilirdim. Artık anlıyordum ki, o kadar da çok derdim yokmuş. O kadar da gergin değilmişim. Ne tuhaf, dert sahibi olana kadar, bir derdim olmadığını fark etmemişim meğer.

Trenin birinci sınıf koltuğunda –kendimi şımartmıştım– otururken, babam için duyduğum endişe göğsümü sıkıştır-maya başlamıştı yine. Kendimi bildim bileli onun için endişeleniyordum. Ama bu farklıydı. Her zamanki endişelere, şans getirsin diye yenileri eklenmişti. Babam cenazeye gelmemi istememişti. Onunla, *Mirabelle*'le nasıl bir ilişkim olduğunu bilmiyordu.

Onunla birkaç kez e-postayla yazıştığımı ve birkaç kez görüştüğümü sanıyordu. Sürekli mesajlaştığımızdan ve on altı yaşından beri ayda en az bir defa görüştüğümüzden haberi yoktu. Annem olan, ama anneciğim diyemediğim bu kadını tanımakla geçen bu yıllarda, babam ne yaptığımı bilmiyordu. O sadece kendi kendine kuruntu yapardı. Bazen sabahları kapıdan dışarı çıkmama izin verdiği için bile minnet duyardım. Onunla –yani *Mirabelle*'le– ilgili bir durum olduğu –doğum gününün yaklaşması gibi– günlerde daha da fazla endişeleniyor, dış dünyayla aramıza set çekmek ihtiyacı duyuyordu. Babam, günün birinde evden çıkıp bir daha geri dönmeyeceğimi sanıyordu.

Birkaç gün önce bana, “Fleur, cenazeye neden gitmek istediğini adam gibi açıklamadın daha” demiş, gözlüğünü çıkarıp mutfak masasına atmıştı. “Sanki onu çok iyi tanıyormuşsun gibi, cenazesine mi gideceksin bir de?” Babam yaşılanıyordu. Ben doğduğumda o ve *Mirabelle* henüz çok gençmiş –ikisi de on yedi yaşındaymış– bu yüzden o kadar da yaşlı değildi as-

lunda. Okuldaki arkadaşlarımın babaları gibi değil yani. Ama artık kahverengi teninde, alnında, gözlerinde ve ağzının kenarında çizgiler oluşmuştu. Siyah şakaklarına aklar düşmüş, Fantastik Dörtlü'deki plastik adama benzemişti biraz. Orta yaşa merdiven dayamış, bel vermeye başlamıştı. Hâlâ yakışıklıydı, bütün arkadaşlarımın babaları içinde –daha yaşlıydı onlar– en yakışıklısıydı.

“O benim annem” dedim. Omuz silktim. “O benim annem” diye tekrar ettim, belki bunun önemini anlamamıştır diye.

“Kendini üzmekten başka bir şeye yaramaz” dedi. Annem olmasına rağmen beni terk edebildiğini söylemek istediğini biliyordum, ama o bu kadar zalimce bir laf etmezdi.

“Üzüleceğim diye her şeyden uzak duramam, baba. Bunu bana sen öğretmiştin.”

Yavaşça başını salladı, belli ki öğrettiği şeyden pişman olmuştu. “Bir günde gidilip gelinecek yol değil” dedi. “Zaten üzülmekten başka bir işe yaramayacak.”

Tüh... Söylemeyi unutmuştum. “Yalnız, baba, birkaç gün kalmayı düşünüyordum ben.”

Sanki bütün bedeni içine çekilivermişti. Karısı Jocelyn'in mutfakta iş yaparken kalakaldığını, gözlerini kapattığını tahmin ediyordum. İkimiz de, söylediğim şeyin babamın damarına bastığını biliyorduk.

“Aynı gün dönmeyi düşünüyordum, ama avukatıyla konuştum, bir vasiyeti varmış, vasisi Tamia Challey diye bir kadınmış. Benim tek mirasçısı olduğumu söyledi. İmzalamam gereken evraklar varmış, işlerin halledilmesi gerekiyormuş. Her şeyi bir günde bitiremem, devamlı gidip gelmek de mantıksız olacak, bu yüzden Bayan Challey'yle birlikte onun bütün mali işlerini düzenler, evini satışa çıkarır, gerisini Bayan Challey'ye devredip öyle dönerim diye düşündüm. Bir daha da oraya gitmem gerekmez böylece.”

Son cümleyi özellikle, geri döneceğimi anlasın diye söyle-

miştim. Annem gibi Brighton'a kaçmayacağımı, benim annem gibi olmadığımı bilsin diye.

Tartışmaya mahal bırakmayacak bir tavırla, "Ben de geleceğim" dedi babam.

"Bence iyi bir fikir değil" dedim. Çünkü cenaze töreni falan yoktu ortada daha. Yalan söylemişim, çünkü bir an önce oraya gitmek istiyordum. Cenaze işlerini ayarlayacak kimse yoktu, ben de onun -pardon, Mirabelle'in- sürekli bahsettiği Bayan Challey'yle görüşüp cenazeyi onunla beraber organize eder ve sonrasına bakarız diye düşünmüştüm. Sonra ne olacaktı, bilmiyordum. Babama bunlardan bahsetseydim, gitmeme hayatta izin vermezdi. Yirmi bir yaşındaydım ve hâlâ bir şeyler yapmak için babamdan izin almak zorundaydım. Kendince sebepleri vardı belki, ama bazen hapisteymişim gibi hissediyordum.

"Bence de iyi bir fikir değil" dedi Jocelyn. Babam sandalyesini döndürüp ona baktı, sonra tekrar bana döndü. Jocelyn'le sadece, babamın yapmaması gereken şeyler söz konusu olduğu zaman fikir birliğine varıyorduk. Kötü yürekli bir üvey anne falan değildi, sadece pek fazla ortak noktamız yoktu, o kadar.

"Ayrıldıktan sonra bile aranız kötüydü" dedim. "Oralara kadar gidip de kendini üzmeneye gerek yok."

"Gerçekten de hiç gerek yok, Donald. Fleur için de adil değil. Annesine karşı son görevini yapacak, bir de seninle uğraşmak, iyi misin, nasılsın diye endişelenip durmak zorunda değil." İncecik gövdesine çok büyük gelen bir mutfak önlüğü takmış olan Jocelyn babamın başına dikildi, kollarını onun boynuna doladı, başını başına yasladı. "Böyle davranarak bencillik ediyorsun, Donald. Fleur bu işi kendi başına halletme fırsatını hak ediyor."

Jocelyn babamla konuşurken buz mavisi gözlerini benden bir an bile ayırmamıştı: Annemle düzenli olarak görüştüğü-

mü biliyordu, muhtemelen odamı karıştırdığı için. Eskiden olsa bu duruma kızardım, ama şimdi annemin gitmiş olduğu gerçeğinin yanında çok önemsiz kalıyordu. O ölmüştü.

“Bırak gitsin, ne yapması lazım geliyorsa, bırak kendi bildiği gibi yapsın. İşlerini halledince de döner gelir.”

Jocelyn babamla konuşuyordu, ama bana geri dönmeme-mi söylüyordu. Benimle yaşamaktan mutlu olduğu söylene-mezdi, çocuk istemiyordu, ama babamı istiyordu, bu yüzden de bana annelik etmeyi ister gibi davranıyordu. Sevdiği biri tarafından terk edilmenin acısının ötesine geçebilen herkes, mesela babamdan başka herkes, Jocelyn’in benimle zerre kadar ilgilenmediğini görebilirdi. Ama bana geri dönmemi söyleyerek yardımcı oluyordu aslında. Yıllardır yaşamakta olduğum bu güzel, altın kafesin kapısını açıyor ve bana uçmamı söylüyordu. *İhtiyaç duyduğunda arkana bak*, diyordu gözleri, *ama geri dönme*.

“Haklısın galiba” dedi babam. Az önce olanlardan habersizdi.

Annem ve üvey annem sayesinde, nihayet evi terk etmek ve ayaklarımın üstünde durmak için geçerli bir sebebim olmuştu. Babam evden ayrılmam konusunda hep olumsuz davranmış, ben de onu kırmak istememiştim. Bu yüzden evde kalmış, üniversiteye Londra’da devam etmiş ve babamla yaşıırken, elimden geldiğince bir hayat kurmaya çalışmışım kendime.

Annem ve üvey annem birbirlerinden nefret ediyorlardı, bundan emindim, ama onlar olmasaydı özgürlüğüme kavuşma şansını bulamayacaktım.

Beatrix

Keşke ölmeseydi. Bunu hatırlamanızı isterim. Öfkeliydim, kabul ediyorum, ona saldırmayı geçirmiştım içimden, ama yapmadım; önemli olan da bu. Polis onu tanıyan herkesi sorgulayacak, ama beni sorgulamazlar. Onu doğru düzgün tanımıyorum ki, neden beni sorgulasınlar?

Bakın, saçma sapan bir kavgaydı işte, çığırından çıktığı da söylenemez. Bunu polise anlatmama gerek yok, öğrenemeyeceklerini biliyorum zaten. Aptallık edip de anlatacak olursam, benim yaptığımı düşünebilirler. Ve siz de, ben de biliyoruz ki, ben yapmadım.

Yapamadım. Yapamadım işte.

Fleur

Tren Brighton istasyonuna giriyordu.

Hayatım boyunca buraya üç kez gelmiştim. O –pardon, yani Mirabelle– buraya gelmemi hiç istemezdi. Birinin bizi görmesinden, eksik parçaları birleştirmesinden korkuyordu sanırım. Belki de burada bir iki kişiye bir kızı olduğundan bahsetmişti.

Brighton'ı seviyordum. Tren istasyona girerken, sağlı solu kayalıkların arasından geçerdi. Platformlar diziler halinde istasyonun ön tarafına kadar giderdi. Aslında siyah beyaz olması gereken eski tarz bir tren istasyonuna geldiğim hissini uyandıran yüksek, metal kirişleri çok severdim.

Valizimi –babam, burada epey bir zaman kalacağımı fark etmesin diye küçük bir çanta almıştım– kitabımı, suyumu, el çantamı ve kocaman şapka kutumu topladım.

İstasyondan çıkınca Brighton suratıma çarptı sanki. Birden, her şeyiyle karşıma çıkıvermiş gibiydi. Pat diye! Ama yumuşak bir şekilde. İstasyonun hemen dışında koca bir şehir vardı. Taksiler, otobüs durakları, trafik, kalabalık. Yönünü şaşır-mış med cezir misali, istasyona doğru akın ediyorlar, istasyon-
dan çıkıyorlardı; sanki ne yöne gideceklerinden emin değillerdi.

Havada deniz kokusu vardı, tamamen doğal olmasına rağmen biraz da kimyasal bir şeyleri andıran tuhaf bir koku. İstasyonun önünde, yolun kenarında durdum, trafik lamba-

sındaki yeşil adamın yanmasını beklerken Brighton havasını içime çektim. O da –pardon, Mirabelle de– yarı ömrünü bu havayı soluyarak geçirmişti.

Bazı yönlerden rahatlatıcı bir durumdu bu. Ona yakındım. Bu hoşuma gidiyordu.

Trafik lambası yeşile döndü, arkamdakilerin akın etmesiyle kendimi hızla caddeye attım. Otele gitme fikrinden vazgeçip deniz tarafına yöneldim. Sahile gitmek istiyordum. Denizi görmek, tuz kokusunu yakından teneffüs etmek, mümkün olduğu kadar açık havada olmak istiyordum. Evdeyken bu fırsat sık geçmiyordu elime.

Evden okula, okuldan eve, hayatım böyle geçiyordu. Ve Noah elbette. Telefonla o meşum haberi alana kadar, hayatımda önemli bir rol oynamaya başlamıştı.

Düşündükçe hâlâ utanç duyuyordum. Onun karşısında dağılmıştım. O tür kızlardan olmamaya o kadar dikkat ederken, kimsenin birlikte olmak istemeyeceği, tamamen farklı bir kız olmuştum: Ağlayan kız.

Babam bana bunu nasıl yapabilmmişti, inanılır gibi değildi. Yani, neden telefonda söylemişti ki? İnsan böyle bir haberi telefonda vermemeliydi bana kalırsa. Ya yalnız olsaydım ya otobüste bayılıp gitseydim, ha? Ne olacaktı o zaman?

Aslında olanları düşününce –hatırladıkça hâlâ tüylerim ürperir– bunu tercih edebilirdim.

Aldığım haberi Noah'ya söyledikten sonra çöküp kalmıştım. Beni kollarına aldı, bebek gibi sallayarak sakinleştirdi, istediğim kadar ağlayabileceğimi söyledi. Durmak istiyordum, ama hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Her hıçkırışımda bana daha sıkı sarılıyor, üzüntüm dalga dalga onun bedenine geçiyordu. Gözyaşlarım dinene kadar beni bırakmadı. Sonra eve gitmem için taksi çağırabileceğini söyledi.

Başımı sallayarak karşılık verdim. Girdiğim şokun etkisiyle ağzım kenetlenmişti sanki.

“Dikkatli git, tamam mı?” dedi. “Seni arayacağım.”

Başımı salladım. Aramayacağını biliyordum.

Ama aradı elbette. Çünkü o tür bir adamdı. Telefonu açmadım. Sadece bir teşekkür mesajı gönderdim. Beynimin püreye döndüğünü, bu yüzden biraz iyi olunca onu arayacağımı söyledim. “Sorun değil” diye cevap yazdı ve nasıl olduğumu sormak için her gün mesaj gönderdi.

Altı hafta önce barda tanıştığım bir adam için fazlasıyla ilgiliydi.

Onu Old Skool Kulübü’ne giderken yolda görmüştüm ve hiç düşünmeden bir adamın yanına yanaşıp flört etmeye başlayan o tür kızlardan biri olmayı istediğim anlardan birini yaşadım. Onu gözüme kestirdiğim anda Lariska’ya –o tür kızlardan biri– döndüm, “Önce ben gördüm” dedim.

“Kimi?” diye sordu. Sonra dirseğini kaburga kemiklerime geçirip, “Mızıkçılık ediyorsun. Bana hiç şans tanımadın” dedi.

“Biliyorum. Yine de benimdir.”

“Ama en yakışıklı adamı seçtin.”

“Yine de benimdir.”

“Mızıkçısın” dedi başını sallayarak. “Bildiğin mızıkçılık bu yaptığın.”

Omuz silkti. “Yine de benimdir.”

Bana sinir olmuştu, öpücük gönderir gibi bir hareket yaptı, sonra da gülmeye başladı.

Beğendiğim adam kulübün kalabalığı içinde kaybolmuş; vücutlar, kıyafetler, içkiler ve sohbetlerden oluşan bir fonda yok olup gitmişti. Onu kaybettiğimi sanıyordum. Herhalde kalabalığa karışmış, kızın biriyle karşılaşmıştı ya da belki zaten birlikte geldiği biri vardı ve yanındaki kız ona yan gözle bakan herkese adamın kendisine ait olduğunu, ölümüne savaşmadan onu bırakmayacağını ilan ediyordu. Ben bunları düşünürken, bir anda yanımda bitivermişti. İnceden, seksi bir gülüşle –Tanrım, hem de ne seksi– bana bakıyordu.

Mandrills'in şarkısı başladığında, acaba benimle konuşacak mı diye merak içindeydim ve o bana doğru döndü, yemin ederim doğru söylüyorum, aynı anda şarkıya eşlik etmeye başladık: "Put your money where the funk is."

Birbirimize güldük, o başını sallayarak, "Dans edelim mi?" der gibi dans pistini gösterdi, ben de "Olur, edelim" gibi omuz silktim. Aynı anda harekete geçtik, fazla kalabalık olmayan zemini ahşap küçük piste doğru ilerledik. Kendimden gayet emin olacağımı, rahatça dans edeceğimi sanıyordum, ama hiç de öyle olmadı. Şarkıya bayılmıştım, karşımdaki adamdan hoşlanmıştım ve bambaşka bir dünyaya ısınlanmış gibi hissediyordum. Müziğe uyarak dans etmekten başka hiçbir şey düşünmek zorunda değildim.

Vücutlarımız bir fısıltı kadar birbirine yakındı, ama dokunmuyordu. Birlikte dans ediyorduk, ayrı ama müzikle birleşmiş olarak. Bu da bizi birbirimize çekiyor, ama yine de ayrı tutuyordu. Vücudu su gibi akıyordu, kıvrak ve esnekti. Her adımını, dönüşü, duruşu yüzümü alev alev yakıyordu; dansın sekse ne kadar çok benzediğini ilk kez fark ediyordum. Biliyordum elbette –herkes bilir bunu– ama ilk kez hakkıyla yaşıyordum. Doğrusu, genellikle kıyafetle seks yapmaya benzetirdim eskiden, ama bu temas olmayan, uzaktan kurulan yakınlık, gerçekten okşanıyor, seviliyor, yalanıyor ve sevişiyor-muşum hissi uyandırmıştı.

Dans ederken yumuşak sesler bizi büyülüyordu sanki, sonunda birbirimize dokunmak, kavuşmak ve öpüşmek kaçınılmaz olmuştu. Ama sonra o geri çekildi. Yeniden gülümsedi. Sonra bana yaklaştı, ama dokunacak kadar değil. Kulağıma eğilip, "Kahve içer miyiz? Yarın köşedeki simitçide? Saat üçte?" diye sordu.

Kabul edip etmediğimi görmek için geri çekildi. Londra'nın ta öbür ucunda babam ve karısıyla pazar yemeği yiyeceğimizi bildiğim halde başımı salladım. Yemeği iptal etmek zorunday-

dım. Babamın çekeceği nutuğu şimdiden duyar gibiydim, ama bu adamın, bir defalığına da olsa yemeği iptal etmeme değeceğini hissetmiştim. Yatmak istediğim biri uğruna hayatımda değişiklikler yapmayı alışkanlık haline getiren biri değildim. Bu *onun* uzmanlık alanıydı. Ben öyle biri değildim.

Kahvelerimizi içtikten sonra, bana kulüpten erken çıkmak zorunda kaldığını, çünkü sabah anneannesini kiliseye götürdüğünü, sonra da kız kardeşi ve onun ailesiyle öğle yemeği yediklerini söyledi. Ona inanmamıştım elbette, kim inanır ki böyle bir şeye? Ama konuştukça, öyle biri olup olmadığımı merak etmeye başladım. Çok samimi görünüyordu. Kahve öğle yemeğine, öğle yemeği akşam yemeğine kadar gitti. Birkaç kez daha buluştuktan sonra muhteşem bir şekilde –dans ederken hayal ettiğimden de daha iyiydi– sevişmeye başladık. Bense onun yanında havalı, kendine hâkim, kontrollü görüneceğim diye hafiften sigara tiryakisi olmaya başlamıştım.

Ona bağlanmaya başladığımı hissettiği anda toz olacağından emindim. Açıkça görülüyor ki, ağlama hadisesiyle bütün her şey değişmişti. Beklemedeydim, her an terk edilebilirdim, ama dediğim gibi, her gün bana mesaj gönderiyor, hatırlımı soruyordu, yani belki bir umut kalmış olabilirdi.

Mesajlarına hep, “İyiyim, sağ ol, sen nasılsın?” diye cevap veriyordum.

İyi olduğumdan emin değildim, ama biri sorunca insan böyle der, değil mi?

Cenaze organizasyonu yapacağını ve bir katili yakalamaya çalışacağını söylemez, yanılıyor muyum?

Fleur

Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Nefes kesici bir güzelliği var bu şehrin.

Bence burayı özel kılan bir şeyler var. Her yer özel, her yer kendine göre özgündür. Burası ise her yerden çok farklı ve eşsiz. Biraz saçmaladım galiba.

Aklımdan bir sürü şey geçiyor, kalbim küt küt atıyordu. Sahile inmek pek de iyi bir fikir değildi galiba. Belki de doğruca otele gitmeliydim. Otelin yerini de kaybetmiştim. İstasyon ile otel arasındaki güzergâhı haritada işaretlemiştim, ama buradan nasıl gidileceğini bilmiyordum. Telaşlanmaya başlamıştım ve korkuluklara tutunmak zorunda kaldım.

Ölmüştü. Sahiden de ölmüştü.

Onu bir daha hiç göremeyecektim.

Benim başıma gelmezdi böyle şeyler. Belki annesinin terk ettiği, tanıştığı en yakışıklı erkeğin evinde izin istemeden sigara yakan bir kız olabilirdim, ama bu, gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu, öne doğru eğilip alnımı korkuluklara dayadım.

"Hayat beklenmedik şeylerle doludur, Fleury, bunu hiç unutma." Sınavlarımın son günü okulun kapısından çıkarken söylemişti bana bunu. Arabasının kaportasına yaslanıyordu.

Konuşmak için yanına gitmiştim. Dumura uğramış hal-

deydim, çünkü dört yıl önce hayatımdan çıkıp gitmişti.

“Merhaba” demek yerine, “Seni burada göreceğim aklıma gelmezdi” demiştim, çünkü gerçekten şok olmuştum.

“Hayat beklenmedik şeylerle doludur, Fleury, bunu hiç unutma.” Bana gülümsedi. Neşeyle gülümsemeyi çok iyi beceriyordu. Böyle gülünce yüzü milyonlarca kez daha güzel oluyordu. Temkinli bir tavırla kollarını açtı. “Kucak?” dedi.

Kutlama yapmak için bekleyen arkadaşlarıma dönüp hafifçe başımı salladım.

“Özür dilerim, arkadaşlarının önünde annenle kucaklaşmanın havalı bir şey olmadığını unutmuşum.”

Sanki hep yanımdaymış, hep kucaklaşmak istemiş gibi konuşuyordu. “Arkadaşlarınızla seni gideceğiniz yere bırakmamı ister misin? Dördünüzü alabilirim.”

Tam idealimdeki arabaydı: Kocaman, alaşım jantları olan, gümüş çerçeveli, simsiyah bir araba. O kaportayı indirirken ben içeri göz attım. Siyah deri koltukları da vardı. Lariska ile Yasmin’e el sallayarak yanıma çağırdım.

“Bu Lariska, bu da Yasmin” dedim Mirabelle’e. “Bu da...” Onun kim olduğunu biliyorlardı, çünkü hiç yanımdan ayırmadığım günlüğümün iç kapağında fotoğrafı vardı. Ama onunla hiç karşılaşmamışlardı ve onu anneciğim ya da annem diye tanıştırmak doğru gelmiyordu.

“Mirabelle” dedi. “Bana Mirabelle diyebilirsiniz.”

“Çizgi filmdeki filin adı gibi mi?” dedi Yasmin sırtarak.

Lariska sertçe dürttü onu.

“Ne var?” dedi Yasmin. “Kardeşim seyrediyor. Çok da seviyor.”

“Evet, fil gibi” dedi Mirabelle, gülerek. “E, kutlama yapmak için nereye gidecekseniz, sizi bırakmamı ister misiniz?”

“Kesinlikle!” dedi Yasmin.

Lariska onu yine dürttü.

“Bana bak kızım, o dirseğini bir daha bana değdirirsen ko-

partiveririm, bilmiş ol” diye terslendi Yasmin.

Mirabelle, Yasmin’i ne kadar eğlenceli bulduğunu gizlemek için başını eğmişti. Sonra kapıyı açtı, kızların arkaya oturması için ön koltuğu yatırdı. Ben de öne geçince, Ealing Caddesi’ne doğru yola çıktık, sonra Mirabelle bizi ana caddeye indirdi.

Diğerleri arabadan indikten sonra, bana üstünde telefon numarası yazılı küçük, beyaz bir kartvizit verdi. “Ara beni” dedi. “Sohbet etmek ya da buluşmak istersen, ara.”

Başımı salladım, ama arayamazdım. Babam çok üzülürdü.

Cebimdeki telefon bipleli. Herhalde babamdır, sağ salım geldim mi, ne zaman döneceğim diye kontrol etmek istemiştir, diye düşündüm.

Ama babam değildi. Noah’ydı.

Cenaze tarihini bildir. Gelip saygılarımı sunmak isterim.

Noah

Bu cömert teklif karşısında, hiç tanımadığı bir kadına saygılarını sunmak için onca yolu gelmek istemesi karşısında kendimi o kadar ezik hissettim ki, hemen telefona sarılıp onu aradım. Ve sahilde bir saat kadar konuştuk.

Fleur

Burası onun eviydi. Yaşadığı yer.

Muazzam bir yerdi.

Burada tek başına yaşadığına inanasım gelmiyordu, babamla benim oturduğum evi toptasak bu evin ön taraftaki odasına sığabilirdi. Kırmızı tuğlalı bir evdi; ön cephede, çatının yükseldiği üst tarafta tuğlalar vardı ya da bir denizkızının kuyruğu gibi sıra sıra uzanan kıvrımlı kiremitler de olabilirdi bunlar. Bütün pencereler eski modaydı, ama yepyeni görünüyordu, anlatabildim mi bilmem. Evin ön kapısı siyaha boyanmıştı, üstteki iki panelin ortasında kocaman pirinç rakamlarla yetmiş beş numara yazılmıştı.

İçeri giremiyordum, evin etrafı polis kordonuna alınmıştı. Kapının önü ve evin park yeri. Muhtemelen öldüğü yer olan banyonun kapısı da. Her şey hâlâ öldüğü andaki gibi mi duruyor diye merak ediyordum. Olay sırasında olduğu gibi mi bırakılmıştı, yoksa birazını temizlemişler miydi? Kendimi zorlayarak başımı çevirdim. Banyo evin ön tarafında mı, baktığım pencereler banyo pencereleri mi diye çözmeye çalışıyordum, ne işime yarayacaksa?

Güzel bir sokaktı burası, ağaçlıktı, ama biraz tuhaftı, sokak kıvrılarak uzanıyor, karşıya doğru devam ediyor, sonra kıvrılarak aşağıya dönüyor ve yine bir kavis yapıyordu. Haritadan bakınca bu sokak bir şişeyi andırıyordu. Mirabelle'in evi kavis yapan yolun şişenin boynuyla kesiştiği yerdeydi,

yani köşe başında. Evin önünde iki arabalık park yeri vardı.

Mahallede kaç kişi, bu iki arabadan hangisinin –deniz yeşili Mini– benim olduğunu biliyordu acaba? Mirabelle bunu bana almıştı. Sevgimi satın almaya çalıştığı falan yoktu. Babamın araba kullanmayı öğrenmeme izin vermeyişini telafi etmek istemişti sadece. Hayatımdaki en ufak şeylerde bile olduğu gibi, babam, o bizi terk ettiği için araba kullanmama izin vermemişti. Araba kullanmayı öğrenirsem uzaklara gidebilir ve geri dönmeyebilirdim çünkü. O, yani Mirabelle trenine bindiğini söylemişti, ama prensip buydu sanırım. Babamdan uzaklaşmanın bir başka yolu.

Babam bunu sık sık yapardı. Nasıl yaptığını açıklamam çok zor, yaşamanız lazım. Bu sefer, bu engel bir araba sahibi olmamla sonuçlanmıştı.

Bir yıl önce

O, yani Mirabelle benimle buluşmak için Londra'ya gelmişti, tam da babamla aramızın bozuk olduğu bir sıra. Babam sigara içtiğimi öğrenmişti. Nasıl mı? Ceplerimi karıştırarak elbette. Bazen onunla evliymişim ya da benim sahibimmiş gibi hissediyordum. Lariska her tür psikopatlığa müsait biriyle çıkıyordu; aldatıp aldatmadığını ya da izin vermediği yerlere gidip gitmediğini anlamak için ceplerini karıştırmaması, sevgilisinin yaptığı şeylerden biriydi. Benim olayımda ise, babam yaramazlık yapmadığımdan emin olmak istiyordu. Küçük yaştan beri bana uslu bir kız olmamı söylemişti. Sebebi belliydi, annem uslu bir kız olmamış ve onu terk etmişti ve kabak benim başıma patlamıştı.

Sigaraları bulunca küplere bindi, tepesinin tası attı, öfke-den çılgına döndü, kendini kaybetti. Paketi suratımı doğru sallayarak bağırırken bir an bana vuracağını sandım.

Jocelyn ortadan toz olmuştu ve ben olduğum yerde durup katlanmak zorunda kalmıştım. Başka bir şey gelmezdi elim-

den. Bazen düşünüyorum da, bilerek mi yakalanmışım? Yirmi yaşındaydım ve “cesaret gösterdiğim” safhalardan birindeydim. “Yirmi yaşındayım, istediğimi yaparım.” Onun evinde yaşamama rağmen. Resmi olmayan bir sokağa çıkma yaşağına tabiydim. Sigara meselesi yüzünden çok sinirlenmişti, bu yüzden belki de geçici ehliyet için başvuru yapmamam gerekirdi. Benim yaşımda bu normal bir şeydi, sorun olacağını pek düşünmemiştim. Öğrenci gelirimle derslerin ücretini karşılayamazdım, ama bu bir kimlik meselesi olmuştu. Oysa pasaport rezaletinden (sigara olayı gibi, ama daha kötüsü) buna kalkışmamam gerektiğini bilmeliydim.

Babam zarfı açtı –bütün mektuplarımı açardı, “özel ve gizli” olarak belirtilmiş olanları bile– ve yine öfkeden deliye döndü, küplere bindi. Ancak bu sefer geri adım atmamaya, karşısında durup ona katlanmamaya, kendimi anlatmaya karar verdim. İstersem araba kullanmayı öğrenebileceğimi, bunun farklı bir amacı olmadığını söyledim. Arkadaşlarım arasında ehliyeti olmayan ya da ders almayan tek kişi bendim. O da bana, benim iyiliğimi düşündüğünü, arabaların tehlikeli ve pahalı olduğunu söyledi. Ona umurumda olmadığını, yine de ehliyetimi alacağımı söyledim. Bütün karşı çıkışlarına rağmen yazılı sınava girdim.

Girdim, çünkü istediğim şeyi yapacağımı bilmesini istiyordum. Aslında yazılı sınava girmek istememiştim. Sınavı geçtim, derslere girmemek saçmalık olacaktı artık. Mirabelle’le bulduğum gün, babam bana, ders ücretini karşılayabiliyorsa, kira da ödeyebilmem gerektiğini söylemişti. Ben de ona kira ödeyeceksem eğer, başka bir eve taşınacağımı söyledim. Benim için yaptığı fedakârlıkları saymaya başladı hemen. Daha iyi bir iş olabilirmiş de, benim yüzümden hep evde olmak zorunda kaldığı için olamamış. Nasıl bu kadar nankör olabilirmişim, ben onun hayatıymışım, ama yaptığının iyi bir şey olmadığını söylediğinde ona birazcık olsun güvenmiyormuşum.

Söylenip durdu, sonunda evden çıkmak zorunda kaldım. Mirabelle'le buluşmaya geç kalmıştım, çünkü bindiğim otobüsten birkaç durak sonra mecburen inmiş, durakta oturup ağlamıştım. Hüsrana uğramıştım. *Öfkeliydim!* Neden ona yanlış düşündüğünü, benim de bir insan olduğumu, kendi kararlarımı verebileceğimi anlatamıyordum? Hayatı onun istediği şekilde yaşamayacağımı? Ama öyle yaşıyordum. Ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Greenwich'te, ana caddenin arkasındaki bir kafeye gittik, oturur oturmaz, "Ne oldu?" diye sordu Mirabelle. Babamın buralarda pek tanıdığı yoktu, mecbur kalmadığı sürece nehrin güney yakasına inmezdi, bu yüzden güvendedim. Mirabelle en havalı, en gizli saklı yerleri biliyordu. Kimse bizi tanımasın diye, bir gittiğimiz yere bir daha gitmiyorduk. Birlikte gittiğimiz yerlere babamla gidecek olursam, garsonun beni tanımasını, ya da daha kötüsü, yanımdaki hanımın (yani Mirabelle'in) nerede olduğunu sormasını hiç istemediğini söyledi. "Böyle şeyler hep olur" diye açıklama yaptı.

Burası küçük bir yerdi. Çizgili masa örtüleri, duvarlarda dekoratif tabaklar, antika mobilyalar (kırık dökük), pencere-lerde fırırlı eski moda perdeler vardı.

Omuz silktim. "Hiç" diye yalan söyledim. Sadece bu konuyu konuşmak istemediğim için. Sonuçta onun suçuydu. Ama böyle düşünmek haksızlıktı, çünkü aslında onun suçu değildi. Annelerin, çocukları onlara telefon edecek kadar büyüyene kadar onlarla kalmak *zorunda* olduklarını söylemiyordu kimse. Yani, farklı olduğumu düşünerek kendimi kandırabilirdim, ama bütün arkadaşlarım aynıydı; anneleriyle yakın olanlar bile, uygun olduklarında onları arıyorlardı. Çok meşgullerdi –hepimiz öyle– bu yüzden anneler bize uyum sağlıyorlardı. İhtiyaç duyduğumuzda yanımızda olmaları gereken insanlardı, ama ya onlar? Bize ihtiyaçları olduğunda yanlarında olmadığımız için neden onlara azap çektiriyorduk? Beni terk etme

izni vardı; beni başından attı diye insanlıktan çıkmış değildi.

Bunu biliyordum, tüm bunları kendime söylüyordum, ama yine de onu suçluyordum. Hâlâ ona içerliyordum. Onu seviyordum da, bir anlamı varsa. Sevgiyi hissetmenin yansımasıydı bu aslında. Bunu eskiden hissetmiş olduğumu biliyordum, ama çok uzun zaman önceydi, bugünle, şu yaşım la alakalı değildi, içgüdüsel olmaktan çok hürmetkâr bir şeydi. Jocelyn'i ise sevmiyordum –ne üvey anne, ne de bir insan olarak– ondan “hoşlanmayı” başarabilmiştim. Çoğu zaman. Geri kalan zamanda birbirimizden uzak duruyorduk.

“Hadi anlat” dedi Mirabelle, ikna etmeye çalışarak. Anlaması mümkün olmadığı halde, beni anlamış gibi bir hali vardı.

Hafifçe omuz silktim yine, “Önemli bir şey değil” dedim. Babamdan bahsetmek de istemiyordum. O hep orada, masada aramızda bulunan kocaman bir şeydi, daima. Söylediğimiz –ikimizin de– her şeyi, “Babam/Donald bunu duysa ne der?” süzgecinden geçiriyorduk.

Uzanıp elimi tuttu, ansızın endişe, öfke, suçluluk ve hüsrarla titredi içim, bedeninin sıcaklığı bedenime geçerken yumak yumak çözüldü yüreğim. “Anlat bana” dedi yeniden.

“Babam araba kullanmayı öğrenmemi istemiyor” dedim. Beni doyuran, giydiren, hayatım boyunca bana sevgilerin en büyüğünü veren adama ihanet ettiğimi düşünüyordum. Bazen çok zor olsa da, benden hiç vazgeçmemişti o.

“Benim yüzümden mi?” diye sordu.

Bunu daha önce hiç konuşmamış, özellikle de o okul gezisinde olanlarla ilgili konunun etrafında dolanmıştık, ama açık açık dile getirmemiştik, babam her buluşmamızda aramızda “oturuyor” olmasına rağmen.

“Galiba öyle” dedim ve elimi çektim. Artık kendimi daha iyi hissediyordum, artık bana tutunmasına ihtiyacım yoktu, çevremde bana tutunacak yeterince insan vardı, ömür boyu yeterdi bana onlar.

“Baban senin iyiliğini istiyordur mutlaka” dedi.

“Benim kendi iyiliğim için düşündüklerim? Hiç mi kıymeti yok? Hâlâ onun evinde yaşıyorum, en iyisinin bu olduğunu düşünüyor diye. Sanat ya da medya derslerine gireyim dedim, ama babam meslek sahibi olabileceğim bir ders seçmemin en iyisi olduğunu söyledi, bu yüzden dört yıllık bilgisayar bölümünde okuyorum. Arkadaşlarımla tatile çıkmak istediğim için pasaport aldım, ama çıkamadım, çünkü babam, geleceği umursamayan kızlarla orda burada gezmek yerine, derslerime çalışmamın en iyisi olduğuna karar verdi. Şimdi de araba kullanmayı öğrenmeme izin vermiyor, çünkü kaçıp gidecek bir vasıtam olmamasının en iyisi olduğunu düşünüyor. Sadece geçici ehliyet almaktı istediğim oysa. Araba kullanmayı öğrenmek istememiştim aslında, ama izin verilmeyenler listesine bir madde daha eklendi.”

Kirpiklerimin arasından ona bakma riskini aldım: Bana bakıyordu, ama tarafsız bir ifade takınmaya çalışıyordu.

“Ne zaman yaşayabileceğim ben? Ne yani, otuz beş yaşına geldiğimde de hâlâ babam mı verecek bütün kararlarımı ya da onun en iyisini bildiğine ikna olmamı mı sağlayacak? Karar verme ve hata yapma şansım olmazsa doğru karar vermeyi nasıl öğreneceğim? Şu anda o kadar sinirliyim ki, haykırabilirim.”

Hiç cevap vermedi, ama ben anlatırken, açık ela gözlerini –lens– ilgiyle bana dikmişti.

“Sen gittin diye ben hayatımı yaşayamıyorum, haksızlık bu.” Öyle demek istememiştim aslında. Hele de beni ilgiyle dinlerken. Onun bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yaşadığımız hayat buydu; evet, onun seçimleri yüzünden böyleydi belki, ama tamamen onun suçu değildi. Düşünmek istemediğim bazı şeyler vardı, onlardan biri de şuydu: Babam ona da aynı şekilde davranmışsa, terk edip gitmesinde şaşılanacak bir şey yoktu. Sadece, keşke beni de yanına alsay-

dı. Ama nadiren böyle düşünüyordum. Çünkü babama haksızlık olurdu bu. O kalmıştı, Mirabelle ise gitmişti. Ya babam da gitmiş olsaydı, ne olurdu o zaman bana? Babaannem ben küçükken ölmüştü, anneannem ve dedem çok uzun yıllar önce Nijerya'ya göçmüşlerdi; sık sık bana mektup yazar, hediyeler gönderirlerdi, ama hayatıma dahil olmayı içtenlikle istememişlerdi. Mirabelle bizi terk ettiğinde herkes çok ayıplamış onu. Üniversiteye gidecek, doktor falan olacaktı, ama hamile kalınca evlenmiş, sonra da evini terk etmişti. Mirabelle'in ailesinin toparlanabildiğini sanmıyorum; ne kendi içlerinde, ne de buradaki Nijerya topluluğunda. Mirabelle ardında kırık dökük hayatlar bırakarak çekip gitmişti.

Babam hep bu kadar kısıtlayıcı biri değildi aslında. Birkaç yıl, öbür çocukların yaptığı şeyleri yapmama izin vermişti, ama büyüdükçe ve ille de eve geri dönmemi gerektirmeyen başka şeyler yapmak istedikçe kontrolü ele almaya başlamıştı.

"Hayır, değil" dedi. "Ve çok üzgünüm. Çok korkunç bir şey yaptım ve hâlâ bunun bedelini ödeyenler var."

"Tanrım, özür dilerim, öyle dememem gerekirdi. Babamın beni kontrol etmeye çalışması senin suçun değil." *Hep böyle miydi?* diye sormak istedim, ama yapamadım, çünkü vefasız düşüncelerim su yüzüne çıkabilirdi ve bu düşünceleri gerçek dünyaya duyurabilirdim. Bunu bir kere yaptınız mı, gerçekleştirdiniz mi, yeniden yapmanız çok kolay olur. En zoru ilk seferdir, sonra gittikçe kolaylaşır. Bunu babamın yüzüne kolayca söyleyebilmeyi hiç istemiyordum. Babamı o kadar ağır yaralamayı hiç istemiyordum. O benim babamdı.

"Evet, benim suçum" dedi. "Hep böyle kontrol delisi olduğunu, bu yüzden evi terk ettiğimi söyleyebilirdim, ama durum öyle değildi." Başını iki yana salladı. "Baban hayatta senden sonra en sevdiği insan tarafından terk edildiği için çok sarsıldı muhtemelen. Yaptığım ve bunu yapmama neden olan şeyden nefret etti. Hayatının her alanını kontrol altında

tutarsa bir daha böyle bir şey yaşamayacağını düşünmüş olabilir. Onu suçlamıyorum, yaptığım çok korkunç bir şeydi. Sık sık, keşke olanları geri alabilsem diye düşünürüm. Ama alamam. Ona, sana ve aileme yaptıklarım yüzünden çok üzgünüm. Bencilliğim yüzünden bütün ailem acı çekti.”

Ona doğru uzandım. “Kusura bakma, seni üzme istemiştim.”

“Yo, yo, dur. Yapma. Mesele ben değilim, sensin. Konuyu değiştirmeyelim. Bana kızmakta çok haklısın –babandan bile çok hakkın var, belki– ve bu kızgınlığı ifade edebilirsin. Bana vurmak, hakaret etmek istersen kendini tutma. Beni bir daha görmek istemezsen, bu da hakkındır. Kendinden önce beni düşünme, önemli olan sensin.”

“Sadece biraz özgür olmak istiyorum” dedim. “Yani, gerçek şeyler; babamın, büyük şeyler istemeyeyim, isyan etmeyeyim diye verdiği yalandan şeyler değil.”

“Biliyorum, Fleury.” Yine ellerimi tuttu. “Beni dinle, bu işi çözmek için bir yol bulacağım. İstersen babanla konuşabilirim.”

“Hayır!” Babama onun benimle temas kurduğunu söylememiştim. On altı yaşındayken hayatıma yeniden girdikten sonra, Lariska ve Yasmin’le dışarı çıktığımız, ikisi de birer sevgili bulduğu, benim kimseyi bulamayıp ortada kaldığım geceye kadar onunla temasa geçmemiştim. Otobüs kartımı kaybetmişim, taksi param da yoktu. Gün doğmadan eve dönmezsem babamın çıldıracağını biliyordum, bu yüzden onu aramıştım, o da gelmişti. Onca yol gelmiş, beni Ealing’e götürmüş, beni gördüğüne sevindiğini söylemişti. Hepsi o kadar, beni azarlamaya kalkmamış ya da yaptığım şey hoşuna gitmiş gibi davranmamıştı, ama benim yaşımdayken onun daha beterlerini yaptığından emindim. Teşekkür etmek için ona e-posta göndermişim, böylece karşılıklı e-posta göndermeye, sonra telefonla mesajlaşmaya, sonra da görüşmeye başlamıştık. Babamın bunlardan haberi yoktu. O sadece do-

ğum günü ve Noel kartları gönderdiğini sanıyordu, zaten onları da çöpe atıyordu.

“Tamam” dedi; babama söylemediğimi hemen anlamıştı. “Tamam. Başka bir şey düşünürüz.”

İki hafta sonra görüştüğümüzde bana bir araba almıştı. Babama söylemeye hazır olana ya da yazılı sınavı geçene kadar arabayı kendi evinde tutacağını, bana kullanmayı öğretebileceğini söylemişti.

“Sen mi öğreteceksin?” dedim.

“Ders almak gibi değil tabii, baban karşı çıkabilir, ama şu anda aklıma gelen tek şey bu. İstemezsen hayır diyebilirsin.”

Bakakalmıştım. Benim yaşımdaki pek az kadının arabası vardı, üstelik bana aldığı araba daha üç yıllıkta ve çok havahlıydı. “Teşekkür ederim!” diye bağırdım, ciyak ciyak bağırarak ona sarıldım.

“Bu kadar sıkıntı çektiğin için çok üzülüyorum, Fleury. Düzeltmeye çalışacağım. Günbegün” diye karşılık verdi, o da bana sarıldı. Sonradan fark ettim ki, yıllardır ilk kez kucaklaşıyorduk. İçgüdüsel bir şey olmalıydı bu, ona sarılırken bir an bile tereddüt etmemiştim.

Bayan Challey alt sokakta oturuyordu. Mirabelle bana, Bayan Challey’nin kocasının yanında çalışmaya başlamadan önce buraya taşındığını; Bayan Challey’yle tanışmasının, benimle yeniden görüşmeye başlamasından sonra, başına gelen en iyi şeylerden biri olduğunu söylemişti. Gidip onu görmeliydim.

Onunla tanışacağım için çok heyecanlıyım aslında. Mirabelle’in benden *bahsettiği* tek kişinin o olduğunu düşünüyordum. Çünkü onunla, yani Mirabelle’le benim aramda kalan bir konuydu bu. Bir kızı olduğunu kimseye söylememişti. Çocuğu altı yaşındayken Brighton’a kaçtığını, bir daha da geri dönmediğini öğrendiklerinde insanların kendisine ne gözle bakacaklarından korkuyordu sanırım.

Tami

Radyoda “Groove Is In The Heart” alıyordu.

Sesini açtım, mutfağı temizlerken dans etmeye başladım. Mutfak kirlenmemiştı, temizlik gerekmiyordu, ama Beatrix gelene kadar KENDİMİ MEŞGUL EDİYORDUM, ayakkabı almaya ıkacaktık.

Polis soruşturmasında neler olduğunu kimse bilmiyordu. Çok az bilgi verilmişti, kesin olarak bildiğimiz tek şey onun... onun banyoda öldüğüydü. Kaza olmadığı da kesindi. Kaza olmadığını biliyorduk, çünkü ölümünden bir gün sonra Scott’ı sorguya almışlardı. Baş şüpheli oydu elbette. Bana ne sorduklarını anlatmış, endişe dolu bir monoloğun sonunda, “Ben yapmadım, Tami, bana inanmalısın” demişti.

Yapmamıştı, biliyordum. Elbette yapmamıştı. Birini öldürüp bir şey olmamış gibi hayatına devam edemezdi. Kim edebilirdi ki?

Suçsuz olduğunu hemen anlamışlar, adını soruşturmadan çıkarmışlardı, çünkü bilgisayar kayıtları, Mirabelle öldürüldüğü sırada online olduğunu gösteriyordu. Görünen o ki, o saatte evde olduğunu saptamışlar ve internette neler yaptığını, hangi web sitelerine girdiğini, bilgisayarına neler yüklediğini, sabit diskinde ne izler kaldığını kayıt altına almışlardı. Bu kayıtlara göre bilgisayarını online konumda bırakıp suç işlemek için dışarı çıkmadığı, internette aktif olarak

gezindiği belli oluyordu. Bana bunları anlattığında, aslında ne demek istediğini biliyordum: *“Ben yapmadım, çünkü o sa-atlerde porno izleyip masturbasyon yapıyordum.”* Muhtemelen tecavüz pornosu. Gözlerini dikip bana baktı, yüzünde hafiften bir suçluluk duygusu belirdi. Gözlerimi kaçırان ilk ben olmuştum, “Her neyse” diye mırıldanıp odada çıktıktan sonra da konuyu aklımdan tamamen çıkardım.

Korkunç bir şey olmuştu ve bu bana, şu ana odaklanmam gerektiğini hatırlattı. Hayata. Hayatta olmaya. Tüm bu olanlar, hayatımı yeniden gözden geçirmeme sebep olmuştu ve yeniden hayata dönmek istediğimi biliyordum. Koşmaya ve kendim için zaman ayırmaya başladığımda kendimi bulma sürecine girmiştim. Hayatta üstlendiğim rolleri seviyordum, ama başka şeylerin üste çıkmasıyla yok olan pek çok yanımda vardı. Yok olan taraflarım yeniden canlanmak istiyordu. Kim olduğumu –*her şeyimle* kim olduğumu– bulmam gerekiyordu.

Bu süreç münasebetsiz ayakkabılarla başladı. Mirabelle’in muhteşem ayakkabıları vardı. Evinin üst katındaki giyinme odasında sıralamıştı bunları. Bir defasında beni giyinme odasına sokmuştu da, ne kadar çok kıyafeti olduğunu, sıra sıra ayakkabılarını görünce nutkum tutulmuştu. Her birini asitsiz, mat plastik kutularda saklıyordu, içindeki ayakkabının polaro-id bir fotoğrafı vardı kutu kapaklarında. “Harikalar diyarındayım sanki” demiştim.

“Genel fikir de bu zaten” diye cevap vermişti. Ayakkabılardan bazılarını denememe izin vermişti. Hepsi de sanki benim için yapılmış gibiydi. Giyim kuşamı, pahalı şeyleri seven tarafıma hitap ediyorlardı.

Alışverişe çıkacaktık, böylece moda delisi eski Tami olabilecektim yeniden.

Beatrix de hayatı kucaklayan biriydi. Ayakkabı ve iç çamaşırını almak için izin kullanmıştı. “Yeni saçıma uysun diye, bilmiyor musun?”

“İşyerinde sorun yaşayacaksın” diye uyarmıştım onu, bir yandan da masamda ve bilgisayarımda bekleyen yarım kalmış projeleri düşünüyordum.

“Bir şey olmaz. Herkesin ne sırlar sakladığını biliyorum.” Böyle dedikten sonra sessizce iç geçirmişti. İkimiz de dehşetle, ama saygılı bir tavırla birkaç saniye suskunlaştık, sonra o laf hiç edilmemiş gibi, buluşmak için organize olmaya devam ettik.

Dün bir avukat aramış, Mirabelle’in vasiyetini yerine getirecek kişinin ben olduğumu, bir toplantı ayarlayıp gerekli evrak işleri ve yükümlülükler konusunda konuşmak istediğini söylemişti. Hayatta yapmak isteyeceğim en son şey buydu. Vasiyeti yerine getirecek diğer kişinin Fleur Stuminer diye biri olduğunu söylemişti. Avukata bu işi onunla birlikte yapmasını, benimle bir ilgisi olmadığını söyleyip telefonu kapatmıştım. Bu işe bulaşmak istemiyordum. Evrak işlerini halletmek, Mirabelle’in resmi kayıtlarını incelemek, bağlantılı olduğu herkesin hakkını almasını sağlamak istemiyordum. Kocamın ölmüş sevgilisinin hayatından kalanlarla uğraşmaya hiç niyetim yoktu.

Bu sabah onlardan bir mektup gelmişti, ama açmamış, mutfak çekmesinin en arkasına atmıştım.

Ding-dong diye kapı çaldı.

Yüreğim ağzıma gelmişti. Bugünlerde hep böyle oluyordu. Son birkaç haftadır kapımda gereğinden fazla bela birikmişti. Dışarıda bekleyen kişinin hayatıma istemediğim ya da ihtiyacım olmayan bir şey getirmiş olma olasılığı yüzde elliydi. Ama bu sefer gelen Beatrix’ti. Alışverişe gidecektik.

Çantamı aldım, radyoyu kapattım, dans eder gibi neşeyle kapıya gittim. Sandaletlerimi ayağıma geçirip askıdan mavi yağmurluğumu alırken, “Geliyorum” diye seslendim.

“Umarım rahatsız...”

Bela. Kapımda bela bitivermişti yine.

Bu kadını tanıımıyordum. Çok iyi biri olabilirdi, ama beklediğim kişi değildi, Beatrix değildi, o halde bela olmalıydı.

Uzun boyluydu, benden yarım kafa kadar daha uzun. Co-ra ile Anansy'nin teninden daha koyuydu teni. Saçları kaba-rık, lüle lüle, kahverengi, sarı-siyah tonlardaydı. Doğal ren-giydi bu. Yüzü, vücudu, duruşuyla, sanki Mirabelle'in yeni-den doğmuş haliydi. Özellikle de gözleri. Bakışı, biçimi, ken-dine özgü o açıklığı...

Mirabelle'e bakıyordum.

İnsan vadesinden önce, çok erken göçüp gidince böyle mi oluyordu? Gittiği gibi geri gelip bir başkasının bedeninde ve yüzünde mi yaşıyordu?

"Merhaba. Kusura bakmayın. Bana yardımcı olursunuz umarım" dedi. Sesi Mirabelle'inkine hiç benzemiyordu. Lond-ralıydı ve aksanı konuşmasından belli oluyordu. "Adım Fleur Stuminer. Siz Bayan Challey misiniz?"

Temkinli bir tavırla başımı salladım.

Elini uzattı, düşünmeden ben de uzattım. Üç kez tokalaştık.

"Ben Fleur Stuminer" dedi yeniden.

"Evet, söylemiştiniz."

Yüzündeki tebessüm silindi, mahzun ve utanmış bir halde başını önüne eğdi. "Ha, demek size benden bahsetmemiş" de-di alçak sesle.

Başımı iki yana salladım. Bu Mirabelle'di, ama emin ola-mıyordum. "Birine söylemiş olsaydı, bu ancak siz olurdunuz diye düşünmüştüm. Belli ki söylememiş." Yeniden elini uzat-tı. "Merhaba" dedi kibarca, ama daha soğukkanlı, daha ciddi bir tavırla. "Ben Fleur Stuminer. Mirabelle'in kızıyım."

Fleur

Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan

Bugün düşündüğüm şeyler:

İnsanlar neden yalan söyler? Sizi kırmak için mi, korumak için mi? Neden?

Yalanlar daima gözyaşıyla biter. Daima.

Hah!

Hah! diyorum, başka da bir şey demiyorum.

Tam, onun için bir şeyler ifade ettiğime, *ifade etmiş olduğuma* inandırmışken kendimi, böyle şeyler oluyordu. Onun kirli sırrı olduğum gerçeği iki yanağıma da tokat gibi çarpıyordu.

Bana yalan söylemişti. En yakın arkadaşına benden bahsettiğini söylemişti. Neden kırılıyordum? Her defasında. Gerçekten de çok aptaldım.

Bir gün, direksiyon dersine çıkacaktık, arabamda onun yanında oturuyordum, arkadaşlarından biri bizi görmüştü. Bize el sallamış, sonra yanımıza gelmiş, arabanın yolcu tarafına dolaşmıştı onunla konuşmak için.

“Selam!” demişti neşeyle. “Seni Kensington’da görmek ne güzel! Brighton’dan hiç çıkmazdın sen.”

“Ah, sorma, arada bir büyük şehre inmem gerekiyor” dedi Mirabelle. Gülümsüyor, göz teması kuruyor, bekliyordum. Bekledim.

Arkadaşı da bekliyordu. Bekledi, bekledi, onun bana dönüp, “Bu da kızım, Fleur” demesini bekledi.

Sonunda, “Bu kim?” diye sordu, çünkü ya çekip gideceği ya da soracağı o huzursuz edici noktaya varmıştı olay.

“Ha, şey, bu Roza” dedi Mirabelle. “Kuzenimin kızı. Ona direksiyon dersi veriyorum, şey, kuzenime yardım olsun diye.” Yalan söylemek onun için ne kadar kolaydı. Bir anda ağzından çıkıvermişti. Roza benim göbek adımdı, kuzeninin benim yaşımda bir kızı vardı –ama ailemin o tarafıyla hiç tanışmamıştım– ve gerçekten de yardım olsun diye bana ders veriyordu. Gerçek, çentikli bir damar gibi söylediği yalanın içinden geçmişti, çentikliydi, çünkü karmaşıktı, doğru sırada değildi, tam olarak doğru sayılmazdı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Roza” dedi arkadaşı.

Gülümsedim. Sadece gülümsedim. Bir şey diyemezdim, değil mi? Bu yalana merhaba diyerek ortak olamazdım. Ben yanımda oturan bu kadın gibi yalancı değildim.

Arkadaşı da gülümsedi, “İyi, haftaya görüşürüz o zaman” dedi ve yürüdü gitti. Giderken birkaç kez dönüp arkasına baktı, ama Mirabelle o gözden kaybolana kadar hiç konuşmadı.

Ön camdan dışarı bakıyordu. Ben de öyle, çünkü ona bakamıyordum.

“Kusura bakma” dedi. “Çok telaşlandım. Seni başkalarıyla paylaşmaya hazır değilim daha. Seni daha yeni bulmuş gibiyim, kendime saklamak istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?” Elini omzuma koydu.

“Tabii” dedim. Hem de nasıl anlamıştım. Onun kirli sırrı olduğumu çok iyi anlamıştım.

Bayan Challey kahvemi kanepenin yanındaki sehpayaya koydu. Yetişkin biriymişim gibi kahve içeceğimi düşünmüştü. Babam ve o, yani Mirabelle bana asla kahve yapmazlar ya da ısmarlamazlardı. Çay içebilirdim, ama kahve – hayır,

o büyüklerin içeceğiydi ve Fleur daha çocuktuk. Hep çocuk kalacaktı. SONSUZA KADAR!

Bu kadınsa bana çay, kahve, su ya da meyve suyu, ne içeceğimi sormuştu. Kahve istedim, sadece litrelerce tükettiğim için değil, beni ayıplayacak mı, gerçekten kahve mi içmek istiyorum diye soracak mı, görmek için de. “Kusura bakma” dedi. “Mutfaktaki şu aptal aleti çalıştıramıyorum. Neskafe yapacağım.”

Titriyordu. Titremesini iyi saklıyordu, ama kahve fincanını tutarken ve koltuğa otururken elinin titrediğini görebiliyordum. Alkolik miydi yoksa? Pek de öyle görünmüyordu, ama artık kimin ne yaptığı bir bakışta belli olmuyordu. Dışarıdan bakınca gayet iyi görünebilirsiniz, ama aslında gizli bir alkolik ya da ağır bir kokain bağımlısı olabilirsiniz. Ya da taşıyamayacağınız kadar çok sırrınız olabilir.

Bayan Challey’nin gözleri alkolikler gibi kıpkırmızıydı, ama ağlamaktan ya da uykusuzluktan da olabilirdi bu. Aslında üstü başı düzgündü. Yaşlı bir kadın değilmiş gibi daracık bir kot giymişti. O kadar da yaşlı değildi aslında, Mirabelle’den birkaç yaş daha gençti. Önü fiyonklu kolsuz tişörtü kollarını sergiliyordu. Kalın değildi kolları, ama benim ya da Mirabelle’inkiler gibi incecik de değildi. Bence normal biriydi. Vücudu, uzun burgu örgüleri, kıyafetiyle normal bir kadın. Anne havası da vardı biraz. Mirabelle ve üvey annem gibi değil elbette. Bayan Challey’nin ayak tırnaklarındaki ojeler feci şekilde dökülmüştü; arkadaşlarımdan annelerine benziyordu. O işlere ayıracak zamanı olmuyordu, çünkü annelik bütün zamanını alıyordu.

Bu odanın duvarlarına özellikle bakmıyordum. Çocukların fotoğrafları vardı, her yerde. Babam şöinenin rafına ve oturma odasına benim birkaç fotoğrafımı koymuştu, ama buradaki çok daha fazlaydı. Bu fotoğraflar profesyonel olarak büyütülmüştü. Kızları gülüyorlar, küçük olan çimlere otur-

muş papatyalara bakıyor, büyük olan çimlere uzanmış kahkahalar atıyordu. Büyük olan tütüsünü giymiş bale yapıyor, küçük olan kırmızılı mavili plastik kaydırağın tepesinden sırtarak bakıyordu. Sanki çocukların yaptığı hiçbir şey kameranın gözünden kaçmamıştı ve duvara asılmaya degecek şeyler değillerdi.

“Senin için çok zor olmalı” dedi Bayan Challey. “İnsanın annesini kaybetmesi nasıl bir şeydir, tahmin bile edemem. Benim annemle babam hâlâ hayattalar ve kutuya kapatılmış kurbağalar gibi delidirler. Afrikalı ailelerde gelenek olduğu üzere, her yaptığımı, her dediğimi eleştirirler, ama hâlâ hayattalar.” İçtenlikle ve hüznle gülümsedi. Yüreğim bir tuhaf olmuştu. Sanki ölümün ne manaya geldiğini ilk kez anlıyordum. “Çok üzgünüm.”

Kalbim sızlıyordu.

“Önemi yok. Onu pek tanımazdım zaten” dedim. “İyi tanımazdım. Ben altı yaşındayken bizi terk etti.”

“Altı mı?” Bayan Challey ağlayacak gibi olmuştu. “Çok küçükmüşsün.”

“Öyle, sanırım. Bu konuda pek düşünmüyorum, çünkü başka türlü nasıl olur, bilmiyorum. Onu hatırlar gibiyim. Onunla ilgili ufak tefek şeyler. Bana her gece anlattığı masal gibi mesela. Galiba o masalı daha konuşmadan, ezbere biliyordum. O gittikten sonra haftalarca uyuyamamıştım, çünkü masalı dinleyemiyordum, babam da bilmiyordu.” Aslında biliyordu babam, sadece ona kızdığı için anlatmıyordu.

“Gül Yaprak Kumsal’ının masalı mı?” dedi Bayan Challey.

“Evet. Biliyor musunuz? Size de anlattı mı?”

“Sayılır. Kızlarıma birkaç defa anlatmıştı, ben de kulak misafiri olmuşum. Ona bu masalı sormuştum, o da ballandıra ballandıra anlatmıştı.”

Mirabelle evini bu masal yüzünden terk etmişti.

“Sizi tanır gibiyim. Ne zaman görüşsek sizden bahsederdi.

Hiç dile getirmede, ama onun en iyi arkadaşıydınız. Eminim.”

Bayan Challey ağlamak üzereydi. Pot kırmıştı ve o çok fena olmuştu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı.

Sonra gözlerini açıp, “Teşekkür ederim” dedi. “Böyle bir zamanda beni rahatlatmaya çalışıyorsun, çok tatlısın.”

Öyle mi yapıyordum? Ben dürüstçe konuşuyorum sanmıştım oysa. “Size benden bahsettiğini sanmıştım. Demek ki sandığım kadar değerim yokmuş gözünde.”

“Bu doğru değil” dedi. Fincanını bırakıp kanepeye, yanına oturdu. “Mirabelle çok karmaşık biriydi. Bana hamile kaldığı için evlendiğini, sonra devam etmediğini söylemişti, ben de düşük yaptı diye düşünmüştüm. Israr etseydim, ne demek istediğini sorsaydım bana söylerdi. Eminim söylerdi. Benim varsayımlarım yüzünden anlatmadı. İnsan iki çocuklu bir kadına, çocuğunu terk ettiğini neden söylesin ki?” Bayan Challey omzumu ovaladı, hoşuma gitmişti. Bana önem verildiğini hissetmiştim. “Son zamanlarında bana eve dönmek istediğini, ama babanın kabul etmediğini söylemişti. Aslında böylesi daha iyiydi ona göre. Çünkü geri dönmeyi kendi için istemiş ve bencillik etmiş. Daha iyi biri olmaya çalıştığını ve yaptığı yanlışları düzeltceğini de söylemişti. Zaman içinde pek çok şey anlattı, şimdi parçaları birleştirdince ne demek istediğini açıkça anlıyorum. Giderken seni de almadığı için pişman olduğunu söylüyordu bana aslında, bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaktı. Sen onun için dünyalara bedeldin ve o doğru olanı yapmak istiyordu.”

Sırtımı sıvazladı, herhalde kendi kızlarına da böyle yapıyor, hep yanlarında olacağını onlara böyle anlatıyordu. Dokunduğu her yerden bir sıcaklık yayılıyor, bedenime dağılıyor, kalbimin sızısını dindiriyordu. Tam olarak değil, birazcık. Fark ettirecek kadar. Sırtımı sıvazladığının farkında bile değildi muhtemelen.

“Haklısınız, Bayan C” dedim. “Pardon, Bayan Challey.”
 “Bana Tami, de. Herkes öyle der.”

Yine bana yetişkinmişim gibi davranıyordu. “Tami” dedim ona. Yeni bir küfür öğrendiğinizde söyleyip durarak test eder gibi. Çok tuhaf geliyordu! Benden büyük birine gayet normal bir şekilde ilk adıyla hitap etmek! “Haklısın, Tami.”

“Sen de öyle, Fleur. Sana Fleur diyebilir miyim?”

“Diyebilirsin” dedim. Yine aynı şeyi yapmak üzereydim, kendime engel olamıyordum.

Annem yaşlarında bir kadınla tanıştığım da o kadının kızı olmanın nasıl olacağını hayal ederdim hep. Sert mi, eğlenceli mi olurdu; tabağımdakilerin hepsini bitirtir miydi, yoksa ne zaman ne yemek istersem izin mi verirdi? Beni karşısına alıp kuşları, arıları konuşturur muydu, yoksa elime bir kitap tutuşturup merak ettiğim bir şey olursa sormamı mı söylerdi? Doğum kontrol hapı kullanıyor muyum, ciddi bir erkek arkadaşım var mı diye merak eder miydi? Odamı karıştırır, gündüğümü okur, onaylamadığı bir şey bulursa aklını kaçırarak hale gelir miydi? En iyi arkadaşım olmaya mı, annem olmaya mı öncelik verirdi? Ve en önemlisi, ona Gül Yaprığı Kumşalı hikâyesini anlatan sevgilisinin peşinden gitmek için beni terk eder miydi?

Bayan Challey’yi, yani Tami’yi düşününce onun hem sert hem eğlenceli bir anne olacağını tahmin ediyordum. Bana tabağımdakileri bitirtmeye çalışırdı mutlaka, ama boğazımdan geçmediği zamanları da anlardı. Yaramazlık yaptığımda bana bağıırırdı mutlaka, ama sonra üzülürdü. Bana seksi anlatır, doğal bir şey olduğunu söyler, ama aynı zamanda yavan bir şeymiş gibi göstermeye de çalışırdı ki, denemek için acele etmeyeyim. Yeterince büyüdüğümde bana doğum kontrol hapları ve bir erkekle birlikte olmak hakkında bir şeyler anlatabilirdi. Odamı karıştırmayı ister, ama sadece ketum hallerimden endişe duyduğu zaman yapardı bunu. Odamda

sigara ya da prezervatif bulsa çılgına döner, ama sonra beni karşısına alıp konuşur; kendi hayatım olduğunu, bu tür şeylerin cazip geldiğini, ama acele etmemem gerektiğini, ne yaptığımın farkına varmamı, her şeyden önce kendime saygı duymam ve fiziksel ve duygusal olarak kendime yetebilmem gerektiğini söylerdi. Bana derdi ki: “Sen benim en iyi arkadaşısın, ama hâlâ senin annenim.” Anne olmak onun üstlendiği bütün rollerin önüne çıkardı, yani sert kararlar almak durumunda kalır, gerektiğinde ceza uygular, ama onu üzsem bile, karşılık beklemeden beni severdi.

Ve beni asla terk etmezdi. Ne olursa olsun, kim olursa olsun, mecbur kalmadığı sürece beni bırakmazdı.

Bu oyunu ÇOK FAZLA oynamıştım. Tami şu ana kadar kilerin içinde en iyisiydi. Onun annem olmasını istiyordum. Hayatımdaki bu rol yine boşalmıştı.

Yüreğim sızlıyordu.

“Cenaze organizasyonunda bana yardımcı olmazsın herhalde, değil mi?” dedim. Ona polisin neler dediği hakkında sormak istediğim bir sürü soru vardı. Onu, yani *Mirabelle*’i kimin öldürdüğü hakkında bir fikri var mı diye sormak istiyordum. Birkaç hafta önce bana başının dertte olduğunu söylediğinde ne demek istemiş olabileceğini de sormak istiyordum. Acaba bunu mu kastetmişti? Başındaki belanın bu şekilde sonuçlanabileceğini mi ima etmişti? Ama cesaret edemedim. Buraya gelip dedektifçilik oynayamazdım. Ben kapısına gidene kadar, Tami benim varlığımdan bile haberdar değildi. Sırası gelince her şeyi soracaktım. Geri dönmemi gerektirecek acil bir durum yoktu. Üniversiteye konsantre olamayacaktım. Zamanım vardı, zamanım vardı. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Birkaç cenaze evi gördüm yolda, ama çat kapı girsem mi, yoksa önce telefon mu etsem, bilemedim. Sonra o şeyi nasıl seçiyorsunuz? Anla işte, içine gireceği şeyi. Sonra çiçekler. Hangi kiliseyi seçmem gerek? Kilise töreni is-

tiyor muydu, sen biliyor musun? Bir sürü şey var ve hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Dönüp ona baktım. “Bana yardım eder misin?”

Yine ağlayacak gibi olmuştu. Doğrusu bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Ağlamak konusunda hiç iyi değilimdir, ben ya da başkası. Belki Noah’yı aramam, onu buraya çağırmam gerekiyordu. Geçen sefer oldukça iyi idare etmişti. Ben o kadar iyi değildim.

“Sorun şu ki, Fleur” dedi Tami ve içim bir anda altüst oldu. “Seni daha fazla üzmem, çok zor günler bekliyor seni, ama sana yalan da söyleyemem: Mirabelle’le, annenle benim, ölümünden hemen önce aramız çok açılmıştı. Ve...”

“Ne oldu?”

“Karışık işler” dedi. Sonra kendi dediğine kendi de şaşırdı. “Aslında biliyor musun, o kadar da karışık değil. Kocamın annenle ilişkisi olduğunu öğrendim.”

“Gerçekten mi? *Gerçekten mi?* Gerçekten mi?”

“Evet. Aslında bundan biraz daha karışık, çünkü başka bir meseleyle ilgili polis de konuya dahil oldu, ama bunu şu anda bilmen gerekmiyor, sonuçta evet, temel sebep bu. Sana söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, keşke mecbur kalmasaydım, ama biz konuşmuyorduk bile; bu durum zihnimde ve ruhumda büyük bir yük gibi. Ama aramız iyiymiş gibi rol yapamam. Yardım etmek şöyle dursun, cenazeye bile gitmeyecektim ben...”

Tami bir an sustu, gözlerini sımsıkı yumdu, elleri şiddetle kasıldı, bütün bedeni gerildi. “Sana yardım edeceğim elbette. Olanlar senin suçun değil. Bu şehirde bile yaşamayan genç bir kadını böyle bir işin içinde kendi başına kim bırakabilir ki? Birkaç telefon edeceğim. Görüşmeler ayarlarım. Sonra beraber gideriz ve elimden geldiğince sana yardımcı olurum. Kararları sen verirsin, ben sadece moral desteğin olurum senin.”

Kararları ben mi verecektim? Kimse bugüne kadar önemli

bir karar vermeme izin vermemiştir. Bana yasaktı. Çok gençtim. O, yani Mirabelle bile kendi kararlarımı vermeme izin vermemiştir. Bana özgürlüğümü veren baba karşıtı rolünü oynardı, ama sorunumu dinleyip benim adıma çözer, benim ne istediğimi hiç sormazdı. Ona babamın araba kullanmayı öğrenmememe izin vermediğini söylediğimde ne yapmıştı? Bana bir araba almaya ve direksiyon dersi vermeye karar vermişti. Şöyle demek aklına gelmemiştir mesela: “Direksiyon kursunun parası burada. Bana hangi arabayı tercih ettiğini söyle, almaya çalışırım.” Mini marka arabamı seviyordum, çok havalı bir arabaydı, rengi de çok güzeldi, ama ya ben cip isteseydim ya da Micra araba bana daha uygun olsaydı? Kendi adıma karar verme fırsatını asla bulamamıştım.

Bu fırsatı bulduğumda ise ilk konu işte buydu. Onunla ilgili yapılacak şeyler. Sizce de ironik değil mi?

“Emin misiniz, Bayan Challey, yani Tami? Seni daha fazla üzmemek istemem.”

“Yo, yo. Sorun değil. Kendi başına yapamazsın. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Parasını da ben öderim, o konuda endişe etmene de gerek yok.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Zaten üzgünsün, daha fazla canını sıkmanı istemem.” Sırtımı biraz daha sıvazladı, yüreğimin sızısı biraz daha hafifledi. Sadece biraz. “Bir kahve daha alır mısın?”

Başımı iki yana salladım. Hayır, almayacaktım. Artık ikram edildiği, sanki izin verildiği için canım içmek istemiyordu. Ya her konuda böyle olursa? Ya artık evden uzakta olduğum için istediğim her şeyi yapabilecekken, artık yapmak istemezsem? Sigara içmek gibi mesela, ya da seks?

Çantamı karıştırmaya başladım. “Sigara içebilir miyim?” diye sordum Tami’ye.

“Hayır, kusura bakma. Dışarıda içebilirsin, ama evde olmaz.”

Of, Tanrım. Artık sigara da istemiyordu canım. Ya artık tat vermemeye başlarsa?

“Ama içmemelisin” dedi Tami. “Çok kötü bir alışkanlık. Bırakmayı düşünmelisin bence.”

Duman ciğerlerimi doldururken tatlı tatlı gerginliğimi alışını, sigaranın tadını hissedebiliyordum. Bu sigaranın keyfini güzelce çıkaracaktım.

Çantamı bırakıp Tami'ye baktım.

“Anlamadığım bir şey var” dedim. “Kocanın Mirabelle’le ilişkisi olduğunu söyledin.”

“Evet.”

“Ama bu çok saçma.”

“Neden?”

Bayan C, yani Tami yine titremeye başladı. Endişeliydi. Doğru zaman olmadığını düşündüm. Onun yardımını istiyorsam, bunu ona söylemek için en kötü zaman şu andı. “Ben, şey, arkadaşına böyle bir şey yapabileceğini sanmazdım.”

“Ben de” dedi, gözleri doldu.

Daha sonra söyleyecektim. Ona söylemem gereken şeyi sonraya saklamıştım. Böyle yaparak, sanırım annem gibi olmuşum biraz.

10

Tami

Fleur bizim evde, banyo aynasının karşısında durmuş, insanlarla tokalaşma provası yapıyordu. “Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum” diye fısıldıyordu. Yanında getirdiği dar, bileklerine kadar inen streç penye elbisesini giymişti. Delişmen, kabarık lülelerini ensesinde toplamıştı. Giydiği topuklu ayakkabılarla herkesten daha uzun olmuştu ve ona düz ayakkabılarımdan birini ödünç vermeyi teklif etmeyi düşünüyordum.

Anansy ile Cora’nın birleşimini andırıyordu. Anansy gibi coşkulu, Cora gibi azimliydı. Gözlerine baktığımda, bazen annesinin terk ettiği altı yaşındaki çocuğu görüyordum: Tanımadığı birinin yasını tutmayı kabullenmeye çalışan küçük bir kız.

Aslında Mirabelle’i gerçekten tanıyan var mıydı içimizde? Dürüstçe. Bunu benden nasıl saklayabilmişti? Ona bütün hayatımı açmış, Scott’a bile anlatmadığım şeyleri anlatmıştım, ama o bana yüzeydeki kişiliğinden başka bir şey göstermemişti. Bir kızı vardı demek.

Banyomdaki, elimde olmaksızın üçüncü çocuğum gibi davrandığım kıza seslendim. “Fleur, o ayakkabıları giyemezsin. Aslında giyersin tabii, ama herkes senden çok korkar.”

Bugün cenaze günüydü.

Organizasyonu yapmak uzun sürmemişti, bu işlerin bu

kadar çabuk halledildiğini bilmiyordum. Fleur'ün kontrolü ele aldığımı düşünmesini istemiyordum, ama karar verme konusunda çok çekingen davranıyordu. Onunla Mirabelle hakkında, hayatı hakkında konuşmak istemiştım, ama kitaplardan bahsetmekten öteye geçememiştik. Tam bir kitap kurduydı ve gündelik hayattan uzaklaşabildiği için okumayı çok seviyordu. Bunu bana güçbela açık etmişti, ama evindeki hayatından kaçmak istediği belliydi. Çocukken ben de çok okurdum. Dışarıdaki dünyayı kitaplardan öğrenmiş ve o dünyanın bir parçası olmaya karar vermiştim. Çalışmaya başlayıp evden ayrılmam ve kendimi bulmam da işte böyle olmuştu. Hayat yolumun, başından beri bana göre olmadığını bildiğim yolun, kırmayı en son isteyebileceğim iki insan tarafından, olabilecek en güzel şekilde, benim adıma çizilmesine seyirci kalmaktan daha iyiydi her şey. Hukuk okumak zorunda kalacaksam üniversiteye gitmek istemiyordum. İngiliz dili belki olabilirdi, ama hukuk, hayır.

“Bence... güzel oldu” dedi. Tırmanmış olduğu dağın tepesinden aşağı baktı, ayaklarını ileri geri döndürerek bana beğendirmeye çalıştı. Fleur bunu çok sık yapıyordu: Cümlesinin yarısında susuyor, ne diyeceğini düşünüyordu. Bu bazen evdeki hayatını kolaylaştırıyor olabilirdi, ama diğer zamanlarda bunu yapmasının sebebi, bu yaşlı kadının kulağına hoş gelecek ve yaşlı beyninin anlayabileceği sözcükleri bulma çabasıydı. O yaşlı kadın da ben oluyordum elbette. Gençlik kültürüyle benim aramda aracılık ediyordu. Ve beni yaşlı hissettiriyordu.

“Ayakkabıların şahane, ama çok yüksek topuklu. İstersen Jimmy Choo marka bir ayakkabım var, düz topuklu.”

“Nasıl yani, orijinal mi?”

“Evet.”

“Ne? Gerçek Jimmy Choo, öyle mi? Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum. Hediye gelmişti. Pek giymedim as-

lında, o kadar pahalı ayakkabıları giyecek yerim yok.”

“Ona ayakkabı denmez, *ayyakkabbuu* denir.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Öyle diyorum. Cidden, ödünç alabilir miyim?”

Yine Anansy’ye benzemişti. Açık kahverengi gözleri –Mirabelle’in taktığı lensler gibi– yuvalarında dans ediyordu sanki. Yerinde duramıyor, heyecandan el çırpma istiyordu. Bugün onun günüydü; zavallı çocuk, amacım ne kadar iyi niyetli de olsa, ona daha ağırbaşlı davranmasını söyleyerek bunu elinden alamazdım.

“Aslında hayır” dedim. “Alamazsın.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü bence kendi ayakkabılarını giymelisin. Herkesten farklı durmalısın, çünkü sen herhangi biri değilsin. Sen onun kızısın. Fark edilmene gerek.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Evet, kesinlikle.”

Ona elimi uzattım. “Hadi, gidelim artık.”

İş arkadaşlarında şüphe uyandıracığı için cenazeye katılmaktan kurtulamayan Scott, Beatrix’le birlikte kızları almış, kiliseye gitmeden önce bir şeyler yemeye çıkmışlardı.

Fleur elini bana verdi, yine Cora’ya benzemişti; utangaç, çekingen, ama çok korktuğu bir şeyi yapabilmek için güvenini kazanmaya çabalıyordu. Kendi çocuklarıma yaptığım gibi elini sıktım. Şimdi de bana Cora’nın kreşteki, Anansy’nin okuldaki ilk günlerini hatırlatıyordu. Kızların ellerini tutunca hiç bırakmak istemezdim. Tek istediğim şey, sonsuza kadar ellerini bırakmamaktı, çünkü yanlarında olursam onlara kötü bir şey olmazdı.

Fleur

Hâlâ sigara tiryakisiyim.

Bayan C ile biraz zaman geçirirsem değişirim sanmıştım. O kadar “becerikli” ve sakın biri ki, kendime onu tanımadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum hep. Ve o benim annem DEĞİL. Kızları Cora ve Anansy çok şanslı. Anneleri çok soğukkanlı.

Yani demek istediğim, kocasıyla aralarında çok feci şeyler geçiyordu, yalan değil. Kocasının etrafta olmasına katlanamıyordu, onu suçlayamam. Bu iş ne kadar zamandır devam ediyordu, bilmiyorum, ama burada bulunduğum sürede, çocuklar yatmadan önce eve geldiği olmamıştı. Bir haftadan fazla bir süredir eve geç geliyordu, elbette ben çoktan çıkmış oluyordum. Bazı günler gidip geri geliyor, sonra yeniden gidiyordum. Bayan C –aslında Tami demem gerek, ama Bayan C demek hoşuma gidiyordu. (“Bana kendimi *Happy Days* filminde gibi hissettiriyorsun” demiştim. “Sen de Fonz oluyorsun o zaman. Aslında ben *Cosby Show*’daki Claire Huxtable olmayı tercih ederim. Televizyondaki en havalı anneydi değil mi?” Ne demek istediğini anlamadığım için anlamsızca ona baktığımda, gözlerini devirip iç geçirerek, “Sizin kuşak nasıl oluyor da, boş boş bakarak bile bana kendimi yaşlı hissettirebiliyor, anlayamıyorum” demişti.) Neyse, Bayan C çoğu zaman akşam yemeğine kalmamı istiyordu.

Ashında dışarıda yemeyi seviyordum. Pahalı restoranlarda değil, Challey'lerin evlerinin yakınındaki büfeden balık-patates alıp denize nazır sosyetik evlerle dolu büyük, geniş caddelerden birine iniyordum. Bazen de yavaş yavaş, gezine gezine kaldığım otele yürüyor, bir yandan da bol tuzlu, bol sirke-
li balık-patatesimi yiyordum. Brighton'ı sevmiştim. Kendimi buraya ait hissediyordum.

Geldiğim yere nazaran biraz daha serin olsa da, cennet-
te gibiydim. Deniz burnunuzun dibindeyse ve eski binalar, farklı insanlarla dolu bir yerdeyseniz toprağınızı terk etme-
niz gerekmez. Onun, yani Mirabelle'in neden buraya yerleşti-
ğini anlayabiliyordum. Burası muhteşem bir yerdi.

Otele döndüğümde genellikle Noah'nın arama vakti gelmiş
oluyordu. Bu hafta her gün saatlerce konuşmuştuk. Çok tatlı-
ydı, her konudan konuşuyorduk. Bugün o da gelecekti. Yani, ge-
leceğini söylemişti, ama geleceğinden emin değildim. Laf olsun
diye de söylemiş olabilirdi, çünkü Bayan C ile birlikte yaptığım
organizasyondan bahsettiğimde başka ne söyleyebilirdi ki? Be-
ni dinlemeyebilir, "Sana iyi eğlenceler!" diyebilirdi. Gelebilirdi
de. Belki de gelmeyecekti. Ashında dediğini yapan, sözünü tu-
tan birine benziyordu. Neyse, göreceğiz bakalım, değil mi?

Cenaze masraflarını Bayan C'nin ödediğini söylediğim-
de çok etkilendi. Her şeyi Bayan C planlamıştı. Kontrolü ele
almaya falan çalışmamış, görüşmeleri benim yapmama izin
vermiş, kafamın basmadığını anladığında bana tavsiyelerde
bulunmuştu ki, doğrusu da buydu.

Bayan C iyi biriydi.

Onun yapması mümkün değildi. Mirabelle'i öldürmüş ol-
ması imkânsızdı.

Geçen gün

Dört gün önce, dünyanın en yakışıklı ikinci erkeği –bi-
rincisi Noah'ydı– "Fleur Stuminer sizsiniz, değil mi?" diye

sordu. Bu adam uzun boylu, iri yapılydı, siyah saçlarını ensesinde hiç saç kalmamacasına bir numaraya vurdurmuştu (az önce çıktığım eve bakmak için arkasını döndüğünde görmüştüm).

Hemen cevap vermedim. Yakışıklıydı, ama eğer adımı biliyor ve Bayan C'nin evinin önünde beni bekliyorsa, psikopatın teki de olabilirdi. "Siz kimsiniz?" dedim.

Cebinden küçük, siyah bir deri cüzdan çıkarıp açtı, bana gösterdi. Beyaz bir kartın üstünde vesikalık bir fotoğrafı —daha az yakışıklı çıkmıştı— diğer yanda da polis rozeti vardı. "Adım Dedektif Wade. Mirabelle Kemini'nin ölümünü araştırıyorum."

Polisleri sevmem. Kişisel bir şey değil, öyle iyi tanıdığım biri falan da yok, ama insan polislerin yanında dikkatli olur ya hani, öyle bir şey benimkisi. Hep insanın peşine düşüp sahte kanıtlarla suçlayacaklarmış gibi gelir bana. Evet, belki de yapmazlar, ama asla bilemezsiniz, değil mi?

"Mirabelle Kemini annem olur."

"Biliyorum. Annenize olanlardan ötürü çok üzgünüm. Katilini bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Kaza olmuş olamaz mı? Birinin ona böyle bir şey yaptığını düşünmek çok korkunç." Banyoda ölmüştü. Babam söylemişti. Boğulmuş galiba. Olayın ayrıntılarını babam da bilmiyordu. Yerel gazetelerde çıkan haberleri saklamıştım, ama okuma cesaretini bulamamıştım henüz. Daha fazla bilgi almak için polislerle konuşabilirdim, ama kararsızdım, çünkü

- a) Polisleri sevmiyordum,
- b) Yeterince büyük değilim diye bana bir şey anlatmamacaklarından korkuyordum,
- c) Bilgi almak istediğimi babama söylerler diye endişe ediyordum, çünkü onun ne tepki vereceğini bilmiyordum,
- d) Bana bilgi verdiklerinde, yeterince büyük olmadığım için dehşete kapılmaktan korkuyordum.

Bu yüzden hiç kurcalamamaya karar vermiştim. Zaman

içinde her şeyi öğrenebilirdim. Zaman geçtikçe daima bir şeyler bulur insan.

“Toplanan kanıtlara ve olay yerinin durumuna bakılırsa üzgünüm, hayır” dedi polis. “Kaza olmuş olamaz. Gerçekten çok üzgünüm.”

Yine o acıyı, içimi acıtan o gümbürtüyü hissettim. Özellikle üzgün olmadığım zamanlarda aptalca sesler çıkaran, kalbimi acıtan, ağrıtan bu gümbürtünün kalbimden geldiğine emindim. Bir mantığı da yoktu üstelik. “Annemi” kaybetmiştim, üzgün olmam gerektiğini biliyordum, ama üzgün değildim. Galiba çoğu zaman, davranmam gerektiği gibi davranıyordum: Sakin, sarsılmış, altüst olmuş, kederli. Tam olarak hissettiğim tek şey sarsılmış olduğumdu, iyi mi? Ciniyete kurban gitmiş bir tanıdığım yoktu. Ölmüş olan bir tanıdığım bile; aynı okula gittiğim birkaç kişinin bir araba kazasında öldüklerini duymuştum, ama sadece isimlerini biliyordum, yüzlerini bile hatırlamıyordum. Bu insanı ise en son iki hafta önce görmüştüm. Benimle bir bağı vardı. Biri kasten ona zarar vermiş, onu öldürmüştü. Bu yüzden çok sarsılmıştım. Sadece televizyonda, haberlerde, kitaplarda görüp okuduğum bir şey, tanıdığım birinin başına gelmişti.

“Challey’leri ne kadar tanıyorsunuz?” dedi polis.

Yolun az yukarısına park etmiş olan arabaya gözüm ilişti, polis galiba o arabadan inmişti ve önde oturan bir kadın vardı. Tam olarak seçemiyordum, biraz uzaktaydı, ama kahverengi saçları ağarmaya başlamış bir kadındı. Bahse girerim, benden en çok kimin bilgi alabileceğini aralarında konuşmuşlar ve adamın konuşmasına karar vermişlerdi. Hakları vardı, elbette. Adam yakışıklıydı. Ama Yasmin’in dediği gibi, aynasızın tekiydi. Sorduğu sorunun tuzak olduğu da çok belliydi. Bana söylemesi gereken bir şey vardı, ama ona bilgi vermemi de istiyordu. Sadece üç gündür burada olduğum için, ona nasıl bir bilgi vereceğimi düşünüyordu bilemem, ama ona hiçbir

şey söylemeyecektim. HİÇBİR ŞEY. “Yeter” dedim.

Kaşları çatılmadan suratı asıldı sanki. Gülerken, peynir doğranabilecek kadar keskin elmacıkkemikleri ortaya çıktı, başını iki yana sallayarak yere baktı. Kendini çok beğeniyordu! O gülüşle her şeyden sıyrılabilceğini sanıyordu. Kabul etmek lazım, sıyrılabilirdi de. Normal şartlar altındayken. Ama şu anki şartlar normal değildi. Hem de hiç.

“Peki, o zaman şöyle sorayım, ölmeden önce annenizin Challey’lerle nasıl bir ilişkisi olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet” dedim. İma ettiği bir şeyler vardı ve bilmediğimi anlamasını sağlayacak kadar kafasız değildim. Ne olduğunu ancak böyle öğrenebilirdim.

“Annenize cinsel tacizde bulunmaktan tutuklanan ve cinayetiyle ilgili sorgulanan bir adamın etrafında olmaktan hiç rahatsız olmuyorsunuz demek?”

Ne demişti Bayan C? *“Başka bir meseleyle ilgili polis de konuya dahil oldu, ama bunu şu anda bilmen gerekmiyor.”* Bana karşı gösterdiği nezaket, yetişkin biriymişim gibi davranması ve cenazeyi organize ederken yardım etmesi yüzünden öyle bir şaşkına dönmüştüm ki, o konuyu sormayı hiç düşünememiştim. Midemde buz gibi, tuhaf bir bulantı hissettim. Bayan C ile kocasının ayrı odalarda uyumalarına, kocası eve geldiğinde Bayan C’nin gerilmesine, o evde işlerin bombok olmasına şaşmamak gerekirdi.

“Onun etrafında falan değilim” diye durumu kurtarmaya çalıştım.

Polis başını salladı. “Bayan Challey’yle mi zaman geçiriyorsunuz?”

“Evet ve çocuklarla. Bayan Challey cenaze organizasyonunda bana yardım ediyor” dedim.

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Neden yardım ettiğini hiç düşündünüz mü?”

“Yardım ediyor, çünkü ben cenaze nasıl organize edilir bilmiyorum.”

“Keşke yardımseverliğinden dolayı olsaydı, ama daha çok suçluluk duygusu yüzünden.”

“Evet, annem öldüğünde kūs olduklarını biliyorum, Bayan C bu konuda suçluluk hissetmiş olabilir, ama insanların arası açılabilir. İyi insanlar bundan dolayı suçluluk hissederler.”

“Hayır, sadece bundan ibaret değil mesele. Siz yine de dikkatli olun, tamam mı? Bayan Challey görüldüğü gibi biri değildir.”

“Ne demek bu?”

Polis bana doğru yaklaştı, abartılı şekilde sesini alçalttı. Onu gören de casus dizisinde oynuyor sanırdı. “Bunu size söylememem gerek, ama annenizin öldürüldüğü gece Bayan Challey’nin o evde olduğuna dair kanıtlarımız var.” Sustu, bir tepki vermemi bekledi. Ama beklediği olmadı. İnsanların bana söylediği şeylere ani tepki vermemek gibi bir huyum vardır. O da beklediği tepkiyi almak için konuşmaya devam etti. “Annenizin öldürülmesi hakkında söylediğinden fazla şey bildiğini sanıyoruz.”

Artık bu polisin sırlarını dinlemek istemiyordum, bir adım geriledim. Kulağımın dibinde saçmalayıp duruyordu. Bayan C herkesten saklayacak kadar ne biliyor olabilirdi?

“Sen yine de dikkatli ol, Fleur. Başına kötü bir şey gelmesini hiç istemem. Şüphelendiğin ya da seni korkutan bir şey olursa hemen beni ara, konuşuruz.”

Casusluk yapmamı, polise muhbirlik etmemi istiyordu. Oysa ben ne casustum, ne de ispiyoncu. Bayan C gibi iyi birini aynasızlara ispiyon ederek ona ihanet etmem imkânsızdı. Ama yine de bana verdiği kartviziti aldım. Bu konuşmadan Bayan C’ye bahsetmedim. O kartviziti neden aldım, Bayan C’ye bunları neden anlatmadım, bilmiyorum, ama o anda yapılacak en doğru şey buydu sanki.

Ama Bayan C'yle zaman geçirdikçe her şeyin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Onu sorguya almamışlardı ve insan Bayan C'yle iki saniye geçirdi mi, polisin söylediklerinin ne kadar aptalca olduğunu anlayabilirdi. Bayan C katil değildi. Mirabelle'i elbette o öldürmemişti. Neden öldürsün ki?

Çok kalabalık değil.

Belki elli kişi vardı. Sizce bu çok mu? Bütün yerler dolmadı sonuçta. Kapıda durup Bayan C'nin tasarlayıp bastır-
dığı tören programını dağıtmayı düşünmüştüm, ama gelenle-
rin yarısını tanıımıyordum. Aslında hiçbirini tanıımıyordum,
onlar da beni tanıımıyordu. Beni gerçek hayatından ayrı tut-
tuğu gerçeği, bir kez daha tokat gibi suratıma çarpmıştı. Ölü-
müyle birlikte onun dünyasına girmiştim. Bu dünya ne ka-
dar berbat olabilirdi acaba?

Dokuz yaşındayken, çöp kovasına atılmış bir doğum gü-
nü kartı bulmuştum. "Benim sevgili çiçek kızım. Seni çok öz-
lüyorum. Yakında görüşeceğiz. Seni seviyorum. Annen" yazı-
yordu. Defalarca okumuştum, çünkü beni sevdiğini, yakında
görüşeceğimizi söylüyordu. O zamanlar yüzünü hâlâ hatırlı-
yordum; oturmuş o kartı yazarken, dilinin ucuyla pulu ya-
layıp yapıştırırken gözümün önünde canlandırabiliyordum.
Posta kutusuna atmadan önce kartı bağına bastığını hayal
ederek ben de bağıma basmışım. Çöpten çıkarmış olmama,
üstüne ekmek kırıntıları ve gevrek parçaları yapışmış olma-
sına rağmen. Umurumda değildi. O kart aracılığıyla annemi
kucaklıyordum.

Bağıma bastıktan sonra tekrar okudum, sonra bir da-
ha, bir daha, ta ki ılık bir şuruba benzeyen sesi kulaklarımda
yankılanana kadar. Devamlı sürdüğü gülsuyunun kokusunu
duyabiliyor, bana sarılmış gibi vücudunun sıcaklığını hisse-
debiliyordum. Gerçekmiş gibi karşımda durduğu ana ulaştı-
ğımda ise bırakıyordum, gözümün önünden siliniveriyordu.

Sonra yeniden başlıyordum. Kartı bulduğum yere, çöp kovasına geri bırakmak zorundaydım, çünkü babam aldığı mı anlarsa üzülebilirdi. Annem gitmiş, o kalmıştı; annemi geri istediğimi düşünürse kalbi kırılabilirdi.

O kartları yazdığın günlerden benden kimselere bahsetmediğin günlere nasıl gelebildin? Nasıl? Hiçbir anlamı yoktu bunun. Anlamı olmayan pek çok şey vardı aslında. Hiçbiri ni çözemiyordum.

Başka kimlerin geldiğini görmek için, dönüp kilisenin kemerli ahşap kapısına doğru baktım; işte oradaydı. Kalbim –aslında bütün organlarım– yerinden fırlayacak gibi oldu. Gelmişti. Kömür karası, siyah gri arası bir takım ile siyah bir gömlek giymiş ve siyah kravat takmıştı. Kapının eşiğinde durdu, haçların durduğu yerleri işaret eden vitray camlara rağmen oldukça aydınlık olan tören salonuna bir göz attı, beni gördü. Duruma uygun biçimde ciddi bir ifade takınmış olan yüzü biraz yumuşadı, ama yine de ciddiyetini kaybetmek istemiyor gibiydi. Dudakları hafifçe kıvrıldı, benim için üzüldüğünü anlatmak istercesine kederle gülümsedi.

Böyle hissetmemem gerekiyordu. Acılı yüreğimde atlıkarcının atları gibi dönen kelebekleri hissetmemeliydim. Annemi kaybetmenin acısından başka bir şey hissetmemeliydim. Bu acıyı hissetmek istiyordum gerçekten. Ama başaramıyordum.

O, yanımdaki koltuğa ilişirken ben gevşemiştim.

“İyi misin?” diye sordu alçak sesle. Yanağını yanağıma dayadı, kulağımın altını öptü. Arkasına yaslanıp elimi tuttu. Özenle, nazikçe, ona ihtiyacım olduğu sürece yanımda kalacağını söylüyordu.

On yıl önce

“Fleur, pastanın mumlarını üflememiz lazım artık, herkes birazdan evine gidecek.”

"Biraz daha beklemek istiyorum, baba. Lütfen. Birazcık daha. Geleceğini söyledi, biraz daha beklesek olmaz mı?"

"Fleur, minik çiçeğim benim, gelmeyecek. Bunu söylediğim için çok üzgünüm, ama bir terslik olmuş, gelemeyecekmiş."

Babamın yanıldığından emindim. Elbette gelecekti. Geleceğini ve mumları üflerken beni seyredeceğini söylemişti. Artık ergenlik çağına giriyordum, çok büyümüştüm, bu yüzden onu doğum gününe davet edebilirdim. Babam istediğim şeyin bu olduğundan emin olup olmadığını sormuştu, geçen seneki mumlarımı üflerken ve tavuklu yemeklerde lades kemiğini her bulduğumda tam olarak bunu dilediğimi az kalsın ağzımdan kaçıracaktım. Annemin beni önemli bir şey yaparken, mesela mumları üflerken, bale gösterisinde ön sırada dans ederken ya da spor gününde bir madalya kazanırken görmesini çok istiyordum. Bunları görmesini istiyordum, çünkü hepsini onun için yapıyordum. Evine, bize dönmeyi isteyecek kadar gururlandırmak istiyordum onu.

"Peki, minik çiçeğim, saat dörde kadar bekleriz, ama sonra mumları üflemen gerek, herkes de evine gitsin."

Kollarımı dolayıp sarılmıştım babama. Gelecekti. Geleceğini söylemişti.

Kendisi, kocası, kızları ve arkadaşıyla bütün koltukları dolduracakları için, saygı gösterip arkamdaki sırada oturmayı tercih eden Bayan C'ye baktım. Noah gelince, yalnız oturmaktan endişelenmiş olduğumu fark ettim. Bayan C ağlıyordu. Hararetle dua edermiş gibi ellerini kavuşturmuştu, sonra ellerini dudaklarına götürdü ve kucığına koydu. Bu sırada gözünden yaşlar boşanıyordu, sanki ağladığının farkında bile değildi. İki kızı hemen yanında, kocası ile arasında oturuyordu. Öbür yanında ise en yakın arkadaşı oturuyordu. Diğer en yakın arkadaşı. Bayan C ile kocasına bakıyor, birbirlerinden ne kadar uzak olduklarını her an daha da net görüyor-

dum. Kocasına pek bakmıyor, kocası ona baktığında ise Bayan C'yi görmüyordu sanki. Yabancı birine bakıyormuş gibiydi. Bay Challey çok ürkütüyordu beni.

Kolunu sıranın arkasından uzatıp Bayan C'nin omzuna doladı, teselli etmek ister gibi omuz başını sıktı. Bayan C birkaç saniye tepki vermedi, sonra yana kayıp kocasını elini çekmeye zorladı. Diğer en iyi arkadaşı da fark etmişti bunu, göz göze geldik.

İkisi için her şey bitmiş, diye düşünüyorduk ikimiz de. Bu evlilik ömrünü doldurmuş.

Daha önce milyonlarca kez kullandığım aptalca bir deyimdi bu. Ama şimdi Bayan C'yi böyle düşününce içim parçalanıyordu. Ömrünü doldurmuş. Bitmiş. Yaşamıyor. Yok. Otobandan altmış mil ileride benim göremediğim bir hayatı yaşıyor gibi yapmak.

Kolum kanadım kırılmış gibi hissediyordum ki, Noah bana sarıldı. Beni yavaşça kendine çekti, nazıkçe, ama sımsıkı sarılmıştı, güvende hissediyordum. Tam anlamıyla yabancı birinin kollarında, tanımadığım bir anne için ağlayacak kadar güvendeydim.

On yıl önce

"Bana bunu yapmaya devam edemezsin, Donald, haksızlık ediyorsun."

Gelmemişti. Mumları onsuz üfleme zorunda kalmıştım ve o gelmemişti. Aramamıştı da. Ağlaya ağlaya uykuya dalarken babam sırtımı okşamıştı. Hiçbir hediye, onun gelmesi kadar önemli değildi, ama o gelmemişti. Parfüm kokuları içinde, pahalı elbisesi ve kocaman şapkasıyla film yıldızları gibi bir anda içeri gireceğini sanmıştım. "Biraz da şapka takayım dedim" demişti bana.

Onunla arkadaşlarıma hava atmak, onlara göz alıcı bir annem olduğunu göstermek istemiştım. Evet, benimle ya-

şamıyordu belki, ama hâlâ hayatımdaydı ve önemli olan da buydu.

“Altı yaşındaki bir çocuğu terk etmek haksızlıktır, *Mirabelle*” dedi babam.

“Seçim yapmamı sen istedin, ben de seçtim.”

“Daha iyi seçimler yapabilirdin.”

Sesleri benim odama kadar geliyordu. Onları duyduğumdan haberleri var mıydı acaba? Annem dönüp gelme cesaretini bulduğu her seferinde, benzer tartışmaları yıllarca dinlemiştim. Doğum gününden bir gün sonraydı ve gelmişti. Artık bir önemi kalmadığı zaman gelmişti.

“Bana günü ve saati yanlış söylediğini biliyor mu?” dedi annem.

“O sadece geleceğim dediğin halde gelmediğini düşünüyor, bir de onu terk ettiğini ve sürekli hayal kırıklığına uğrattığını.”

“Telefonda neşeyle konuşmandan, planların değiştiğini söylemenden anlamalıydım, yine bir dalavere çevirdiğini bilmem gerekirdi. Kalbini kırdığın kişinin sadece Fleur olduğunun farkında mısın?”

“Ben kızımı yanında kalacak kadar seviyorum.”

“O benim de kızım. Böyle devam edecek olursan işi resmîyete dökeceğim, böylece onu düzenli olarak görebilirim.”

“Hiç durma, Mirabelle. Tüm dünya, âşığın uğruna kızını terk ettiğini bilsin. Yaptığın bütün pislikleri, sapıklıkları ortaya dökmeye can atıyorum zaten. Her şey bittiğinde Fleur bir daha seninle konuşmak istemeyecek ve mahkeme de onu görmene izin vermeyecek.”

“Bunu gerçekten yaparsın, değil mi? Fleur’ün ne kadar üzüleceğini bile bile, sırf bana zarar vermek için yaparsın bunu.”

“Hayır, seni ondan uzak tutmak için yaparım, çünkü senin gibi ahlaksız biriyle yan yana gelmeyi hak etmiyor o.”

“Ben hatanın en büyüğünü, onu senin gibi bir yobazın eline bırakarak yaptım” dedi. “Seni iyi biri sanmıştım, seni ben-

den beklediğin gibi sevemesem de, kendimce sevmiştim. Kalabilirdim, ama...”

“Umurumda değilsin. Git artık.”

“Hiç değilse bırak da onu göreyim. Günleri karıştırdığını söylerim, senin suçun olduğunu söylemem” dedi. “Lütfen, onu tamamen unuttuğumu sansın istemiyorum.”

“Uyuyor.”

“Lütfen, Donald, lütfen.”

“Hayır. Uyuyor. Daha fazla üzülmesini istemiyorum.”

“Hiç değilse hediyesini al.”

“Kendin gönderirsin.”

“Yıllardır gönderdiğim diğer hediyeler ve mektuplar gibi bu da postada kaybolsun diye mi?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Posta idaresinden yana şansın yoksa ben ne yapayım? Belki orada çalışan biri senden nefret ediyordur.”

“Fleur hep çocuk kalmayacak. Gün gelecek onunla konuşacağım ve hakkımda her şeyi anlatacağım, neden gittiğimi, beni uzak tutmak için neler yaptığını. Ve sen beni durduramayacaksın.”

“Hayal kurmaya devam et sen, Mirabelle. Yalanlarınla onun kafasını dolduramadan geberip gidersin umarım.”

“Göreceğiz” dedi. “Yirmi bir yaşına geldiğinde, üniversiteyi bitirip senden kurtulduğunda her şey nasıl yoluna girecek, göreceğiz.”

Bir an önce yirmi yaşına gelmek ve gerçekleri öğrenmek istemişim. Ama babam bana bakmaya odama geldiğinde uyuyor numarası yapmışım. Uyuma numarası yapmakta üstüme yoktu, yıllarca numara yapmışım, çünkü uyurken pek çok şey öğreniyordum. Ben “uyurken” babam sesini alçaltmıyor, telefonda şifreli konuşmuyordu.

Babama numara yapmak hoşuma gitmiyordu, ama bazen gerçeğe ulaşmanın tek yolu buydu.

Mezarın başından ayrılırken, “Evdeki törene katılmak istemiyorum” dedim Noah’ya. Hiç tanımadığım insanların arasında olmak istemiyordum. Ve tören Challey’lerin evinde yapılacaktı.

“İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin” dedi Noah.

“Arabayla gezelim mi biraz?”

“Tabii.”

“Ben kullanabilir miyim?”

Emin olamamıştı, temkinli bir ifadeyle bana baktı, “Ehliyetin var mı?” diye sordu.

“Evet. Ona, yani Mirabelle’e söylememiştim. Bana direksiyon dersi veriyordu, çok iyi bir öğretmendi, ilk seferde sınavı geçmiştim. Ama onunla zaman geçirmek hoşuma gittiği için iki sınavda da başarılı olamadığımı söylemiştim, bana ders vermeye devam etsin diye. Sence kötü biri miyim?”

“Hem evet, hem hayır. Bu şekilde *numara yapmak* hoş değil, ama ilişkinizin durumu düşünüldüğünde, onunla zaman geçirmek istediğini açıkça söyleyemeyeceğini düşündüysen, tam olarak yanlış da sayılmaz aslında.”

“Sadece onunla zaman geçirmek istemiştim.”

“Biliyorum” deyip sıkıca sarıldı bana. “Hadi bakalım, arabamı kullanabilirsin. Bunun ne kadar önemli bir an olduğunu bilsen... Canavarı benden başka kimse kullanamaz, genelde.”

Bayan C hâlâ mezarın başındaydı, bu yüzden ona şimdi söylemem gerektiğini fark ettim. Onu kocasıyla birlikteyken görünce, gerçeği bilmesi gerektiğinden emin olmuşum. Saygılı bir tavırla elleri ceplerinde, işimi bitirmemi bekleyen Noah’ya, “Bir dakika” dedim ve derin düşüncelere dalmış gibi görünen Bayan C’nin yanına gittim.

“Bayan C” diye seslenince dönüp bana baktı.

“Çok güzel bir tören oldu, Fleur. Harika bir iş çıkardın.”

“Teşekkür ederim, ama çoğunu siz yaptınız.”

“Yok, yok, ben bir şey yapmadım, gerçekten.”

“Bayan C, anlamadığım bir şey var, daha önce söylemek istememiştım, ama bugün sizi böyle görünce... Kocanızın onunla, yani Mirabelle’le ilişkisi olduğunu söylemişsiniz.”

Bizi dinleyen kimse var mı diye etrafına bakındı, bana yaklaştı, sesini alçaltarak, “Evet” dedi.

“Ama bu çok saçma” dedim tıpkı onun gibi alçak sesle. “Siz olsanız anlardım, ama kocanız... Çok saçma.”

“Ne diyorsun sen?”

“O.” Elimi kolumu sallayarak söyleyemediğim şeyi anlatmaya çalışıyordum. Bu konularda konuşmak çok utanç vericiydi. Çoğu zaman hissetmemiş olabilirdi, ama o teknik olarak hâlâ benim annemdi ve bu, teknik olarak onun —off—seks hayatından bahsetmem demekti. Bırakın bundan bahsetmeyi, insan böyle bir şeyi ailesine konduramaz bile. ÇOK BÜYÜK SORUNLARI yoksa tabii. “O kadınlardan hoşlanırdı. Kadınları severdi.”

“Anlamadım?” dedi Bayan Challey.

“Bu yüzden evi terk etti. İlk kız arkadaşını bulmak için Brighton’a geldi. Onunla okuldayken tanışmış, ama Mirabelle’in annesi onları birlikte olurken basınca ayrılmışlar. Anneannem az daha sinir krizi geçirecekmiş. Mirabelle de evden kaçmak için babamla evlenmiş. İlk aşkı Brighton’a gelip sırta kadem basınca annem de onu aramaya gelmiş. Tıpkı o hikâyedeki gibi, Mirabelle kaybettiği aşkını bulmaya gelmiş. Erkekleri severdi, ama o şekilde değil.”

“Mirabelle lezbiyen miydi demek istiyorsun?” dedi Bayan Challey.

Başımı salladım. “Evet. Evet, öyle demek istiyorum.”

Tami

Mirabelle'in mezarı başında sadece ben kalmıştım. Herkes çekilmiş, evlerine, işlerine ya da bizim evdeki anma toplantısına gitmişti. Her şey son derece gerçeküstüydü. Mirabelle'i daha yeni gömmüştük. Daima *orada* kalacaktı. Doğru sözcük, hayatta, olacaktı sanırım. Bunun onun başına gelmiş olması mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Ve lezbiyendi. Lezbiyendi ve bunu bana söylememişti.

Artık hiçbir şey karşısında şok olmayacağımı, sarsılmayacağımı düşünürken, beni son derece sarsan bir haber vermiş olan Fleur de gitmişti. Umarım o adamla gitmiştir, umarım Fleur'e iyi bakar. Adama ne diye hitap ettiğini hatırlamıyordum, ama biriyle görüştüğünü ve ciddi bir şey olmadığını söylemişti. Ama konuşmasından, gözlerinin parlamasından, adam ne hissederse hissetsin, Fleur'ün ciddi olduğu belliydi. Bu hislerin hatırası hiç kaybolmaz, kötü zamanlarında bize destek olmak, bize diğer tarafı göstermek için hep kalbimizde durur. Peki, bizim yeterince hatıramız var mıydı? Scott'la aramızda yaşananlardan sonra bize diğer tarafı gösterecek kadar hatıramız kalmamıştı. Özellikle de, artık bir ilişki yaşamadıklarını öğrendikten sonra.

Mirabelle lezbiyendi.

Lezbiyendi, kocamla ilişkisi yoktu. Beynim beni o noktada durduruyor, o noktadan, Scott'ın yaptığı şeyi kabul etmek zo-

runda olduğum noktadan ayrılmama engel oluyordu. Mezarın yanında kırmızı gül yapraklarıyla dolu, elden ele dolaşan altın rengi bir kutu vardı; naaşın üstüne toprak atmak yerine gül yaprakları serpmişti törene katılanlar. Mezarın başında toplananların avuç avuç alıp hüznle, saygılı hareketlerle mezara bıraktıkları, onun hatırası olan çok sevdiği gül yapraklarından bazıları rüzgârla uçup gitmiş, çoğu kahverengi akça ağaçtan yapılmış, adının yazılı olduğu pirinç bir plaka çakılı olan tabutun üstüne dökülmüştü ve sonsuza kadar orada kalacaklardı.

Avucuma alabildiğim kadar gül yaprağı aldım. Tenimde saten değmiş gibi bir his uyandı, yaprakların neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Kırmızıya boyanmış tabuta biraz daha yaprak döktüm. Kumsalının hikâyesi gibi olsun istiyordum. O uyurken üstünü kadifemsi, mis kokulu bir gül yaprağı örtüsü örtsün. Biraz daha yaprak alıp döktüm. Sonsuzluğa çıkacağı yolculukta daima güllerle sarılı olsun, güller ona ferahlık versin. Mirabelle hiç yalnız kalmasın istiyordum.

Kucak dolusu gül yaprağını dökerken, arkamdan bir ses duydum. “Ne kadar çok yaprak olmuş.”

Gözlerimi ovuşturup gözyaşlarımı silerek konuşan kişinin kim olduğuna bakmak için döndüm. Kadın polisti. Başdedektif Harvan. Yardımcısı görünürde yoktu, ama bir yerlerden çıkardı mutlaka. Her yere birlikte gidiyorlar, birbirleri olmadan çalışamıyorlardı sanki.

“Çok severdi” dedim.

“Öyle mi? Çok enteresan. Ya siz, Bayan Challey, siz de sever misiniz?”

Bir an ona baktım. Söyleyeceğim her lafın bir yere not edileceğini biliyordum. “Güzeldir tabii, ama bugün benim günüm değil, Mirabelle’e veda etme günü.”

Başdedektif Harvan başını yana eğerek bir süre beni inceledi. Suratı asık olmadığı zamanlarda, saçını geriye toplamış

haliyle, sıra dışı bir güzellik yaratmak için bir araya gelmiş tuhaf, zarafetten yoksun çizgilerden oluşmuş gibi görünüyordu. “Galiba doğru” dedi sonunda.

“Polislerin cenazelere geldiğini bilmezdim” dedim, çünkü bir şeyler dememi bekliyor gibiydi.

“şüpheli koşullarda ölen biri varsa, cenazeye gideriz.” Kahverengi gözleri içime işliyordu. “Katilin cenazeye geldiği olayları ne kadar sık yaşadığımızı bilerseniz şaşarsınız. İnsanları incelemek için çok iyi bir fırsattır, sonra da ilgilendiğimiz kişiyle sohbete başlarız.”

“Mirabelle’in katili burada mıydı sizce?” diye sordum, saflığa vurarak, ama aslında imasını anlamıştım. Düşününce, söyledikleri mantıklı geliyordu.

“Kesin sayılır.” Doğrudan doğruya su lamıyor, sorgular gibi bakıyordu.

“Neden anlatıyorsunuz bunları bana?”

“Siz sordunuz, Bayan Challey.”

Sormuş sayılmazdım. Sormuştum, evet, ama yine de, beni bir şeyle suçladığını ima ediyormuş gibi geliyordu.

“Sizinle karşılaştığım iyi oldu aslında, Bayan Challey” dedi. Sanki yolda yürürken tesadüfen rastlaşmışız gibi. “Birkaç gün içinde karakola uğrayıp bizimle görüşebilir misiniz diye soracaktım.”

“Hangi konuda konuşacağız?”

“Genel konularda.”

“Avukata ihtiya ım olacak mı?”

Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gibi yaptı. “Tutuklu değilsiniz Bayan Challey. Sadece birkaç noktayı aydınlatmak istiyoruz. Endişelenecek bir şey yoktur, eminim.”

“İlgi alanına giren” kişileri çağırdığı türden bir görüşme olacaktı anlaşılan. “Peki” dedim.

“O halde pazartesi.”

“Pazartesi işim ola...”

“Pazartesi, o halde.”

“Tamam, pazartesi.”

“Harika. Görüşürüz.”

Harvan beni duyamayacak kadar uzaklaşınca yine bir avuç gül yaprağı aldım. “Özür dilerim, Mirabelle” dedim. “Her şey için özür dilerim. Huzur içinde uyu.”

Evde bir sessizlik vardı. İnsanlar bir odadan diğerine süzülerek girip çıkıyor, alçak sesle konuşuyor, saygı dolu havayı bozmamaya dikkat ediyorlardı. Bu insanların hiçbirisi Mirabelle’i tanımıyor muydu? Gerçekten de kendini herkesten saklamış mıydı? Herkes gelmişti onu anmak için, ama onu tanıyan kaç kişi vardı?

Scott’tan uzak duruyordum, o da benden. Fleur’e yardım ettiğimi ve cenaze masraflarını bizim ödeyeceğimizi söylediğinden beri tüm hayatımız birbirimizden uzak durmak üstüne kurulmuştu sanki. *“Delirdin mi sen?” demişti. “O kadın yüzünden az kalsın boşanıyorduk.” Az kalsın, sözcüğüne özellikle vurgu yaptığını fark etmiştim. Aramızın artık düzeldiğini varsayıyordu güya.*

“Porno alışkanlığın ne âlemde, Scott?” demiştim ona. “Ha, bir de, danışmandan randevu alabildin mi?”

Dışlerini öyle bir sıkımişti ki, çenesindeki damarlar ortaya çıkmıştı. “Nasil istersen” demişti. Hışımınla dışarı çıkmış, arkasından verdiği cevabı duymamıştı: “Nasil istersem.”

Gözlerim salonu taradı yine, içeridekilerin yüzlerine baktım. Scott ile Mirabelle arasındaki husumeti biliyorlar mıydı, yoksa sadece kişisel bir çatışma gibi mi görüyorlardı? Scott’ın tutuklandığını bilen var mıydı? Ayrılmak üzere olduğumuzu bilen var mıydı?

Bu insanların çoğuyla birlikte çalışmış, patronları olmuş-tum; ama hâlâ tanıdıklarım uzak meslektaşlardı, Scott için çalışıyorlar, olanları görmezden geliyorlardı, çünkü insan

böyle durumlarda böyle davranır, değil mi? İşinizi kaybetmek istemiyorsanız ya da iyi durumda olmak veya bir sonraki hedef olmak istemiyorsanız.

Scott'a baktım, köşede, cumbanın önünde, başkanlık görevine kimseyi atamayıp sonra da bu pozisyonu kaldıran yönetim kurulu başkanı Terry Cranson'la konuşuyordu. Bunu, Scott'ın başkanlığını engellemek için yaptığını düşünüyordum içten içe, ama yıllardır konuşmuyorduk, bu yüzden haklıysam bile bana söylemezdi.

Nazikçe sohbet etmişti, ama benim yanımda huzursuz olduğunun farkındaydım. Anansy bir yaşına bastığında işe geri dönmemi istediğinde kabul etmediğim için mi, yoksa Scott'a karşı dinmeyen bir nefreti ve güvensizliği olduğu ve ne olursa olsun kocama sadık olacağımı bildiği için mi, bilmiyordum.

İşi bıraktıktan sonra yıllarca işe dönmem için peşimden koştuğunu Scott'a hiç söylememiştim. Kazandığı başarılarla böbürlenirken, işe devam etseydim benim de başarılı olabileceğimi söyleyip beni iğnelerken bile. Geçmişimizin, düzeltme zahmetine katlanmadığım bir parçasını yeniden yazmıştı. Hiçbir önemi olmadığını düşünüyordum sık sık. Önemli değildi, gerçeği biliyordum, o da biliyordu.

İşine göz koyduğu adamla konuşurken Scott'ın gözleri fel fecir okuyor, sürekli etrafına bakınıyordu. Şömineye. Scott'ın astlarından biriyle konuşan Beatrix'in durduğu yere. Beatrix'in bir ortamda en yakışıklı adamı bulacağına güvenebilirsiniz. O hiçbir fırsatı asla kaçırmaz...

"Belki neler yaptığı konusunda yalan söylemiyordu, sadece kiminle yaptığı konusunda yalan söylemişti. Belki bu yüzden sana anlattıklarına inanmayı çok istiyordun, çünkü içten içe başka biri olduğunu biliyordun." Mirabelle böyle demişti. Gayet net hatırlıyordum. Son birkaç haftadır içip içip sızdığım çok olmuştu, bu yüzden bazı şeyler bulanıktı, ama bunu hatırlıyordum. Tartışıyorduk, o gecelikleydi. Hayır, değildi, bu olay

patlak verdiğinden beri onunla yaptığım bütün konuşmalarda giyinikti, gecelikle değildi. Yanlış hatırlıyor olmalıyım.

Ama bunu söylemişti. Scott'a baktım. Dikkatini Beatrix'e vermişti.

Beatrix, yavaşça, dikkatlice, kimsenin, hatta konuşmakta olduğu adamın bile fark edemeyeceği şekilde Scott'a bakıp ağzının kenarıyla hafifçe gülümsedi, sonra yeniden flört ettiği adama verdi dikkatini.

"Belki neler yaptığı konusunda yalan söylemiyordu, sadece kiminle yaptığı konusunda yalan söylemişti." Mirabelle biliyordu ya da en azından şüphelenmişti.

Scott, Beatrix'le yatıyordu.

Beatrix

Sonra kaçabilir misin? Bea x

Scotty'nin gözleri bütün gün üzerimdeydi, neredeyim, ne yapıyorum, kiminle konuşuyorum – birkaç hafta maça birlikte gittiğimiz bu adam gibi. Scotty onunla konuştuğumu görmüş, eve dönerken arabada bundan hoşlanmadığını söylemişti. Evli olan oydu, ama yanıma gelip benimle sohbete başlayan bir adamla konuşmam hoşuna gitmemiştir.

Mirabelle olayı patlak verdiğinden beri, Scotty ağırdan almamız gerektiğini söylemişti. Evde daha çok zaman geçirmek, çocukların yanında olmak, kızları alıp evi terk etmesin diye Tami'yi yatıştırmak istiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu, onu orada tutan buydu. Söylemenin, herkeşe anlatmanın tam zamanı olduğunu söylemiştim ona. Zaten ortalık epey karışmıştı nasılsa. Ama polisin peşinde olduğuna, Mirabelle'in saçma sapan hikâyesine inandıklarına, ne yapıp ne edip onu tutuklayacaklarına, bu yüzden şu sıra boşanmak için en kötü zaman olduğuna inanıyordu. Mirabelle şikâyetini geri aldığı anda bile doğru zaman gelmemiştir. Artık öldüğüne göre başka ne bahane bulacağını merak ediyordum. Ona güvenmeyen bir kadın olsa, Scott'ın kendisini oyaladığına inanırdı. Bana böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Biliyordum, çünkü bu adamla konuşurken beni izliyordu. Be-

ni istemese, ihtiyacı olmasa, sevmese beni kıskanmazdı.

Yakışıklı adamlarla konuşmaya ve randevulara gitmeye devam ettim, çünkü Scotty'nin, başka seçeneklerim olduğunu bilmesini istiyordum. Benimle ilgilenen başka erkekler de vardı ve Scotty dikkatli olmazsa, bana düzgün davranmazsa, bu erkeklerden birini de ben çekici bulabilirdim.

Ayrıca, sonsuza kadar beklemeyeceğimi de unutmamalıydı.

Bu salon evin en az sevdiğim yerlerinden biriydi; her yer onların fotoğraflarıyla, eskiden bir aile olduklarının kanıtlarıyla doluydu. Birbirlerine biraz daha özen gösterselerdi hâlâ sahip olabilecekleri bir aile. Her şeyin sahte olduğunu düşünmek korkunçtu; hiç istemediği halde, tüm bunları sırf kızları görebilmek için yapmış olması.

Tami'nin o kadar kötü biri olduğunu sanmam, ama insanın yerini bir başkası aldığında nasıl davranacağını asla bilemezsiniz. Ona bakıp durmaktan vazgeçmem gerekiyordu. Siyahlar giymişti ve yıkılmış bir haldeydi. O kadın –Mirabelle– onun evliliğini yıkmaya çalışmıştı, ama Tami onun ölümüne üzülüyordu. Öncelik sırası arap saçına dönmüştü.

Scott ona Mirabelle'le ilişkisi olduğunu söylemişti, yoksa Tami onun olmadığı günleri, "konferansları", işten telefon ettiği zamanları, toplantıda olduğunu söylediği günleri araştırmaya başlayacak ve bizi öğrenecekti. Dediğim gibi, güvenmeyen bir kadın olsa, bizi öğrenmemesi için bu kadar ileri gittiğinden endişe edebilirdi, ama ben etmedim.

Yavaşça Scott'tan tarafa döndüm, bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Gözlerinde yoğun bir kıskançlık vardı, bense kendimden emin bir tavırla hafifçe gülümsedim. Endişelenmiyordum. Hem de hiç.

Deneyeceğim. Ama durumu iyi değil. Bütün gece onunla kalmam gerekebilir. Sen yine de o mavili siyahlı olanı giy. Seni öyle hayal edince sertleşiyorum.

Ben ve Scotty? Böyle olmaması gerekiyordu.

Bunu açıklamadan önce, her şeyi açık açık anlatmadığım için özür dilerim, çok şaşırmış olabilirsiniz. Futbol maçından dönerken Scott'ın Mirabelle hakkında çirkin şeyler söylediğini, beni övdüğünü anlatırken anlamışsınızdır sanmıştım. Bu eleştirme/övme işini sürekli yapmasından gurur duymuyorum ve onu ben teşvik etmiyorum. Gizli gizli birbirimize zevk verme oyunları oynadığımız için gurur duymuyorum. Maçtan dönerken birkaç saatliğine bir otel odası tutmayı teklif ettiğim ve bu yüzden treni kaçırdığımız için gurur duymuyorum. Ertesi gün Tami, Cora'nın mide virüsü kapıldığını, bütün gece kustuğunu, biz geciktiğimiz için Cora'ya tek başına bakmak zorunda kaldığını söylediğinde kendimi çok kötü hissetmişim.

Düşündüm de, Mirabelle ben ve Scott hakkında bazı şeyler söylediğinde de anladığınızı sanmıştım, çünkü aksini ispatlayamamıştım, çünkü onun bildiklerinden daha fazlası vardı. Ve açık ettiği diğer hoş olmayan şeyler; hâlâ porno izliyor mu diye kontrol etmesi için Tami'yi teşvik etmem, Scott'ı terk etmesini sağlamaya çalışmam. Bunları yaptığım için kendimle gurur duymuyorum, biliyorsunuz, ama gerekliydi.

Neyse, anladınız ya da anlamadınız, sorun bu değil. Sorun, böyle biri olmak istemeyişimdir. Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Scotty ile kanlarımız birbirimize kayna-mıştı ve bu bizim çöküşümüz oldu.

Aynı takımı tutuyorduk, aynı yıllanmış viskiyi içiyorduk, spor arabalardan konuşuyor, puro içmeyi seviyorduk.

Yeni iç çamaşırı aldım. Mavili siyahlı olan bunun yanında bekâret kemeri gibi kalır. Görmek ister misin? Bea x

Tanrım, bir şey yapamayacağım anlarda beni tahrik ediyorsun.

Amaç da bu ya zaten Bea x

Geriye dönüp, bunların olmaması için yapabileceğim şeyleri, seçebileceğim diğer bütün yolları düşünme cesaretini gösterdiğimde, başka bir seçeneğim olmadığı sonucuna varıyordum hep. Ondan başka bir şey düşünemez olduğunuzda, giydiğiniz şeyleri görünce gözlerini bedeninizden alamadığını fark ettiğinizde, rüyalarınız onunla dolu olduğu için gözünüzü ilk açtığınızda dudaklarınızdan çıkan onun adıyla eğer, başka seçeneğiniz olmadığını bilirsiniz. Diğer bütün yollar kapanmıştır ve gidecek tek bir yolunuz kalmıştır.

Ve o da, sizi arkadaşınıza ihanet etmeyi göze aldığınız adama götüren yoldur.

Yirmi bir ay önce

Bitiş düdüğünün çalmasına saniyeler vardı, nefesler tutulmuş, stadyumdaki herkes gerilmiş vaziyette, yapabilecek mi diye bekliyordu. Hakem düdüğünü çaldı, çimlerde ayak sesleri, deri kollukların birbirine çarpma sesleri, beklemekte olan binlerce seyircinin heyecanla iç çekişi ve topun ağlara muhteşem girişi duyuldu. Sonra bir curcuna koptu, herkes ayağa fırladı, bağırmaya başladı, bir itişmedir, bir coşkudur, aldı yürüdü. Vücutlar birbirine değiyor, herkes neşe içinde bağırıyordu, Scotty kolunu bana dolayıp kendine çekti, birlikte zıplayıp bağırıyorduk, kulağımın dibindeydi sesi, bedeni benim bedenimi de hareket ettiriyordu. O bana, ben ona bakarken bir anda fark ettim ki, ayaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek, onun başını eğip ağzını ağzıma doğru yaklaştırması, dünyanın en doğal şeyiydi. Ama yapmadık. Beni bıraktı, geri çekildi, ikimizin de yüzü utanç, şok ve suçlulukla çizilmiş bir suluboya resim gibiydi.

“Şey, affedersin” diye bir şeyler mırıldandı sanırım, göz

teması kurmamaya çalışıyordu. Etrafımızdaki coşku nidaları yüzünden onu tam duyamamıştım, ama galiba böyle dedi, çünkü ben onun yerinde olsaydım böyle derdim. “Biraz abarttım.”

“Evet, ben de” dedim.

“Hadi eve gidelim” diye bağırdı. “Tami şampanyayla bizi bekliyordur.”

Adını söyledi ve onu kesin bir şekilde aramıza koydu. İkimiz de onu seviyorduk, ikimiz de onu incitmek istemiyorduk. Ortamın havasına kapılmıştık, evimdeki bazı ufak tefek tamiratları yaptığı için birlikte zaman geçiriyorduk. Tami büyük projesiyle çok meşgul olduğundan ikimize de zaman ayıramıyordu. Mirabelle’le çok zaman geçiriyor, Scott ile beni hayatından dışlıyordu. Ama Tami’yi seviyorduk, arkadaş olmanın ötesine geçerek onu asla incitmezdik. Biz sadece arkadaştık.

Seni önce mutfak masasında yapacağım.

Öyle mi? Bir daha düşün derim. Yatak odasında ilgini çekecek bir şeyler bulabilirsin. Bea x

On sekiz ay önce

Futbol maçının üstünden iki aydan fazla geçmişti, ikimiz de mesafemizi koruyorduk, az kalsın olacak olan şey yüzünden ikimiz de şok içindeydik. Evde tamirat işi olduğunda onusuz halletmeye çalışıyordum, ama koridordaki spot lambaların dördü birden patlayınca ve benim boyum yetişmeyince, gelip lambaları değiştirmesi için onu aramak zorunda kalmıştım.

Dakikalar içinde gelmiş, işini bitirdikten sonra mutfakta ayakta sohbet etmiştik biraz. Halimizi en iyi tarif edecek sözcük, sarsaktı. Maçta olan şeyin tekrarlanmasını ikimiz de istemiyorduk. Kaybedilecek çok şey vardı. Ben eviyeğin önündeydim, suyum içiyor, onu dinliyordum. Yüzünün güçlü

hatlarını takip etmiyordum. Dilimi ağzında, onun ellerini popomda hayal etmiyordum.

“Aslında, ben gitsem iyi olacak” dedi. Yanıma gelip bardağını eviyeye bıraktı. Elini çekerken kazara elime değdi. Karşılaştığımız tehlikeyi, konuşmasak da gayet net bildiğimiz için, ürkerek geri çekileceğini, dehşete kapılacağını sanmıştım. Yavaşça, bilerek, parmaklarını kolumda gezdirmeye başladı. Tüylerim diken diken olmuş, parmakları omzumdan yüzüme kadar gelmişti. Gözlerini, yere indirdiğim gözlerimden ayırmadığının farkındaydım. Ellerini yüzümden, bakışlarını gözlerimden çekmiyor, benim de nefesim sıklaşıyordu. Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım, ona baktım.

“Bea” dedi nefes nefese ve artık onundum. Bakışlarımı kaçıramıyor, hareket edemiyordum. Onun kölesi olmuştum. Yeniden bir erkek tarafından istenmek hoşuma gitmişti. *Bu* adam tarafından arzulanmak ise inanılmaz bir şeydi. Hani okulda, sizi hiç umursamayan bir çocuktan hoşlanırsınız ya, işte Scott o çocuktı.

Yanlıştı. Doyumsuz ve çok yanlış. Gözleri gözlerimde kenetlenmiş halde, elini çiçekli eteğimin beline, oradan da siyah dantelli külotuma doğru indirirken, yanlış olduğunu biliyordum ve bunu durdurmam gerekiyordu. Pantolonunun fermuarını açarken yanlış olduğunu biliyordum ve durdurmam gerekiyordu. Beni geriye doğru yaslayıp içime girerken bile yanlış olduğunu biliyordum, biliyordum, *biliyordum* ve durdurmam gerekiyordu. Gerekeni bilmek ve yapabilmek, böyle durumlarda iki farklı şeydir: Durdurmam gerekirdi. *Durduramadım*. Beni isteyen bu adamdan çekemedim kendimi.

On sekiz ay önce

“Bunun tekrar etmesine izin veremeyiz” dedi. Üç gün olmuştu ve ben o ana takılıp kalmıştım. Bedenim ve zihnim, içime girdiği o anı, boşılırken bedeninin titreyişinin verdi-

ğ i heyecanı, yaşadığım orgazmın sarhoş edici saflığını tekrar tekrar yaşıyordu.

Mutfakta karşılıklı duruyorduk. Birbirimizden uzaktaydık. Geçen seferki sorun buydu, fiziksel ve duygusal olarak çok yakınlaşmıştık. Aramızda masa olursa sorun olmayacaktı. Konuşabilir ve bu işi başlamadan bitirebilirdik. Üç gün önce, bitirdikten saniyeler sonra pantolonunu çektiği gibi, tek kelime etmeden, dehşet dolu bir ifadeyle fırlayıp çıkmıştı.

Her yanımla reddetmeme rağmen başımı sallayarak dediği şeyi onayladım. Ben yeniden olsun istiyordum. Böylesi bir zevkten kim kendini bile bile mahrum eder ki? Bir arkadaşımın kocasıyla birlikte olarak çok büyük bir sınırı aştığım için şok içindeydim, ama *doğru* bir şeymiş gibi geliyordu aynı zamanda. Sanki bunun böyle olması gerekiyormuş gibi geliyordu. Biz birbirimiz için yaratılmıştık sanki.

“Onunla çok uzun zamandır beraberim. Onu kırmak istemiyorum” dedi.

“Onu seviyor musun?” diye sordum. Scott onun adını telaffuz etmediği için ben de etmemiştim. Adını söylersem gerçek olacaktı. Ben saldırıya uğradığımda önemli bir toplantısını bırakıp hastaneye koşan kadın olacaktı. “Anansy’nin vaftiz annesi olur musun? Büyüyünce o da senin gibi biri olur böylece” diyen kadın olacaktı. Duygusal çöküntüyle baş edeceğimi bilse, tek gecelik ilişkilerimi onaylayacağını, ama baş edemeyeceğimi bildiği için, bundan daha fazlasına layık olduğumu söylediğinde ona inanmam gerektiğini söyleyen arkadaşım olacaktı. Sorun değil, sevgi yolumdaki kasis olacaktı.

Gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk, Scott konuşmuyordu. Gözlerine –çikolata ve akça ağaç arası bir kahverengi– sonsuza kadar bakabilirdim. “Onu incitmek istemiyorum” dedi yine.

Ben de istemiyordum. Mantıklı olan buydu. O benim en

iyi arkadaşımı gerçekten. Ancak karşı karşıya kaldığımız şey aşktı. Aşk her şeyi yener, değil mi?

Ansızın birbirimize doğru yaklaştık, sarıldık, çılgınca öpüşmeye başladık. Ellerimiz birbirimizin yüzünde, saçlarında, kıyafetlerimizin içindeydi. Kıyafetlerimizi yırtarcasına çıkardık, yere uzandık; işte yine yapıyordu, içime giriyordu ve bu doyumsuz zevk yine yükseliyor, içimde sertçe gidip geliyordu, yavaşlamasını istiyordum, geçen seferki gibi nazik olmasını, ama heyecanlı olduğunun farkındaydım, bir tür tutkuymuştu bu ve o yine orgazm oluyordu, ben de.

“Bunu yapmamalıydık” dedi. Gerçekten çok pişmandı. “Buraya buna bir son vermeye gelmiştim, ama kendimi tutamadım. Senin yanında çok zayıf oluyorum.”

“Sanki aklımı okuyorsun” dedim.

“Kızları kaybetmek istemiyorum” dedi. “Bunu asla öğrenmemeli, yoksa kızları da alıp beni terk eder.”

Doğrulup oturdum, sonra üstüne çıktım. Yeniden yapmak istiyordum, ama bu sefer kontrol bende olmalıydı, bu zevkin kontrolünü elime geçirmek istiyordum. “Ona asla söylemem. Bundan sonra bir daha olmayacak zaten. Yani söyleyecek bir şey kalmayacak. Tamam mı?”

Üstüne yığılırken hafif bir çılgılık attım.

“Tamam” dedi. “Kesinlikle.”

Ne olduğunu söyle, belki bu gece gelemem.

Bu gece gelsen iyi olur, yoksa hiç öğrenemezsin. Bea x

On beş ay önce

“Scotty’yi seviyor musun?” diye sordum ona.

İşler planlandığı gibi gitmemişti. Bir planımız olmadığından değil. O seferden sonra kesinlikle son vermeye kararlıydık. Ama birkaç kez daha –aslında haftalarca– yaptık. Peki,

tamam, aylarca. Aylardır beraberdik. Tami'yle pek karşılaşmamaya gayret ediyordum, o da bunun farkında değil gibi görünüyordu. Belki de Mirabelle'le çok zaman geçirdiği için. Ama arada bir, evde mi çalışıyorum diye bana telefon ediyor, kendi yaptığı minik kekler ve kahveyle ziyarete geliyordu.

"Elbette" dedi. "Birbirimizi sevmeseydik evlenmezdik."

"Onca yıl sonra hâlâ seviyor musunuz birbirinizi?"

"Evet. Ona katlanamadığım dönemde de bunları konuşmuştuk, ama bazen olur öyle şeyler. Genellikle mutluyuz."

"Her yönden mi?"

"Hâlâ bir aşk hayatımız var mı diye soruyorsan, evet var. İstedğim sıklıkta değil, ama birbirimize çok az zaman ayırabiliyoruz, bu yüzden buna şaşmamak gerek. Ama evet, yapıyoruz."

"Onsuz bir hayat düşünebiliyor musun?" dedim. Son zamanlarda Scotty ilişkimizi ilerletmek istediğine dair imalarda bulunuyordu. Onu terk etmek ve benimle olmak istiyordu. Bu mahalleden taşınmamız gerekecekti elbette. Oturduğumuz yeri seviyordum, ama birlikte olabilmek için ödeme-miz gereken bedel buydu, çünkü bizi kimse anlamayacaktı. Herkes onun tarafını tutacak, bizi dışlayacaklardı. Kızlar babalarının neden benimle oturduğunu kavrayamayacak, belki bunu onlardan bir süre saklamak zorunda kalacaktık. Yönetim kademesindeki çoğu kişi Tami'yi tanıdığı ve ona hâlâ epeyce iş verdikleri için, Scott'ın işyerinde de sorunlar çıkacaktı. İmkânsız değildi, ortalık durulurken başka bir yere taşınmamız her şeyi kolaylaştıracaktı. Belki çalıştığım şirketin merkez ofisinin bulunduğu Kent yakınlarında bir yere.

"Hayır" dedi.

"Açıklamak yok, anlatmak yok, kupkuru bir 'hayır' öyle mi?"

"Hayır. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Neden düşünemiyim ki?"

Düşünmen gerebilir diye geçirdim içimden. Gözlerim batmaya, içimde bir suçluluk duygusu uyanmaya başladı. Harika bir insana korkunç bir şey yapıyordum.

“Sorun yok, tamam mı?” dedi. Davranışlarım onu allak bullak etmişti. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Saçmalıyorum işte. Kocamın beni terk edişini düşünüyordum” dedim. “Bugün evlilik yıldönümümüzdü.”

“Ha, anladım” dedi, bana sarıldı. “İyi olacaksın. Her şey düzelecek. Göreceksin.” Vicdanım öyle sızlıyordu ki, kalbim duracaktı neredeyse.

O gittikten sonra paramparça olmuştum. Oturma odasında yere oturdum. Etrafım onunla sevişmemizin anlarıyla çevriliydi, ağlamaya başladım. Yaptığım şeyden, onun haberi olmadan Tami’yi böyle incitmekten nefret ediyordum, ama Scott’ı seviyordum. Onu seviyordum. Onu seviyordum. On-
dan vazgeçemezdim.

Gözyaşlarım sel olmuş, içimi çeke çeke ağlamaya başlamıştım. Ne yapacaktım? Onu çok seviyordum, ondan ayrılmazdım, ama bunun alternatifi de çok önem verdiğim birini incitmek olacaktı. Bir noktada seçim yapmak zorunda kalacaktım: Arkadaşlık mı, aşk mı?

Hıçkıra hıçkıra ağlarken bile, bana en çok acı verecek olan tercihi yapmayacak kadar bencil olduğumun farkındaydım.

Ne olduğunu öğrenmek için bu gece mutlaka gelmelisin.

Bea x

Dalga geçiyorsun!!!

Daima. Bea x

İnsan kime âşık olacağını seçemez. Ve bazen, bu süreçte kimi inciteceği de kontrolü dışındadır. Umarım Tami her şeyi öğrendiğinde beni anlar, bunu tüm kalbimle diliyorum.

Tami

“Ben biraz çıkıyorum” dedi Scott. Kızlar yatmış, herkes gitmiş, sadece ortalığı toplamak için birkaç kişi kalmıştı. Bugün burada olan şeyin, birini kaybetmenin üzüntü ve şaşkınlığının ağır havasını hâlâ hissedebiliyordum.

Herkes gittikten sonra, Scott kızları yatırırken ben de oturma odasına geçtim, en sevdiğim yere oturup etrafıma baktım, hayatımızdan parçaları aklımdan geçirdim. Kanepe, koltuklar, şu gülünç şömine, halı, kilim, açık sarı duvarlar, ahşap jalousiler, tavan göbeği, krom prizler, devasa televizyon.

Artık bu odadan nefret ediyordum. Olan biten her şey burada yaşanmıştı sanki. Şurada Scott’a kelepçe takılmıştı. Burada oturup onun beni aldatışını dinlemiştim, kiminle aldatıldığı konusunda yalan söylediğini bilmeden. Tam şurada, kapının önünde ise aslında kiminle yattığını öğrenmiştim. Bir gün bu odayı gerçekten ateşe vereceğim. Yerle bir edeceğim ve yeniden yapacağım. Tıpkı şu anda evliliğime yaptığım gibi.

Kocam, hayatımın aşkı, masumiyet sembolü Scott, mesajlarını kontrol edip çıkmaya hazırlanıyordu. Beni rahatlatmak ya da cezbetmekten çok, rahatsız edecek kadar yakışıklıydı. Siyah takım elbisesi çok pahalıydı, bir bakışta anlaşılıyordu. Beatrix’in aldığını tahmin ettiğim –onu iyi tanıyordum– siyah ipek kravatı takımı tamamliyordu. Kırışık ve ütü istemeyen beyaz gömleği de markaydı. Ayakkabıları es-

kiydi, çünkü ne zamandır gardırobunda yeni bir ayakkabı kutusu görmemiştim. Saçlarını geriye taramış, aylardır, hat-ta yıllardır banyoda biriken saç ürünleriyle bakım yapmıştı. Sahte görünüyordu. Her şeyi sahteydi.

“Beatrix’i becermeye gidiyorsun, değil mi?” dedim sıradan bir şey söyler gibi. Bu sefer kamyon çarpmışa dönmemiştim. Uzun zamandır ilk kez bir şeyler anlam kazanmaya başlı-yor, dünya, sadece benim gördüğüm belirsizlikler –bu da de-lirdiğim anlamına geliyordu– ve anlamsız şeylerden ibaret bir yer olmaktan çıkıyordu. Kafam netleşmişti. Delirmiyordum, paranoyak değildim, bencillik etmiyor ve geçmişe takı-lıp kalmıyordum; tedirgin ve aşırı hassas davranarak hayata devam etmeye direnmiyordum. Bütün tepkilerim normaldi, çünkü hâlâ aldatılıyor, saygısızlığa maruz kalıyordum. Bana YALAN SÖYLENİYORDU.

“Ne?” Cep telefonuna bakarken, aniden silkindi. “Ne di-yorsun sen?”

“Bütün gün bunun için mesaj göndermedin mi? Ne kadar çabuk gideceğini ve onu becereceğini yazmıyor muydun?”

İncinmiş, şok olmuş, biraz da sinirlenmişti. “Bir kadınla arkadaşlık ediyorum diye beni bu şekilde suçlayamazsın, Ta-mi. Bana yeniden güvenmeye başlaman gerekiyor artık, yok-sa yeniden denememizin ne anlamı kalır? Çok uzun ve yo-rucu bir gündü, çıkıp biraz kafamı dağıtmak istiyorum. Geri geldiğimde bu saçma sapan suçlamaları ve bu olayı nasıl ge-ride bırakacağını konuşacağız.”

“*Tam anlamıyla* burnumun dibinde olanları göremeyecek kadar aptal olduğum için arkamdan çok mu güldünüz?”

“Bu fikre nerden kapıldın, bilmiyorum, ama...”

“Beatrix’le yattığını biliyorum. Mirabelle’le değil, Beat-rix’le. Başından beri onunlaydın.”

Scott, ne bildiğimi anlamak istercesine açık kahverengi gözlerini ve delici bakışlarını üstüme dikmişti.

Konuşmaya yeltendi, yalanlarını sıralamak için ağzını açtı.

“Yalan söylemenin âlemi yok, gerçeği biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm.”

Scott ağzını kapattı, yavaşça, kesin bir şekilde değişti. Sırtı biraz daha dikleşti, vücudu biraz daha katılaştı, beni küçümsemeye hazırlandı, yumruklarını sıktı. Bu halini daha önce de görmüştüm elbette, ama bana karşı nadiren böyle davranırdı. Başını hafifçe yana eğdi, huzursuzluk verecek kadar uzun uzun beni inceledi. “Madem her şeyi biliyorsun, neden sorma zahmetine giriyorsun?” Sesinin tonuyla birlikte dönüşüm tamamlanmıştı. Artık bir Challey’ydi. Sosyopat tavırlarıyla gerçek bir Challey.

Korkmam gerekirdi belki, ama korkmadım. Aptalın tekiydim elbette. “O mesajları Mirabelle’den gelmiş gibi nasıl gösterdiğini merak ediyorum, çünkü numara onunkiydi.”

“Neden Mirabelle’den olmadığını düşündün?”

“Mirabelle’le de yatmadığını *biliyorum*” dedim. “O bana bunu yapmazdı.”

“Ne yani, değerli Mirabelle’in böyle bir şey yapamaz mı sandın?” diye alay etti Scott.

“Mirabelle lezbiyendi” dedim.

Bunu öğrenmesiyle, yüzündeki küçümser ifade bir anda yok oldu. “Ne?” dedi şok içinde fısıldayarak.

“O. Lezbiyendi. Sana sopanın ucuyla bile dokunmayacağını söylemişti, ne kadar aptalmışım ki, ona inanmadım. Yani, ben sana dokundum, anlaşılan milyonlarca diğer kadın da benim kadar aptal olmalı. Ama Mirabelle değilmiş meğer, onun tipi değilmişsin.”

Scott fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyordu.

“Beni onunla yattığına, sana kafayı taktığına ve polise yalan söylediğine ikna etmek için o cep telefonu mesajlarını nasıl alabildiğini anlat. Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum.”

“Bütün cevapları biliyorsun sanmıştım.”

“Telefonunu çaldın ve o mesajları gönderdin, değil mi? Böylece... Ah, Tanrım. Başkasıyla oluyormuşsun gibi yaptın, böylece istediğinle olabilecektin.” İçim kalkmıştı. Kocam soğukkanlı, işini bilen bir seks manyağıydı. Muhtemelen daha önce de yapmıştı bunu. Titriyordum. Yaşadığım, yattığım, sevdiğim adamın aslında nasıl bir olduğu gerçeğiyle kapıldığım dehşet, şiddetli, mide bulandırıcı darbelerle kendini belli ediyordu.

“Hayır, hayır. Bunu planlamadım” diye karşı çıktı. “Ben yapmadım ve planlamadım.”

“O zaman bana o mesajları açıkla, çünkü anlamı olan tek şey o.”

“Ben, şey, onun telefonunu buldum...”

“Nerede? Nerede buldun?”

İç geçirdi, bir an sustu. “Masasında. Bilgi almak için ofisine gitmiştim. Çok kapalıydı, sürekli savunmadaydı, hakkında bir şeyler öğrenmek istemiştim. Bir şeyler sakladığını düşünüyordum, bu yüzden masasına bir göz attım ve toplantıya giderken telefonunu almamış olduğunu gördüm. O kadar paranoyak olmasına rağmen şifre koymamıştı, ben de telefonu karıştırmaya başladım. Gönderdiği mesajları gördüm. Yönetim kurulundan evli bir adama gönderilmiş olduğundan *emindim*, hatta belki Terry’ye göndermişti. Kime gönderdiğini bulabilmek için zaman kazanmak istedim ve garanti olsun diye bütün mesajları kendi telefonuma gönderdim.”

“Şantaj yapmak için mi?” Ellerimi dehşetle yüzüme götürdüm. “Şantaj, aldatma, şiddet pornosu, tecavüz...”

“Hayır, hayır, bunu söyleyemezsin, çünkü yapmadım. Ona tecavüz etmeye kalkışmadım. Olaylar karmaşık bir hal aldı. Karmaşık sinyaller gönderiyordu...”

“Sana nasıl karmaşık sinyaller göndermiş olabilir, o lezbiyen. *Lezbiyendi*.” -di, -di, -di. *Lezbiyendi*. Artık şimdiki zamanda değil. O, gitti.

“Belki cinsel yönelimi hakkında kafası karışmıştır” dedi Scott. “Ama ben istediğini sandım. O işi yapar ve unuttur gidersek aramızın düzeleceğini sandım.”

“Yapar ve unutursan mı? Onun bu konuda söylediği bir şey var mıydı, yoksa sen kendi başına mı...”

“Öyle bir şey değildi. Senin anlattığın gibi değil. Orada değildin, anlamıyorsun. Bir başlangıç olursa sandım ki...”

“Ne yani, her şeyi seve seve kabul mü edecekti? Tarif ettiğin şey tecavüzdür, Scott” diye bağırdım ona. “Ve biliyor musun, bütün erkekler bunu bilir.”

“Öyle bir şey değildi.”

“Gitmeni istiyorum. Eşyalarını topla ve git.”

Scott başını iki yana salladı. “Hayır. Gidemem.” Omuz silkti.

“Scott gitmelisin.”

“Öyle bir şey olmayacak. Gidemem. Nereye gideceğim? Ve sensiz yapamam zaten.”

“Benim...” Dilim damağım kurumuştı, bir an durdum, olanları kabullenmek için durdum. Mirabelle değil de Beatrice olduğunu anladığımda ne yaptığını biliyordum, ama şimdi gerçektir. Artık önümdeydi, yatağın altındaki canavar, insanın rüyalarında kol gezen umacı karşımdaydı. Gerçektir ve buradaydı. Kocam bir tecavüzcüydü. Gitmesi gerekiyordu. “Gitmelisin.”

“Gidemem” dedi. “Anlamıyor musun? Gidemem.”

“Scott, kızlarının, kendisinin de kabul ettiği ağır bir suç yüzünden tutuklanan, birine şantaj yapmaya hazırlanan, anelerine yıllarca her gün yalan söyleyen, onlara zarar verebilecek bir alışkanlığı olan biriyle yaşadıklarını söylesem ne derdin? O adamın bu evden gitmesi gerektiğini söylemez miydin? Onlarla aynı çatı altında yaşaması ve hayatlarındaki önemli kararlarda etkili olması bir yana, herhangi bir şekilde temas kurmalarına bile karşı çıkmaz mıydın?”

Yüzü buruştu, başını iki yana salladı. Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Lütfen, Tami. Beni gönderme." Küçük kalmış, dehşete kapılmıştı.

"Scott, lütfen yapma. Gitmen gerektiğini biliyorsun."

Ansızın yine bir Challey oldu. Yüzünde öfkeli ve alaycı bir ifade belirdi. "Burası benim evim. Bir sorunun varsa sen git. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam" dedim. "Tamam. Kızları alıp Londra'ya giderim. Annemlerde kalırız." Birkaç haftalık bir plan yapmaya başladım. Annemlere gitmemeyi tercih ediyordum, yaptığım seçimler hakkında, "Biz söylemiştik" dememek için ilk günün bitmesini bile bekleyemeyeceklerini biliyordum. Cehennemden farksız olacaktı, ama en azından kızlar güvende olacaktı. En azından düşünme fırsatı bulacaktım.

"Çocuklarımı hiçbir yere götüremezsin" diye çemkirdi.

"Durdurmayı hele bir dene" dedim.

Yine değişivermişti. "Tami" dedi yumuşak, makul bir sesle. "Senin büyüttüğün kadar kötü bir şey yok ortada. Yardım alırım. Zaten ayrıldım ben... onunla. Porno alışkanlığım için de yardım alırım. Ama sen ve kızlar olmadan bunu yapamam. Gidersem yapamam. Sonunda burada benim yanımda olacağını bilmeliyim. Yoksa ne anlamı var? Yanımda olmana ihtiyacım var."

"Daima kızların babası olacaksın. Hayatlarında sana daima ihtiyaçları olacak."

"Ya sen?" dedi. "Daima bana ihtiyacın olmayacak mı? Daima hayatında olmayacak mıyım?"

"Biz daima anne ve baba olacağız" dedim. "Kızları birlikte büyütme zorundayız."

Başını iki yana salladı, gözleri doldu. "Böyle konuşma, sanki birbirimiz için bundan fazla bir şey ifade etmeyecekmişiz gibi."

Cevap vermedim. Bir daha onunla beraber olamayacağı-

mızı söyleyemezdik, çünkü şu anda olamazdık. Onunla nasıl yeniden bir araya geleceğimi bilmiyordum.

Yüzü buruştu, dizlerinin üstüne çöktü. “Beni gönderme. Lütfen, bana bunu yapma. Seni seviyorum. Ve çok özür dilirim. Düşünemedim. Lütfen beni gönderme, çünkü düşünemedim. Seni incitmeyi hiç istemedim.”

Tüm bunlar başlamadan önce, Scott’la ben tek göz odamda oturur, televizyon ya da video seyreder, cips yerdik. Ve konuşurduk. Ordan burdan saatlerce konuşur, sözcüklerimizle bir arkadaşlık yaratırdık. Bu yaptıklarını yapabilecek hale ne zaman geldi, ben onu ağlarken seyredecek, onu teselli etmeyecek hale ne zaman geldim, bilmiyordum. Ama olan şey buydu. Ne halde olduğumu, onun ne hale geleceğini söylesem, o zamanki Tamia bugünkü Tamia’ya ne derdi acaba?

“Gidiyorum” dedi. İki çanta hazırlamıştı. Takım elbisesini koyduğu gamboç omzundaki çantanın üstündeydi. Okul çantasını da böyle taşırdı, hatırlayınca gülümsedim. Başımı sallayınca, “Ben, şey, değişeceğim” dedi. “Yine sana yakışan biri olacağım. Söz veriyorum. Daha iyi bir baba ve eskisi gibi bir adam olacağım. Anlıyor musun? Seni tekrar kazanacağım.”

“Bunu kendin için yap” dedim alçak sesle. “Tamam mı?” Daha yumuşak konuşmaya çalıştım, çünkü umursamıyordum gibi olacaktı. Sanki kolay bir şeymiş, sanki onun yürün-gesinden bir adımda kolayca çıkmışım gibi. “Kendin için yap.”

Gözlerimiz buluştu. Aramıza bir giyotin düştü sanki. Parçalara bölündük. Bir daha aynı gözle asla bakamayacaktım ona. Konuşmak için derin bir nefes aldı, elimi kaldırıp onu susturdum, başımı iki yana salladım. O sözleri yeniden duymak istemiyordum. Binlerce “özür” bir şeyi değiştirmeyecekti. Milyonlarca “Seni kırmak istememiştim” şu andaki durumu geri çeviremeyecekti. Bir “Seni seviyorum” kalplerimizdeki hasarı hafifletmeyecekti.

“Görüşürüz, Scott” dedim.

“Görüşürüz, TB.”

Başımı sallayarak önüme baktım, gözlerim dolmuştu. Tatil biterken, o üniversiteye giderken böyle vedalaşırdık. Aslında aklıma getirmediğim, haber almadığım ve yokluğunun o kadar da önemli olmadığı bir arkadaşım olduğu için onu özleyeceğimi biliyordum, ama tatillerde hiç ayrılmazdık.

Olanları anlattığımda o zamanki Scott'ın ne diyeceğini çok merak ediyordum. Bakışlarıyla beni onarır mıydı acaba? Sağlam, kendinden emin ve güçlü biri olur muydum? Beni dinlerken suratı asılır, sonra delirdiğimi söyleyip güler miydi? Böyle şeyleri asla yapmayacağını, olayların bu kadar kötüye gitmesine asla izin vermeyeceğini mi söylerdi?

Ön kapı, göğsümün derinliklerinde yankılanan bir çarpmayla kapandı.

Peşinden koşmak, geri gelmesini, her şeyi halledeceğimizi, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. İşte tam da bu yüzden gitmesi gerekiyordu.

Fleur

“Merhaba Fleur, ben Tami Challey. Olanlardan sonra umarım iyisindir. Aslında senden özür dilemek için aramıştım. Annenle kocam arasında olanların hepsini anlatmadım. Bir ilişki yaşadıklarını sandım, çünkü öbür türlüünü düşünmek bile çok çirkindi. İşin aslı, kocam annene cinsel saldırı suçuyla tutuklanmıştı. Bunu kabul etmek benim için çok zordu, bu yüzden ilişkileri olduğuna inanmak istedim. Sana bütün gerçeği anlatmadım, bu çok çirkin ve korkakça bir şeydi, çünkü kendimi korumaya çalışıyordum ki, baş etmen gereken şeyleri düşününce, bu sana büyük haksızlıktı.

Annenin ölümü hakkında kocam da sorgulandı, ama cinayet saatinde başka yerde olduğuna dair şahidi vardı. Ben de sorgulanacağım, ama ne soracaklarını, hatta Scott'ın masum olduğu anlaşılmışken neden benimle konuşmak istediklerini bilmiyorum. Tabii onun ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünmüyorlarsa... Tanrım, abuk sabuk konuşuyorum işte.

Demek istediğim, özür dilerim. Hayatını sana bütün gerçekleri söylemeyen insanlarla geçirmiş olduğun izlenimine kapıldım; benim de aynı şeyi yapmamam gerekirdi. Korku insana aptalca şeyler yaptırıyor. Umarım iyisindir. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sohbet etmek istersen beni ara. Hoşça kal.”

Bayan C böyle biri işte, kendisinden nefret edilmesini çok

zorlaştırıyor. Hem de çok. Ondan nefret etmiyordum aslında, ihanete uğramış gibi hissediyordum. Şimdiye kadar bana neden her şeyi anlatmadığını merak ediyordum.

Telesekretere bıraktığı mesajı yeniden dinledim.

Yaşadığımız şey bir film olsaydı, sonunda her şeyi yapmanın o olduğu ortaya çıkabilirdi. Ama bu film değil, gerçek hayattı ve öyle sonuçlanacağını sanmıyordum. Belki sonuçlanır, kim bilir? Asıl mesele, özür dilemiş olması ve hatasını kabul etmesiydi. Hayatım boyunca yarım yamalak gerçeklerle yaşadığımı ve gerçeği bilmek istediğimi de anlamış görünüyordu.

Ondan hoşlanıyordum. Anne fikrine en yakın bulduğum kişi oydu. Ne var ki, gerçek anneme saldıran adamla beraber yaşıyordu. Ona tamamen güvenmek ya da hiç güvenmemek akılcıca bir hareket olmayabilirdi.

Hâlâ Brighton'dayım. Noah da benimle. Bilgisayarı yanında olduğu sürece her yerde çalışabiliyordu, çünkü o bir danışmandı ve çok seyahat ediyordu, bu yüzden her yerde konuşlanabilirdi. Kaldığım otelden çıkmış, daha güzel bir butik otele geçmiştik, çünkü daha geniş bir yere ve Noah'nın da daha güçlü bir internet bağlantısına ihtiyacı vardı.

Kahvaltı ettiğimiz, pencere kenarındaki masaya oturuyor, üstüne yağmış kocaman, dörtgen kar tanelerini andıran bir sürü evrak yerlere, masanın üstüne saçılmış bir halde laptopuna konsantre oluyordu. Her şey düzenli görünüyordu; kafasını kaşımaması, kaşlarının çatılması ve dakikalarca bir şeyleri arayıp durması onun çalışma tarzıydı. Yoksa organize olamamakla falan bir ilgisi yoktu.

Gülümsedim ve sol ayak parmaklarımı gökkuşağı renklerine boyamaya devam ettim. Küçük parmak kırmızı, yanındaki turuncu, onun yanındaki sarı, onun yanındaki yeşil, Başparmağım da mavi. Neden mi? Neden olmasın? Dövme yaptırmayı da düşünüyorum; ayağımdan başlayıp bileği-

me kadar çıkan bir şey. Neden mi? Neden olmasın?

Londra'ya dönmek zorunda olmadığım hissini verdiği huzur beni çok rahatlatmıştı. Babam çok sık arıyor, bense telefonların yarısına ancak cevap veriyordum. Edepsizlik ettiğimden değil, sesindeki çaresizliği duydukça suçluluk hissediyordum ve dünyanın en kötü evladı olduğumu düşünüyordum.

Sekiz yıl önce

“Emin misin Fleur, bunu gerçekten yapmak istiyor musun?” dedi babam.

“Evet, baba. Çok eğlenceli olacak.”

“Güvenli olduğunu sanmıyorum” dedi.

Otobüs buluşma noktasına en son gelen bizdik elbette. Galler'e, Spurton Hall'a dört günlük bir geziye gidecektim, valizimi hazırlarken bütün sabah aynı şeyleri söyleyip durmuştu. Dört koca gün boyunca uzakta olacaktım. Dört gün. Hayal bile edemiyordum. Babamdan uzakta olacaktım ve bana ne yapacağımı söyleyemeyecekti.

“Baba, sorun çıkmaz.” Epey bir mücadeleden sonra duruma hâkim olmayı başarmıştım. “Seni her akşam arayacağım ve erkenden yatacağım.”

Babam bu geziyi, öğretmenim Bayan Devendis ve müdürümüz Bay Ratchford'un, diğer çocuklarla kaynaşamadığımı söylemeleri üzerine kabul etmişti. “Fleur'ün dersleri çok iyi, ama sosyal becerileri diğer öğrencilerden daha zayıf, çünkü diğer çocuklarla bir araya hiç gelmiyor.” O toplantının ardından, okuldan sonra jimnastik kulübüne gitmeme izin vermişti ve şimdi de bu geziye gidiyordum.

Bunun olabileceğini asla düşünmezdim. Babam önce gezinin parasını ödeyemeyeceğimizi söylemiş, sonra fikrini değiştirip tamam demişti. Ve şimdi buradaydık. Her an fikrini yeniden değiştirebilirdi ve ben gidemeyebilirdim, ama en azından buraya kadar gelmiştik, bu da bir şeydi.

“Fleur, bu geziye katılmanı çok istiyordum” dedi Bayan Devendis. Yanıma gelip çantamı aldı. İşte bu kadar, artık gitmek zorundaydım, çünkü Bayan Devendis çantamı almıştı bile. Babam çantamı geri alacak kadar “kaba” olamazdı.

Gözlerim sevinçle parladı, ona baktım. Bence babamın nasıl biri olduğunu biliyordu. Onun babası da aynı mıydı diye düşündüm.

Babam ellerini omuzlarıma koyup, “Fleur, akıllı bir kız ol ve öğretmenlerinin her dediğini yap” dedi.

“Yaparım baba, merak etme.” Ona sarıldım ve birden hiç bırakmak istemedim. Babamdan ayrılmak istemiyordum aslında, ya döndüğümde onu bulamazsam? Ya babam da onun gibi beni terk ederse ve yıllarca onu hiç göremezsem? Bana ne olacaktı sonra?

“Hadi, Fleur, artık gitmelisin” dedi babam. Kendini kollarımdan kurtardı. Bayan Devendis’in karşısında utanmıştı.

Otobüsün penceresinden el salladım, salladım, salladım ve kimse ağladığımı görmesin diye yüzümü saklamak zorunda kaldım. Herkes ailesinden uzaklaştığı için mutlu görünüyordu, ben de öyleydim, ama kimsenin annesi evi terk etmemişti herhalde. Bu da demekti ki, baba da aynı şeyi yapabilir ve siz nedenini asla bilemezsiniz.

Cep telefonum “Papa Don’t Preach” şarkısını çalmaya başladı. Bu babamın aradığını gösteren melodiydi ve sabahdan beri on beşinci kez sesini kısmıştım, üstelik daha öğlen bile olmamıştı. Noah bir telefonuma, bir bana baktı, sonra işine devam etti. Babamla aramızın iyi olmadığını biliyordu –eve dönmemi istiyor, bu yüzden de aramalarının çoğu telesekretere düşüyordu– ama Noah hiç yorum yapmıyordu. Sormadığım sürece tabii. Sorsaydım mutlaka fikrini söylerdi. Belki de bu yüzden ona hiç sormamıştım. Sorma, söyleme.

Sekiz yıl önce

“Çabuk, koş!”

Hiç şansım olmamıştı. Böyle şeyler yapmaya hiç alışık değildim. Öncesinde birkaç oğlan yata Khanemize gizlice girmiş, Raymond Rheine benim yatağıma oturmuştu. Raymond Rheine’den çok hoşlanıyordum, bana bakıp duruyordu sürekli, sanırım o da benden hoşlanıyordu. Bana hangi takımı tuttuğumu sormuş, ben de “Arsenal, tabii ki” demiştim. “Ben Liverpool’u tutuyorum” demişti.

Omuz silkmiş, “Fark etmez” diye cevap vermiştim, o da gülererek, “Ağabeyim de öyle diyor. O Manchester United’i tutuyor” demişti. Sonra, yemin ederim ne yapacağını anlamamıştım, beni ağzımdan öpmüştü. Hiç kımıldamadan oturup kalmış, kaşlarımı çatmıştım, çünkü her şey çok çabuk olup bitmişti ve hoşlanıp hoşlanmadığımı bile anlayamamıştım. Bu yüzden ben de onu öptüm, onun gibi çabucak. Ve güzeldi, tuhaf, ama güzeldi. Yine öpüşmek istedim, ama arkadaşları dışarı çıkmanın bir yolunu bulduklarını, hep beraber çıkıp sigara içeceğimizi söylediler.

“Geliyor musun, Fleur?” dedi.

Aslında gitmek istemiyordum, çünkü başımızın derde girebileceğinin farkındaydım. Ama Raymond’ı tekrar öpmek istiyordum, bu yüzden tamam dedim ve yata Khanenin arka penceresinden tırmanıp binanın arkasını dolaştık. Herkes sigara içmeye, elden ele geçirmeye başladı. Sıra bana gelmişti. Bela da işte tam o anda geldi, biri öğretmenin geldiğini duydu, biri de “Çabuk, koşun!” diye telaşla fısıldadı. Ama çok geç kalmıştım, çok şaşırmıştım. Müdür yardımcısı ile Bayan Devendis ansızın önüme çıkıvermişlerdi. Elimde sigara vardı, tam da ağzıma götürüyordum.

Ofisin ortasında dikiliyorduk. “Lütfen, babamı aramayın” diye hıçkırıyordum. “Lütfen, lütfen.”

“Başka seçeneğimiz yok, Fleur” dedi Bayan Devendis.

“Bunu bekleyeceğim en son kişi sendin, beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Özür dilerim” diye hıçkırdım.

“Başka kim vardı?” dedi Müdür Yardımcısı Bay Marmaduke. “Bize söylersen, sana çok sert davranmayız.”

Birini ispiyonlamam imkânsızdı. Yaşamının ne anlamı kalırdı? İnsanın arkadaşlarını şikâyet etmesi hiç de havalı bir şey değildi üstelik.

“Lütfen, babama söylemeyin.”

“Mecburuz. Böyle durumlarda annenle babana haber vermek zorundayız, sana uygun cezayı verebilsinler diye.”

Anne ve baba. Annemle babama haber vermek zorundaydılar.

“O zaman annemi arayabilir misiniz?” dedim. “Boşandılar, ama babam ondan duyarsa daha iyi olur.”

“Bu akşam şehirde yiyelim mi?” dedi Noah. Bilgisayar ekranının üstünden bana bakıyordu.

Öpüştüğüm ilk çocuğu düşünürken öpüştüğüm son çocuğun karşımda oturması biraz tuhaf bir durumdu.

Başımı salladım. O Raymond’dan çok farklıydı. Ama birinden hoşlanınca insanın midesindeki o tuhaf his hiç geçmez, değil mi? Zamanla geçebilir, ama şimdiki hisle o zaman ki his aynıydı. Sanki mideniz bulanıyormuş da, bir türlü yatışmak bilmiyormuş gibi, ama iyi anlamda.

“Harika. Gideceğimiz yeri sen seç, çünkü dışarı çıkmayı teklif eden benim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Ne var?” dedi masum bir tavırla ve omuz silkti. “Kuralları biliyorsun bebeğim, birimiz akşam yemeğinde ne yapacağımıza karar verir, birimiz de gideceğimiz yeri seçer.”

“En güzel işler de hep beni buluyor” dedim, hâlâ gözlerimi kısarak bakıyordum.

Sekiz yıl önce

Onu o akşam aradılar ve ertesi sabah gelmişti. İçeri girip saatlerce onlarla konuştu, ben yoktum yanlarında. Sonra yanıma oturdu, bunu sicilime işlemeyeceklerini söylerken onları dinledi. Ama hayal kırıklığına uğramışlardı ve beni annemle eve yollayacaklardı. Annemin onlara ne dediğini bilmiyordum, ama kalıcı bir sorun olmayacaktı ve böylece babam sürekli yüzüme vurmayacaktı. Yine de beni gözünün önünden hiç ayırmayacağını biliyordum, ama yapacak bir şey yoktu.

Londra'ya yaklaştığımızı gösteren yol tabelalarını bir bir geçerken ve ona gittikçe yaklaşıırken, "Babama anlatacak mısın?" diye sordum. Bana vuracağını sanmıyordum, ama küseceği kesindi. Bana küsmesinden çok korkuyordum, onun ağladığını görmekten daha çok korkuyordum. Çok yaramazlık yaptığımda bazen ağlardı, o zaman midemde tuhaf bir şey hissederdim. İçimden ağlamak ve ona sarılmak gelirdi. Ve daima uslu bir kız olmak isterdim.

"Olanları neden anlatmıyorsun Fleur? Ben de babana ne söyleyeceğimi bileyim" dedi.

"Ben bir şey yapmadım. Sigara içmiyordum."

"Kim içiyordu o zaman?"

"Ben değil." Zaten her şey onun suçuydu. Yanımızda olsaydı babam o kadar üzülmez, küsmez, benim daima ama daima uslu olmamı beklemezdi. O bizi terk etmeseydi babam hiç ağlamazdı.

"Tamam."

"Ben yanlış bir şey yapmadım" dedim. *Senin gibi değilim.*

"Tamam."

"Başkaları içti."

"Tamam."

"Onlar içti! Raymond Rheine'la futboldan sohbet ediyorduk, sonra beni öptü, hoşuma gitti, karnımda garip bir his

duydum, ama iyi anlamda; babam küstüğünde ya da ağlandığında hissettiğim gibi kötü anlamda değil. Sonra bir çıkış yolu bulduklarını söylediler, Raymond benim de gitmemi istedi, ben de gittim, çünkü çok sıkıcı biriydim, herkes sigara içiyordu, bana da verdiler; sonra öğretmen geldi, herkes kaçtı, ben elimde sigarayla kalakaldım, ama içmiyordum. Sigara içmiyordum.”

“Oğlanlarla öpüşmek ve sigara içmek, bir gecede iki büyük olay, Fleur.”

“Sigara içmiyordum!” diye bağırdım. Hiçbir şey yapmadığım halde eve yollanmam haksızlıktı. “Ben kötü bir şey yapmadım.”

“Aslında yaptın” dedi. Kısacık bir an bana bakıp dikkatini tekrar yola verdi. “Onlarla gitmemeliydin. Bu küçük yaşta oğlanlarla öpüşmeni saymıyorum bile.”

“Ben küçük değilim. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyor, çünkü çok sıkıcıyım. Babam hiçbir şeye izin vermiyor.”

“Sıkıcı olmak iyidir, biliyor musun? Sıkıcı kızlar okulda daha başarılı olurlar ve büyüdükları zaman canları ne isterse olabilecek ve yapabilecek özgürlükleri olur. Şimdi yerine ileride heyecanlı bir hayatın olsun istemez misin?”

“Hayır!”

“Evet, aptalca bir soruydu. Fleur, bu hiç iyi değil. Babanın ne kadar üzüleceğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ama bunun da ötesinde, kendin için iyi olmayı istemelisin. Seni, doğru olmadığını bildiğin şeyleri yapmaktan alıkoacak şey babanın üzülmesi olmamalı, içinden gelmeli.”

İçimde kelebekler uçuşuyordu, midem bulanmıştı biraz. Babamı görmek istemişyordum. Hiçbir şey istemişyordum.

“Seninle oturabilir miyim?”

“Efendim?”

“Lütfen, anne, seninle yaşasam olmaz mı?”

Dikiz aynasını kontrol etti, sinyal verdi, otobanda kenara çekti. Yol fazla kalabalık değildi, bu yüzden sorun olmadı. Arabayı durdurdu, emniyet kemerini çözdü, oturduğu yerde dönüp bana baktı.

“Fleur, benimle yaşamayı çok isterim, ama senin asıl istediğin şey bu değil, değil mi?”

“Evet, bu” dedim. Babamı bırakmak istemiyordum, ama annemle de yaşamak istiyordum. Sanki.

“Bence baban seni geziden çıkardıklarını, eve yolladıklarını öğrenince onunla karşılaşmaktan korkuyorsun, endişelisin. Seni suçlamıyorum, benim babam olsaydı, ben de aynı şeyi hissederdim, ama benimle yaşamayı sorunu çözmez. Yapmak istemediğin şeylerle yüzleşmen gerek. Zor yoldan öğreneceksin, ama oğlanlarla öpüşecek kadar ve arkadaşlarıyla belaya bulaşacak kadar büyüdüğünü düşünüyorsan, bunları yapacak kadar büyümüş bir kız olarak cezada katlanmalısın.” Yanağımı okşadı. “O kadar da kötü olmaz. Ama babanla konuştuktan ve olayı çözdükten sonra hâlâ gelip benimle yaşamak istersen bana söylersin, ben de babanla konuşurum. Ne dersin?”

Başımı salladım.

Noah mükemmel erkek mi diye düşünüyordum. Bu daha önce yaşadıklarımın çok farklıydı. Sakindi, ama yavan biri değildi. Çalışkandı. Son derece yakışıklı olduğu gerçeği insanın canını da acıtmıyordu. Bilgisayar ekranından başını kaldırıp bana baktı, gülümsedi. Gördünüz mü? Mükemmel.

Sekiz yıl önce

“Sen burada bekle, ben babana olanları anlatayım” dedi. “Hiç merak etme, her şey yolunda gidecek.”

Cumartesi öğleden sonraydı, yani babam televizyonda maç seyrediyordu ve yeni arkadaşı da temizlik yapıyor-

du. Kız arkadaşlarının hep arkadaşı olduğunu söylerdi. Ama ben kız arkadaşları olduğunu ve onlarla yattığını biliyordum. Seks meselesi işte. Bazen babamın artık yanında kim varsa, ona sesini alçaltmasını, benim uyuduğumu söylediğini duyardım ve yastığın altına sokardım kafamı, çünkü çok iğrençti. Genellikle cumartesileri odamı temizler, günlüğüme yazar, ödevlerimi yapardım.

Annem ön kapıya doğru yürürken, ben de oturduğum yerde iyice kaykıldım, ön koltukta sadece kafamın üst kısmı görünüyordu dışarıdan bakınca. Zili çaldı, birkaç adım geri çekildi. Babamın kapıyı açması asırlar sürdü sanki, yüzündeki ifadeyi görünce daha da çok kaykıldım.

Annem onunla konuşmaya başladı, babam arabaya doğru bakıyordu ve çok, ama *çok* sinirliydi. Midemdeki kelebeklerin durumu hepten kötüye gidiyordu.

Babam arabaya doğru yaklaşıyordu, "Olamaz!" dedim ve kendimi neredeyse yere attım. Ama annem onu durdurdu, önüne geçti, çünkü babam kadar vardı boyu, babam beni arabadan çıkarmaktan vazgeçene ve annemle konuşmayı kabul edene kadar önünü kesti, onu bırakmadı.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi, ama arabada oturmakta olan bana bakmaya devam etti. Annemse ha bire konuşuyordu. Sonra babam arabaya bakmaktan vazgeçti, anneme döndü. O hâlâ konuşuyordu. Konuştu, konuştu, konuştu. Sonra arabaya geldi, kapıyı açtı, "Hadi gel, sorun yok, sana bağır-mayacak, okul gezilerini de yasaklamayacak."

Ona inanmamıştım, bu yüzden yerinden kıpırdamadım. Onunla yaşamayı çok, ama çok istiyordum. Eve girmeyi ise hiç istemiyordum.

Annem gidip bagajdan valizimi çıkardı, geri gelip bana elini uzattı. Küçüklüğümden beri bana elini uzatmamıştı.

"Güven bana, sorun yok" dedi. Bana gülümsedi, kendimi beş yaşında gibi hissediyordum. Beş yaşındayken annem ba-

na gülümsediğinde ben de ona gülümserdim. Bana gülümseyince güvende hissettim, beni daima koruyacağını hissettim. Kollarına sığınmışım, beni hiç bırakmayacakmış gibi hissettim. Bana öyle gülümseyince, yine gerçek bir anne olmuştu.

Onun elini tuttum, arabadan çıktım, beni babamın yanına götürdü.

“Fleur, beni hayal kırıklığına uğrattın” dedi babam. Annem yanımda olduğu için böyle konuştuğunu biliyordum. Başka zaman olsa bana bağırır, kötü bir kız olduğumu, benim için nelere katlandığını, benimse nankörlük ettiğimi, onu üzme için böyle yaptığımı, bir daha dışarı çıkmayı aklıma bile getirmememi söylerdi.

“Özür dilerim baba” dedim.

“Pazartesi günü okula telefon edeceğim ve en az bir hafta cezalı olacaksın. Seni eve yollamaları yeterli bir ceza değil. Bir daha böyle şeylere karışmayacaksın.”

“Karışmam, baba.” Annem hâlâ elimi tutuyor, güvende hissetmemi sağlıyor, bana hâlâ annelik ediyordu.

“Odana çık, kalan ödevlerini bitir. Birazdan yiyecek bir şeyler getireceğim.”

Bu kadar mı? Söyleyeceklerinin hepsi bu muydu? Babama baktım, artık sinirli değildi. Kırgındı sanırım, ama annemin onunla konuşmaya başladığı andaki kadar öfkeli değildi.

Anneme baktım, ona neler söylemiş olabileceğini merak ettim.

“Evet, Fleury, ben artık gidiyorum.” Ben beş yaşındayken gülümsediği gibi gülümsüyordu yine. Eğildi, gözlerimin içine baktı, sarılıp beni kendine çekti. Kendimi emin ellerde, istenen ve sevilen biri gibi hissetmişim. Çok sevilen biri. Kulağıma fısıldadı. “Seni seviyorum bebeğim. Bunu sakın unutma, bundan asla şüphe etme.”

Doğruldu, babama dönüp başını salladı. “Donald” dedi, sanki pek sevmediği, önemli biriyle konuşur gibi.

“Mirabelle” dedi babam.

Bana son bir kez daha gülümsedi ve arabasına bindi. Giderken bana ve babama el salladı.

O gittikten sonra babamın beni azarlayacağını sanmıştım, ama öyle olmadı. Ödevlerimi yapmamı söyledi yine ve biraz sonra peynirli sandviç getirdi. Konuyu bir daha hiç açmadı.

O gece yatmadan önce mavi-kırmızı çiçekli perdeyi çekerken pencereden baktığımda yolun karşısında birini gördüm. Anneme çok benziyordu, ama karanlık olduğundan ve orada duran kişi sokak lambasına yakın olmadığından tam görememişim.

Perdeyi çekip yatağa girdim, lambamı söndürüp gözlerimi kapattım. Uyumaya çalışıyordum, ama onun dışarıda olduğunu hissedebiliyordum. Yıllar önceki gibi, bana Gül Yaprığı Kumsalı’nın öyküsünü anlattığını hissedebiliyordum. Yorganı fırlattığım gibi pencereye koştum, perdeyi açtım, camı kaldırdım, onu görebilmek için eğilip dışarı baktım. Ama gitmişti. Eğer oysa tabii. O olduğuna inanıyordum, çünkü o günden sonra dört yıl boyunca onu hiç görmedim.

Noah kaşlarını çatmış, dikkatini bilgisayarına vermişti. Hiçbir şey yapmamak garip geliyordu. Yapacak işlerim vardı, ama canım istemiyordu. “Ne anlamı var?” diye düşünüyordum. Üniversiteyi ya da herhangi bir şeyi sevmiyordum, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı artık. Demek istediğim, onu, yani Mirabelle’i düşünün, istediği şeyi yaptı, hayatıma girip çıktı, ama bu onu mutlu etti mi? Öldürülmekten kurtardı mı? O halde ne anlamı var ki?

Sırtımı yaslayıp yatağa oturdum, ayak tırnaklarımın farklı renklerine baktım. Galler’e beni almaya geldiği gün giydiği elbiseyi hatırlatmıştı bu renkler. Uzun bir elbiseydi, gövdesinden ayak bileklerine kadar inen gökkuşağı şeritlerinden yapılmıştı. Uzun, ince bacaklarını ortaya çıkarmış, onu daha

da uzun göstermişti. Annem çok güzel bir kadındı. Onun gibi giyinen, giydiğini onun kadar iyi taşıyan pek az insan vardı. O gün bana sarılırken veda eder gibiydi. Başının üstünde bir saat asılıymışçasına, sanki verebileceği bütün sevgiyi verir gibiydi. O gün babama ne söylemiş olabilirdi?

Olayları derinlemesine düşünmeye başlamadan önce telefonumu alıp babamı aradım.

Tek çalışta açtı. "Fleur, nasılsın? Ne zaman dönüyorsun?"

"Bilmiyorum" dedim. "Polis eve girmeme izin vermedi daha. Bu yüzden de eşyalarını toparlayıp evi satışa çıkaramıyorum. Yani, biraz daha buralardayım."

"Bence buraya dönmelisin, eve girmene izin verdiklerinde tekrar gidersin."

"Her an izin çıkabilir" dedim. "Biraz daha kalıp duruma bakacağım. Baba, hani Galler gezisinden erken yollamışlardı ya beni, hatırladın mı?"

"Evet" dedi temkinli bir sesle, çünkü beni eve dönmeye ikna edememişti.

"O, yani Mirabelle, şey, annem ne dedi de, bana küsmedin?"

Suskuğunluğu telefonda yansıyıp otel odasını doldurdu. Nefesimi tutmuş, sessizce bekliyordum. Noah işi gücü bırakmış bana bakıyor, o da babamın cevabını bekliyordu. "Hatırlamıyorum Fleur, çok uzun zaman geçti."

"Evet, hatırlıyorsun, baba. Sen her şeyi hatırlarsın" dedim. Hatırlardı da. Çoğu insanın unuttuğu her tür konuşmayı o hatırlardı.

Noah aniden bilgisayarın kaydet tuşuna bastı, iki cep telefonunu ve ceketini aldı, çıkarken bana el salladı. Otel odasının, arkasında acil çıkış talimatnamesi asılı olan beyaz kapısını kapatmadan önce eliyle "beni ara" işareti yaptı.

"Neden soruyorsun?" dedi babam.

"Çünkü bilmek istiyorum. O günü hatırladım az önce."

Onunla konuştuğunu biliyorum, ne konuştuğunuzu öğrenmek istiyorum.”

Suskinluğu geri geldi, bir kar gibi üstümüze yağdı. Şu anda, “Neyse, fark etmez, eminim önemsiz bir şeydir” demem icap ediyordu. Suskinlaştığı zaman hep böyle derdim. Sadece Mirabelle konusunda değil, her konuda. Ama bu sefer öyle yapmadım. Çünkü bana küsmemesine bir anlam veremiyordum. Bana ilk kez güvenmiş, bense güvenini boşa çıkarmıştım ve o öfkeden küplere binmemiş, yaptığını yanıma bırakmıştı.

“Bana dedi ki” diye konuşmaya başladı, yavaş ve gönulsüzce. “Sigara içen çocuklarla takıldığın için seni Spurton Hall’dan geri yolladıklarını, çok çok üzgün olduğunu, sana küseceğim diye çok kaygılandığını söyledi.”

“Başka?”

“Genellikle bu manaya gelen şeyler söyledi.”

“Lütfen, baba. Başka ne dedi?” Kesinlikle başka şeyler de vardı.

İç geçirdi. “Sana kızmamdan korktuğun için onunla yaşamak istediğini söylemişsin. Öyle mi?” Sesi çok üzgün geliyordu ve üzüntüsünü belli ederek, beni onu sorgulamaktan vazgeçirmeyi umuyordu. Bu da demekti ki, başka şeyler de konuşulmuştu.

“Evet, on üç yaşındaydım ve korkmuştum. Başka ne dedi?”

“O... dedi ki, üstüne fazla gelirim, onunla yaşamam için elinden geleni ardına koymayacakmış. Bunu her şeyden çok istiyordu, ama seni derhal yanma alabileceği halde, önce benimle sorunlarını çözmeni söylemiş sana. Deniz kenarında büyük bir ev bile almış, ona söz verdiğim gibi arada bir gidip kalabilecekmışsin.”

“Arada bir onun yanında kalmama izin mi vermiştin? Neden bana hiç söylemedin? Neden beni göndermedin?”

“İstedığın şeyin bu olmadığını biliyordum, Fleur. Onunla oturmak ve ona yük oluyormuşsun gibi hissetmek istemedi-

ğini biliyordum. Onun orada bir hayatı vardı, seni yanına almayı aslında istemiyordu, sadece vicdanını rahatlatmak için öyle dedi.”

Babam sık sık yalan söyleyen biri değildir, o daha çok bir şeyleri ihmal eder, ama bu söylediği yalandı. Kılıf uydurmayla hiç gerek yoktu, yalan söylüyordu. Kesinlikle yalan söylüyordu. Adım gibi biliyordum bunu. O beni yanına almak istemişti. Beni istemişti.

“Başka ne dedi?” diye sordum. Dilim damağıma yapışmıştı, bütün vücudum karıncalanıyordu, sanki kurdeşen dök-müştüm ya da kontrolsüz bir kaşıntıya tutulmuştum.

“Sana daha fazla özgürlük vermem gerektiğini söyledi. Okul gezilerine, okul sonrası faaliyetlere katılmana izin vermemi. İstediginde arkadaşlarının evinde kalabilmen gerektiğini. Senin iyi bir kız olduğunu, onun yaptığı şey yüzünden senin acı çekmemen gerektiğini söyledi.”

“Başka?”

“O... dedi ki, sana bu özgürlükleri verirsem, normal bir genç kız olmana karşı çıkmazsam, gideceğini ve beni rahat bırakacağını söyledi. Yani hayatımızı yaşamamız için bizi rahat bırakacağını.”

Tek kelime edemiyordum. Dilim tutulmuş, boğazım düğümlemiş, babamın bunu kabul ettiği düşüncesiyle göğsüm sıkışmıştı. *Nasıl yapabilişti?*

“Neden baba?” dedim zor da olsa. *Neden yaptın?*

“Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, Fleur. Sana yakın olmak istemediğini kabullenmek çok zor, biliyorum, uzaklaşmak için bir bahane olarak kullandı bunu. Üzgünüm, neden böyle yaptığı sorusuna verecek bir cevabım yok. Ben sadece, hayatına öylece girip çıkmasından korumaya çalışıyordum seni.”

Demek bu yüzden, okul gezisinden sonraki dört yıl boyunca onu görememiştim. Neden yok olduğunu, doğum günü

kartları göndermekten ve mektuplar yazmaktan neden vazgeçtiğini, benim görüşme isteklerime neden cevap vermediğini anlayamamıştım. Gönderdiği kartlar, mektuplar hiç elimе geçmezdi, onları ya çöpte ya da babamın odasında bulurdum, ama sonra birden hepsinin ardı arkası kesilivermişti. Artık çöpte de, babamın odasında da bir şey bulamıyordum ve çok meraklanmıştım. Babama hiç sordum elbette. Artık biliyordum.

Beni istemişti. Ve bana bir hayat verebilmek için benden vazgeçmişti. Babam okul gezilerine gitmeme, arada bir arkadaşlarımda kalmama izin vermişti. Okuldan sonra resim, tiyatro ve jimnastik kurslarına katılmama ses çıkarmamıştı. Büyüdükçe ve bana verilen özgürlüklere alıştıkça, eve dönüş saatini biraz geçirmeye başlamıştım. İşte o zaman yine değişmişti. Yaptığım bir şey yüzünden tepesi atınca, üniversiteyi Londra'dan uzakta okumama izin vermeyeceğini anlamıştım. İşte tam o sıralarda annem yeniden mektup yazmaya başlamıştı bana. Çöpte bulmuştum. Ben iletişim kurmamıştım, ama o hep iletişim içindeydi benimle. Babamın anlaşmayı bozduğunu nasıl öğrendiğini bilmiyordum, ama beni istediğini biliyordum.

"Fleur, tüm bunları duymak senin için çok zor, hele de..."

Kapat tuşuna basıp konuşmayı bitirdim. Annem hakkında söylediği yalanları daha fazla dinleyemezdim. Annem teklif etmiş, o da kabul etmişti, sonra da annem bana hiçbir şey vermemiş gibi davranmıştı; bunu hiç dile getirmemiş, sadece öyle *davranmıştı*. Yalan söylüyordu. Kesinlikle yalan söylüyordu. Ya o, annem neden söylememişti bana? Benim için yapmıştı bunu, ama onunla görüştüğüm onca yıl, ikinci kez terk edip gidişine neden açıklık getirmemişti?

Telefonum "Papa Don't Preach" şarkısını çalmaya, ekranda BABA yazısı yanıp sönmeye başladı.

Titreyen ellerimle reddet tuşuna bastım.

Hemen ardında yine çalmaya başladı, telefon titreşti.

Aramayı iptal ettim.

“Papa Don’t Preach” yine çalmaya başladı, bu kez ekrana bile bakmadan kapattım. Hızla yataktan kalktım, bu arada tam kurumamış ojelerim de dağıldı. Telefon yine çalmaya başlayınca banyoya koştum. Titreyen elimle lavabonun tıpasını taktım, sıcak su musluğunu açtım. Öbür elimdeki telefonun her çalışında reddet tuşuna basıyordum. Lavabo ağzına kadar dolunca elimdeki telefona baktım.

“Papa Don’t Preach” çalmaya, BABA yazısı ekranda yanıp sönmeye başladı.

Telefonu suya bırakırken, “Hoşça kal, baba” dedim. Lıkır lıkır sesler çıktı, telefonun iç aksamı suyla doldu, şarkı sustu, titreşim durdu, ekran karardı.

Geri dönmeyecektim. Burada yapamayacak olursam, orada daima bir evim olduğunu düşünmüştüm, ama şu anda emin olduğum tek bir şey vardı: Asla geri dönmeyecektim. Babamı bir daha hiç görmeyecektim.

11

Tami

“Hayatınızda hiç ceset görmüş müydünüz, Bayan Chal-ley?” diye sordu, Başdedektif Harvan. Odada, avını inceleyen vahşi bir hayvan gibi dolaşırken, narin yapısı daha büyük, daha tehditkâr görünüyordu. Diğer polisler aralarında biraz sohbet etmişlerdi, hepsi de kayıt için gelmişti, ama sonra hızla çıktılar.

Başımı iki yana salladım. Neyse ki hiç görmemiştim ve umarım görmezdim. “Hayır.” Nedense gergindim. Bilmem gereken bir şeyi bildiklerinden kuşkulaniyordum. Bu sohbet ima edildiğinden daha resmi geçiyordu.

“Emin misiniz?”

“Evet.”

“Ya Mirabelle Kemini?” Gayet doğal bir havada söylemişti bunu. Sanki her gün, değer verdiğim biri kasten öldürölüyor-muş, *cinayete* kurban gidiyormuş gibi.

“Hayır” dedim. Cenazeden önce naaşını bile görmemiştim. Fleur ve ben cenaze levazımatçısından bu işleri halletmesini istemiştik, çünkü biz yapamazdık; ikimiz de o kadar güçlü değildik. Basit, beyaz bir elbise almış, saç modelini ve mak-yajını nasıl istediğini tarif etmiş, ona yapılanların bütün iz-lerini yok etmesini söylemiştik, ama ikimiz de orada durup ona bakamamıştık. Levazımatçı çok anlayışlı çıkmış, fotoğ-raflarını çekip sonradan fikrimizi değiştiririz diye mühürlü

zarfa koymuştu. Görmemiştim. Fleur'ü ise bilmiyordum.

"Ceset görmediğinize göre, nasıl olduğunu size anlatayım mı?"

"Anlatmasanız da olur, teşekkürler."

"Filmlerdeki gibi değildir." Arkamda duruyor, durumu, tepkilerimi ölçüyordu. Sürekli dengemi bozuyor, hazırlıksız yakalıyor, geriordu. "Tertemiz değildir elbette ve bir şekilde çok güzeldir. Bildiğiniz gibi, boğularak öldürülen Mirabelle Kemini olayı ise daha da korkunçtu."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum" diye karşı çıktım.

Harvan'ın göz ucuyla Wade'e bakıp başını salladığını gördüm. Wade, aramızdaki masada duran sarı dosyayı açtı. İçindekileri gördüm kenardan: Fotoğraflar vardı. Bana onun fotoğraflarını göstermeyeceklerdi, değil mi? Yoksa?

Böyle bir korku yaşamamıştım. Bunu görmek istemiyordum. O fotoğrafların ömrüm boyunca aklımda kalmasını, gözkapaklarımın içine nakşolmasını, uykuya her dalışımda beni bu görüntülerin karşılaşmasını istemiyordum.

"Bana o fotoğrafları gösterirseniz hemen çıkar giderim" dedim panik içinde. "Burada olmak zorunda değilim, kendiniz söylediniz."

Harvan ile Wade bakiştılar. Ciddi miyim diye merak ediyorlardı.

"Beni geri getirmek için tutuklamak zorunda kalsanız bile umurumda değil. Görmek istemiyorum." Gerekirse kaçmaya hazırdım.

Harvan omuzlarıma bastırarak yerimden fırlamama mani oldu. "Rahat olun, Bayan Challey, sakinleşin." Bir çocuğu yatıştırmak ister gibi konuşuyor, insani teskin edecek frekansı bilir gibi sesini değiştiriyordu. "Size fotoğrafları göstermeyeceğiz, buna gerek yok. Bunun yerine anlatacağım."

"Hayır."

"Vücuduna bakmış olsaydınız, kolunun üst tarafında,

omuzlarında ve boynunda çürükler olduğunu görürdünüz; bunlar ölümünden bir süre sonra, bedeni soğuyunca ortaya çıktı. Adli ekibimiz maktulün önce küvete bastırıldığını, katilin elleri boynundan kayınca başını küvete çarptığını söyledi. Sonra da muhtemelen bez bebek gibi savrulup suyun altına itilmiş.”

Gözümün önüne getirebiliyordum ve bunu hiç istemiyordum. Mirabelle’e öyle şeyler yapıldığını hayal etmek istemiyordum. “Dinliyor musunuz, Bayan Challey, yoksa zaten orada olduğunuz için buna gerek duymuyor musunuz?”

“Orada değildim ve daha fazla dinlemek istemiyorum.”

“Mirabelle çok mücadele etmiş aslında. Ciğerleri ve midesi suyla dolmuş, adli ekip onun boğulmaktan kurtulmak için çok bağırdığına inanıyor. Tırnakları kırılmış, yani yerleri ve küvetin kenarını tırmaladığı çok açık. Tutunmaya, hayatta kalmaya çalışmış. Topukları ve ayak bilekleri de tekme atmaktan çürük içinde kalmış. Yerlere taşan suyun miktarına bakılırsa birkaç kez katilinin elinden kurtulmayı başarmış, ancak onu dezavantajlı konuma düşüren şey küvetin içinde olmasıymış. Çok mücadele etmiş, Bayan Challey. Sessiz ve kolayca gitmemiş. Ama siz zaten biliyorsunuz, zira oradaydınız.”

“Orada değildim. Size söyledim. Orada değildim.” Bana anlattığı şeyler zihnimde yer etmiş, sürekli tekrarlanıp duruyordu. Mücadele edişi, çığlıkları, durmadan etrafa sıçrayan sular...

Harvan masaya geri döndü, yerine oturdu, dikkatlice masaya yanaştı, böylece Wade’le birlikte kanunun duvarını oluşturmuşlardı. “Orada olmadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Orada değildim.”

“O halde bu ne?” diye sordu, masaya küçük bir plastik poşet koydu. Poşete baktım. Bunun sadece plastik bir poşet olduğunu, alakasız bir şey olduğunu söyleyecektim ki, içinde

ne olduğunu gördüm: Nikâh yüzüğüm. Scott'ın yüzüğünün oturduğu sıra dışı dalgalı kenarıyla evliliğin en büyük sembolünü oluşturunuyordu. Yüzük önüme gelene kadar, parmağımdaki boşlukla oynadığımın, yüzüğün bıraktığı izi takip ettiğimin farkına varmamıştım. Aklıma geldikçe arıyordum, ama kaybolduğunu düşünmüştüm –ilişkimizin durumunu çok iyi sembolize ediyordu– ve başka bir şey beklerken karşıma çıkıvermişti.

“Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, Bayan Challey’ye ‘TB 4 SC’ kayıt nolu, ‘21.10.98’ tarihli platin bir alyans gösterdim.”

Yüzüğünü mü düşünüyorsun? demişti Cora, durup dururken. Kaybolduğunu o zaman anlamıştım.

“Bu sizin alyansınız mı, Bayan Challey?” dedi Wade.

Yüzüğe bakıyordum. Kalbim hızla atmaya başlamış, göğsümden fırlayacak hale gelmişti, sanki şu anda söküp atmam için bana baskı yapıyordu. “Benziyor” dedim.

“Alyansınızı kaybetmiş miydiniz, Bayan Challey?” dedi Harvan.

Başım beladaydı.

“Evet.”

“Bunu nerde bulduğumuzu hiç merak etmiyor musunuz?” dedi Harvan.

“Hiç mi?” diye ekledi Wade.

“Nerde buldunuz?”

“Mirabelle Kemini’nin evinde” dedi ikisi birden.

Başım cidden beladaydı.

“Hemen tanıdım, özellikle de yazısından. Ama Wade fark etmedi tabii.” Harvan elini Wade’in omzuna koydu. “Erkekler böyle şeyleri fark etmezler, değil mi?”

“Bazıları eder” dedim.

“Evet, ama bizim Wade onlardan değildir. Tanıdım, çünkü çok sıra dışıydı. Yazısı da farklıydı. Düğün gününüz değil, anladığım kadarıyla. Neydi? İlk buluştuğunuz gün mü? Özel

bir doğum günü mü? İlanı aşk ettiğiniz gün mü? İlk sevişmeniz mi?”

Cevap vermedim, bilmesi gerekmiyordu.

“Hadi, Bayan Challey, bizimle ufak tefek sırlarınızı paylaşabilirsiniz. Eski dost sayılırız.”

Endişeden bacaklarım titremeye başlamıştı, elimi koyup durdurmak zorunda kaldım.

“Hayal kırıklığına uğradım. Evet, yüzüğünüz orada bulununca, ‘Bayan Challey’nin yüzüğü suç mahallinde ne arıyor acaba?’ diye düşündüm.”

“Orada değildim.” *En azından orada olduğumu sanmıyordum.*

“Yüzüğünüz aksini söylüyor ama?” dedi Wade.

“Bir süredir Bayan Kemini’yle arkadaş olduğunuz için, daha önceki ziyaretlerinizden birinde düşürmüş olabileceğinizi söyledi Wade.”

Minnetle Wade’e baktım, o ise boş gözlerle karşılık verdi.

“Ama sonra bizimle konuşmaya geldiğiniz gün yüzüğün parmağınızda olduğunu hatırladım, ondan uzak durmanız için sizi uyardığım gündü.”

Başım gerçekten beladaydı.

“Tuhaf bir alışkanlığınız var.” Elime bakarak başını salladı. “Sürekli yüzüğünüzle oynuyorsunuz. İlk karşılaşmamızda fark etmiştim.” Ellerimi kucağımda kenetledim. “Mezarlıkta da aynı şeyi yapıyordunuz, yüzüğünüz olmamasına rağmen.”

“Sadece yüzükle kalmış olsa, bir sorun olduğuna ikna olmayabilirdik” dedi Wade.

“Koridorun seramiklerinde bir kadına ait ayak izlerine rastladık” dedi Harvan.

“Bayan Kemini’nin banyosunda, yerdeki ipekli geceliğin kadife bordürlerinde takılmış siyah saç telleri bulduk.”

“Sizi soruşturmadan çıkarabilmemiz için ayak izinizi ver-

mekte bir sakınca görmezsiniz eminim. Ve DNA analizi için saç telinizi.”

Sustular. Savunmamı beklerken, açıklama yapmama fırsat vermek için bu ikili gösteriye ara verdiler.

“Sanırım bir avukat tutsam iyi olacak” dedim. Orada olup olmadığımı hatırlamıyordum, sorun da buydu zaten. Bu yüzden kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, bu yüzden başımın dertte olduğunu biliyordum. Boş mideyle ve işkence edilmiş bir zihinle iki şişe pahalı şarabı içtiğim gece ölmüştü. Uzun zamandır bu kadar çok içmemiştim. Giyinik vaziyette, çıplak ayaklarımın tabanlarına minik taşlar yapışmış, ellerim, kollarım ve göğsüm çizik ve çürük içinde uyandığım sabahın gecesi. Yüzüğümü de en son o sıralar hatırlıyordum. Aklımda kalan net olaylar bunlardı, ama geri kalanını, göze çarpan, önemli kısımları hâlâ hatırlayamıyordum. O geceye ait görüntüler belirliyordu zihnimde –onu tutup bağırışım, onunla mücadele edişim– ama kesintisiz devam eden bir görüntü yoktu. Hiçbir şey birbiriyle tutarlı, sabit değildi. Olaylar zihnimdeki deliklerden jöle gibi akıp gidiyordu. Başka zaman olsa önemli değildi, Ama şu anda başım dertteydi.

“‘Saklayacak bir şeyim yok, avukata da ihtiyacım yok’ diyordunuz, ne oldu?” dedi Wade. Ciddi olduğunu bilmesem, art niyetli davrandığına inanacaktım.

“Yo, yo, onu Bay Challey söylemişti” dedi Harvan. “Challey’lerin evindeki diğer suçlu da oydu, o da masum olduğunu iddia etmişti.”

Ben masumdum. Böyle bir şey yapamayacağımdan eminim. Sarhoş olayım ya da olmayayım, öfkeden kudurmuş olayım ya da olmayayım, böyle bir şeyi yapamazdım; *yapmazdım*. Keşke hatırlayabilseydim, o zaman onlara her şeyi anlatırdım, bu iş de kapanır giderdi.

“İşbirliği yapmayı reddeden ve ansızın avukata ihtiyaç duyan birinin suçlu olma ihtimalini düşünmek zorundayız”

dedi Harvan. Bana mı, Wade'e mi söylüyordu, emin değildim, ortaya konuşuyordu.

Ellerimi iyice sıktım, kendimi toparladım. Harvan, ellerimi dua eder gibi birleştirdiğimi fark etmişti. İçimden dua ettiğimi, affedilmek ve kurtulmak istediğimi sanacaktı şimdi. Dua etmiyordum. Hemen ellerimi ayırdım. Başımı önüme eğip tırnaklarımdan etrafındaki derilere bakmaya başladım. Sertleşip kaskatı olmuşlardı ve ne kadar kazımaya çalışsam da, işe yaramıyordu. Ellerime konsantre olmuşum, çünkü konuşmak iyi bir fikir değildi. "Cevabını bilmediğin soruyu sorma" lafını nereden duymuştum? Aslında cevabını bilmediğim sorulara cevap da vermemem gerekiyordu.

"Avukatınızın adını verin, kendisini arayalım" dedi Wade.

Avukatım yoktu. Neden ihtiyaç duyayım ki? Evden çalışıyordum, çocuklarıma bakıyordum, kocamla beraber yaşıyordum, evimi yıllar önce satın almıştım. Kim, avukatının adını bir çırpıda söylemesi gereken bir hayat yaşar? Kim, bir aydan daha kısa bir sürede üç kez karakola düşeceği bir hayat yaşar? Ben.

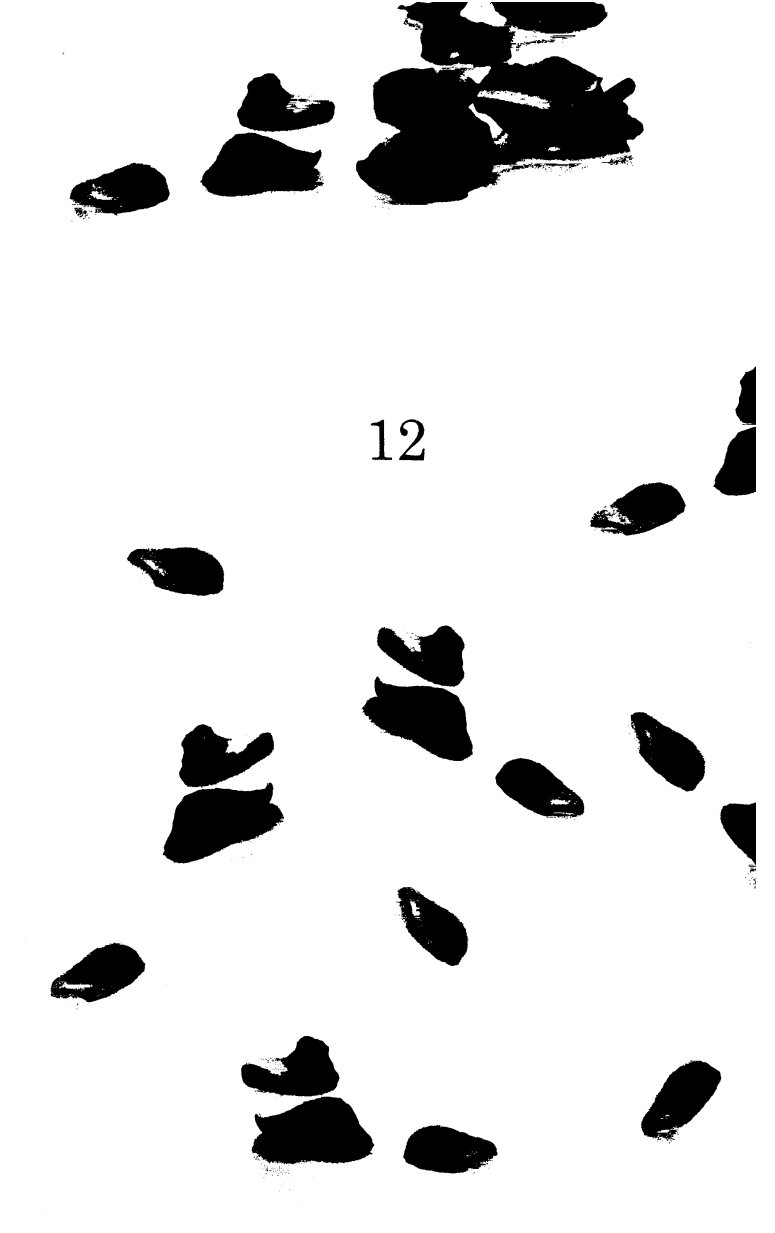
"Sorun değil, Wade" dedi Harvan. "Bayan Challey'nin avukatını aramamıza gerek yok. Kendisi gidebilir." Bana döndü. "Gidebilirsiniz." Yeniden Wade'e baktı. "Bayan Challey'nin burada iyi bir hayatı olduğunu biliyoruz. Kendisini soruşturmadan çıkartmadan bir yere gitmeyi düşüneneğini sanmam. DNA örneği ve ayak izlerini almak için mahkeme emri çıkarttığımız zaman büyük olasılıkla onu tutuklamak zorunda kalacağız. Umarım, çocukları Bay Challey'yi götürdüğümüz gibi buna da şahit olmaz." Başını iki yana salladı. "Zavallı çocuklar. Anne babaları neden tutuklanıp duruyorlar diye akılları çok karışacak. Sosyal hizmetler devreye girerse de hiç şaşmam."

Bu sözleri takip eden sessizlikte başım önümde, tırnaklarıma bakmaya devam ettim. Ne yapmaya çalıştığının farkın-

daydım. Hemen hemen işe de yaramıştı. Ense tüylerimin diken diken olduğunu, bütün kaslarımın gerildiğini hissettim. Harvan'a teslim olmaya, kızlarımı bu işin dışında bırakması için her şeyi kabul etmeye hazırdım. Harvan bunu yapmak zorundaydı. İspat edebilseydi, elinde daha fazla kanıt olsaydı, beni çoktan tutuklardı. Sessiz kalmak zorundaydım. Tepki vermemeliydim. Beni en zayıf noktamdan vurmaya çalışsa bile.

Yeniden konuşmasını beklerken bir ömür geçmişti sanki. Bana döndü. "A, Bayan Challey, siz burada mısınız hâlâ? Beni duymadınız mı? Gidebilirsiniz."

Kalktım, ceketimle çantamı aldım. Onlara hoşça kalın bile demedim, çünkü yanlış anlamalarını istemiyordum.

12

Beatrix

**Seni çok merak ediyorum bebeğim. Neler oluyor? İyi misin?
Yardımcı olmak için ne yapabilirim? Seni seviyorum. Bea x**

Buna daha fazla dayanamazdım. Altı gündür ondan haber alamıyordum. Altı gün! Tatile bile gitmiş olsalar, Tami yedi gün yirmi dört saat yanında bile olsa bana mesaj göndermenin bir yolunu bulurdu: Telefonunu alıp banyoya girer ya da gecenin bir yarısı gizlice yataktan kalkardı. Havuz başından çıplak fotoğraflar bile gönderebilirdi. Bir defasında, Portekiz'deki yazlıklarında Tami birkaç adım ötede düş alırken ve o yataktayken telefonda seks bile yapmıştık. Bu iyiye alamet değildi. İşe de gitmiyordu ve kimse bana sebebini söylememişti. Müsait olmadığını, mesaj bırakmamı, dönünce kendisinin beni arayacağını söylemişlerdi.

“Ne zaman dönecek?” diye sormuştum.

“Yakında” diye cevap vermişlerdi her seferinde.

Bunu her duyuşumda, “Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?” diye bağırarak istemiştim. “Ben bir sonraki Bayan Challey'yim, ben onun hayatının aşkıyım ve siz bana neler olduğunu söylemek zorundasınız.”

Dayanamıyordum. Onu son gördüğümünden beri doğru dürüst uyuyamıyor, ağzıma lokma koyamıyordum. Neler olduğunu öğrenmeden Kent'e kadar araba kullanmama imkân

yoktu, bu yüzden işyerimden hastalık izni almıştım.

O gece, geleceğini söylediği gece seksi topuklu ayakkabıları ve yeni satın aldığım kırmızılı siyahlı Chantilly danteli geceliği giyip beklemeye başladım.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Sinirim bozulmuştu, ama yine beklenti içindeydim; bekliyordum. Asıl hayatında ortaya çıkan şey her ne ise, ona dahil olmak için bekliyordum. Onun asıl hayatının bir parçası olmadığımı düşünmek hoş bir şey değildi, ama kimse obezlerin sürekli tatlı yemesini beklemez. Ben zor geçen bir günün sonunda aldığı ödüllüm, tıpkı özel günler için saklanan mükemmel kalitede bir şarap gibi. Hasret kaldığı zevklerdim ben onun için.

Saat dokuzda bir şişe şampanya açtım – Vintage Veuve, en sevdiği. Sadece bir kadeh içmek niyetindeydim, çünkü gelir de beni sarhoş bulursa hiç hoşuna gitmezdi. O şişeyi yarım saatte bitirdim, ikincisine başladım. O şişe de bitti. Mutfak masasına yığılmış halde uyandım. Üçüncü şişe önümdeydi, bütün kaslarım kaskatı olmuş, boynum o kadar fena tutulmuştu ki, masörüm açmak için saatlerce uğraşacaktı. Ve yalnızdım. Ortamın görünüşüne ve verdiği hisse bakılırsa, bütün gece yalnız olacaktım.

Telefonumu kontrol ettim, kor halinde bir öfke yakıyordu içimi. Öfkeli bir mesaj gönderdim, geçerli bir bahanesi olsa iyi olacağını söyledim. Cevap gelmedi. Onu aradım, ama telefonu kapalıydı. Gönderdiğim e-postaya da cevap vermemişti. Facebook ya da Twitter'da da bir şey yoktu. Yok, yok, yok, Yok. Sessizlik, sadece sessizlik. Altı gün boyunca.

Bunun tek açıklaması ölmüş olmasıydı. Yoksa benimle ilişim kurmamasının başka bir sebebi olamazdı. Mirabelle'e olanlardan sonra, onun da ölmüş olabileceği imkân dahilindeydi. Mirabelle'i kimin öldürdüğüne dair bir ipucu yoktu po-

lisin elinde, bu yüzden bir sonraki kurban Scotty olabilirdi. Ben de karısını aramaya başladım.

Onu. Evet. Ne düşündüğünüzü biliyorum, çok haklısınız, durumu nasıl diye âşığımın karısını aradığım için sürtüğün tekiyim, ama öğrenmek zorundaydım. Onu seviyorum. Ona bir şey olduysa bilmem gerek. İlk aramamda telefonu açmadı, sonra da tümünden kapattı. Korkunç bir şey olduğuna dair bir işaret daha. Neler olduğunu öğrenmeliydim, bu yüzden de şu anda onların evine doğru yürüyordum, Close Caddesi'nin etrafından dolaşarak yolu uzatmışım, çünkü Mirabelle'in öldüğü evin önünden geçmeyi kaldıramayacaktım.

Aptalca olduğunu biliyorum, çünkü evden bozma bir apartman dairesinde oturuyordum ve bu sokakta oturanların hepsi yaşlı insanlardı, her an birileri ölebilirdi, ama onların hiçbirini tanımıyordum, değil mi?

Mirabelle çok feci bir şey yapmış, o yalanları söyleyerek Scott'tan intikam almak istemiş olabilirdi, son gördüğümde onu vurmak istemiş olabilirdim, ama bu kadarını hak etmemişti. Kimse böyle bir şeyi hak etmez. İnsanın kendi banyosunda boğularak öldürülmesi. Birileri bulsun diye, tahminimce çıplak olarak orada öylece bırakılmış olması. Onu kimin bulduğu belli değildi ki, bu daha ürkütücü bir durumdu. Ya da belki polis biliyordu ve geniş çaplı bir paniğe yol açacağı için bize söylemiyorlardı. İçim ürperdi. Olanlar çok korkunçtu, ne zaman banyo yapmaya niyetlensem aklıma geliyordu. Ben de uzun uzun banyo yapmayı severim, ama o zamandan beri yapamıyordum, çünkü o şekilde ölmek düşüncesi... Yine içim ürpermişti, hem bu sefer daha şiddetli.

Uğramayı hiç düşünmediğim, ama bütün iletişim kanalları kapandığı ve tam bir sessizliğe büründükleri için uğramaya mecbur kaldığım evin önündeydim. Yavaşça kapıyı tıklattım, bir an için buna gerek olmadığını unutmuşum. Co-ra doğduğunda zili çalar ya da kapıya vururdum; iki saniye

geçmeden evden bir ağlama sesi gelir, ardından kapı ardına kadar açılır, Tami hiddetli ve ağlamaklı bir yüzle, kucagında minicik, siyah bukleli, ciyak ciyak bir bebekle karşımda belirdi. Dersimi almıştım: Kapıyı yavaş çalacaktım ya da mesaj gönderip kapıda olduğumu bildirecektim. Bazen kızların okulda olduklarını unutuyordum.

Kapıyı açan olmadı. Evde olduğunu biliyordum, çünkü çalışma odasının penceresi açıktı. Pencereyi açık bırakıp asla çıkmazdı. Bunu özellikle belirtiyorum, çünkü Tami haddinden fazla dikkatli biriydi.

Bir daha vurdum kapıya. Bu sefer daha hızlı.

Bekledim. Bekledim. *Açan olmadı.*

Bu sefer hem zili çaldım, hem kapıya vurdum.

Bekledim. Bekledim. *Açan olmadı.*

İçerde olduğunu biliyordum. Onu duyabiliyordum sanki, kulesinde oturmuş, işe dalıp gittiği için kapıyı duymazdan geliyordu. Kocasının başına kötü şeyler gelirken nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyordu? Bu nasıl bir duyarsızlıktı? Kandırılmış olduğumu düşünmeyin, Scott'ın başına mutlaka bir şeyler gelmişti, çünkü aramızdaki bağı anlayamazsınız; açıklama yapmadan iletişimi böyle kesmezdi o. Beni seviyordu.

Uzanıp avucumu zile bastırdım, öne doğru eğildim. Yükarıdan aceleyle inen ayak seslerini duyana kadar zile basmaya devam ettim. Ayak sesleri yaklaştı, kapı ardına kadar açıldı.

"Selam" dedim canlı bir sesle. Elimi zilden çektim. "Kahve, kek ve sohbete vaktin var mı?" Ona bakıp sıırıttım. "Kahveyle kek senden, çünkü çıkarken ikisini de unuttum. Ama sohbetim iyidir."

Tami'nin yüz ifadesi bir an yumuşadı, başını hafifçe yana eğip kederle gülümsedi. Sessiz ve kuşkulu, sakın ve şaşkıncı.

"Evde yok" dedi sonunda.

"Kim yok?" dedim. Canlı, hafif bir tonda konuşmaya ça-

lışıyordum, ama kalbimin odacıklarına yayılıyordu korkum. Scotty ve benden haberi vardı. Nasıl öğrenmişti? Tesadüfen gördüğü bir mesaj mı? Yoksa e-posta mı? Kapatılmamış bir internet sohbet penceresi mi?

Bu sefer daha kesin bir tonla, "Evde yok" diye tekrar etti. Onun bu yanını hiç görmemiştim. Mağazalarda, restoranlarda ve buna benzer yerlerde küstahlık yapanları hoş görmezdi; iş, müşteri hizmetlerinden şikâyet etmeye gelince mutlaka diyeceğini derdi. Benimle bu ses tonuyla, bu yüz ifadesiyle hiç konuşmamıştı. Çok sinir bozucuydu. Aslında korkutucu. Kesinlikle biliyordu. Ama biliyor olsaydı, şimdiye kadar üstüme atlamış olmaz mıydı? Ben Scotty'nin bir başkasiyla beraber olduğunu öğrensem, yan gözle baktığı için bile o kadının gözlerini oyar, bir daha kimse suratına bakmasın diye saçlarını yolar, suratını bir güzel dağıtırdım.

"Scotty'yi mi diyorsun?"

"Ona bu şekilde hitap etmen canımı hep sıkırmıştı zaten" dedi. "Bu aşırı samimiyet ve yakınlığın neden bana battığını anlayamamıştım, ama artık biliyorum."

Hep canını mı sıkırmıştı? *Neden?* "Ne demek istiyorsun?" Sohbetin gittiği yöne doğru savruluvermiştim.

"Tüm dünya ona Scott der, senden başka *herkes*. Çünkü sen çok özelsin, ona çok yakınsın. Aman, neyse ne. Evde yok işte."

"Söylemiştin zaten, ama evde olmaması normal değil mi? İştendir kesin. Bugün evden çalışıyordum, sana bir uğramak istedim, nasılsın diye merak ettim."

Tami başını önüne eğdi. "Nasıl mıyım?" dedi uzun uzadıya düşünür gibi. Sonra başını kaldırdı, derin bir nefes aldı, bir an dalgın dalgın baktı. "Nasılım, öyle mi?" dedi ve yine dalgıp gitti.

"Evet! Tuzak soru falan değil bu" dedim neşeyle. Scott'a hitap şeklim hakkında söylediklerine çok bozulmuştum, ama

bu hep yaptığım bir şeydi. Sevgimi göstermek için herkesin adını kısaltır ya da uzatırdım. Herkes aynı şeyi yapmaz mı?

Sonunda başını çevirip bana baktığında yüzünde ders veren bir gülümseme vardı. “Doğrusunu istersen yorgunum. Çok, *çok* yorgunum. Son birkaç haftadır evliliğimi kurtarmaya çalışıyordum, çünkü kocam arkadaşımınla aşk yaşadı ve ilişkimize bir şans daha vermem için bana yalvardı.”

Tami daha önce de Scott’ın kalmak için yalvardığını ima etmişti, ona bunu sorduğumda ise başka seçeneği olmadığını söylemişti; kızlarla teması koparmamak için gerekli düzenlemeleri yapmadan harekete geçemezmiş.

“Tüm bunlar senin için çok zor oldu” dedim anlayışlı bir tavırla. Bunu içtenlikle söylüyordum, onun için gerçekten üzülüyordum; onun arkadaşı olan yanımda devreye giriyor, ona sarılmak, her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını söylemek istiyordu. “Bak, dinle” dedim. Şu anda Scott’ı bir kenara bırakmam, fazlasıyla incinmiş olan bu kadına, olması gerektiği gibi destek veren bir arkadaş olmam gerektiğini fark edince biraz gevşedim. “Hadi suyu koy da, biraz çene çalım.” Aramızı düzeltmeye çalışıyordum, ama hiç tepki vermiyordu, girişi tıkanmış hareket ettirilemeyen bir eşya gibi öylece duruyordu.

“Başından beri seni becerdiği ortaya çıktı” dedi dimdik suratıma bakarak.

“Ne?” Söylediği şey ve söyleyiş biçimi beni şoka uğrattığı için gülmüştüm. Buz gibi bir korku yerleşti içime, hızla büyüyen bir sarmaşığın dalları gibi hızlı ve kararlı bir şekilde tüm bedenime yayıldı.

“Evet, hoşuna gitti, değil mi? Yanlış arkadaşşımdan şüphelenmişim.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Hızla bedenimi kaplayan korku sarmaşığının arasından güçbela çıkarabilmişim sesimi.

“Anladın mı şimdi, bu yüzden çok yorgunum işte. Öfkeli ve

perişandım, bu beni bitirmişti, sonra evliliğimi kurtarmaya çalıştım, arkadaşım öldü ve onu asla geri getiremem. Sonra işler düzelecek diye bekledim, ama hayır. Kocama asıl kiminle ilişki yaşadığını itiraf ettirmek zorundaydım, sonra neredeyse iki yıldır kandırıldığım, kocam ve âşığı tarafından yanlış yönlendirildiğim gerçeğiyle başa çıkmam gerekti ve *sonra da* kocamın evden ayrılmasına katlanmak zorunda kaldım, şu anda yorgunluktan başka bir şey hissedemiyorum.

Neyse, şimdi sakıncası yoksa defolup gider ve *beni yalnız bırakırsan* çok memnun olacağım.” Tami bir adım geri çekildi, bir şey söylememe fırsat bırakmadan kapıyı suratıma çarptı.

Challey’lerin evinin girişinde düşman bariyeri mavi kapının önünde, ne yapacağımı bilemez halde kalakalmıştım.

Her şey ortaya çıktığında böyle olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Gözyaşları, haykırışlar, suratımı tırmalama girişimleri olacağını sanmıştım. Tami’nin bana bağırıp çağırma- larından, benim ona açıklama yapmak için bağırarak karşılık vermelerimden sonra olayların yatışacağını ve durumu idare edebileceğimi düşünmüştüm. O bu duruma alışana kadar birbirimizi bir süre görmeyecektik. Ona her şeyi açıklayana, bunu onu incitmek için yapmadığımı, olanın olmuş olduğunu, hepimizin hayatlarına devam etmesi gerektiğini anlatana kadar.

Olay ortaya çıktığında olmasını beklediğim şey bu değildi.

Bu şekilde davranacağını, aramızda bu tür konuşmaların geçeceğini düşünmemiştim. Scotty’yle –of, artık ona böyle hitap etmek de ters geliyor– birlikte olacağımızı sanmıştım.

Tami’nin dediklerini düşündüğümde, olan biten gayet açıktı: Bir şekilde bizi öğrenmiş, hemencecik kabul etmeyen Scott’la yüzleşmişti. Sonradan kabul edince de her şeyi anlatmıştı. O zaman da Tami ona evden gitmesini söylemişti. Sessizce gitmemişse de, sonunda gitmek zorunda kalmıştı.

Geriye şu soru kalıyordu: Scott neredeydi? Bir soru daha vardı sorulması gereken: Neden bana gelmemiştii? Üçüncü soru ise: Her şey ortaya çıktığında, neden Tami'nin bildiğini söyleyip beni uyarmamıştı?

Tüm bu soruların tek bir cevabı vardı elbette ve bu cevabı siz de biliyorsunuz: Scott kaçmıştı, bir yerlerde saklanmış, yaralarını yalayarak iyileştirmeye çalışıyordu. Beklediğinden daha şiddetli bir tepkiyle karşılaşan herkes ne yapıyorsa onu yapmaya karar vermişti.

Ya da Tami onu öldürmüştü. Aşağı sokakta olanları düşünce bunun pek de hoş olmadığı açıktı.

Kapıya sırtımı dönüp yürüdüm, bahçe kapısında durdum. Şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. Nereye gidecektim, ne yapacaktım, ne düşünecektim?

Gözüm aile arabalarına takıldı, sıradan bir arabaydı. Scotty –Scott– her yıl yenilediği 75.000 pound'luk bir GT-R kullanıyordu. Tami ise beş yıldır evin önündeki bu arabayı kullanıyordu. Bir defasında o da bir GT-R almak istemişti. TLITİ'yı şirket içi bir departmandan kendi başına bir şirket konumuna getirip ilk yılında büyük kâra geçirdiği için yüklü bir ikramiye almıştı. Bir spor araba istiyordu, ama sonradan parasını ev almak için biriktirdikleri paraya ilave etmeye karar vermişti. Mükemmel evi bulmuş olmalarına ve bu ev çocuk yetiştirmek için muhteşem bir konumda olmasına rağmen, hâlâ almak istediği siyah GT-R'deydi aklı.

Bunları, onun hayatıyla ilgili bu şeyleri nerden bildiğimi bilmiyordum, ama biliyordum işte. Onun hayatını, karakterini oluşturan ufak tefek, önemsiz birçok detayı biliyordum.

Aklıma az önce olanlar geldi: Tami biliyordu.

Her şeyi düşündüğümde, hâlâ tek parça halinde kalmış olmam bile bir mucizeydi.

Tami

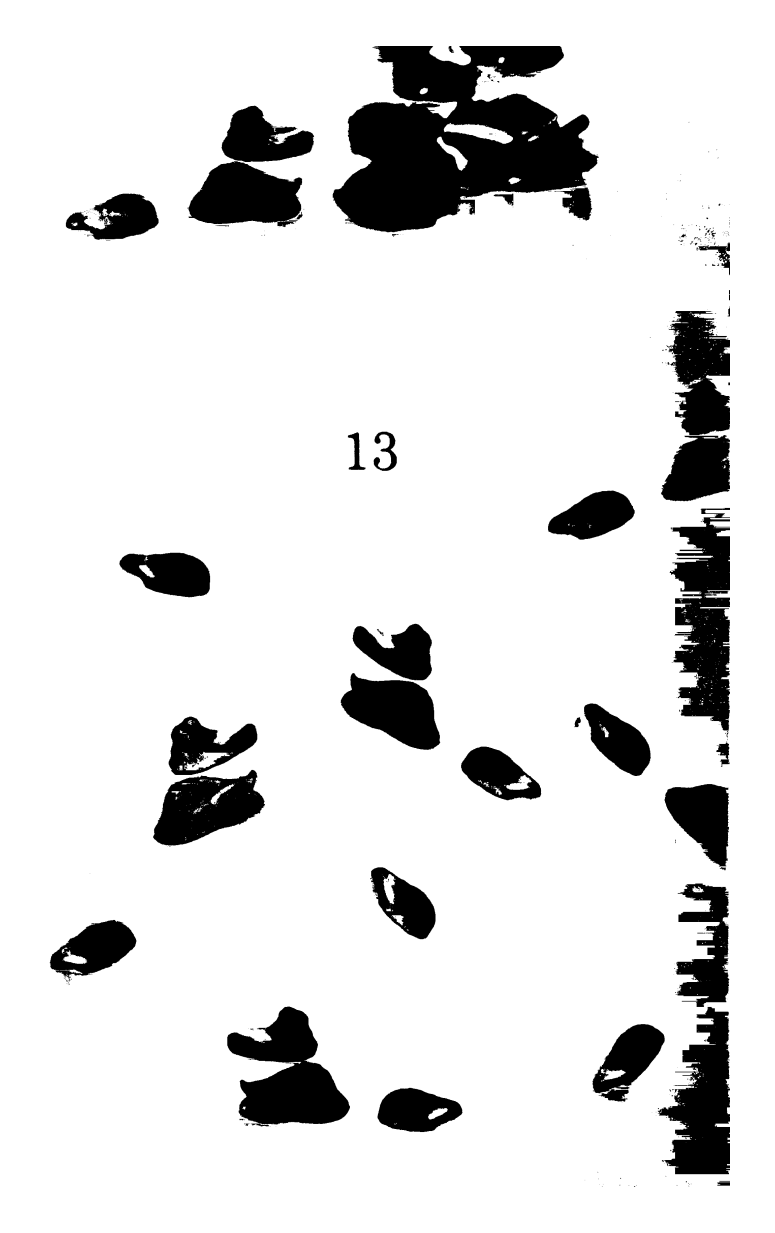
Mirabelle'i, etrafı çiçeklerle, elbette güllerle sarılmış bir halde düşünmek hoşuma gidiyordu. Onu anlattığı o kumsalda uzanmış, gül yapraklarıyla çevrelenmiş, tablodaki o beyaz elbise içinde düşünmek hoşuma gidiyordu; ama yüzü yumuşak olacak, gözkapakları yavaşça kapanmış, o uzun, simsiyah kirpikleri kusursuz elmacıkkemiklerine uzanacak. Pırıl pırıl, kıvrırcık saçları yüzüne düşmüş, omuzlarına dökülmüş olacak.

Onu böyle düşünmek zorundayım. Buna mecburum ve aklımda tutabileceğim temiz bir görüntü yaratmak zorundayım. Elbisesinin kırısklıklarını, dikişlerini, kusursuz biçimde bastırılmış eteğini görmek zorundayım. Kusursuz teninin yumuşaklığını hayal etmek zorundayım; o güzelim saçlarının buklelerine tutunmak zorundayım; kollarının akıcı uzunluğuna sarılmak, karnının kıvrımlarını, göğüslerini, incecik boynunu ve omuzlarını hayalimde canlandırmak zorundayım.

O kadın polisin söyledikleri yüzünden, onu her düşündüğümde bunu yapmak zorundaydım. Ölümüyle ilgili detaylar beynimi yakıp kavuruyor, bunları aklımdan silemiyordum. Tıpkı Scott'ın bilgisayarında gördüğüm şiddet içerikli porno-lar gibi, bu da beynimde sürekli tekrar edip duruyordu.

Küvete bastırılışının, kollarının ve bacaklarının savrulu-

gunun, boğulmasının, suyun içinde haykırışının, boynuna dolanan ellerin kararlı şiddeti, onu suyun altında tutarak boğmasının görüntüleri. Bu görüntüler beynimde yol yaparak ilerliyor, film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu sürekli. Her seferinde de boynuna dolanmış eller bana ait oluyordu.

13

Beatrix

Scott, bana bak, ara beni, mesaj gönder. Herhangi bir şey. İyi olduğunu bilmem gerek. Başka bir şey istemiyorum. Sadece iyi olduğunu bildir. Bea x

Birbirimize âşık olduğumuzda Scotty'nin –Scott'ın– özgür olmadığı gerçeğinden nefret ediyordum. Beni tanısaydınız, öyle biri olmadığını bilirdiniz, böyle şeyler yapacak biri değildir. Yani, tamam, uygun olmayan erkeklerle daha önce de münasebetlerim oldu, ama böyle şeyleri yapmayı *hiç istemedim*. Yemin ederim. Ve yine yemin ederim ki, ben yuva yıkan bir kadın değilim. Hayat önüme çıkarıyor hep bunları.

Anlamışsınızdır, ben kadınlardan çok erkeklerle daha iyi geçinen biriyim. Mirabelle'in dediği gibi geyşa falan değilim elbette, ama kendimi bildim bileli böyleyimdir. Bir sürü kız arkadaşım olduğu zamanlar da olmuştur, ama aramızdaki rekabet –görünüšümüz, kıyafetlerimiz, makyajımız konusun-da birbirimizi geçmek– çok arttığı için ayrılmak zorunda kalmışızdır. Son Michael Kors koleksiyonu ve Premier Lig'de kimin birinci geleceğı gibi konularda fikrimi kendime sakladığım için benden çok şüphelenmişlerdir.

Bu arkadaşlar kısa zamanda birbirleriyle kanka olmuşlar, ama ben olamamıştım. Olay bir savaşa dönüşmüştü. Zaman içinde birçok kadın arkadaşım beni defterden silmiş, ben de

kocalarıyla futbol maçlarında ya da barlarda görüşmeye başlamıştım. Dost canlısı davranıyor, gülüyor, hayatın keyfini çıkarıyordum, başka bir derdim yoktu. Bu adamların eşleri "Beatrix'in de" onlarla olduğunu duyunca olay çıkmış, ağlayıp sızlamışlar, ultiatom vermişler, adamların çoğu sakın bir hayat yaşamak için beni başından savmıştı. HİÇBİR ŞEY YAPMAMIŞ OLMAMIZA RAĞMEN.

Beni başından savmayanlarla ise gizli gizli görüşüyorduk. İşte o zaman işler karışmaya başladı, gizlilik, paylaştığımız yakalanma korkusu... Bunun yasak doğası... Tüm bunlar bizi daha da yakınlaştırmıştı.

Bu yüzden kendimden nefret ediyordum gerçekten. Bu adamlarla birkaç defadan fazla bir araya gelmemiştim, çünkü neler olacağını biliyordum: Bana âşık olacaklar, verebileceğimden daha fazlasını isteyeceklerdi. Kocam beni bir fahişe uğruna terk etmişti, aynısını bir başka kadına yapamazdım. Bir adamın benim için karısını –bazen de çocuklarını– terk etmesine izin veremezdim. Bir defalığına birlikte olmak başka şey, evliliklerini yıkmak başka bir şeydi.

Sonuncusu olan, işyerinden tanıdığım, maçlarda karşılaştığım, onu bırakmama rağmen karısını terk eden Craig'den sonra bir daha yapmamaya yemin etmiştim.

O terk ettikten birkaç hafta sonra karısını Sainsbury's'de gördüğüm günü hiç unutamam. Üstünden defalarca otobüs geçmiş gibiydi. Saçlarını yıkamamıştı, yağlı öbekler halinde yüzüne dökülüyordu. Bir deri bir kemik kalmış, teni mermer gibi bembeyaz olmuştu, kıyafetleri üstünden dökülüyordu. Bağlarımız kopmadan önce, onunla görüştüğümüz günlerde onu hiç makyajsız ve kirli kıyafetlerle görmemişim.

Suçluluk duygusuyla nefesim kesilmiş, ondan saklanmak için çilekli cheesecake tanıtımı yapan beyaz elbiseli kadının arkasına geçmiştim. Bana anlattığına göre Craig, karısına hayatında başkası olmadığına dair yemin etmişti. Karısını

terk ettiği gece benim evimdeyken, “Onu çok sevdiğimi söyledim, ama artık ona âşık değildim. Her şey sona erdikten sonra teselli bulmak için seninle birlikte olduğumu söyleriz herkese” demişti.

“Ama ben sana âşık değilim” demiştim ona. Kafam karıştı, gitmesini istiyordum. Yasak bölgedeyken çok daha çekici görünmüştü, ama karısını terk edince bir yalancı ve hilebaza dönüşmüştü. Tıpkı eski kocam gibi.

“Beni sevdiğini biliyorum” demişti.

“Asla aşktan bahsetmedim ben. Biraz eğlendik, kimse bundan zarar görmeyecekti ve sen karını terk etmeyecektin. Neden karını terk ettin? O bunu hak edecek ne yaptı?”

Fikrimi değiştirmek için epey bir zaman kalmış, bana saatler gibi gelmişti. En sonunda evimden çıkıp gitmezse karısına her şeyi anlatacağımı söylemişim. Giderken beni bekleyeceğini söylemişti, bense ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Karısını görmek bana çok ağır gelmişti. Çekici görünmenin, sonra da tüm dünyanın silinip gitmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamışım. Sevdiğin, içini dışını bildiğin adamla beraberken, ilişkinizi aslında olduğundan tamamen farklı gören bir yabancıyla baş etmeye çalışırsın birden.

O günden sonra evli ya da ilişkisi olan erkeklerle olmaya çağıma söz vermişim kendime. O erkek harikulade olsa da, karısı takılmak istediği kadın arkadaşlarına izin vermeyecek onu kontrol altına alsa da, yol açtığı bu yıkım yüzünden, uzak duracaktım.

Her şey yolunda gitmiş, sözümde durmuştum. Evli ya da ilişkisi olan bir erkekle olma fırsatlarının tümünü geri çevirmiş ve bundan gurur duymuştum.

Ta ki Scotty'yle tanışana kadar.

Tami

Akan suyun sesi beni korkutuyor. Kalbimde buz gibi bir korku kabarıyordu.

Mirabelle'in ölümünden beri su sesinden huzursuz oluyordum, ama Başdedektif Harvan'ın anlattıklarından sonra bu ses beni korkutmaya başlamıştı. Bedenimi buz gibi bir korku kaplıyor, kendimi titremekten zorla alıkoyuyordum. Mirabelle'i çiçeklerle sarmalanmış halde hayal etmeye çalışıyordum, bazen bu işe yarıyordu, korkum geçiyordu. Bazen de görüntüler birbirine giriyor, suda gül yaprakları belirliyor, Mirabelle suyun içinde yatıyor, bütün sesler kesilmiş oluyordu. Diğer zamanlarda ise anlamsız bir çabaydı bu. Bu korkunun esiri olmuş, eziyet çekiyordum, bana saldırırken tamamen güçsüzdüm.

Galiba o gece duyduğum sesteki bu. Öldürüldüğü gece. O gece banyo yapmadığımdan, Scott'ın da yapmadığını bildiğimden, tek düşünebildiğim şey... Orada duymuş olmalıydım. Öldüğünde oradaydım herhalde.

Emin değildim. Galiba en kötüsü de buydu. Küvetin suyu dolmaya devam ederken arkasından yanaşıp onu suya ittim mi, mücadele etmeyi bırakana, ölene kadar onu suyun altında tuttum mu, kollarımdaki bu çiziklerin o zaman mı olduğunu bilmiyordum. Bunu yapmış olabilir miydim? Çok öfkeliydim. Doğrusunu söylemem gerekirse, sadece o gece de-

ğil, Scott tutuklandığından beri her gece öfkeliydim. İncinmişim, dehşete düşmüştüm, şok olmuştum, sarsılmış, korkmuştum, ama tüm bunların altında yatan duygu öfkeydi. En çok da kendime kızıyordum, tahmin edemediğim, göremediğim için. Scott'a ve Mirabelle'e de çok kızıyordum. Sonuç olarak ise, elbette ki, yapmakta olduğum şey –çocuklar için küveti doldurmak– beni çok korkutuyordu.

Küvetin tıpasını takmak, musluğun üstündeki su basınç ayarını yapmak içimi buruyordu. Pencerenin, raf görevi gören pervazında duran organik, hassas banyo köpüğünü alıp başparmağımla açtım. Elim titriyordu elbette. Küvete birazını boşalttım, suyun süt gibi beyazlaşmasını, küvetin tabanındaki balık şeklindeki paspasın görünmez oluşunu seyrettim. İşte o anda başımı küvetten çevirdim. Tam bu anda beyaz bulutlar dağılıp sular saçılmaya başlıyordu, bu yüzden başımı çevirmiştim. Bana bir şey hatırlatıyordu. Gerçek mi, değil mi, emin değildim, ya da o kadın polisin bende uyandırmaya çalıştığı görüntülere uysun diye kafamda canlandırdığım bir şey miydi, bilmiyordum. Ama eğlenceli vakit geçirmenin güzel bir yolunu korkunç bir şeye çeviriyordu.

"Hazır mısınız kızlar?" diye seslendim, banyo kapısından. Kendimi toplamak, yanlışlığından emin olduğum anıları bir kenara itmek için derin bir nefes aldım. Böyle bir şey yapmış olamazdım. Ne hissedersen hissedeyim, ne kadar öfkeli olursam olayım, BİLE BİLE kimseyi öldürmüş olamazdım, bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Yapamazdım.

Yapabilir miydim?

"Hazırız!" diye bağırdı Anansy. Elinde havlusu, pijamalarıyla banyoya ilk gelen o oldu. Saçları teknik olarak hâlâ üç örgü halindeydi, ama gerçekte örgülerinden fırlamış saçlar şirin, karmaşık bir şekilde kafasını kaplamıştı. Ben de çocukken Anansy gibi, güne ne kadar derli toplu başlasam da, akşamüstüne kalmadan darmadağın olurdum, annemi de çok

üzerdim. Neden olduğunu hatırlamıyordum, ama öyleydi işte, Anansy de benim gibiydi.

“Geldim” dedi Cora. Pofuduk geceliğini giymiş, kafasına bir havlu sarmıştı. Banyonun içinde dolanıp duruyordu. Başka bir çağdan gelmiş gibiydi, 1950’lerin Hollywood’undan. Bir elinde sigarası, öbür elinde martinisi eksikti. Mirabelle’in o gece çok güzel görüldüğünü tahmin edebiliyordum.

Cora geceliğini çıkarırken onu tutmak, küvete girmesine, Mirabelle’le aynı kaderi paylaşmasına engel olmak istedim. Bu mantıksız bir tepkiydi, bu yüzden çömelip Anansy’nin soyunmasına yardım ettim.

Onları küvete sokmakta bir şey yoktu. Kötü bir şey olmayacaktı, küvette kötü bir şey olmamıştı. Mirabelle’e olan, öyle her zaman olacak bir şey değildi. İnsanlar ölüyor evet, ama böyle değil. *Öldürülmüyorlardı.*

Anansy su sıçratıyor, Cora sıçratmıyordu. Cora’nın hâlâ Anansy’yle aynı küveti paylaşmaya razı gelmesine şaşıyordum, ama onun açısından bir sakınca yoktu. Ona birkaç defa, garip gelip gelmediğini ya da kendi başına banyo yapmak isteyip istemediğini sormuştum, o ise bana delirmişim gibi bakmıştı. Cora kardeşiyle zaman geçirmeyi çok seviyordu, gerçekten de yakın arkadaştı onlar. Scott tutuklandığından beri daha da yakınlaşmışlar, evi terk ettiğinden beri ise hiç ayrılmaz olmuşlardı.

Sıcak, canlı bedenlerle hareket eden suyun sesi kulaklarımda büyüyor, sağır ediyordu. Sanki fırtınada, okyanusun ortasındaydım, bütün sesler sert, tehlikeli, ölümcül geliyordu. Kızları sinirlendirmeden kulaklarımı tıkayamayacağım için gözlerimi kapattım, ama tabii böylesi daha kötü oldu. Bir duyuyu ortadan kaldırınca diğeri daha da büyümüştü. Bunu biliyordum. O zaman neden böyle saçma, sesin daha da yükselmesine yol açan bir şey yapmış, okyanusun üstünde patlamasına sebep olmuşum?

İç geçiriyor. Mirabelle kafamın içinde iç geçiriyor. Omzumun üstünden ileriye bakıyor, sanki sokakta daha ilginç bir şey var mı diye kontrol eder gibi. "Evet, ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi düşmanca çıkıyor. Bana karşı düşmanlık mı besliyor? Bana mı?

"Neden yaptığını öğrenmek istiyorum" diye geveliyorum.

O zaman bana odaklanıyor, omzumun üstünden bakmaktan vazgeçiyor, beni görmezden gelmeyi bırakıyor ve bana konsantre oluyor. "İçki mi içtin sen?" diye soruyor. Aniden çok endişeleniyor. Sonra ayaklarımı fark ediyor. "Ayakkabıların da yok. Ah, Tanrım, Tami, ne yaptın sen kendine?"

"Umurundaymış numarası yapma" diyorum. Sallanıyorum, çünkü dik duramıyorum.

"İçeri gir" diyor ve karşı çıkmama fırsat bırakmadan kolumdan tutup beni içeri çekiyor.

"Bırak beni!" diye bağıriyorum, onu itiyorum. "Bana dokunma. Bana dokunma!"

"Anne, ne oldu?" dedi Anansy. Beni banyoya geri sürükledi.

Titriyordum. Sırtım duvara dayalıydı. Oracığa yığılmak için yerçekimine güvenemiyordum. Bir yerlere tutunmam gerekiyordu.

"İyi misin, anne?" diye sordu Cora.

Küvetin içinden endişeyle bana bakıyorlardı ve onları korkuttuğumun farkındaydım. "İyiyim, iyiyim" dedim. Dayandığım duvarı bıraktım. İyidim. Düşmüyordum. "Önemli değil." İyidim. Her şey yolundaydı.

"Haydi bakalım, banyodan çıkaralım artık, sonra da doğru yatağa, masal saati."

İyidim. O şey her ne idiyse, akan suyla aynı yerden geliyordu. Sadece hayal gücümdü. O geceye ait eksik parçalardan biri değildi. Benim yaptığıma dair bir kanıt değildi. Olmazdı, çünkü ben yapmamıştım.

Beatrix

Tatlım, Tami'nin bildiğinden haberim var. Sadece konuşmak istiyorum. Hiç değilse bu kadarını borçlusun bana. Bea x

Dört ay önce

“Bir bebek istiyorum.”

Bir cumartesi günü, sabahın erken saatleriydi. Spor salonunda olması gerekirken aslında burada, yatağımda, benimle sevişiyordu. Sabahı birlikte karşılarken vücutlarımız birbirine geçmişti.

“Lütfen ama Bea, ben bu konuda ne yapabilirim?” dedi.

“Bir bebek istiyorum, Scotty. Gençleşmiyorum; sen yapamayacak ya da yapmayacak olursan ben de yapacak birini bulurum.” Bulamazdım, ben onun bebeğini istiyordum, başkasınınkini değil. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, ama onunlayken, bana çocuklarının annesi olarak bakmasını, beni öyle sevmesini istiyordum. Onu gördüğüm ilk gün, Tami'den bahsederken yüzünün aldığı ifadeyle bakmasını istiyordum bana.

“Bunu yapma” dedi.

“Sana nezaketen haber veriyorum; hapları bıraktım, yani şu andan itibaren doğum kontrolü işini sen üstleneceksin.”

“Bunu yapma” diye tekrar etti.

“Senden izin istemiyorum. Ciddiyim; seks yapmak istiyor-

san ya prezervatif takarsın ya da riski göze alırsın.”

“Bea, haksızlık ediyorsun. Seninle sevişmeye devam edersem çocuklarımdan biriyle yaşayamayacağımı söylüyorsun bana. Cora ve Anansy ile senin çocuğun arasında seçim yapmak zorunda kalacağım. Senden vazgeçemeyeceğimi biliyorsun.”

“Hayır, bundan sonra doğum kontrol işini senin yapacağını, yoksa bebeğine hamile kalabileceğimi söylüyorum sadece.”

“Son sözün bu mu?”

“Evet” dedim.

“Tamam” dedi. “Peki o halde.”

14

Fleur

*Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan
(kafamda tasarlanmış hali)*

Üzerinde düşündüğüm şeyler:

Yeniden sormak zorundayım: İnsanlar neden yalan söyler? Küçük yalanlardan bahsetmiyorum, büyük olanları kast ediyorum. "Küçük bir yalan söylersem büyük yalan da söyleyebilirim" meselesi midir bütün olay? Ya da o kadar önemli birisiniz ki, gerçeği size uyacak biçimde değiştirmeniz gerekiyor, öyle mi? Bütün cevapları bilmiyorum ve ben de yalan söylüyorum, ama insanlar neden yalan söyler? Yalan söylemek nereden çıkmış olabilir?

"Bana annemi anlatabilir misin?"

Buraya gelmekten başka çarem yoktu. Noah harika biriydi, ama anlamıyordu. Annesi küçükken ölmüş, onu babaannesi, babası ve kardeşleri yetiştirmiş. Bir aile içinde, onu seven, onu tanıyan, ona yalan söylemeyen insanlarla birlikte büyümüş.

Bayan C bana yalan söylemiş, ama hemen de kabul etmişti. Ne zamandır bana bu kadar dürüst davranan tek kişiydi.

Kapıyı açtığında endişeli görünüyordu, ama gelenin ben olduğumu anlayınca rahatladı, gülümsedi. "Fleur" dedi gülererek. "Seni görmek ne güzel. Seni kendimden temelli uzaklaştırdığımı sanmıştım. Gel içeri."

Girmeden önce ona, bana annemden bahsedebilir mi diye sordum. Oraya sadece Mirabelle'i anlatması için gitmiştim. Beni isteyerek terk etmediğini artık biliyordum, bunu düşünmek yine içimi titretti. Huzuru tekrar bulmuştum, ama sonra bana daha iyi bir hayat verebilmek için yaptığı anlaşmayı, sigara olayını sicilime işlememeleri için okula verdiği sözleri öğrenmiştim. Onun hakkında bilgi sahibi olmak istiyordum. Nasıl biri olduğunu öğrenmek zorundaydım, çünkü onu bölük pörçük tanıyordum. Benim resmin bütününe ihtiyacım vardı. Onu tanımam gerekiyordu.

"Elbette, ne istersen anlatırım."

Noah bugün Londra'ya, bir toplantıya gitmişti, benim de işim gücüm yoktu. Biraz North Laines civarında dolaşmış, bütün küçük dükkânlara bakmış, bana uyacak şeyleri aramıştım. Bazen bir parçası eksik olan tarafıma uyacak şeyleri alma ihtiyacı hissediyordum. İçimdeki boşluğu dolduracak bir şey vardı mutlaka: Beni tamamlayacak bir şey. Dükkânlara girip çıkmış, hiçbir şey bulamamıştım, kaygım iyice artmıştı, dışarı çıkmam gerekiyordu. Sonunda deniz kenarında koşarken buldum kendimi, önü alabildiğine açık ve özgür, nefes alabileceğim bir yere gidiyordum.

Keskin deniz havası içime doldukça sis ve klostrofobi dağıldı, onu tanımam gerektiğini anladım. Hayatımın bu noktasında takılıp kalmıştım, çünkü onu tanımıyordum. Göçüp gitmişti ve bilmediğim çok şey vardı. O artık yoktu. Onu geri getirme şansım yoktu. Eve hâlâ giremiyordum, babamla da konuşamıyordum, çünkü o bir yalancıydı. Telefon taşıyamıyordum, çünkü o bir yalancıydı.

Peşinden içeri girerken, "Lütfen bana yalan söyleme" dedim.

Evi çok samimi, çok daha yuva gibiydi. Benim büyüdüğüm ev de yuva hissi veriyordu, ama burası kadar değil. Bu evde yaşayanlara ait şeyler her yerden karşıma çıkıyordu. Merdi-

venin altındaki küpeşteye asılı ceketler, seramik kaplı koridorun sonunda bir sürü ceketin asılı durduğu askılığın dibindeki ayakkabılar. Minik parmak izleriyle süslü pirinç çerçeveli ayna. Koridorun duvarlarında kızların çerçeveli fotoğrafları, altlarında adları ve çekildiği tarihler. Gencecik hayatlarının çeşitli evrelerinde neler yaptıklarının anıları. Gördüğüm bütün odalarda kızların fotoğrafları vardı. Birkaç tanesi Bayan C ve kocasının fotoğrafıydı, ama kızlarınkı kadar çok değildi.

Beni mutfağa aldı, oturmam için bir sandalye çekti. Duvara dayalı açık sarı kanepede, pembe örtüsünün altında Anansy yatıyordu. Saçları salkım saçak olmuştu, koyun desenli pembe pijaması vardı üstünde.

Kocaman yeşil kurbağasını küçük metal bir kutuya tıkmıştırırmaya çalışırken bir an başını kaldırdı, “Merhaba” dedi.

“Merhaba, ben Fleur.”

“Evet. Seni hatırlıyorum. Mirabelle Teyze’nin kızıydın.”

“Çok doğru” dedim. Boğazımın düğümlendiği ve kalbimin hızla çarptığı zamanlarda olur bu bana. Onun için bunu söylemek ne kadar kolaydı. Biliyordu ve söylemişti. Böyle insanların arasında olmak tuhafıma gitmişti.

“Anansy hasta” dedi Bayan C, kaşını kaldırarak. Kızının numara yaptığını düşünüyordu, ama yine de okula göndermemişti.

Anansy kendini zorlayarak hafifçe öksürdü, okula gitmemesini haklı gösterecek zavallı bir ifade takındı.

“Ben de karnın ağrıyor sanmıştım” dedi Bayan C, yine kaşını kaldırarak.

“Evet, anne, ama biraz öksürüğüm de var sanki.”

“Tamam” dedi Bayan C, “Sen sabır ver” der gibi bakarak. *Tıpkı gerçek bir annenin yapacağı gibi* diye düşündüm. Ben hasta olsaydım, Mirabelle okula gitmememe izin verir miydi acaba? Bence o, “Okula gitmemen için kafanı kaldıramayacak kadar hasta olman gerekir” diyen annelerdendi. Babam

benim evde kalmama hep hevesli görünürdü, ama bana bakacak biri varsa. “Arkadaşları” varsa, o zaman ne olursa olsun okula gitmek zorundaydım. Onu düşünmeyi bir kenara bıraktım. Eminim, durmaksızın beni arıyordu. Eminim, galeyana gelmiş, buraya gelip beni çeke çeke Londra’ya götürme planları kuruyordu. Bakın, yalancıysanız başınıza bu gelir işte, insanlar sizinle konuşmaz.

“Kahve içer misin?” dedi Bayan C.

“Evet, lütfen.” Anansy’ye bakıyordum, bana sırtıttı, o zavallı ifadesi bir anda yok oldu. Kızının hiç de hasta olmadığını fark etti mi diye Bayan C’ye baktım, ama o elinde su ısıtıcısıyla musluğun başında durmuş, dokunsa musluk onu ısıracakmış gibi bakıyordu. Annesi görmesin diye çabucak, işaretle “Buraya gel” diyen, yanına oturmamı isteyen Anansy’ye döndüm.

Benden istediğini yapıp kanepeye gittim, Anansy kenara kaydı, onunla oynamaya başlayınca bana sırtıttı. Çok tatlıydı. Tam bir şirinlik abidesi. Güzel kızlar vardır, saçları çok güzeldir, ama bu kızın güzelliği içinden geliyordu. Ve arsızlığından. Büyüyünce Bayan C onunla nasıl başa çıkacak merak ediyordum. Evin önünde oğlanlar sıraya dizilecekti mutlaka.

“Kendine oyun arkadaşı bulduğuna göre o kadar da hasta değilsin, fark etmedim sanma, Anansy Challey” dedi Bayan C. İkimiz de yerimizden sıçradık. Birbirimize sokulduk, “Başımız belada” der gibi birbirimize baktık. Anansy olduğu yerde kıpırdandı, bacaklarını bacaklarımın üstüne koydu, böylece aynı örtüyü paylaştık.

Ona sırtınca o da bana sırtarak karşılık verdi. Ön dişinin olması gereken yerdeki boşluk onu daha da şirin gösteriyordu. Beni incelediğini fark ettim. Masal kitaplarında ilk kez karşılaştığı bir şeymişim gibi bakıyordu bana. “Sen bana benzeyen küçük kızsın, değil mi?” dedi.

Kaşlarımı çattım, sonra Bayan C musluk korkusunu yen-

miş olmalı ki, ısıtıcıyı yerine yerleştirdi, ama çalıştırmadan önce duraladı.

Anansy haklı olabilirdi, küçükken ona benziyor olabilir dim; saçlarımız aynıydı, dudaklarımız da, gözlerimiz biraz farklıydı, pek de birbirimize benzemiyorduk.

“Ne diyorsun Ansy?” dedi Bayan C. Kızına böyle sevgiyle hitap etmesi kalbime bıçak gibi saplanmıştı. O, yani Mirabelle de bana Fleury derdi. Bundan nefret ettiğimi, vazgeçmesini söylemiştim. Beni arkadaşına Roza diye tanıştırtmasından sonra olmuştu bu. İnsanlara benden bahsetmeyerek beni kırdığı gibi ben de onu kırmak istemiştım, bu yüzden de bana Fleury demesini yasaklamıştım. Aslında nefret ettiğim falan yoktu, sadece ne kadar kötü hissettiğimi anlasın istemiştım.

“O bana benzeyen küçük bir kız” dedi kanepedeki altı yaşındaki ufaklık, annesine. “Mirabelle Teyze öyle demişti.”

“Annem sana benzediğimi mi söyledi?”

“Bana benzeyen küçük bir kız olduğunu, ama saçlarının güneşte altın gibi olduğunu söylemişti. O küçük kız hep soru sorarmış, kumsal masalını da çok severmiş. O küçük kıza her gece yatarken kumsal masalını anlatırmış, öyle demişti.”

“Sana bunları ne zaman söyledi?” dedi Bayan C.

“Her zaman. Cora’ya da söyledi, ama Cora dinlemek istemedi, çünkü o küçük kız ona benzemiyordu, bana benziyordu. Mirabelle Teyze dedi ki, küçük kızın burnunda bazen çiller çıkarmış. Yatak odasının penceresinden göremese de yıldızları saymaya çalışmış.”

Bana ait kayıp bir parça açılıyor, içimde gittikçe daha da büyüyordu. Her gece masalımı dinledikten sonra, ona yıldızları sayacağımı söyledim. “*Nasıl yapacaksın bakalım Fleury’cik? Yattığın yerden yıldızları göremiyorsun ki?*” derdi.

“*Ama oradalar, biliyorum, anne*” diye cevap verirdim. “O yüzden aklımdan sayacağım.”

“*Çok iyi bir fikir.*”

“Başka ne dedi?” diye sordu Bayan C. Buna çok sevindim, çünkü ben konuşamıyordum.

Pijamalarını giymiş olan Anansy omuzlarını silktili, kurbağasını kutuya sokma işine geri döndü. Kurbağanın bir kısmı kutudan taşıyordu. “Tam hatırlamıyorum” dedi.

“Dene bakalım” dedi Bayan C.

“Tamam. Küçük kızın inekleri sevdiğini, ona hep küçük oyuncak inekler aldığını söyledi. Bu bana benzemiyormuş, çünkü ben koyun severim. Bir de kurbağa. Bir de domuz. Bir de tavşan. Bir de at. Mirabelle Teyze dedi ki, küçük kız da bunları severmiş, ama en çok inekleri severmiş. Küçük kıza inekli bir örtü dikmiş, tıpkı yumuşacık bir inek gibiymiş. Küçük kız bu örtüye sarılıp uyurmuş.”

“Bunları anlatırken ben yanlarında değildim” dedi Bayan C.

“Evet, yanımızdaydın, anne. Her zaman anlatırdı. Ama sen yemek yapmaya dalmıştın herhalde.”

“Ha, tamam” dedi Bayan C.

“Küçük kızla oynayabilir miyim?” diye sordum, Mirabelle Teyze onun artık büyüdüğünü söyledi. Ben de ‘Olsun, yine de oynarız’ dedim. Mirabelle Teyze de dedi ki, ‘Çok seviniyorum, o da sevinir, bir gün ona sorarım, olur mu?’ Ben de ‘Tamam’ dedim.” Anansy işaretparmağını bana uzattı. “O küçük kız sensin, değil mi?”

Başımı salladım, çünkü konuşamıyordum. Yüreğim çökmüştü sanki, söylediği her şey içimi un ufak ediyordu.

“O örtün duruyor mu hâlâ?” dedi.

Duruyordu, ona söylemek istedim. Yanımda getirmiştım. Çok eskimişti, havı dökülmüştü, ama küçüklüğümden beri her gece o örtüyle uyuyordum. Katlayıp başımın altına koyuyor, o örtüye tutunuyordum. Yanımda getirmiştım, çünkü bedenimin bir parçası gibi olmuştu artık, ama Noah gelince kaldırmıştım (benim çatlak olduğumu düşünmesini istememiştım).

O örtüyü benim için diktiğini biliyordum. El işi olduğu

belliydi, dikişler yamuk yumuktu, düzgün değildi, ama kendimi bildim bileli bu örtü vardı, ben de dikiş bilmeyen bir akrabamızın gönderdiğini falan sanmıştım. Bana sevgiyle bir şey daha yaptığını bunca yıl fark etmemiştim. Küçük kıza başımı salladım yine.

“Görebilir miyim?”

“Burada değilmiş Anansy. Belki başka zaman bakarsın.”

“Benimle oynar mısın?” dedi Anansy. Kurbağasıyla kutusunu gösterdi. “Kurbağayı kutuya koyacağım, sonra fırlayıp Cora’yı böö diye korkutacak. Böö’yü benim yaparım, ama kutuya sokabilirsem sen de yapabilirsin. Oynamak ister misin?”

“Evet” dedim. Bu lafı edebilmek için üst üste iki kez öksürmem gerekti. “Seninle oynamayı çok isterim.”

Anansy yine sırttı. “Mirabelle Teyze çok haklıymış.”

On altı yıl önce

“Gül Yaprak Kumsalı’nın masalını anlatayım mı?”

“Evet. Evet, evet.”

“Peki o zaman, Fleurycik, yatağına yat da başlayalım. Ama uykuya dalarsan üzülme, gerisini de yarın anlatırım.”

“Uykuya dalmam anneciğim.”

“Her gece aynı şeyi söylüyorsun, ama hep uyuyakalıyorsun.”

“Bu gece uyumam, söz veriyorum anne.”

“Tamam, hadi başlayalım...”

Çocuklar yattıktan sonra Bayan C bir şişe şarap açtı, mutfak masasına oturup kadehlerimizi önümüze aldık. Önce kahve, şimdi de şarap!

Daha önce Bayan C’nin telefonundan Noah’yı aramış, gelip gelmediğini kontrol etmişim. Telefonumu yok etmeden önce numarasını ezberlediğim birkaç kişiden biriydi o. Telefonum olmayınca kendimi özgür hissetmişim. Dünyayla iletişiminim kesildiğinden neler olduğunu her an bilemiyordum.

Facebook, Twitter, blog, internet yoktu. Mesajlar, aramalar, oyunlar da. Daha geniş dünya benimle iletişim kurmadan da yaşayabiliyordum ve bu çok hoşuma gitmişti. Bunun hep böyle gitmeyeceğinin farkındaydım, mesela polis annemin evine girebileceğimi haber vermek istese veremeyecekti, ama her şeyin dışında olmak hoşuma gitmişti. Bu biraz da *Matrix*'in dışında olmaya benziyordu. Fişim çekilmişti ve gerçek havayı solumak, telefonumun içinde değil gerçek dünya da yaşamak zorundaydım.

"Eşiniz ne zaman gelir?" dedim. O gelmeden gitmek istiyordum. Yaptığı şeyin düşüncesine bile katlanamıyordum ve onunla aynı ortamda bulunmak istemiyordum.

Bayan C dudaklarını sıktı, sonra şarabından bir yudum almaya çalıştı. Ağzı kapalıyken içemeyeceğini anlayınca, "Gelmeyecek" dedi. "O gitti. Onu evden gönderdim. Her şey hakkında yalan söylediği ortaya çıktı; gitmek zorundaydı."

Vücudum biraz olsun gevşedi. Endişelenmek, gelen o mu diye kilide giren anahtar sesine kulak kesilmek zorunda değildim. "Ha, öyle mi?" dedim. Bu tür şeylerde hiç de iyi değildim. İnsanı teselli etmeyi ya da doğru sözleri bulmayı beceremem.

"Bu yüzden Anansy'nin okula gitmemesine ses çıkarmadım. O da, Cora da son zamanlarda olanlar yüzünden çok tedirginler, bu yüzden arada bir kaytarmalarına bir şey demiyorum."

"Temelli mi gitti?"

"Doğrusunu istersen Fleur, bu konuda konuşmak bir yana, düşünmek bile istemiyorum. Çok karmaşık bir durum. Çoğu da benim suçum. Bu kadar kör olmasaydım, daha cesur davransaydım, pek çok şey olmayacaktı. Annenle aramız açılmayacaktı mesela."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey demen gerekmez. Ama sana söylemem gerek, polis annenin ölümüyle bir ilgim olduğunu düşünüyor."

Seksi polis bunu bana da söylemişti. "Ha, öyle mi?" dedim.

“O gece onun evinde olduğuma dair bir kanıtları varmış. Bu yüzden geçen gün sorguya aldılar beni.”

“Sen mi yaptın?” Sözler ağzımdan öylece çıkıvermişti! Gerçekmiş gibi gelmiyordu, o yüzden. Sanki her şeyi televizyondan izliyordum ve yanımdakine soruyordum: “Sence kim yaptı?” O da bana, iyi yürekli ve güvenilir görünen iki çocuk annesi kadının yaptığını söylüyordu. Ben de diyordum ki: “O yapmış olamaz, çünkü dar kot giyen ve insanlara kahve, şarap ikram edenler suç işlemezler.”

Bayan C kadehini ağzına götürürken durdu, tekrar masaya koydu.

“Hayır” dedi kadehine bakarak. Yavaşça başını kaldırdı, bana döndü. “Hayır, ben yapmadım.”

Ona inanmak istiyordum gerçekten. Ama biliyor musunuz, izlediğim bütün televizyon dizilerini düşündüm; katiller, hep en sessiz olanlar ve hep masum görünenlerdi. Ama duruşlarından, bir şeye uzun süre bakamayışlarından, aniden ellerinin titremeye başlamasından, çok büyük bir şey sakladıkları belli oluyordu.

“Tamam” dedim.

“Sana annenden bahsetmemi ister misin?”

“Hayır.” Birkaç yudum şarap içtim, çok lezzetliydi. Pahalı cinstendi tabii. “Artık gitsem iyi olacak, Noah beni bekler.”

Başını salladı, kalkıp sandalyemin arkasına astığım kot ceketimi ve Yasmin’in geçen yıl Dubai’den getirdiği çakma Gucci çantamı alırken gözleriyle beni takip etti.

“Görüşürüz, Bayan C” dedim kapının önünde.

“Tabii, görüşürüz. Ne zaman istersen uğra.”

“Uğrarım. Anansy’ye teşekkür ettiğimi söyleyin. Beni çok mutlu etti.”

Başını sallayarak gülümsedi.

Bayan C’yi çok sevdim diye düşündüm, yolda giderken. *Keşke ne sakladığını bilebilseydim.*

15

Beatrix

Scott, seni seviyorum. Şu anda sana çok ihtiyacım var. Lütfen. İki arkadaşım var, biri sensin. Öbürü de evli olduğun kadın. Bildiğin sebepler yüzünden onunla konuşamıyorum, seninle konuşmam gerek. Lütfen, beni ara. Seni seviyorum. Bea x

Tami

Onu özleyeceğimi sanmazdım.

Her sabah uyandığımda yatağın diğer yarısını boş görüp şaşıracağımı, geri gelip bana sarılmasını, 99 pozisyonunda yatmamızı isteyeceğimi sanmazdım. Kızlar bir şey yaparlarken onları seyredip, sonra telefonu alıp ona mesaj gönderecekken, artık öyle bir hayatım olmadığını hatırlayıvereceğimi sanmazdım. Benimle iletişim kurmasını istemiyordum, aradığında kızlarla görüşmesi konusunu konuşabilirdik. *Kim* olduğunu ve *ne* yaptığını hatırlamadan önce onu özlüyordum.

May Bank* tatilinde kızları annelere bırakıp dönerken acı ayaklarımda başladı. Tek başıma geçireceğim üç günüm vardı. Ben de onlarla kalabilir, Sarto, Genevieve ve onların çocuklarıyla zaman geçirebilirdim, ama tek başıma kalıp biraz düşünmek daha iyi olacaktı.

Durum zorlaştığında uygulamaya sokacağım bir plan yapmam gerekiyordu, onu geri istediğimde başvurabileceğim bir plan. Her şeye rağmen, zayıf olacağımı, tek başıma olmaktan korkacağımı, gerçekte en kötüsü de olsa, bunun kızlar için en iyisi olduğuna kendimi ikna edeceğimi biliyordum. Şimdiden, ondan nefret etmek için hâlâ vaktim varken bir plan yaparsam, gelecekte kötü bir karar almaktan da kurtulmuş olacaktım.

* Birleşik Krallık ülkelerinin tatil günlerinden. (yay.n.)

"Sadece, neden beni sırtımdan bıçakladığını bilmek istiyorum" diyorum. Bu sözler, o geceye ait bulmacanın yeni bir parçası olarak hafızamda yankılanıyordu. Gerçekte neler olduğunu öğrenmem en iyisiydi; bu yüzden, o gecenin bölük pörçük anları zihnimde toz zerrelere gibi uçuştığında kendilerini göstermelerine izin vermeliydim.

"Sadece, neden beni sırtımdan bıçakladığını bilmek istiyorum."

"Hakkımda istediğin şeye inanabilirsin, ama sana böyle bir şey yapmam" diyor. "Hele de onunla."

"Neden yalan söylesin ki?" diyorum. Dik duramayacak kadar sarhoşum. Dizlerim çözülüyor ve yere yığılıyorum.

Bana bakıp başını iki yana sallıyor, yüzünde keder dolu bir ifade var.

"Belki de ne yaptığı hakkında yalan söylemiyordur" diyor. "Sadece kiminle yaptığı konusunda yalan söylüyordur? Belki de bu yüzden dediklerine inanmayı bu kadar çok istiyorsun, çünkü başka biri olduğunu içten içe sen de biliyorsun."

"Telefondaki mesajları gördüm" diyorum.

"Ne mesajı? Ona hiç mesaj göndermedim. Ondan ne kadar nefret ettiğimi bilseydin, onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi de anlardın, bu yüzden ona mesaj göndermiş olmam imkânsız."

"Yanlış olduğunu biliyorum, ama hislerime engel olamıyorum. Evlisin, biliyorum, ama bekleyebilirim. Benim için hazır olana dek, hayatım boyunca beklerim seni. Pek çok acıya sebep olacak ve bundan gurur duymuyorum, ama seni seviyorum" diyorum ona. "Bunları sen yazdın, değil mi?"

Şok oluyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"Gitmen gerek, hemen, şimdi" diyor ve beni kaldırıyor.

Kaldırmasını istemiyorum. Dünya durmuşken yerde böyle oturmaktan gayet memnunum. "Çekil üstümden, çekil! Bana

dokunma dedim sana!” Ona vuruyorum, tekme atıyorum, beni bıraksın diye. “Yanıma yaklaşma! Uzak dur. Bana dokunma!”

Gitmişti. Geldiği gibi aniden gitmiş, peşinden gidememiş, geri getirememiştim. Sonra neler olduğunu hatırlamak için çok uğraştım, o da ne, yolun ortasında biri vardı. Hiç düşünmeden frenlere asıldım. Araba aniden dururken öne doğru savruldu.

Birkaç saniye öylece kaldım, ellerim deri kaplı direksiyona yapışmıştı, kalbim küt küt atıyordu. Neredeyse birini öldürüyordum. Az kalsın çarpacaktım. Arkama yaslandım, soluklanmaya, kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım. Az kalsın birini öldürecektim.

Avucumu dudaklarıma koyup nefes alıp verdim, bedenimi yavaşlamaya, sakinleşmeye ikna etmeye çalıştım. Bu hiç olmamıştı; zamanında durabilmişim; bugün kimse yaralanmamıştı. Göğsüm gevşeyip yeniden nefes almaya, zihnim sakinleşip yeniden düşünmeye, kalbim normal olarak atmaya ve hislerim geri gelmeye başlayınca ön camdan dışarı baktım. Yoldaki kişinin çoktan gitmiş olacağını, hayatını neredeyse kaybetme konumuna geldiğinin farkında olmadan Providence Close Sokağı’nın karanlığında kaybolduğunu tahmin ediyordum.

Ama hâlâ oradaydı. Hiç kımıldamadan yolun ortasında duruyor, varlığına neredeyse son verecek olan arabaya değil, yola bakıyordu. Farlarımin ışığında platin sarısı saçlar parladı, zayıf, incecik boynu, ufak tefek yapısı belirdi. Oydu.

Arabadan çıkar çıkmaz, “Neyin var senin?” diye bağırdım. “Hayatımı yeterince mahvetmedin mi? Sana çarpıp hapse girmemi mi istiyorsun?”

Onu çekiştirip dururken, yerinden kımıldamıyordu. Ama konuşmaya başlayınca yavaşça bana doğru döndü. Bomboş bakıyordu, bakıyor, ama görmüyordu sanki. Kim olduğunu,

ne yaptığını bir kenara bırakıp onu rahatlatmaya çalıştım.

“Ne yaptığın umurumda değil, ama yolun ortasında durma. Zamanında durduğum için şansın varmış, benden sonra gelen sürücü bu kadar şanslı olmayabilir. Biri sana çarparsa onun için çok üzülürüm.”

Gözlerini kırptırdı, ansızın uykudan uyanır gibi uyandı, küt diye düşmüş gibi, bugüne, şimdiki zamana geldi.

“Tami” dedi. “Konuşmak için sana geliyordum, ama sen geldin. Teşekkür ederim. Geldiğin için sağ ol.”

Beatrice saçmalıyordu, nerede olduğunu biliyor, ama bakışları hâlâ bomboştu, gözleri kanlanmış, gözbebekleri büyümüştü.

“Sen uyuşturucu falan mı aldın?” dedim.

Sorum karşısında afalladı, başını iki yana salladı. Sarı saçları baştan çıkartırcasına dalgalandı. Evimizin yatak odasında, yatağında yatarlarken Scott’ın onun saçlarını okşadığı gözümün önünden gitmiyordu. İçim kalktı.

“Hayır. Neden bir şey alayım ki?”

“Neden seninle konuşuyorum ben?” dedim. “Senin hayatından bana ne?” Arabama doğru döndüm.

“Özür dilerim” dedi yüksek sesle. “Bunu söylemek için gelecektim. Özür dilerim. Geçen konuşmamızda söyleyememişim. Ama üzgünüm. Özür dilerim.”

Durup bekledim. Sözlerinin içime sinmesini, kalbime saplanan bıçağın acısını hafifletmesini bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ne olması gerektiğini bilmiyordum, ama bir şey olmamıştı.

“Sana bir şey söylemeliyim” dedi.

Yeniden yürümeye başladım, çünkü burada hiç işim yoktu ve yaptığı şeyi telafi edecek, onunla barışmamı sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdi. Ta ki onu duyana kadar. Beni durduracak, olduğum yerde dönüp ona bakmamı sağlayacak sözler çıktı ağzından.

“Onun bebeğini taşıyorum” dedi.

Bu soğuk gecede sarı yazlık bir elbise ve terlikle dışarı çıkmış bu kadına bakıyordum. Bakıyordum, çünkü söylediği bu değildi. Bunu söyleyeceğini sanmıştım ve bunu duymak için kendimi hazırlamıştım. Ama ağzından çıkan sözler bunlar değildi.

Zihnimi açıp yeniden düşündüm. Bu sefer duydum.

Söylediği şey: “Göğüs kanseriyim.”

Beatrix

Şu anda kutlama yapmak istiyorum, biliyor musunuz? Bu şeyle doğrudan yüzleşmek, hiçbir şeyin beni geri bırakmasına izin vermemek istiyorum. Savaşçı duruşuyla ortaya çıkıp “Ben bir kadını. Ben Beatrix Carenden'im. Bunun beni yenmesine izin vermeyeceğim, savaşıcağım ve kazanacağım” diyen o kadın olmak istiyorum.

Olduğum kadın ise top gibi büzüşmek istiyordu. Birinin ona sarılmasını, kulağına teselli sözleri fısıldamasını, her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordu. Olduğum kadın gerçeği fısıldamak istiyordu. Gerçek şuydu: Korkuyordum.

Acıdan korkuyordum.

Yalnız kalmaktan korkuyordum.

Dünyada bir iz bırakmadan çekip gitmekten korkuyordum.

Sona varmaktan korkuyordum.

Korkuyordum. Korkuyordum. Korkuyordum. Korkuyordum.

Bunu kendime yakıştıramıyordum ve korkuyordum.

Tami

Az kalsın arabayla çarpacağım kadın, yolcu koltuğunda oturuyordu. Ona binmesini söylememiş, sadece kapıyı açmıştım. Şimdi yanıma ilişmiş oturuyordu ve ben onu evine götürüyordum. Göz ucuyla ona baktım, öbür kadına. Kocamın âşığına. Küçücük kalmıştı. O hep kusursuz, hep formdaydı, belki de bunun için yaşıyordu, şu ana kadar. Şu anda çok kırılğan, hassas, sessiz, sarsılmış durumdaydı.

Evinin önünde durduğumda, “Teşekkür ederim” dedi, “gerçekten teşekkür ederim.”

Dönüşte Mirabelle’in evinin önünden geçtim. Boştu. Arabadayken bile evin boşluğunu, eksik olan şeyin, gidenin, bu dünyadan alınanın ağırlığını hissedebiliyordum. Kendimi şimdiki zamana bağlamak için direksiyona yapışan parmaklarım birbirine dolandı. Öbür kadınla ilgili anıları yeniden hatırlamak istememiştim. Buna karşın Mirabelle aklımda, omuzlarımda, ne yapmam gerektiğini söylüyordu: Ona korkunç bir şey yapmıştım ve şimdi doğrusunu yapmak zorundaydım.

“Görüşürüz” dedi.

Ön camdan dışarı bakarken başımı salladım.

“Ve çok özür dilerim.”

Yine başımı salladım, hâlâ ona bakmıyordum.

“Tami...”

Kontağı çalıştırdım, aynaları kontrol edip evinin önünde park ettiğim yerden ayrıldım.

Beatrix

Selam. Fırsat bulunca beni arar mısın? Sana neler oldu bilmiyorum, ama sesini duymayı çok isterim. Seni seviyorum.
Bea x

Bir yıl önce

“En çok memelerini seviyorum” dedi.

“Ona göğüs denir, meme değil” dedim. “Ve teşekkür edirim. Bana söylediğin en güzel şeydi bu.”

Scott gözlerini devirdi. “Bana sabır ver” bakışının imparatoru, sessizce, hayalleri yıkılmış bir şekilde iç geçirmenin kralıydı o. “Beni düzeltmeye çalışıp durma, evde yeterince düzeltiyorlar zaten.”

“Meme deyince sanki çok... çok... saygısızmış geliyor. Doğru mu? Göğüs deyince seks gibi oluyor, meme deyince yalapaşap bir şeymiş gibi oluyor.”

Parmaklarıyla göğüs uçlarımı okşamaya başladı, aldığım zevkin doğru noktalara sıçramasına sebep oldu. “Göğüslerini, memelerini, balkonlarını çok seviyorum” diye mırıldandı. “En sevdiğim yerin.”

Yatağa uzanıp ona vücudumu sergiledim. “Ya bacaklarım? En sevdiğin yerlerim değil mi?” diye bacaklarımı okşadım. Başını iki yana salladı. “Ya popom?” Kalçamın kenarlarını okşadım. Başını iki yana salladı. “Ya karnım?” Karnımı okşadım. Başını iki yana salladı. “Ya kollarım?” Kolları-

mı ona doğru uzattım. Başını iki yana salladı. “Demek doğru? Bunlar en sevdiğin yerlerim.” Cilveler yaparak göğüslerimi okşadım. Göğüslerim vücudumun diğer yerlerinden daha açık renkte ve daha yumuşaktı, çünkü güneşe maruz bırakmıyor ve her gün kremliyordum. Yavaşça, kışkırtıcı bir tavırla göğüs uçlarımin etrafında daireler çizmeye başladım. Kimse daha önce, en sevdiği yerimin göğüslerim olduğunu söylememişti. Bu hoşuma gitmişti aslında, Scotty’nin söylemiş olması. Çünkü hakkımda düşündüğünü gösteriyordu bu.

Belki fark etmemişsinizdir diye söyleyeyim, vücudumu severim. Vücuduma *âşığımdır*. Kusursuz bir orantım vardır, zayıf ama dolgun hatlıyım. Kadınlar hep vücutlarının bir yerlerini takıntı yaparlar. Popomuzun büyüklüğü, göğüslerimizin büyüklüğü, karnımızın dümdüz olması. Evet, etrafta böyle şeyler olduğu doğru, ama benim böyle takıntılarım asla olmadı. Ben öyle düşünmem, o tür endişeler duymam, çünkü vücudumu severim.

Vücudumsa benden nefret ediyor.

Vücudum benden yüz çevirdi. Sırtımdan bıçaklayan bir arkadaş gibi sinsice, kötü niyetle benden yüz çevirdi. Bana bunu yaptı, vücuduma bunu yaptı ve yavaş yavaş beni yok ediyor. Bunun ne kadar zamandır devam ettiğini bilmiyordum, ama artık her şey ortadaydı. Daha önce hiç yaşamadığım kadar çok acı veriyor. Evet, ben ona ne yaptıysam vücudum da bana onu yapıyor, farkındayım ama hiçbir şeyi düzeltmiyor, değil mi? Ve asla onu incitmek istememiştim.

Bedenimi seviyorum, bedenim bana acı veriyor.

Doktor nazıkçe haberi verirken yalnız değildim. Cerrah ve uzman hemşire de oradaydı. Doktor konuşmaya başladığında uzman hemşire yanıma oturdu. Göğüslerimin arasında karadut büyüklüğünde bir yumru bulup kontrole geldiğimde, ba-

na bunun sıradan bir kist olduğunu söylemeyecekleri belliydi, hepsi odaya doluştuğunda anlamış olmam gerekirdi. Ama yine de tahmin edememiştim, çünkü testler için kliniğe gittimden beri ve ilk testlerin sonuçlarını beklerken kafam çok meşguldü, ipini koparmış bir çocuk gibi oradan oraya atlayıp duruyordu. Her seferinde Scott'ın ne zaman arayacağını düşünüp durmak yerine, nerede olduğumu, neler olduğunu aklıma getirmek zorunda kalıyordum. Ligdeki hangi takım yönetime gelecekti? New York'tan aldığım Prada ayakkabıları kaç kez daha giyecektim? Olanlara odaklanmaya çalıştığım da hep bu oluyordu. Olanın şu olduğunu keşfettim: Üstünkörü tanıştırıldığım iki kişiyle bir odada oturuyor, bedenimin bana yüz çevirdiği haberini alıyordum.

Doktor söylediği zaman kendimi deniz ve kumla çevrili ıssız bir adada gibi hissettim; bu işte yalnız olduğumu biliyordum. Karaya oturmuştum ve kimse beni kurtaramazdı.

Adanın sağına soluna bakıp bir kaçış yolu ararken, bana, denizleri aşıp ulaşacak, elimi tutacak, yalnız olmadığımı söyleyecek kadar değer veren kişileri düşünüyordum. Deniz çok uzun zamandır bomboştu, o ıssız adada tek başımaydım, ta ki onu görene kadar. Beni kurtarmaya çalışan, böyle bir zamanda yanımda olmak isteyecek kadar bana değer veren tek kişi. O kişi Scott değildi, ama zaten bunu tahmin ediyordunuz, değil mi? Ben de ediyordum. Bazı şeyler yaşıyor ve zamana ihtiyacı var. Ona söyleseydim, bilseydi, eminim burada olmak isterdi. Beni kollarına alıp sarılmak, beni teselli etmek, her şeyin düzeleceğini söylemek isterdi. Bütün muayenelere benimle geleceğini, tedavi boyunca elimi hiç bırakmayacağını, bana bakınca hep aynı kişiyi, âşık olduğu kadını gördüğünü söylerdi, dönüştüğüm kadını değil. Vücudu ondan nefret etmeye karar vermiş olan kadını değil.

Denizdeki kişi, her şeyle başa çıkan, beni yeniden güvende hissettirecek kişi miydi? Biliyorsunuz. Elbette biliyorsunuz.

Tami önüme bir fincan koydu, mutfağın öbür tarafına geçti. Bana fazla yaklaşmak istemiyordu. Neden yaklaşsın ki?

Ama yine de beni arabasına almış, eve getirmişti –önce evime, sonra kendi evine– ve beni mutfağa oturtmuş, bana çay yapmıştı. Eve girerken kapıyı yavaşça kapatmaya çalıştığımda, “Çocuklar annemlerde” demişti. “Sadece ben varım.”

“*Bir de ben*” demeyi istemiştim. “*Ben de buradayım, daha gitmedim.*”

Gözüm ister istemez masanın üstünde duran telefonuma kaydı. Hiçbir şey yoktu.

Tami sırtını bana dönmüş mutfak tezgâhının önünde duruyordu. Kollarını açmış, ahşap tezgâha tutunmuş, başını önüne eğmiş, kımıldamadan, gergin bir vaziyette duruyordu. “Ne zaman öğrendin?” dedi.

“Şey... Ben... Bugün günlerden ne? Cuma mı?”

Başını salladı.

“Tamam, cuma, o zaman iki gün önce, yani çarşamba günü.” Yaklaşık iki hafta sonra her şeyi öğrenmiş olacaktım: Hangi tür olduğunu, kaçınıcı safhada olduğunu, tedavi seçeneklerini. Bunu hatırlıyordum.

Tami yine başını salladı. Sanki başını sallayarak anlıyordu dediklerimi.

“Ancak bu akşam kafama dank etti. Doktorun söyledikleri. Anlamıştım, ama her şey yerine oturup kamyon çarpmışa dönene kadar gerçek gibi gelmemişti.” Çayımдан bir yudum aldım. “Bu duyguyu tarif etmek çok zor.”

Hafif, keyifsiz bir gülüş geçti yüzünden, sonra doğruldu, iki katlı kapıların siyah camları ardından dışarı baktı. “Evet” dedi yavaşça. Bakışları hâlâ kapıdaydı, bana bakmıyordu. “O duyguyu bilirim.”

Tami’nin de mi başına gelmişti? Onun da mı bedeni ondan yüz çevirmişti? Ne zaman olmuştu bu? Neden haberim yoktu; hayır, o benimle Scott’ın ilişkisini kast ediyordu. Mirabelle ve

Scott olduğunu düşünmesinden önce olan her şey. Ama yine de, ikisi aynı şey değildi ki? Zaten âşık olmadığınız birinin aşkı başka bir yerde bulmuş olması gerçekten de o kadar yıkıcı, *sarsıcı* olabilir miydi?

Tami'ye onu sormak istiyordum. Nasıldı: Kızlardan ayrı kalmaya dayanabiliyor muydu? Ama sormadım. Sevdığım adama ulaşabilecek tek kişinin karşısındaydım ve neye sebep olacağını bilmediğim için, korkumdan soramıyordum. Bu bir işkenceydi.

Scott hakkında sürekli korku, hastalık, ayrılık ve endişe duygularıyla doluyordum. Kendimle ilgili değil, Tami ya da bir başkasıyla ilgili değil, sadece onunla ilgili. Herhalde onu çok sevdiğim için, ama bu açıklama yeterli gelmiyordu. Uygun düşmüyordu. İnkâr ediyordum yine. Kesinlikle kontrol edemediğim başka bir şeye dikkatimi vererek başıma geleceklerle yüzleşmekten kaçan ben miydim? Kontrol dışına çıkan iki şey bir bütün ediyor muydu?

"Kime söyledin?" dedi.

"Ben, şey, Scott'a söylemedim, sorduğun buysa. Gittiğinden beri onunla konuşmuyorum."

Başını iki yana salladı, hâlâ bana bakmıyordu. Kapının siyah camına yansıyan yüzünün çizgilerini görebiliyordum. Biraz da inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Hayır" dedi. "Sordüğüm bu değildi. Ben... Onunla konuşup konuşmaman umurunda değil. O senin bileceğin şey. Şu anda burada, benim yanımda olduğuna göre, pek kimseye söylemedin sanırım. Ya da hiç kimseye. Aramamı, yanında kalmasını istediğin biri var mı, ben de seni evine bırakırım." Bu yüzden evime bırakmak yerine beni buraya getirmişti. Yalnız kalmamı istemiyordu. Kimsem olmadığını biliyordu ve hastalığımdan sonra bomboş bir evin buz gibi pençelerine bırakmak istemiyordu beni. Beni kurtarmak, bana yardım etmek değildi niyeti, benden kurtulmak istiyordu.

Boğazım düğümlendi, nefes bile alamadım. Fincanımı yavaşça masaya bıraktım, gözümü sessizce duran telefona diktim. Beni burada istemiyordu. Neden istesin ki? Ama başka kimsem yoktu.

Aynı anda nefes alıp veriyorduk. İkimiz de derin derin soluk alıyor, uzun uzun veriyorduk. Aynı anda yaşıyorduk. Kalplerimiz de aynı anda mı atıyordu acaba? Scott'ın kalp atışlarını dinlerdim, kendiminkine uydurmaya çalışırdım, ne olursa olsun, ne derlerse desinler, birbirimiz için yaratıldığımızı teyit etmek isterdim. Ruh eşimizin, kalbi bizimle aynı anda atan, aynı yaşamsal seviyede küçülüp genişleyen kişi olduğuna inanıyordum. Scott'la kalp atışlarımız her zaman aynı olmazdı, ama dinlemeye devam ederdim, ileride olmayacak diye bir şey yoktu. Birimizin kalbinin bir an durmasına sebep olan o tek şok, kalplerimizin aynı anda atmasına yol açmayabilirdi.

Kalbim Tami'yle aynı anda mı atıyordu? Kalplerimiz aynı adamı sevdiğimiz için mi aynı anda atıyordu? Sahip olduğum tek şey o olduğu için mi ruh eşleriydik?

Parmaklarını tezgâhın kenarına geçirdi, gitmemi istediğinden emindim. Ağır, rahatsız edici bir sessizlik vardı, çünkü gitmemi istiyordu. Beni buraya getirmişti, şimdi ise gitmemi istiyordu. Beni bomboş bir eve gönderen kişi olmak istemiyordu.

Gitmeyi ben teklif edebilir, onu yalnız bırakabilirdim. Gitmeyecektim. Böyle yaparak kötü biri oluyordum, farkındaydım, ama şu anda yalnız kalamazdım.

Kanser olmuşum. Şu anda yalnız kalamazdım. Burada tam bir sessizlik içinde otursam da, bizi birbirimize bağlayan tek şey nefeslerimizin temposu olsa da, gitmeyecektim.

Tami

Kanepemde uyuyor.

Dün gece gitmeyeceği belliydi. Onu göndermeyeceğimi bildiği de belliydi. Ne zaman böyle biri oldum ben? Ne ara kocam ve metresi gibi insanların ezip geçeceği bir paspasa dönüştüm?

Onun kalkıp gitmesini beklerken mutfakta sessizce oturmuştuk. Normal birinin yapacağı gibi. O normal biri miydi? Bu konuda şüphelerim vardı. Ailemize bu kötülükleri yapıp hâlâ etrafımızda olmayı nasıl düşünebiliyordu? Yoksa Scott'ı arayıp hasta olduğunu, gelip onu kurtarmasını söylememi mi bekliyordu?

Scott'ı arama işi olmasa, ondan kurtulmak için bunu yapabilirdim. Cora ve Anansy'ye iş yüzünden uzun bir süre uzaklarda olacağını söylemiştim, iyi karşılamışlardı bunu. Onları ev telefonundan arıyordu –onun aradığını biliyordum, çünkü Beatrix aramasın diye numarayı değiştirmiştim– ve yeni numara sadece onda vardı. Kızlara çok çalıştığını, onları çok özlediğini, annelerine iyi bakmalarını söylüyordu. Benimle konuşmak istemiyordu, ben de onunla konuşmuyordum zaten. Kızlar ona hapiste olup olmadığını sormamışlardı ki, bunu bekliyordum, ama aralarında konuştuklarını tahmin ediyordum. Evin, babaları gitmeden önceki halini özlemesinler diye hayatlarını başka insanlarla, başka şey-

lerle doldurmaya çalışıyordum. Geri gelmeyecekti. Bunu onlara henüz söylememiştim.

Geri gelmeyecek olmasının sebeplerinden biri çaresizlikten gidemiyor, mutfakta oturuyordu.

Biraz sonra, bir zamanlar büyük yatak odası olarak kullanılan odaya çıktım –hâlâ bu odada uyumuyordum– yorganı ve yastığı aldım. Oturma odasına bırakıp mutfığa döndüm.

“Kanepede yatabilirsin” dedim; iyi geceler dilemeden, teşekkür etmesine, bir kez daha özür dilemesine fırsat vermeden gittim.

Hâlâ uyuyordu, Saat dokuz olmuştu ve hâlâ uyuyordu. Ben uyuyamamıştım, ikisinin zihnindeki görüntüleri beni yataktan kaldırıp ofisime götürmüştü. Kuşlar ötmeye başlıyana ve güneş doğana kadar çalışmıştım.

Böyle bir haber alsam uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir daha hiç iyileşemeyeceğimi bilsem, uykuya dalacak kadar gevşemem mümkün olmazdı herhalde. Uykuya dalmanın bir inanç eylemi olduğunu düşünmüşümdür sık sık. Yeniden uyanacağına dair bir inanç taşımak, hiçbir kanıt olmasa da.

“Saat kaç?” diye sordu, gözlerini açmadan. Elbisesi terliklerinin üstündeydi. Kaç kez böyle olmuştu bu odada –çıplak ya da yarı çıplak– bu evde?

“Dokuz” dedim.

“Uyumuşum, inanamıyorum.” Gözleri hâlâ kapalıydı. “Öğrendiğimden beri ilk kez dün gece uyudum.”

Ben öğrendiğimden beri doğru düzgün uyumamıştım. Kendime ya da çocuklara zarar vermeyecek kadar uyuyordum, ama sağlıklı, tek parça, *insan* gibi hissedecek kadar uyuyamıyordum.

“Gözlerimi açamıyorum, çünkü seni görürsem defalarca özür dilemem gerektiğini hatırlayacağım.”

“Yatağımda yaptınız mı?”

Gözlerini açtı beni görmek için birkaç saniye bakındı. “Hayır, yapmadık” dedi.

“Peki” dedim. “Bugün çok işim var, bu yüzden...” Giyin ve çık.

“Tamam. Elbette, elbette.” Kımıldamıyordu. Sadece gözlerini kapatıp yorganı burnuna kadar çekti. Hiçbir yere gitmiyordu.

Beatrix

Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.

Elbette yatağında yaptık. Çocukların odası ve alt katta-ki tuvalet dışında bu evin her yerinde yaptık. Onun ofisinde bile. Bundan nefret etmiştim, onun özel alanını işgal etmek-ten, ama Scott ısrar etmişti. Tami'nin koltuğuna oturmuş, beni kucağına almıştı. Duvarda asılı sertifikalarına, şömine-nin üstündeki ödüllere, etrafa düzenli bir dağınıklık için-de yayılmış işlerine bakarak sevişmiştim. Çocukların mutlu fotoğraflarına karşı kan dolaşımım hızlanarak. Ne kadar bo-zulduğumu fark edince, "Özür dilerim" demişti Scotty. "Yap-tığım şey çok kötüydü. Berbat hissediyorum şu anda. Bir da-ha olmayacak."

Bu evde tercih ettiğim yer yataktı. Kendimi meşru hisset-tiriyordu, kalıcı olarak orada olmamız an meselesiydi sanki.

Doğru değildi, âşık olunca hepimiz çılgınca şeyler yapmaz mıyız? Lütfen bunu unutmayın.

Neden sormuştu peki? Gerçeği bilse kendini daha mı iyi hissedecekti?

Bunu ona yaptığına inanamıyordum.

Tami

Cora iki buçuk yaşlarındayken, oyun kafesiyle kontrol altına alınabileceği gibi bir hayale kapılmıştım. Kafesi mutfığa kuracaktım, böylece ben yemek yaparken o da oyuncaklarıyla oynayacak, belki bir iki video seyredecekti. Yanımda olacak, beni görecekti, ben de işlerimi yapabilecektim. Gerçekte ise her şey bambaşka oldu. Gerçekte olanlar, annelik hakkında bildiklerimle çok tutarlıydı; hiçbir şeyi kesin olarak bilemezsiniz, çünkü her çocuk farklıdır ve kurallar genellikle onlara işlemez. Altıgen oyun kafesinin kapısını açabilirdim, kalın bir yastıkla kaplayabilirdim –yatıp uyumak isterse çok işe yarardı bu– sevdiği oyuncakları koyabilirdim, ama o yine de önümde dururdu. Bir eli kafesin parmaklığında, öbür eli oyuncağına uzanmış vaziyette. “Hadi gir” diye teşvik ederdim onu. “Oyuncağını al.” Beni görmezden gelirdi, uzanır, uzanırdı, ama olmak istemediği bir yere girmezdi, onu arkamda bırakırdım diye.

Beatrix, Cora’nın iki yaşındaki hali gibi davranıyordu.

Onu eve getirmiş, sessizce onunla yürümüştüm, durumu kontrolüm altına almadan ondan kurtulamayacağımı biliyordum. Şimdi ise kapıda durmuş çantasına bakıyor, anahtarını arıyordu. Aradığımız şeyi bulduğumuzda bedenimiz gevşerse, birkaç kez öyle gevşemesine rağmen. Daha fazla numara yapmaya devam edemeyeceğini anlayınca anahtarını çık-

rıp kilide soktu, ama bir türlü açılmadı kapı. Elbette kapının açılması asırlar sürdü.

“Görüşürüz” dedim ona, o da bana el salladı. Gözleri korkuyla büyümüştü. Tıpkı Cora’yı oyun kafesine koyduğum zamanki gibi. Kıvranıp durur, havaya tekmeler atardı, bu yüzden onu incitmeden kafesine koymak imkânsızdı, gözleri kocaman olur, ona ihanet etmişim gibi bakardı bana.

“Şey... Ben” dedi. Yalnız kalmaktan korktuğu için tir tir titriyordu. “Girene kadar bekleyebilir misin?”

Scott taksi şoförlerine bunu yapmalarını söylerdi hep. “*O içeri girene kadar bekler misiniz lütfen?*” derdi. O zaman bile, tehlikenin kapının önünde bizi bulabileceğini bilirdi, kendimizi en çok güvende sandığımız yerde.

“Ben, şey, Mirabelle... olayından beri... Geriliyorum. Yalnız kalmak istemiyorum.”

Rol yapmada ne kadar beceriksiz olduğunu bildiğim Beatrix (elbette yatağında yapmışlardı, sadece ne kadar dü-rüst davranacağını görmek istemiştin) için bile çok kötü bir performanstı bu. Endişesi makul olabilirdi: Mirabelle’in neden öldürüldüğünü bilmiyorduk. Ölmeden önce... seks yapmamıştı. Evi soyulmamıştı, yani sıradan bir cinayet olabilirdi ya da yalnız yaşayan kadınları takip eden biri yapmıştı. Ne yaptığını bilmeyecek sarhoş ve saldırgan bir kadının işi de olabilirdi.

Beatrix’in şu anda korkmakta haklı olduğunu biliyordum, ama benden çok fazla şey istemişti. Yardımımı, arkadaşılığımı istiyordu. O hayatta kalmaya çalışırken yanında olmamı istiyordu. Her şeyi geçirirken. Belki de evinde şu anda onu sapık bir katil bekliyordu. Bunu söylememişti elbette, ama düşündüğü buydu. O oyun kafesine kendi başına girmek istemiyordu.

“Benden bunu istemeye hiç hakkın yok” dedim.

“Biliyorum” dedi. Gözlerime baktı, dudakları sarktı. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Mirabelle, yine buradaydı. Omzumda, aklımda, onu son gördüğümünden beri vicdanımda bir ağırlıktı.

“Git eşyalarını topla da gel” dedim.

“Teşekkür ederim” dedi. Gözleri doldu. “Teşekkürler.” Anahtarı kilide soktu, içeri daldı, fikrimi değiştirmeyeyim diye acele ediyordu.

Fikrimi değiştirmeyecektim. Bunu onun için yapmıyordum. Bunu hayal kırıklığına uğrattığım arkadaşım için yapıyordum.

Beatrice

“Pazartesi günü kızları okula bırakabilirim istersen” dedim Tami’ye.

Çamaşırları makineye koyuyordu. Mutfak ve bütün ev fırında tavuk kokuyordu. Cumartesi gününün işlerini yapıyordu. Tavuk pişince etini ayıracak, poşetlere koyacak, iki poşeti dolaba, gerisini buzluğa kaldıracaktı. Tavuğun kemiklerini de buzluğa koyacaktı. Beş tane tavuğun kemiklerini biriktirince tavuk suyu çıkaracaktı. Aynı zamanda sebze suyu da çıkaracaktı. Bugün suyunu çıkarma günüydü. Çamaşırlar yıkanırken iki haftalık yiyeceği hazırlayıp buzluğa kaldırmaya başladı. Çamaşırlar yıkanınca asacaktı. Bu arada evi süpürecek, banyoları temizleyecekti. Bir parti çamaşır daha atacaktı. Bu işleri hallederken genellikle kızlar yanında olurdu, evi toparlarken onlara da iş yaptırırdı. Genellikle bunları tek başına yapardı, çünkü Scott benim yatağımda olurdu.

Tami çamaşırları makineye atmaya devam etti, başını kaldırmadan, “Hayır, sağ ol” dedi.

“Hiç sorun olmaz. Hoşuma bile gider” dedim.

Doğrudu, çamaşır makinesinin kapağını çarparak kapattı, program düğmelerine bastı, çekmeye deterjanı koydu ve başlat düğmesine bastı. “Hayır dedim, teşekkürler.”

“Yardımcı olmak istiyorum” diye açıklama yaptım. “Kendimi meşgul etmek için.”

Tami bana dönüp sessizce bakana kadar, kim olduğumu, neyle yüzleştiğimi unutmıştım ve arkadaşımı gördüm.

Korkunç görünüyordu. Sürtük olduğumdan değil, ilgili olduğumdan. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzünün grimsi kahverengi tonu, lekeleri, sivilceleri ortaya çıkmıştı. Yanaklarından, boynundan, omuzlarından, ne kadar çok kilo verdiği belli oluyordu. Üstünde Goonies tişörtü, palyaço pantolonu gibi kalçalarına kadar inen bir eşofman altı vardı. *"En son ne zaman yemek yedin?"* diye sormak istedim. *"En son ne zaman kendine baktın?"*

"Gerçekten yardım mı etmek istiyorsun, yoksa çocuklarıma yedek annelik yapma oyununa devam etmek mi istiyorsun?"

Bunu beklemiyordum. Scott'la benim sevgili olduğumuza bildiğini söylediği zamanki gibi, bunu da beklemiyordum. Ne bekleyeceğimi, burada kalırsam neler olacağını düşündüğümü bilmiyordum, ama bunu beklememiştim. Galiba elimi tutmasını, konuşmak isteyip istemediğimi sormasını, duygularımı ve korkularımı ifade etmeme izin vermesini, bana sarılıp güven vermesini istiyordum. Belki ağlamamı, içimdeki korku şişesinin tıpasını açmamı ve tüm korkularımı açığa çıkarmamı teşvik ederdi.

"Ben, şey, öyle bir niyetim yoktu" dedim.

"Kesinlikle niyetin buydu. Başından beri. Kocamı, evimi, çocuklarımı istedin. Bizimle ilgileniyorsun sanmıştım, çünkü yalnızdın ve bir aileye ihtiyacın vardı, bu yüzden hayatımıza girmene izin verdim. Bu yüzden Scott'la maça gitmene, ufak tefek işlerini halletmesine, seninle bir şeyler içmesine izin verdim. Sandım ki... Arkadaşım olduğunu sandım, ama sen başından beri benim hayatımı istiyordun."

Gerçekten de bu kadar basit değildi. Rufus'a ilk görüşte aşkı aradığımı söylediğimi hatırlıyor musunuz? Geleceğe birlikte bakmak istediğim adamı bulmam gerektiğini? O adam Scott'tı. Onu ilk gördüğüm anda daha önce hiç hissetmedi-

ğim bir çekim hissetmiştim ona karşı. O konuşurken, benimle böyle konuşmasını istediğimi biliyordum. Bana harika olduğumu söylemesini, bebeğine hamile kaldığımı söylediğimde sevinçten havalara uçmasını, birlikte yeni bir hayata başlamayı istemiştim. Onu elde etmek için planlar kurmamıştım, onu uzaktan sevmiştim. Onu sevmeseydim tüm bunları yapmazdım. “Tami...”

“Bu yüzden Mirabelle’den nefret ettin, değil mi? Senin gerçek yüzünü görmüştü o.”

“Bunu anlamayacağını biliyorum” dedim dikkatle konuşarak. Söyleyeceklerimin onu çok kıracağını biliyordum. “Ama onu sevdim. Gördüğüm ilk anda ona âşık oldum ve seni incitmeyi hiç istemedim. Senin arkadaşındım ben, bunda samimiydim. Onu da çok sevdim.”

Scott’la aramızda bir şey yokken bile, bazen buraya geldiğimde Scott evdeyse, Tami gerçek hislerimi anlayacak diye çok korkardım. Scott’ı görmeye can atıyordum, onunla ilgili her şeyi seviyordum. Onu göremezsem kızları görüyordum, çünkü onlar onun bir parçasıydı. Bazen sadece Tami’yi görmek bile yetiyordu, çünkü onunla olmuştu. Onu bu kadar istiyor olmaktan korkuyordum. İlişkimiz başlayınca, her gün sona erdirecek diye korkmaya başladım. Tami’yi tercih edebilir, suçluluk duygusuna yenilebilirdi. Asla rahat olamadım. Sürekli müsait kadını oynamak zorunda kaldım, öbür erkekler de benimle ilgileniyormuş numarası yapıyordum. Kocam beni terk ettikten sonra yapmamaya yemin ettiğim şeyler yaptım. Bu yüzden kendimi aşağılık, pis ve değersiz hissettim. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum, ama onu elimde tutabilmek için her şeyi yapabilirdim. Onu tutmak için her şeyi denedim. Benden istediği her şeyi yaptım.

“İyi, onu sevdiğin sürece sorun yok, değil mi?”

“Hayır, Tami, öyle demek istemedim.”

“Doktor randevun ne zaman?” diye sordu.

“Çarşamba. Diğer testler yapılacak.”

“Kaçta?”

“Onda.”

“İyi. Dokuzda taksiyi çağırırım. O saatte Brighton’a arabayla gitmek ölüm. Park yeri bile bulamıyor insan. Randevu saatine kadar bir kafede otururuz. Zamanında geri dönemsek kızlara bakacak birini ayarlarım ben.”

“Benimle mi geleceksin?”

“Başka seçeneğim var mı?” Cevabımı beklerken dik dik yüzüme baktı.

Herkesin seçeneği vardır. Her birimizin. Bazılarımız bu seçenekleri göremeyecek kadar kör olur. Bazılarımız bu seçenekleri kullanamaz. Bazılarımız ise doğru şekilde kullanamaz. Bazılarımızın seçenekleri ellerinden alınır, çünkü kaçamayacakları bir duruma düşmüşlerdir. Yine de, hepimizin seçeneği vardır.

Başımı önüme eğdim, odadan çıkmak üzere arkama döndüm. “Onu gerçekten çok sevdim” dedim yavaşça. Beni duydu mu, bilmiyordum, ama cevap vermedi. Ya da belki vermişti. Cevap vermiş olmalıydı, çünkü kafamda şu sözler yankılandı: *“Aşkın bir başkasının hayatını mahvedecek kadar önemli miydi?”*

Beatrix

Ara beni. Bea x

“Bix, hep bizim evde mi yaşayacaksın artık?” dedi Anansy. Onları okula götürüyordum. Tami istersem götürebileceğini söylemişti, ben de kabul etmiştim. Bunu onlar için yapıyordu galiba, bir de benim için. İçgüdülerimle davranmadığımı biliyordu, onları seviyordum. Şu anda hayatımın sevgiyle dolu olması gerekiyordu. Merak ediyorsanız, hayır, Scott’tan haber almamıştım. Ona mesaj gönderip neler olduğunu söylemek niyetindeydim. Şoka girip temasa geçecek mi diye. Hakında kötü düşünmek istemiyordum. Yoğun baskı altında altındaydı, ama benim de ona ihtiyacım vardı. Buraya gelmesini, varlığı ve sevgisiyle beni iyi hissettirmesini istiyordum.

Büyük yatak odasında yatıyordum. Tami, onun evinde yapmadığımızı, hainlik olduğunu düşündüğü şeyle evini kirletmediğimizi söylediğinde bana inanmamıştı.

Görüyor musunuz, yaptığımız şeyin hainlik olduğunu düşünmem gerekiyor, ama öyle hissetmiyordum. Korkunç bir suçluluk duygusuna kapılmadığım için çok kötü biriydim, ama suçluluk hissetmiyordum işte. Belki de hastalığım yüzündendi, belki onu incitmek için yapmadığımız için. Yaralanmıştı, ama biz de, “Hadi, Tami kızları ailesinin yanına götürdüğün hafta sonu şöminenin önünde sevişelim, çünkü bu

onu çok üzer” dememiştik. Yapmıştık, çünkü birbirimiz hakkındaki hislerimizi vücutlarımızla ifade etmek istemiştik.

“Hayır” dedim. “Hep sizin evde kalmayacağım.” Anansy’nin eli avucumun içine tam oturuyordu. Cora elimi tutmayacak kadar büyümüştü, sadece karşıdan karşıya geçerken, başka şansı olmadığında elimi tutuyordu. “İyileşene kadar kalacağım. Şu anda pek iyi değilim, annem de iyileşene kadar kalmamı söyledi.”

“Babam hasta olursa, annem onu da iyileşene kadar eve alır mı?”

“İnsan boşanınca öyle şeyler olmaz” dedi Cora, Anansy’ye. Kardeşine sinir olduğu, küstüğü bir dönemdeydi, sürekli onu tersliyordu. Şimdi ise nazik ve hassastı. “Boşanınca öyle şeyler olmaz” dedi bana, belki bilmiyordur diye.

“Annem boşandıklarını söylemedi ki” dedi Anansy. “Babamın iş için uzaklara gittiğini söyledi.”

“Boşanmanın ne olduğunu biliyor musun sen?” dedi Cora.

“Evet! Biliyorum” dedi Anansy. “Gerçekten.”

“Biliyorsun, evet” dedim ona. Galiba sutyenim küçük geliyordu, nefesim ciğerlerime sığmıyordu sanki.

“Annem babamın ne zaman döneceğini öğrenince bize söyleyecekmiş” dedi Anansy.

“Biri geri gelmeyeceği zaman büyükler öyle der. Hayır demek istedikleri zaman, ‘Bakarız’ derler. Her şey olup bittiği zaman, ‘Biz bir konuşalım, sana da anlatırız’ derler.”

“Ama bu haksızlık” dedi Anansy. Bunu söylediğinde gerçekten de bunu ima ettiğini zaman içinde öğrenmiştim. “Bu doğru değil.”

“Doğru. Öyle değil mi, Bix?” dedi Cora. Beni de bu tartışmaya çekiyordu. Sebep olduğum bu tartışmaya.

Belki Tami’nin, kızları okula götürmeme izin verirken niyeti masum değildi, belki de bu yıkımı yakından görmemi istemişti, belki de onun yerinde olmanın, babaları gitmiş

iki çocukla uğraşmanın ne demek olduğunu anlamamı istemişti.

“Haksızlık bu, değil mi Bix?”

Mirabelle’e akrabalarıymış gibi “teyze” derlerdi, bana da öyle hitap etmedikleri için çok memnundum. Ben onların arkadaşlarıydım, onların gözünde Bix’tim ben. Şimdi bana böyle hitap edince, içime işlemiştii. Arkadaşları değildim, değil mi? Ailelerine korkunç bir şey yapmıştım. Yolun ortasında durup çömeldim.

Onlara sarıldım. “İkinizi de çok seviyorum” dedim. Onları bıraktığımda kafaları çok karışmış görünüyorlardı. “Ben çocukken babam yoktu.”

“Herkesin babası vardır” dedi Anansy. “Yoksa doğmazdın.”

“Haklı” dedi Cora.

“Evet, haklı. Yani, babam ben çok küçükken evi terk etti.”

“Neden? Yaramazlık mı yaptın?” dedi Anansy.

“Yaptın mı?” dedi Cora şüpheyle.

“Yemeğini yemedin mi?”

“Duvarları mı çizdin?”

“Annenin en sevdiği kolyesini koparıp kanepenin altına mı sakladın?”

“Annen dikkatli ol dediği halde arabaya sütünü mü döktün?”

“Kardeşinin en sevdiğini bebeğini kırıp sonra da ‘Ben yapmadım’ mı dedin?”

“Ben yapmadım!” diye bağırdı Cora kardeşine dönerek.

“Sen yaptın, sen yaptın, sen yaptın.”

“Yapmadım, yapmadım, yapmadım.”

Sadece onlara güven vermek, sevildiklerini ve istendiklerini hissetmelerini sağlamak için moral konuşması yapmak istemiştii: Babaları yanlarında olamasa da hayatlarının düzene gireceğine inanmalarını sağlamak. Onlara, Scott’ın benim babam gibi olmayacağını –başkası uğruna evi terk etme-

yeceğini, çocuk nafakasını ödemekten, çocuklarını görmekten kaçmayacağını— söylemek istemiştım Annelerinin önüne gelenle yatan bir kadın olduğunu, babaları olduğuna dair bir kanıt olmadığını söyleyerek çocuklarını reddetmeyeceğini, DNA raporlarıyla yüzleştğinde ise, çocukları kaç yaşında olursa olsun, onunla temas kurmaya çalıştığında hayatında ona yer vermekten kaçmayacağını, onları değersiz hisset-tirmeyeceğini söylemek istemiştım.

Cora ile Anansy'nin çekişmelerini seyrederken, okuldaki en yakın arkadaşım la sokakta kavga ettiğimiz günü hatırladım.

Yirmi yedi yıl önce

Eilise Watford, benim gibi kızıl saçlıydı. İkimize de zencefilli çörek derlerdi, ama umurumuzda değildi. Hiçbir şey umurumuzda değildi, çünkü biz yakın arkadaş tık ve aynı sokakta oturuyorduk. Okula beraber gider, eve beraber dönerdik. Bazen evin önünde oynamamıza izin verirlerdi. Geçen yaz Eilise'in annesi, doğum yapan kız kardeşini ziyarette Galler'e gittiğinde dışarıda oynamak için çok zamanımız olmuştu. Bana ve babası isteyken Eilise'e annem bakıyordu, her akşam bize yemeğe geliyordu. Bazen yatıya da kalıyor, aynı yatakta yatıyorduk.

O gün, artık büyüdüğümüz ve kendi başımıza okula gidebileceğimizi için, yürüyerek okula giderken, Eilise annem hakkında kötü bir laf etti.

"Annem hakkında öyle konuşma" diye bağırdım, saçlarını çektim. Parkta sigara içen büyük çocukların bir kıza söylediklerini duymuştım o lafı, kız ağlayarak kaçmıştı. "Annem hakkında öyle konuşma!"

"Öyle işte! Annen orospu!" diye bağırdı Eilise. Saçlarını elimden kurtarmaya çalışıyordu. "Annem söyledi. Babam la öpüşmüşler. O bir orospu."

Suratını tırmaladım. Kısacık, kırık tırnaklarımın derisi-

ni çizdiğini hissediyordum. Gözlerini çıkarmak, o lafın beni yaraladığı gibi ben de onu yaralamak istiyordum. Kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı. Birbirimize bağırıyorduk, sözcüklerle değil, sadece sesler çıkıyordu ağzımızdan. Sonra evinin önünde kavgaya tutuştığımız Bay Johnson gelip bizi ayırdı.

“Kesin şunu!” diye bizi kenara çekti. İriyarı, güçlü bir adamdı, bizi olduğumuz yere mıhlayıvermişti. “İkiniz de sokak süprüntülerinden betersiniz. Annelerinize söyleyeceğim, kemiklerinizi kıracak sizin.”

Bizi evlerimize götürdü. Benim evim daha yakındaydı, bu yüzden önce beni bıraktı. Annem kapıyı açıp beni görünce çok şaşırdı. Bay Johnson enseme yapışmıştı.

“Ne oldu?” dedi.

“Sokakta kavga ediyorlardı” dedi Bay Johnson terslenerek. “Bu ikisi. Bunu da evine götürüyorum. Umarım haddini bildirirsiniz.” Beni bırakıp Eilise’i evine götürdü.

“Bea, ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi annem. Beni çekiştiriyor, bir yandan da gören eden var mı diye dışarı bakıyordu. Kimin gördüğü umurumda değildi.

“Sana kötü laflar söyledi!” diye bağırdım ona. Benim suçum olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Annemin suratı asıldı, hiçbir şey anlamamıştı. “Neymiş o kötü laf?” dedi.

“Babasını öptüğünü söyledi. Senin şey olduğunu...” Arka kapının gıcırdayarak açıldığını ve kapandığını duydum. Gözlerim fal taşı gibi olmuştu, çünkü evde biri vardı. Arka bahçede ayak sesleri duydum. Yanılmışım: Evden biri çıkmıştı. Okula gitmek için evden daha yeni ayrılmıştım, eve kim gelmiş olabilirdi?

Annem birinin çıktığını duymamış gibi yaparak, “Bea” dedi.

Kaçtım. Bacaklarımı yukarı çıkacak kadar hızlı hareket ettiremiyordum, ama denedim. Evde kimin olduğunu biliyor-

dum. Dokuz yaşındayken bile, Eilise'in artık en yakın arkadaşım olmayacağını biliyordum. Ve hepsi annemin suçuydu.

"Okula gidene kadar tartışmaya ara verebilir miyiz?" dedim Cora ve Anansy'ye. "Geç kalmak istemeyiz."

Cora, Anansy'ye bakıp omuz silkti. "Sanırım" dedi.

"Evet" dedi Anansy. "Sanırım."

En azından çocuklarım yoktu. En azından onlar, benim annem hakkında hissettiklerimi hissetmeyeceklerdi.

16

Fleur

Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan

Ölmeden önce yapmak istediğim şeyler (özel bir sıralama olmaksızın):

Rio'daki İsa heykelini görmek

Ayak tırnaklarımın her birini farklı renge boyamak.

Otantik İtalyan yemeklerini öğrenmek için İtalya'da kalmak.

Kumsalda sevişmek. Herhangi bir kumsal olabilir, özel bir tercihim yok.

Yağmurda çıplak dans etmek. (Bunu o şarkıdan öğrendim.)

Bir aylık maaşımı bir yere bağışlamak. (Önce tam zamanlı bir iş bulmalıyım.)

Belki evlenmek.

Belki, muhtemelen bebek doğurmak.

Yeterince para kazanıp otuz beş yaşından sonra çalışmamak.

Annemi anlamak.

Biraz endişeliydim. Seks konusunda. Seks denen o muhteşem, o çok güçlü şey hakkında. Aşk da olabilirdi, ama şu anda endişemin ana sebebi seksmiş gibi geliyordu. Noah'yla seks, elbette.

Seks benim için yeni bir şey, tazecik bir kiraz gibi değildi. On sekizimden beri seks yapıyordum. Mirabelle'e, yani anne-me söylediğim buydu. (Babamsa bakire olduğumu sanıyordu tabii ki.)

Onun da genç yaşta seks yaptığını biliyordum –yaptığı belliydi, çünkü ben doğmuştum– ama benim genç yaşta yaptığımı düşünürse aklını kaçırdı. Mesela on dördümde falan. Öyle bir şey yapmamıştım. Babam beni gözünün önünden hiç ayırmadığı için öyle bir şey olamamıştı! On altı yaşındaydım ve o güvenliydi. Bildiğiniz, *güvenli* işte. Hoş. Beni aceleye getirmede, istemediğim hiçbir şey yaptırmadı. Güvenliydi. Üniversite ikinci sınıfa giden bir çocuktı ve yaşımın daha büyük olduğunu sanıyordu. Lariska'nın ağabeyi onun yakasına yapışınca öyle demişti, ama aslında büyük olmadığını biliyordu. Bakmamıştım, konuşmamıştım, birazcık rol yapmıştım, ama sonunda ikimiz de istediğimizi almıştık.

Ve o zamandan beri iyiydi. Birkaç iyi, birkaç aklımı başımdan götüren ve birkaç tane de üzerinde konuşmaya değmeyecek kadar “muhteşem” deneyimim olmuştu.

Noah ile yaptığımız şey de seksti. Ne kadar muhteşem olduğunu vurgulamak için yumuşak, hararetle bir sesle söylenmesi gerekiyordu.

Güzeldi. O kadar güzeldi ki, düşündükçe canım istiyordu. Sanki onun yokluğu ve bizim fiziksel birlikteliğimiz, en küçük hücreme kadar bütün bedenimde yankılanıyordu. O olmayınca bedenim kendimi eksik hissediyordu.

Sanırım o da aynı şeyi hissediyordu, elimi tutuşundan, boynumu öpüşünden, saçlarımı parmaklarına dolayışından anlıyordum bunu. Birlikte olmadığımız zaman tökezliyorduk. Bu çok kötüydü, çünkü Brighton'dan ayrılmayacaktım. Yapamazdım. O ise gelecek yıl için Londra'da büyük bir anlaşma imzalamıştı. Birkaç hafta uzaktan idare edebilirdi, ama eninde sonunda Londra'ya dönmek zorunda kalacaktı. Bütün hayatı, ailesi oradaydı. O bir aile erkeğiydi, bense ailemi terk etmiştim. Ailemi bulmak için ailemi terk etmiştim.

Ne olursa olsun, Noah tanıştığı kız buraya yerleşti diye buraya taşınmayacaktı.

“Neler geçiyor aklından?” diye sordu. Çıplak karnımı okşayınca bedenim içgüdüsel olarak ona doğru yaklaştı, doku-nuşlarını arzu ediyordu. “Kafanın içinde tekerleklerin dön-düğünü resmen görebiliyorum. Ne düşünüyorsun?”

“Seni. Beni. Bizi. Anneme ne olduğunu öğrendikten sonra ne olacak? Ne zaman Londra’ya döneceksin?” İşte seksi fark-lı kılan şey buydu. Beraberinde gelen dürüstlük. Eskiden hep kendimi geri çeker, *o kız* olmaktan kaçardım. Başlarda onun-la da aynı şeyi yapmıştım, ama artık daha rahattım, daha açık sözlüydüm.

“Acele etme” dedi. “Nasılsa annene ne olduğunu öğrenece-ğiz.”

“Elimde değil. Galiba burada kalacağım. Başka bir yerde yaşamayı düşünemiyorum bile. Sen Londra’yı seviyorsun, de-ğil mi?”

“Brighton’ı da sevmeye başladım” dedi. “İşe buradan gidip gelebilirim.”

“Burada yaşayıp orada çalışmak gibi mi?”

“Evet. Neden olmasın?”

“Beraber mi yaşayalım diyorsun?” dedim. “Çünkü iyi bir fikir olduğunu sanmam.”

“Hayır, iyi bir fikir değil. Böylesi iyiydi ama. Daima bu otel odasında kalmak.” Eli aşağılara kaydı ve bizi birbirimize bağlayan zevki hissettim.

“Anneme ne olduğunu öğrendikten sonra bu konuyu tek-rar konuşuruz” dedim. Parmakları hâlâ aşağıdaydı, bana do-kunuyordu, onu çok istiyordum.

Ona ne olduğunu asla bilemeyeceğim gerçeğini göz göre göre reddediyordum. Soruşturmadan da *bir şey* çıkmamıştı. Buraya ilk geldiğimde bulduklarından daha fazlası yoktu el-lerinde, başka bir ipucu yakalayamamışlardı. Yeterince çaba göstermedikleri düşüncesine kapılmıştım, çünkü kimin yap-tığını bildiklerine inanıyorlardı.

İki yeni telefonum ve bir yeni numaram vardı. Eski numaramın olduğu, babamdan her gün mesaj gelen telefonu açtım. Diğer telefonum ise sürekli kullandığımdı. Babamla henüz konuşamazdım. Belki bir gün, ama şimdi değil.

Şu anda yapmam gereken şey, annemin öldürüldüğü o eve girme cesaretini göstermekti.

Beatrice

İyi olduğunu haber veren kısacık bir mesaj gönderirsen sevinirim. Bea x

Hastaneye beş dakika mesafedeki bu kafe çok kalabalıktı, mümkün olduğunca fazla müşteri alabilmek için masaları birbirine iyice yaklaştırmışlardı, ama hâlâ tezgâhın başında bekleyen, boş yer bulmak için bakınan, boşalan masalardan birine geçmek için pusuda bekleyenler vardı.

Tami ve ben, konuşmuyorduk. El ele tutuşup sohbet edeceğimize dair umutlarım boşa çıkmıştı. Beraber akşam yemeği yemiştik, o kızları yatırmış, ben mutfağı toplamıştım. Sonra ofisine gitmiş –evet, o kapıyı ne zaman açsa hâlâ utanıyordum– ve birkaç saat çalışmıştı. Yani, en azından ben odama çıkana kadar. Televizyon seyretmiş, telefonumdan internete girmiş, halının tüylerini saymıştım. Çarşamba gününü, yani bugünü düşünmemek için. Tami benimle konuşsa bile, ne diyecektim ki?

Ona korktuğumu söyleyemezdim. Ben öyle biri değildim. Kendimi içinde bulduğum oyundaki rolüm bu değildi. Ben ifetsiz kadındım. Yuva yıkandım. Orospuydum. Bedensel isteklerden başka bir şey hissetmezdim, başkasının erkeğini çalardım, dürüstçe hiçbir şey yapmazdım.

Tami'nin bana söyleyeceği her şey O ile başlayan o laf-

la bitecek gibiydi. Cora okumayı ilk öğrendiğinde sözcüklerin başına sessiz harfler eklerdi, bu yüzden nesi var oyunu anlamsız bir şey olmuştu: Mesela C ile başlayan bir sözcük masa da olabilirdi, cam da, çünkü sözcüklerin başına sessiz harfler ekliyordu. Tami ise bunu cümlelerde yapıyordu: “Yemek hazır (*orospu*).” “Makineye koyacak kirlin var mı (*orospu*)?”

Doğrusunu söylemek gerekirse, acı çeken aldatılmış eş tavırlarından ARTIK SIKILMAYA BAŞLAMIŞTİM.

Hatalyıldım, evet, ama bilerek yapmamıştım, onu bile bile üzmemiştim. Artık bu olayı geride bırakması gerekiyordu. Benimse üzülecek çok daha büyük sorunlarım vardı. Buna dikkatimi veremiyordum, çünkü Bayan Aldatılmış Eş karşımda oturuyordu. Tedirginliğim arttıkça, gerildikçe, kahvemi daha hızlı karıştırıyordum. Çok daha hızlı. Fincana kaşıkla vuracak kadar.

“Bir şey mi oldu (*orospu*)?” diye sordu Tami.

“Hayır, bir şey yok.”

Kendi fincanına indirdi bakışlarını. Bense fincanıma eziyet etmeye devam ettim, ta ki yeniden bana bakana kadar. “Ne oluyor? Bir şey olduğu belli. Söyle kurtul işte, hırsını çanak çömlekten alma (*orospu*).”

“Ben... Çok ciddi bir şey yaşıyorum ve sen önemsizmiş gibi davranıyorsun.”

“Nasıl davranacaktım?”

Omuz silktim. *Böyle değil, şeytanmışım gibi değil* diye düşündüm.

“Eğer, nasıl davranman gerektiğini bilmiyorsan, günahlarını affedip yaptığın tercihler yüzünden kendini daha iyi hissetmeni sağlayamam.”

Ondan günahlarımı affetmesini mi istemiştım? Hiç sanmıyorum. Sadece bir arkadaşına ihtiyacım vardı. İnsanlar bulutlar gibi hayatınızdan kayıp giderler; bir süre sizinle kalır,

hayat deneyimleriniz uymadığında yavaş, ama kesin bir şekilde hayatınızdan çıkarlar.

Bana âşık olan bir adama âşık olduğum için affedilmeme gerek yoktu. Sadece bir arkadaşla ihtiyacım vardı. O arkadaş da Tami'ydi, çünkü hayatımdan kayıp gitmemişti.

"Affedilmek istemiyorum. Benim bir arkadaşla ihtiyacım var."

"Hiç pişman değilsin, değil mi?" dedi.

"Seni kırdığım için çok üzgünüm, ama gerçekten, böyle olsun istememiştım." Çekilen acılar ve yıkım için üzgündüm, ama âşık olduğum için pişman değildim. Nasıl olabilirdim? İnsan âşık olduğu için üzüldüğü pişman olmaz. "Ona âşık olmaktan kendimi alamadım. İnsan kimi seveceğini seçemiyor."

"Kimi seveceğini seçemezsin, ama nasıl davranacağını seçebilirsin." Yüzündeki o inanamayan ifade yok olmamıştı. "Yaptıkların yüzünden hiç pişmanlık duymuyorsun." Başını iki yana salladı. "Ne yapıyorum ki ben burada? Delirmiş olmalıyım." Yapmacık bir gülüş attı, ayağa kalktı. "Umarım randevun iyi geçer."

Kalması için yalvarmayacaktım. Burada benimle kalmak için bana şantaj yapmasına izin vermeyecektim. Bu durumu aşamıyorsa aşamıyordu. Ama şu anda benim sükûnete ihtiyacım vardı, duygusal sahneler ve sinir krizine değil. Tami'ye ihtiyacım vardı.

Bunu biliyordu. Bana neler olacağını anlatırlarken yanımda aklı başında birinin olması gerektiğini biliyordu. Vücuduma ilaçlar zerk edilirken, testler yapılırken, örnekler alınırken, iğnelerle delik deşik edilirken yanımda birinin olmasına ihtiyacım vardı. Sessiz de olsa, yanımda olacağını söylemesine. Bedenim artık bana ait değildi. Kanseri tarafından ele geçirilmişti. Yayılmasını önlemeye çalışan insanlar tarafından istila edilmişti. Bense bir kenarda izliyor, öğreniyor, an-

lamaya çalışıyordum. Karanlık, vahşi bir ormanda dolaşan, bir rehber ihtiyaç duyan bir kadındım. Ya da en azından telaşa kapılmayacak, bu yolculuğa başlarken yanımda olacak bir arkadaş ihtiyaç duyan biri.

Hastalığın ne kadar ilerlediğini bilmiyordum. Daha ne kadar ilerleyeceğini bilmiyordum. Bu işi tek başıma göğüslemek istemediğimden emindim.

Tami'ye ihtiyacım vardı. Bunu biliyordu. Bunu kullanıyordu.

Kullanır mıydı gerçekten? Tami öyle biri değildi. Benimle hiç konuşmamasına rağmen bugün benimle buraya gelmesi öyle biri olmadığını gösteriyordu. Gelmek zorunda değildi. Taksi çağırmak, parasını ödemek, burada, resmen kanser hastası olarak çıkacağım yerden birkaç yüz metre uzaktaki bu kafede benimle oturmak zorunda değildi.

Ben sıradan biriydim, şimdi ise kanser hastası olmak üzereydim.

Tami'ye ihtiyacım vardı. Bencilce ve yanlış; onu kırma-mam gerekiyordu. Güvenine ihanet etmemeliydim. O sormadan, ondan benimle olmasını istememem gerekirdi. Ama ona ihtiyacım vardı. Kayıp gitmeyen o buluta.

Lacivert takım elbiseli bir adam tezgâhın önünden yanıma geldi, onun kalktığı sandalyeye oturdu. Mahcup bir tavırla gülümsedi. Dik dik ona baktım. Hafifçe omzunu silkerek karşılık verdi, kahvesini yudumlayıp telefonu ile oynamaya başladı.

Gözüm kafenin kapısına kaydı, sıkışık masaların arasından güçbela ilerleyerek bana doğru geldiğini gördüm. Bulut kayıp gitmemişti.

Tami adamın tepesine dikildi, o da dik dik bakmaya başladı. Adam başını kaldırıp bir ona, bir bana baktı, sandalye için mücadele etmeye değmeyeceğini düşünerek kalktı, geldiği gibi hızla uzaklaştı. Tami sandalyeyi benden başka yöne

çevirip oturdu. “Benimle konuşma” dedi. “Tek kelime edersen kalkar giderim, bir daha da gelmem.”

İçim rahatlamış, bu duyguyla gözlerim dolmuştu. Yalnız olmayacaktım. Konuşmamak, bunun için ödeyeceğim çok küçük bir bedeldi.

Beatrice

Yine şoktaydım.

Burada oturmuş doktoru dinliyordum, ama zihnim hiçbir şeye uzun süre takılı kalamıyordu. Doktor birtakım sayılardan, evrelerden, derecelerden bahsediyordu. Ameliyattan, radyoterapi ve kemoterapiden de. Sanki ıslak bir sabunu yakalamak istermişim gibi sözcüklerin çoğu bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu, asla kavrayamıyordum.

Aklımda kalan tek şey “kemoterapi” olmuştu. Kanseriyle ilgili bildiğim tek şeydi bu. İnsanın saçları dökülüyordu. Peruk takmak ya da eşarp bağlamak zorunda kalıyordunuz. Eşarp bana hiç yakışmıyordu. Şu anda bunu düşünmek çok saçma bir şeydi, değil mi? Endişelenecek, düşünecek, hazırlanacak bunca şey varken, ben tutmuş, nelere takıyordum kafayı. Bu da başından beri ne düşündüğümü gösteriyordu: Bunun benim başıma gelmesi için yeterince büyümemiştim. Bununla yüzleşmek zorunda kalmadan önce birkaç yıl daha yaşamam, deneyim kazanmam gerekiyordu.

Diğer sözcüğü duymamıştım daha. Göğüs kanseriyle bağlantı kurduğunuz o sözcük. Onu bekliyordum sanırım. Bekliyor, umuyordum. Birazdan söyleyecekti, hissedebiliyordum. Bu şeyin sadece bir kistten ibaret olmadığını hissettiğim gibi, öbür sözcüğün de birazdan geleceğini hissediyordum.

Elimin üstünde bir el hissettim, korkudan, kalbim yerin-

den çıkacak gibiydi. Tami elimi eline almış, parmaklarımız kenetlenmişti. Ellerimize baktım. Birleşmişlerdi. Birlikteydiler. Konuşmakta olan doktordan gözünü bile ayırmamıştı Tami. Öbür yanımda geçen günkü uzman hemşire oturuyordu. Uzun süre yanımda kalmış, cevabını bilmem gereken, ama bilmediğim soruları cevaplamıştı. Hiçbir cevabı hatırlamıyordum aslında. Aklımda kalan tek şey, bu sabah saat onda randevum olduğuydu. Diğer her şey bembeyaz bir gürültüden ibaretti.

“Mastektomiye gerek olmayacak o halde?” dedi Tami. Ona döndüm.

“Hayır, lokal kesinin yeterli olacağını tahmin ediyorum.”

“Ve birinci evrede, öyle mi? Büyüklüğü ve yeri bakımından birinci derece kanser mi?”

“Evet. Ameliyattan sonra kaçınıcı derece olduğunu ve koruyucu biyopsi yaparak koltuk altındaki lenf bezlerine yayılıp yayılmadığını kesin olarak anlayabiliriz. Sonuç pozitif çıkarsa aynı operasyonda o bezleri de alırız.”

“Ameliyattan sonra tedavi süreci nasıl olacak?”

“Hastalığın evresine ve derecesine bağlı pek çok şey. Yayılıp yayılmadığı da önemli. Östrojen alıcısının pozitif olup olmamasına da karar vereceğiz. Alıcısı varsa hormon tedavisine olumlu yanıt verecektir. Bu bilgilere ulaştıktan sonra en iyi tedaviyi oluşturabiliriz.”

Tami konuşuyordu, çünkü ben konuşamıyordum. Sorular soruyor, aslında bu soruları doktorun verdiği bilgileri tekrar etmesi için soruyordu, ikinci seferde anlayabileyim diye. Anlayacaktım. Bunun gerçek olduğunu kavrayacaktım.

Her gece dua ediyordum: *Sevgili Tanrım, lütfen bunun olmasına izin verme. Teşekkür ederim. Bea.*

“Bayan Carenden, siz formda, sağlıklı, genç bir kadınsınız ve hastalığı erken teşhis ettiğimizi düşünüyorum. Tüm bunlar sizin lehinizedir. Başka testler de yapılacak ve operasyon öncesi hazırlıklar olacak.”

Yine benimle konuşuyordu. Doktor benimle konuşuyor, ben de dinliyordum. Başından beri ilk kez dinliyordum, adam gibi dinliyordum.

Tami elimi tutarak beni buraya demirlemişti. Akıntıya kapılıp sürüklenmeme, inkâr etmeme, bunlar hiç olmamış gibi davranmama engel olmuştu.

“Ameliyattan sonra göğsüm nasıl görünecek?” diye sordum ve o, arkadaşım, benim çapam, ellerimi sıktı.

Tami

Taksiyle eve dönerken, "Seni kırdığım için özür dilerim, Tami" dedi Beatrix. Gerçekte özür dilemiyordu, iki anlamlı konuşuyordu. Asıl demek istediği şeydu: *"O kadar soruyu nasıl sorabildin öyle? Aklıma girsin diye bazı şeyleri doktora tekrarlatmayı nasıl başardın? Neden elimi tuttun?"*

Cevap basitti: Onu tanıyordum. Yıllardır numara yapıyor, hayatımı çalmak için arkadaşlık ediyor olabilirdi. Onu tanıyordum. İnkâr sürecinde olduğunu ve hiçbir bilgiyi dinlemeyeceğini, çünkü bunun gerçek olmadığına inanmaya çalıştığını biliyordum. Beatrix'in bir şeyi kavrayabilmesi için birkaç kez tekrarlanması gerektiğini, fiziksel dokunuşun onu bu dünyaya bağladığını biliyordum. Kendini gerçek hissetmesi için buna ihtiyacı vardı. Bazen dokunulmadığında yok olacağına, kimsenin gerçek olduğuna ikna olmayacağına inanıyordu.

"Sana benimle konuşmamamı söylemiştim" dedim.

Asıl demek istediğim şeydu: *"Seni tanıyorum. Korkunç bir şey yapmış da olsan, hâlâ kim olduğunu biliyorum."*

Kendime, Mirabelle'e inanacak kadar güvenseydim, Beatrix'i tanıdığım kadar onu da tanısaydım, belki de o... Ve ben de bu hiçliğin ortasında durup hafızamın kendini ortaya çıkarmasını, bana o gece neler olduğunu anlatmasını ve bulmacanın bir sonraki parçasını hatırlamayı beklemezdim.

"Kusura bakma" diye mırıldandı ve Brighton'a, eve dönerken camdan dışarı bakmaya başladı.

Fleur

Çiçek Kumsalı Kızının Blogundan

En çok korktuğum şeyler:

Pek çok şey korkutur beni. Her şeyden, tüm dünyadan korkan biri değilim, ama normal bir fare korkum, koca kıçlı örümcek korkum ve metroda mahsur kalma korkum vardır.

En çok korktuğum şey ise aşktır. Birine onu sevdiğinizi söylerseniz, ona sizi incitme lisansını da vermiş olursunuz. Bu gülünç ve acı bir gerçek olabilir, ama bu dünyada insanların yaptığı en kötü şeyler, hep aşk yüzündendir. Sizi kıran insanların hep en sevdikleriniz olduğu bir gerçektir. Aşk, kötü davranma hakkını kullanmanın duygusal karşılığıdır. İnsanlar sizi kırabileceklerini düşünürler ve bu normaldir, çünkü aşk yüzünden yaparlar. Ya da size yalan söyleyebilirler, çünkü sizi seviyorlardır ve korumak isterler. Ya da aşkı aramak için terk edebilir ve hiç geri dönmeyebilirler.

Aşk beni korkutur. Ödümü koparır. Bunu bir düşünün, tamam mı? Aşk uğruna kimin canını yakardınız?

Noah dün gece bana, beni sevdiğini söyledi. Uykuya dalmadan önce ensemeye doğru fısıldadı. Uyuyormuşum da, duymamışım numarası yaptım. Tekrar söylemesini istemiyordum. Artık söylediği için olmak zorunda kalacak diye korkuyordum. Beni üzecekti ve ben de kabul etmek zorunda kalacaktım, çünkü beni seviyordu.

Beatrice

Ameliyattan bir gece önce yanımdaydı, beni aşağıya götürürlerken yanımdaydı, uyandığımda yanımdaydı. Yemek getirdi, filmler yüklediği iPod'u ve Cora ile Anansy'nin rengârenk pastel boyayla yaptığı, kalplerle süslü "geçmiş olsun" kartını getirdi. Kartın yanında bir de üçümüzün fotoğrafları da vardı, sahilde, parkta çekilen. Evlerinde, oturma odasında duruyordu bunlar. Kocaman bir kart yapmışlardı, koyacak yer olmadığı için yatağın yanındaki dolabın üstüne dik vaziyette koymuştuk.

O fotoğraflarda kızıl saçlıydım. Bir tanesi, daha babalarıyla yatmaya başlamadan önce çekilmişti.

Lenf bezleri temiz çıkmıştı, bu da olumlu bir şeydi. Her şeyin düzeleceğine dair bir işaret daha. Tami'yle randevuya gittiğim gün doktor, ameliyattan sonra göğsümün nasıl olacağını tarif etmişti ve ben bayılmadan önce bir kere daha anlattı. Göğüs çatalımın sol tarafında çok hafif bir yara izi kalacağını söyledi.

Bitmişti, hayatımı kurtarmak için benden bir parça ekilmişti. Tastamam ve bir bütündüm, ama artık bir parçam eksikti.

Daha büyük olmadığı için şükretmeliydim, ilk evrede teşhis konulduğu için, birince derece olduğu ve kemoterapi ve radyoterapiye gerek kalmadığı için şükretmeliydim.

Tüm bunlar için şükretmeliydim. Ediyordum da. Ama...

Neden ben? Bunu sormamam gerekiyordu, biliyordum, olumlu tarafından bakmam ve güçlü olmam gerekiyordu. Bununla yüzleşmek ve bunu yeneceğimi söylemek zorundaydım. Korkuyordum. Bu korkuyla nasıl başa çıkacaktım?

“Bence annene söylemek gerek” dedi Tami, ziyareti sırasında. Çocukları, onları evine alıp doyuracak bir arkadaşına emanet etmişti, tıpkı geziye çıkmış bir köpek sahibi gibi. Bu yüzden buraya gelebilmişti.

“Öyle bir şey olmayacak” dedim. Hareket etmeye çalıştım, ama dikişlerim kasıyor, tonlarca ağırlık altındaymışım gibi hissettiren sargılar beni engelliyordu.

“Bilmeye hakkı var” dedi.

“Şey, aslında yok.”

“Cora ya da Anansy’nin başına böyle bir şey gelse, bana haber vermeseler, kalbim çok kırılırdı. Onların yanında olabilmek için dünyayı yerinden oynatırdım.”

“Uzman hemşirenin dediklerini unutma. Kime ne söyleyeceğimize dikkat edeceğiz, çünkü verecekleri tepki üzerimde olumsuz etki bırakabilir, değil mi? Annemin tepkisi bende olumsuz etki bırakabilir.”

“Ama anneni seversin. Hep yakın olduğunuzu anlatırdın.”

Örtüme daldı gözlerim, bal peteği dokulu, pek de sıcak tutmayan bir şeydi. “Evet ya, ne demezsin, bir yakınlık ki, sorma.”

“Bence yine de söylemelisin.”

“Kocam beni terk ettiğinde ağlaya ağlaya annemi aramıştım. Konuşacak kimsem yoktu, onun bana, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Bir suçum olmadığını, hayatımın sonuna kadar yalnız kalmayacağımı. Bir anne için çocuğuna bunları söylemek ne kadar zor olabilir? İçten olsa da olmasa da, bunları duymaya ihtiyacım vardı. Ama o, düğüne gelen herkesin evliliğimi yürütemediğimi öğreneceği için mahvoldu. Boşanmış bir kadının annesi olacağı için.

Herkesin ona bakıp kızına kötü örnek olduğunu düşünecekleri için. Sonra da onu elimde tutamadığımı ima etti, sonra onunla yeterince seks yapsaydım başka yere gitmeyeceğini söyledi. Bunları tek bir telefon konuşmasında söyledi. Annemi dünyalar kadar severim, ama duygusal desteğe ihtiyaç duyduğunda güvenebileceğin biri değildir.”

Tami geri çekildi, annemin evliliğimin bitmesi hakkında söylediklerini duyunca suratı kasılmıştı. Kuma düşen kontakt lensini arayan birinin kumu eşeleme, çılgınca araması gibi, kendi evliliğini irdeliyor, ipuçları arıyordu. Ayrıca, benim şeytan olduğum düşüncesine de geri dönmüştü. Belki bunu düşünmekten hiç vazgeçmeyecekti, ama şu andaki vücut dili benden uzak durmak istediğini söylüyordu. “Umarım, her şeyi onu sevdiğim için yaptığımı anlarsın” dedim.

Bu sözler üzerine derin bir nefes aldı, sinirli bir tavırla uzaklara baktı. Konuşmuyordum, çünkü bir şey söyleyeceğini biliyordum. “Hayır” dedi sonunda. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Ben burada, ameliyattan çıkmış iyileşirken ve aşk rakibimle konuşurken, dışarıda bir dünya dönüyordu. Tami uzaklarda, bambaşka diyarlardaydı sanki. Denizaşırı bir yerden geliyordu sesi. Sözleri yavaş ve sakın bir şekilde, hava akımıyla ulaşıyordu bana.

“Nasıl yaptığımı, ne hissetmediğimi söyleme bana” dedim. Bana hükmetmesine izin vermeyecektim. Benim ne yaparsa yapsın, bildiğim bir şeyi bilmediğimi söylemesine izin vermeyecektim. “Onu seviyorum.”

“Onu seviyor musun?” Bana döndü, ilk kez sinirlendiğine şahit oldum. “Onu tanı mıyorsun bile, nasıl sevebilirsin?”

“O kadar uzun zamandır tanı mıyorum diye...”

“İlk öptüğü kız kimdi?” diye lafımı kesti.

“Ben... Bilmi...”

“Jemmy Tanton. On dört yaşındaydı, otobüs durağında. Babası onu kaç kere hastaneye yatırdı?”

"Ne? Zor bir çocukluğu olduğunu biliyorum, ama..."

"Beş. Kaç kez tutuklandı, son olay hariç?"

"Ne? O hiç..."

"Yedi. Bir kez içkili araba kullanmaktan, diğerleri ise sadece adı Challey olduğu için. Göbek adı ne?"

"Onun göbek adı yok ki?"

"Keir. Dedesinin adı, ama nefret ettiği için göbek adı olmadığını söyler."

"Düşürdüğüm bebek erkek olsaydı adını ne koyacaktı?"

Ciğerlerimdeki hava tıkanmış, orada kalmış, acı veriyordu. Düşük mü yapmıştı? Başlarından bu kadar çok mu şey geçmişti? Scott bana hiç anlatmamıştı. Bunların hiçbirini anlatmamıştı. "Ben... Ben..."

"Kade. Kız olsaydı?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Tabii ki bilmiyordum.

"İgrayne. Kaç kez evlendi?"

"İki kere mi?"

"Bir. Benimle. Şimdi bana inandın mı? Sen onu sevmedin—gerçek Scott'ı—çünkü onu tanıımıyorsun." Sustu, yine pencereye döndü. "Ben de hiç tanıımıyormuşum. Ömrümün yarısından fazlası onunla geçti. Onun ömrünün yarısından fazlası da."

Haklıydı, onu hiç tanıımıyordum. Ama bu, onu sevemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sevmemiş olduğum. Sevmediğim.

"Gerçekten tanımadığın birini sevemezsin. Ondan hoşlanırsın. Onu çekici bulursun. Ama dokuz yıllık arkadaşlıkta, sen bir kez bile işin içyüzünü görmeye kalkışmadın. Kabul et; onunla seks yapmak istedin. Bu normal bir şey, kadınlar aşk olmadan da seks yapabilirler. Bence sen, onu sevdiğin için onunla yattığını düşünerek kendini avuttun."

"Aramızda gerçek bağlar olmadığına, sadece kendimizi tutamadığımızı inanarak sen kendini avutuyorsun bence."

"Ya evet, tabii."

Ne? "Bana patronluk taslama, Tami. Sen yoktun, ne yaşadığımızı bilmiyorsun."

"Tabii, dedim ya."

"Yeter artık. Neden böyle yaptığımı biliyorum."

"Bir şey yaptığım yok. Seninle tartışmak istemiyorum. Ve haklısın, ben yoktum, nasıl bir şey olduğunu bilemem."

"Sırf hasta yatağımda olduğum için böyle diyorsun. Olmasaydım, bir dakika önceki gibi beni yine azarlardın."

"Yapmamam gerekirdi."

"Evet, yapmalıydın" diye bağırmak istedim, ama boğazım yanıyordu, kupkuruydu; öfkemi yavaşılatıyordu. "Elbette yapmalıydın. Çok kötü bir şey yaptım ve neden yaptığımı açıklamaya çalışıyorum."

"Gerçeği söylemiyorsun yine de, değil mi? Yaptığın şeyi mazur gösterecek bahaneleri öne sürüyorsun hep. Gerçekte ise, onunla yatmak istedin. O başkasıyla evliydi ve kocasını elinden aldığın birine yaranmanın tek yolu da, aşk yüzünden olduğunu söylemekti. Çünkü aşk, 'Canım ne isterse yapabilirim' bileti, öyle mi? Karısını boş ver, onu sevmiyor, kadın da onu sevemez, onunla yatamaz, o halde yerleşebilirim."

"Onunla yatmıyordun" dedim.

"İşte orada çok yanılıyorsun, o benimle yatmıyordu. Seks yapmak istedim, ama Scott porno seks yapmak isteyince bütün seks hayatım sona erdi."

"Beni sadece seks için mi istedi, porno seksi için mi, bunu söylüyorsun?"

"Hayır" dedi. "Bu konuyu seninle konuşmak istemediğimi söylüyorum. Seninle değil. Kimseyle değil."

"Şimdi de sen gerçekleri söylemiyorsun. Mesele porno seksi değildi, değil mi? Neden başkasına gittiğini açıklamak için geçmişi saptırıyorsun."

Gözünü kırpmadan, dimdik yüzüme bakıyordu. "Ben sek-

si Scott'la sevdim. Benim için yakınlık, eğlence ve macera demekti ve evet, aşkımızın bir ifadesiydi. Ve biliyor musun, yeni şeyler denemeyi severdim. Seksin alışılmadık taraflarını keşfetmeyi. Ama bana asla sorulmadı. Scott istedi, Scott yaptı. Hoşuma gitmeyen bir şey olduğunda surat asar, homurdanır, ben teslim olana kadar soğuk davranırdı. Teslim olmazsam haftalarca bana dokunmazdı; ya onun istediği gibi olacaktı ya da hiç olmayacaktı." Bana içini boşaltmaya devam etti. "Seninle farklıydı belki, belki aslına geri dönmüştü, ama sana bir şey söyleyeyim mi, kendimi pis, aşağılanmış ve iğrenç hissettiren şeyler yapmaya zorlanmaktan yorulmuş-tum." Sustu, yüzünde bir an kederli bir ifade belirdi. "Bana –hiç– ne istediğimi sordu mu? Ya da fantezilerim var mı diye? Seks hayatımızla ilgili tek başıma karar alıp, istediğimi elde edemeyince tatsızlaştım mı? Hayır. Hayır. Ve hayır. Bana şişme kadın gibi davranan ve seksten nefret etmeme sebep olan biriyle neden seks yapmak isteyeyim ki? Seksi severim. Ama Scott'la seks yapmayı artık sevmiyorum. Ve artık onun şişme kadını olmayı reddettiğim de..."

"Başkasını buldu" diye sözünü tamamladım. "Bunu diyecektin, değil mi? Şişme kadını olacak başkasını buldu ve o başkası da bendim."

"Bu konudan bahsetmek istemiyorum. Sen pozitif olmalı ve geleceği düşünmelisin. Bu konular sana iyi gelmez. Konuşmamız gereken şeyler bunlar değil. Annene durumunu anlatmak konusunda düşünecektin. Ama istemiyorsan istemiyorsundur. Yarın taburcu ettiklerinde gelip seni alırım, tamam mı?"

Başımı salladım, aslında onu dinlemiyordum. Beni tetiklemişti. Bu yola girmiştim. Scott'tan, bana karşı hissettiklerinden şüphe etme yoluna girmiştim bir kere. İlişkilerini iki ağızdan da dinlemiştim, ama Scott'ın anlattıkları, bizim paylaştıklarımız daha akla yatkın geliyordu. Tami'nin anlattık-

ları da mantıklıydı, nokta. Gerçi onun anlattıklarını kabul etmemiştim, çünkü Scott kötü biri değildi, beni yatağa atmak için yalan söylemezdi.

“Yarın görüşürüz” dedi alçak sesle. Bu konuşma onu da çok sarsmıştı. Bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti. Evliliğini kırıp döken bu lekeli define sandığını hep içinde saklamıştı.

Ayakta durmuş vücudunu kasarken, hâlâ kilo vermekte olduğunu fark etmiştim. Hâlâ düzenli yemiyor, kendine bakmıyordu. Eskiden dolgun hatları vardı, giydiğini yakıştıyordu. Hep istediğim gibi bir vücuda sahipti. Kendi vücudumu seviyordum, ama onunkine de gıpta ediyordum. Artık çok zayıflamıştı, ama yine de göğüsleri dolgundu. Kusursuz ve tamdı. Onun eksik bir parçası yoktu.

“En son ne zaman yattın onunla?” dedim.

“Hatırlamıyorum.”

“O zaman geçen hafta diyeceğim” dedim huysuzca.

“Altı ay kadar önce.”

Scott bana bir yıl oluyor demişti. İkimizle de aynı zamanlarda kısa bir süre yattığını söylemişti. Oysa çok uzun sürmüştü. Bana yalan söylemişti.

“Görüşürüz” dedi.

“Tamam.” Scott’ın başka ne yalanlar söylediğini merak etmeye başlamıştım.

İki ay önce

İçeri girer girmez, “Tanrım, seni çok özledim” dedi Scott, kollarıma atıldı. Geri çekildim, ondan uzaklaşıp oturma odasına geçtim.

Peşimden gelirken, bıkkın bir sesle, “Ne var, ne oldu?” diye sordu.

“Ne mi oldu? Mirabelle’le başlasak?”

Derin bir iç geçirdi, burun kemerini sıktı.

"Cevabın bu mu?" dedim. "Hiçbir şey mi?"

"Cidden, ona yaklaştığımı mı düşünüyorsun? Hele de se-ninleyken."

"Üç saat önce karınla beraberdim. O baya bir ikna olmuş görünüyor."

Tedirgin oldu, yerinde duramıyor, oturamıyor, odanın içinde dolanıp duruyor, ellerini sürekli saçlarında gezdiren, hiçbir şeye uzun süre odaklanamıyordu. Bir şey söyle-medim, onun sakinleşmesini ve öyle bir şey olmadığını söy-lemesini bekledim. "Bu kavga bokunu isteseydim, eve gider-dim" dedi.

Bu bok muydu? Ne olduğunu sanıyordu? Her şeyi karısın-dan duyduktan sonra kapıdan girer girmez kollarına atılaca-ğımı mı? Karısıyla konuştuklarımdan çıkardığım kadarıyla, Scott'ı epey hırpalamıştı. Ayrıca, ben o değildim. Mesele de bu değil miydi?

"Rahat ol" dedim. Kendimi kanepeye atıp kollarımı kavuş-turdum.

Cevabım karşısında tereddüt etti, şok oldu, hazırlıksız ya-kalanmıştı. Bazen kim olduğumu unutuyordu belli ki. Dizleri-nin üstüne çöküp sürüne sürüne, tövbeler ederek önüne geldi.

"Özür dilerim, özür dilerim, çok gergindim." Karşıma geç-ti, ellerimi tuttu, başını eğip bana baktı. "Affettin mi?"

"Mirabelle'le kaçamak yaptın mı?" Her şeyi öğrenene ka-dar işin peşini bırakmayacaktım.

"Hayır, Tanrı aşkına! Sanki ona yanaşmışım gibi. Dedim sana, değil mi? 'Beni huzursuz edecek' demiştim. Onunla tar-tıştığım gün 'Kendisine cinsel tacizde bulunduğumu söyleyecek' demiştim. Yapabileceğini hiç sanmazdım."

"Neden sen ve Mirabelle hakkındaki şeyleri ona anlattın o zaman?"

"Onu tanırsın, kadın hakları konusunda çok ateşlidir. Benden çok Mirabelle'e inandı. Mirabelle de erkeklerden nef-

ret eden kaltağın teki. Polisi de ikna etmiş. Bana inanmak zorundasın, ben öyle şey...”

“Tabii, tabii” diye sözünü kestim. “Tami içini çeke çeke bana açılırken ne diyeceğimi bilemedim.”

“Biliyorum, biliyorum. Ona bunu yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama yapmadığım bir şey yüzünden suçlanmamak için mecbur kaldım.”

“Aranızda bir şey olmadığına yemin eder misin?” Suratı sivilceli erkek arkadaşından sonsuza kadar gerçek aşk ve sadakat yemini isteyen ergen kızlara benzemiştim.

“Kızlarımın başı üstüne yemin ederim” dedi.

O zaman durdum, geri çekildim: Biri bana, bir başkasının başı üstüne yemin eden kişinin yalan söylediğini anlatmıştı. *Özellikle de çocuklarının başı üstüne.* Craig bunu yapmıştı –hayatında kimse olmadığına dair çocuklarının başı üstüne yemin etmişti– ve karısını terk etmişti. Ama Scotty öyle şey yapmazdı. Sadece şeytan ruhlu bir adam yapabiliirdi bunu. Öyle birine de ben âşık olmazdım.

“Saçını sevdim” dedi. Uzanıp saçımı kulağımın arkasına attı. “Sarışın olunca nefis görüneceğini biliyordum.”

“Senin için yapmadım” dedim savunmaya geçerek. Yılların verdiği olgunluğu yine elden bırakıyordum. “Değişikliği sevdiğim için yaptım.” O kadar basitti işte. Sahibim değildi. Bir erkek için saç rengim gibi temel bir özelliğimi hemencecik değiştiremezdim. Hoşuma gitmişti ve yapmıştım.

“Biliyorum, ama denediğine memnun oldum. İnanılmaz görünüyorsun.”

“Sen de fena değilsin.”

“Tanrım, seni çok özledim” dedi nefes nefese.

“Ben de seni. Bu yüzden mesaj göndermemen hiç hoşuma gitmedi.”

“Havaalanında adamın biriyle tanıştığını duyunca bu da benim hoşuma gitmedi. Yattın mı onunla?”

"Hayır, ama yatabilirdim."

Yüzü kasıldı. "Aman ne güzel, benim ne düşünmem gerekiyor şimdi?"

"Scotty, her gece benimle uyuyacak kadar özgür olduğunda ve kısa bir zaman sonra bir daha onunla yatmayacağından emin olduğumda başka erkeklerle görüşmeyi bırakacağım."

Yutkunurken âdemelmasının inip kalktığını gördüm. Kıskaçlığını ve öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Yakında beraber olacağız" dedi. "Söz veriyorum." Yüzüne şehvetli bir gülüş yayıldı.

Dizlerinin üstünde doğruldu, beni kalçalarımın tutup kanepeye dayadı. Eteğimi kaldırıp çamaşırları çıkarıp ağzıyla beni mutlu ederken kıkırdıyordum.

Orgazmın etkisi geçince beyaz deri kanepeye yayıldım, o pantolonunu sıyırdı, yine beni kalçalarımın tutup ters döndürmeye çalıştı. Ne yapmak istediğini anlamıştım ve bunu istemiyordum. Birlikte olmanın keyfini *o şekilde* çıkarmak istemiyordum. Biraz mücadele ettim, yavaşça iterek durdurmaya çalıştım. Bebek meselesini konuştuğumuzdan beri dediklerime saygı duyuyor ve her seferinde görevine bağlı bir şekilde ayak uyduruyordu – şu ana kadar. Nazikçe direnmeye devam ettim, bir an durdu, bana bakarak böyle davranmamam, istediği şeyi reddederek onu hayal kırıklığına uğratmamam için yalvarır gibiydi. İsteddiği şey hamile kalma riski olmaksızın içime boşalmaktı.

Direnmeyi bıraktım, beni döndürmesine ses çıkarmadım, sessiz kalarak devam etmesi için izin verdim. Ona bağlanmıştım, ben onundum ve bebeğini doğurmayı çok istiyordum. Daha önce kimseden çocuk sahibi olmak istememiştim, kocamdan bile. Bu yüzden Cora ile Anansy'yi deliler gibi seviyordum, onlar Scott'ın bir parçasıydı ve hakkıyla birlikte olduğumuz geleceğe atlayacak olsaydık, benim de bir parçam

olabilirlerdi. Bu tür istekleriyle mücadele ederek onu kendi bebeğimize sahip olmaya ikna edemezdim.

Kabullenmiştim, çünkü bazen, onu mutlu etmek ve elinizde tutmak için istemediğiniz, hatta hiç hoşlanmadığınız şeyler yaptığınız bir adamı seversiniz. Ve bazen de benimki gibi bir sebep yüzünden teslim olursunuz: Ben Tami gibi olmak istemiyordum.

Tami

Bu randevulara Beatrix'le beraber gitmek istemiştim.

Düşünmesi çok tuhaf, ama gerçek buydu. Sanki böylece burnum sürtülecek, gerçek hayatın nasıl olduğunu hatırlayacaktım. Gerçek hayat, onkoloji bölümünde, bekleme salonunda sırasını bekleyen insanlardı. Kaşlarının olması gereken yerde ince bir deri kabartısı olan, başına bej, kırmızı ve krem renkli bir eşarp bağlamış, bir yanına düğüm atıp diğer yanını omzuna bırakmış, kulaklarına büyük halka küpeler takmış, kucağındaki kitabı okumaya dalmış, tek başına oturan kadındı gerçek hayat. Benden yaşlı olmamasına rağmen teni solmuş, kırış kırış olmuş, yaşlanmış, tek başına oturan adamdı gerçek hayat. İki de düşüncelere dalmıştı, ama kolları birbirlerine değecek kadar yakındılar. Pembe peruklu dört arkadaşıyla sanki pijama partisine gelmişler gibi kıkırdaşıp sohbet eden pembe peruklu genç kadındı gerçek hayat. İki de telefonlarıyla oynarken, kocasının elini tutan kadındı gerçek hayat. Hepsi de, hepsi de hayattı. Hayat buradaydı, günlük işlerin aktığı sokaklarda ve burada, oturmakta, beklemekteydi hayat.

Beatrix'le beraber ne zaman bekleme salonuna girsek yerlerimize oturuyor; hayatın, saatin her tıklamasını kullanmak, doldurmak, gönlünce yaşamak ve kucaklamak ihtiyacını anlamakla ölçüldüğü dünyadaki yerlerimizi alıyorduk.

Oradaydık, hayatın gerçek güzelliğinin yaşayan kısmı olduğunu hatırlıyorduk.

Mirabelle. *Mirabelle*. Sürekli aklımdaydı. Keşke hatırlayabilseydim. Keşke... Keşke Mirabelle ve Fleur birlikte daha çok zaman geçirebilselerdi. Bekleme salonundaki insanlara bakıp, yaşama arzusunun nasıl bir şey olduğunu hatırlattım kendime. Sonra Mirabelle ile Fleur'ü düşündüm. Ve tek bir saniyemi bile boşa geçirmemeye yemin ettim.

Beatrice

Düşündüğüm kadar büyük değildi. Sargıların altında, sanki göğsümün yarısını almışlar gibi gelmişti. Almadıklarını bildiğim halde öyle hissetmiştim.

Hemşire sargıyı değiştirmek ve dreni çıkarmak için geldiğinde yarayı görememiştim. Göreceğim şeyden çok korkuyor, dayanamayacağım diye dehşete kapılıyordum. Sargının etrafındaki yerler iyileşiyordu; artık çürümüş, koyu mor, hatta siyah bir renk almıştı. Arada mavi, sarı ve kırmızılar da vardı. Sargının altında ise görmek istemediğim ölümcül, tehlikeli yer vardı. Hayatıma yeteri kadar gerçeklik sızmıştı, hazır olana kadar orayı görmek istemiyordum.

Bugün bakacaktım. Artık hazırdım. Derin derin nefes alma ihtiyacımdaydım. Odanın bir köşesinde bir boy aynası vardı, Tami ise öbür köşede, her an kaçışabilecekmiş gibi kapının dibinde duruyordu. Geçen hafta boyunca epey yol gösterici olmuştu. Uzun sohbetler yapmamıştık, sadece duş alma yardım etmiş, bana yemek getirmiş, kızları iyi geceler dilemeleri için odaya almış, kol egzersizlerimi hatırlatmıştı.

Ona ihanet ettiğime inanmazdınız. Ama hâlâ kilo vermeye devam ediyordu. Sanki içinde bir şey onu yiyip bitiriyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, ama bakınca, içten içe merhametsiz bir suçluluk duygusu görüyordum. Benim bilmediğim bir şey hakkında suçluluk duyuyor olmalıydı.

Ne yaptığımı görüyorsunuz, değil mi? Gözlerimi açıp aşağıya bakmak zorunda kalmayayım diye başka şeyler düşünüyorum. Havaya maruz kalan şeyi görmek zorunda değildim. Havayı üstünde hissedebiliyordum, sargıların altında kaldıktan sonra hava çarpınca serinlemişti.

Derin bir nefes daha alıp metin olmaya çalıştım ve aşağıya baktım. İnce, hafifçe çentikli, göğüs çatalımın sol tarafında beş santim kadar uzunlukta bir çizgi. Önemli bir şey değildi aslında, ben krater gibi bir iz bekliyordum.

Yaraya dokunma isteğime karşı geldim, tam olarak geçmemiş olan çürüklere büyülenmiş gibi bakıyordum. Büyülenmiş gibiydim, çünkü anlayamazdınız. O kadar küçük bir yerden bir hayatı sona erdirebilecek bir şeyin çıkabileceğine inanamazdınız.

“Düşündüğüm kadar kötü değilmiş” dedim hemşireye. Başını salladı. Tami’ye baktım. “Düşündüğüm kadar kötü değil” dedim ona da.

Duvaya yaslandı, dudaklarını sıktı, gözünden yaşlar boşandı. Yaraya mı ağlıyordu? Ölümüne bu kadar yaklaşmış olmama mı? Yoksa beni yarı belime kadar çıplak görünce kocasıyla yaptıklarım gözünde daha mı net canlanmıştı?

Ona sırtımı döndüm, aynaya doğru birkaç adım attım ve Tami’nin odadan dışarı çıktığını duydum, daha doğrusu hissettim.

Beatrice

Bugün öğrendiklerim:

Kanser birinci evredeydi, çünkü iki santimden küçüktü ve lenf bezlerine yayılmamıştı.

İkinci derece kanserdi, çünkü hücreler ortalama hızla büyüyordu.

Östrojen alıcısı pozitifti.

Radyoterapi ve kemoterapi görmek zorunda kalacaktım.

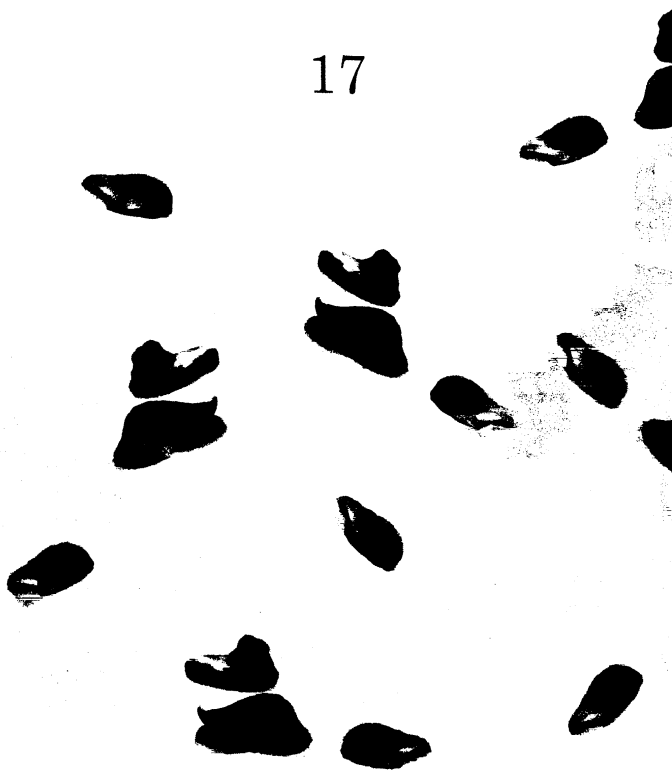
Yaklaşık beş yıl kadar hormon tedavisi de görecektim.

Hayatımın sonuna kadar düzenli olarak kontrole gidecektim.

Bebek konusunu yeniden düşünmem gerekecekti, çünkü östrojen alıcısı pozitif olan kanserler hamileliği komplike hale getiriyordu.

Her şeyi iyice anlayana kadar birkaç kez tekrar edilmesi gerekecekti.

Ben her şeyi anlamaya çalışırken, içten içe canlı canlı yeniyormuş gibi görünen Tami elimi tutuyor ve ben o sert ısırlıkları duyabiliyorum.

Fleur

İçerisi dışarıdan tamamen farklıydı. Dışardan bakınca eski, bunaltıcı bir yer gibi geliyor, ama kapıyı açar açmaz insanı çarpıyordu. Bu ev çok moderndi, her şey yeni ve pahalıydı.

Bir defasında bütün parasını hiç kullanmadığım bir arabaya harcadığı için kendimi kötü hissettiğimi söylemiştim, o da bana, “Paramı başka kimin için harcayacaktım?” demişti.

Belli ki çok parası vardı. Bunu biliyordum, vasiyetinde görmüştüm, ama bu evden anlaşıyordu ki, çok iyi kazanıyordu.

İçeri girmemiz biraz zaman almıştı, çünkü soruşturmada yeni bir şey var mı diye beklememiz gerekmişti. Ama değişen bir şey yoktu: Bir şüphelileri vardı ve hâlâ delil topluyorlardı. Birkaç gün boyunca durumun değişeceğini umarak beklemiş, daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğim için evine girmek zorunda kalmıştım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde bir şeyler hissederim sanıyordum, onun ruhunu ya da ona benzer bir şeyi. Kapıyı açtığım anda Noah’nın elini tutmuştum, benimle olmasına, beni tutmasına ihtiyacım vardı.

Saklamaya çalışsa da, o da gergindi. İkimiz de ne beklememiz gerektiğini ya da ne olacağını bilmiyorduk. Ya da ne hissedeceğimizi. Yıllarca, buraya gelmeyi çok istemiş, ama sormaya cesaret edememiştim. O da hiç teklif etmemişti. Ama artık babamın bana yalan söylediğini biliyordum, yıllarca kim bilir kaç kere hafta sonunu burada geçirmem için babamdan

izin istediğini merak ediyordum. Sormaktan vazgeçene kadar, babam onu kaç kere reddetmişti? Karo kaplı koridorda yürürken el ele tutuştuk. Siyah beyaz karolar antika gibi duruyordu, ama yeniydiler. Yukarı çıkmak yerine, içgüdüsel olarak koridora yönelmiştik. Yukarı daha sonra çıkacaktık.

Evde tuhaf bir sessizlik vardı. Boş evlerdeki o sessizlikten çok daha farklıydı. Belki de bir şeyler hissetmek yerine, olmasını beklediğim şey buydu, eksik bir şey olduğu bilgisi. Evin kalbi durmuştu ve bunu havada hissedebiliyordunuz.

Girdiğimiz ilk oda geniş oturma odasıydı. Yavaşça kapıyı açtım, onu kanepede otururken bulmayı bekliyordum, elinde bir kitap ya da bir fincan çay, hatta benim yanımda hiç içmemesine rağmen, bir kadeh şarapla. İki deri kanepede, büyük bir halı, birkaç da sehpa vardı. Ve o resim. Daha önce hiç görmemiştim, var olduğunu bile bilmiyordum, ama burada olması gerekiyor gibi gelmişti. Bu resim olmadan bu ev de, o da tamamlanmış sayılmazdı. İçeri girmeye cesaret edemedik, sanki onun gizli yerlerine giriyorduk. İkimiz de eşikte durmuş içeri bakıyorduk. Alt kattaki bütün odalara böyle eşikten baktık. Diğer çalışma odasıydı, duvardan duvara bir kitaplık vardı. Kısa olan duvarda ise raflar ve iş dosyaları duruyordu. Cam çalışma masasında bir bilgisayar ve bir yazıcı vardı. Mutfığa geçtik. İnce uzun bir mekândı burası. Pırlıl pırlıl krom mutfak eşyaları ve aletlerle büyük bir alanı vardı. Her yere eşikten göz attıktan sonra merdivenin başına gittik.

“Bunu şimdi yapman gerekmiyor” dedi Noah.

“Şimdi yapmazsam bir daha hiç yapamam.”

Midem bulanıyordu. Ayağımı basamağa attığım anda kelinin tam anlamıyla hasta olmuştum. Banyonun nerede olduğunu bilmiyordum. Gireceğimiz ilk oda mı, son oda mı, bilmiyordum. Noah’nın elini ezecek kadar sıkı tuttuğumun farkındaydım, ama midem bulanıyordu ve elini sımsıkı tutmazsam kusabilirdim. Ayaklarım sanki dev ayaklarıydı, basamak-

lar halıyla kaplı olmasına rağmen çok fazla ses çıkarıyordu.

Merdivenlerin başında durduk. Dikdörtgen koridora açılan beş kapı vardı. İşin bu kısmını tek başıma yapmam gerektiğini fark ettim. Noah'nın burada olması iyi bir şeydi, ona ihtiyaç duymuştum, ama her şeyi sindirmek için, öldüğü yeri tek başıma görmeliydim. Gidip bakmazsam gerçekmiş gibi gelmeyecekti. Bu sıkıntıyı bir başkasıyla paylaşırsam bir anlamı kalmayacaktı. Noah onu tanımıyordu, onunla karmaşık bir ilişkisi olmamıştı.

"Ben bakarken... sen burada bekler misin?" dedim.

"Eminsen eğer, beklerim tabii."

Emindim. Emin değildim, ama yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Onun son anlarını geçirdiği yere bir yabancıyı sokmak istemiyordum. Dehşet ve korku dolu anlar yaşamış olmalıydı ve bu onun tanımadığı biriyle paylaşacağı şeyler değil, özel şeylerdi. Düşünmek istiyordum: Hâlâ onu sevdiğim hissiyle mücadele ediyordum. Hâlâ bunu hissettiğime ikna etmeye çalışıyordum kendimi, bu matem ve öfkenin ardındaki his buydu. Üç kez yoksun bırakılmıştım: Önce Mirabelle tarafından, sonra babam ve sonra da bu işi yapan kişi tarafından. Üç kez, aynı şey ve aynı *kişiden* yoksun bırakılmıştım. Ve hem bana hem de ona karşı işlenen bir suç olan bu sonuncusuyla, artık onun yerini asla dolduramayacaktım.

Koridorda biraz ilerleyince, solumdaki ilk kapının önüne geldim. Kapının pirinç kolunu çevirip açarken nefesimi tuttum. Açılmadı. Sıkışmıştı. Yeniden denedim. Hayır, kilitliydi. Tuttuğum nefesi olduğu gibi bıraktım. Polisler gittikten sonra birinin gelip kilitlemiş olacağını sanmıyordum, ama davaya bakan o kadın polis telefonda, eve girebileceğimi, her şeyi buldukları gibi bıraktıklarını söylemişti. Belki de öyleydi. Belki bu kapı hep kilitliydi, ama ortalarda anahtar yoktu. Anahtarı arayıp bulmuş, sonra tekrar kilitleyip buldukları yere koymuş olabilirler miydi?

Bu kadarı da fazlaydı artık. Şimdi evin her yerini arayıp anahtarı bulmak zorundaydık. Her şeyi yerinden oynatıp onun yarattığı, yaptığı bu evi yıkmak zorunda kalacaktık.

Bir sonraki kapıya gittim, kolu çevirdim, açılmasını beklemiyordum, ama açıldı. Burası yatak odasıydı. Döşeniş şeklinden, yatağın güzelce yapılmış olmasından, cumba penceresinin önünde duran sandalyenin üstündeki katlanmış misafir havlularından, bu odanın pek sık kullanılmadığı anlaşılıyordu. Polis burayı da kontrol etmiş miydi? Bir ipucu bulabilmek için odanın her santimini incelemişler miydi gerçekten? Çünkü hiç de öyle görünmüyordu. Profesyonel standartlara göre derleyip toparlamışlardı sanki.

Kadın polis, *Emin olamadık, ama soruşturmanın ardından eve girmek istemeyeceğini düşündük ve temizlikçi kadına biz gittikten sonra gelmesini söyledik* demişti, değil mi? Can kulağıyla dinlemiyordum, sonunda eve girebileceğim için heyecandan ölecek gibiydim.

“Temizlikçi gelmiş” dedim Noah’ya.

“Neden bu kadar temiz olduğu anlaşılıyor.”

Sonraki oda en çok korktuğum yerdi. Kapıyı açarken neyle karşılaşacağımı biliyordum. Derin derin nefes aldım, parmaklarımı kapının piriñç koluna doladım, çevirdim. Kapıdan gıcırta gibi ürkünç sesler çıkmadı. Yumuşak bir şekilde ardına kadar açıldı, bütün görüş alanım bir anda bembeyaz oldu. Duvarlar beyaz, yerler siyah beyaz karolarla döşenmişti. Bir kenarda kocaman cam bir duş kabini, yanında asma bir lavabo vardı. Tam önümde geniş, eski tarz bir pencere, banyonun diğer yanında, duvara dayalı, beyaz, krom muslukları olan bir ayaklı küvet duruyordu.

Birkaç adım ilerledim, kalbim küt küt atıyordu, yerinden fırlayıverecekti sanki. Sanırım titriyordum, ama emin değildim, çünkü hiçbir şeyden emin olamıyordum. Bir şey hissettiğimden bile emin değildim. Birkaç adım daha ilerledim...

bir adım... bir adım daha... ve küvetin önüne geldim.

Onunla banyoda konuşurdum. Evde sadece ikimiz varken ve o banyo yapacağı zaman hikâye kitabımı getirir, küvetin yanına oturur, onunla konuşurdum. Bazen ona kitap okur, hikâyeyi kafama göre değiştirirdim. O da bana yardım ederdi, olmayacak şeyleri oldurur, gülüşürdük. Bazen bana su sıçratır, suratımdan, omuzlarımdan, saçlarımdan sular damlarken kahkahalar atardım.

Küvetin yanına düz çöktüm. Gözlerimi kapatıp küvetin yuvarlak, soğuk kenarına dokundum.

Hatırlıyordum... Kırmızı lifiyle sabunlanırken sıçrayan suların sesini... Merdiven sahanlığında soul müzik çalan radyoyu... Banyoya sinen gülsuyu sabununun kokusunu... Sıcak suyla yıkanmayı sevdiğinden, küvetten yükselen buharın yaydığı ısıyı... Aya uçan köpeğin hikâyesini anlatırken attığı kahkahaları... Sudan çıkarken küvetin kenarına dolanan parmaklarını... “Bana havluyu uzatır mısın Fleury’ciğim” dediğini... Ona yardım etmenin mutluluğuyla, “Al anneciğim” diye havlusunu verişimi... Kucağımdaki havluyu ona uzatırken sürtünme hissinin... havlusuna sarınmak için ayağa kalktığında dev gibi oluşunu hatırladım.

Hatırlıyordum. Her saniyesini hatırlıyordum.

“*Bana havluyu uzatır mısın Fleury’ciğim*” dedi bana. Gözlerimi açıp onu, annemi aradım. Sesini duyuyordum, kendi de burada olmaydı o halde.

Yoktu. Sadece hafızamın yankısıydı duyduğum ses.

Yine küvete tutundum. Parmaklarım yavaşça kenarında gezindi.

Boğazım düğümlenmişti, yüreğim sıkışıyordu, gözlerim ağırlaşmıştı.

“Al anneciğim” diye mırıldandım.

“*Teşekkür ederim, Fleury’ciğim, teşekkürler.*”

Tami

Fleur'ün erkek arkadaşı Noah, resmi koridordaki duvarın karşısına bıraktı, taşımaktan dolayı kasılan parmaklarını esnetti.

“Bunu kabul edemem” dedim Fleur’e. “Bu çok fazla. Senin olması gerek.”

“Benim. Ama sizin olmasını istiyorum.”

“Ama Fleur...”

“Sorun şu ki, Bayan C, bu hikâyeden nefret ediyorum. Evet, evet, nefret sevginin zıddı değildir, biliyorum ve bu resim devam eden duygusal bir bağı akla getiriyor.” Bunları söylerken Noah’ya bakıyordu. Oğlan da onu ikna etmeye çalışmıştı herhalde. “Ama nefret ediyorum. Hikâyeden de, resimden de. Bana annemin beni terk ettiğini hatırlatıyor. Benimle olmaktansa orada, o resimde, hayali bir maceranın içinde olmayı tercih ettiğini.”

“Eminim o kadar basit değildir, Fleur. Hayat o kadar basit değil.”

“Bazen basittir.”

“Seni çok sevdi.”

“Öyle mi? Beni sevdi, ama yine de terk etti. Büyüylene kadar hayatımda yoktu. Buna alışmaya başladım artık. Hepimiz mecbur olduğumuz şeyi yaparız. Ama o resimden ve hikâyesinden hâlâ nefret ediyorum. Evet, belki fikrini değişt-

tirdi, geri dönmek istedi, ama bazı hatalar çok büyüktür.”

Evet, evet, öyledir diye geçirdim içimden. “Bak, bunu senin için saklayacağım. Kabul etmek doğru gelmiyor, bu yüzden senin için saklayacağım. Nerede olursam olayım, geri istediğin zaman resmi sana vereceğim.”

“Bir yere gidiyormuşsunuz gibi konuştunuz.”

“Çekil üstümden! Dokunma bana!” Çikolata kahvesi ipek. Yükselen sesler. Savrulan, mücadele eden kollar, tekme atan bacaklar. Mirabelle’in yüzü. Bedenim kor gibi öfkeyle yanıyor.

“Seni nelerin beklediğini asla bilemezsin.”

“Doğru.” Yine Noah’ya baktı. Yanında o olduğu için memnundum. Hayatında biri olmasına seviniyordum. “Kendimden bildiğim için, sana bir tavsiye vermek isterim: Çocuklarını bırakma. Bırakmazsın, biliyorum, ama bırakma işte.”

Ona gülümsedim.

“Çekil üstümden! Dokunma bana!”

Mirabelle yıllar önce çocuğunu bırakırken ne durumdaydı, bilmiyordum, ama benim açımdan, o konuda seçim şansım olmayabilirdi.

Beatrix

“Selam TB.” Sakin, durgun ve rahattı.

Telefona cevap vermemem gerekirdi, sonuçta burası benim evim değildi, ama kendiliğinden oldu: Telefon çalar, açarsınız, değil mi? İşte ben de öyle yaptım.

Ve arayan oydu. *O.*

Sesi... normal geliyordu. Sesi, sesinin tonu nefesimin kesilmesine, telefonu elimden düşürmeme sebep olmuştu.

“Tami?” Halının üstündeki ahizeden kısık, incecik sesi duyuluyordu. “Tami? Orda mısın?”

Yavaşça eğildim, titreyen parmaklarımla gümüş grisi ahizeyi aldım ve kulağıma yaklaştırdım. Kulağıma götürmemiştim, çünkü sözlerinin doğrudan içimde yankılanmasına dayanamazdım.

“Şu anda benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama benim ihtiyacım var, üzgünüm, benim neye ihtiyacım olduğunun bir önemi yok. Ama seninle konuşmak *isterim*. Özledim se...” Telefonun kırmızı kapatma düğmesine bastım. Daha fazla dinleyemezdim. Titreyen ellerle ahizeyi yerine koydum. Telefona baktıkça onun yüzünü görüyordum. Erkeksi, güçlü özelliklerini oluşturan çizgiler: Düz burnu, biçimli dudakları, çikolata kahvesiyle akça ağaç rengi arası gözlerinin üstündeki kaşları, özenle şekil verdiği saçları.

Acı çeken bir adam gibi konuşmamıştı. Mesajlarıma ce-

vap veremeyecek, kurnazlık edip gizli numaradan aradığım halde telefonumu açamayacak kadar kendi cehenneminde sıkışıp kalmış gibi değildi. İşyerinde adını ve arama sebebini söylemeyen hiç kimsenin telefonuna çıkmıyordu.

Scott karısını özleyen bir adam gibi konuşmuştu. Karısına âşık bir adam. *“Karısını boş ver, onu sevemez, karısı da onu.”* Tami böyle dememiş miydi? Evli olması umurumda değildi, yaptığım şeyin makul olduğunu düşünüyordum, çünkü onu seviyordum. Kendimi savunmuştum, onu savunmuştum, aşk yüzünden yaptığımızı, kendimize engel olamadığımızı söyleyerek yaptığımız şeyi savunmuştum. Tami’nin, bunu kabul edemediği için kendini avuttuğunu düşünüyordum.

Asıl kendini avutan bendim. Elim göğsüme, yarama, dünyanın bütün ağırlığının çöktüğü yere gitti. Yaptığım şey ve olduğum kişiyi inkâr eden bendim.

Kapı açıldı, Tami bakakaldı. Gözü bir anlığına elime, kendime sarılışıma kaydı.

“Ağrın mı var?” diye sordu. “Doktoru arayayım mı?”

Başımı iki yana salladım. İşte artık içimdeydi. Suya damlayan boya gibi içime yayılıyor, ilerlediği her yeri kirletiyordu. Suçluluk. Saniyeler önce ve geçmişte yaptıklarım yüzünden duyduğum suçluluk.

“Emin misin?” dedi içeri girerken. Bu odaya pek fazla girmemeye dikkat ediyordu. Bir nevi benim odam olmuştu burası, çünkü kızlar ya mutfakta, ya odalarında, ya da bahçede oynuyorlardı. Onu bu odaya girmekten neyin alıkoyduğunu merak ediyordum. Burada kalmaya başlamadan önce ben de bu odaya girmeyi istemezdim, çünkü duvarlar aile fotoğraflarıyla doluydu. Şimdi ise bu fotoğraflara karşı oturmuş içiyor, onları uzun yıllar daha göreceğime, durumumun düzeleceğine inanmaya çalışıyordum. Ameliyattan sonra iyileşme sürecindeydim ve kemoterapiyi bekliyordum. Bu arada da doktora gitmeye devam ediyordum. Aynı anda hem sevinçten ha-

valara uçuyor, hem de kendimi tükenmiş hissediyordum sık sık. Buradaydım. Bunu sürekli kendime tekrar ediyordum. Ve artık, suçluluk duygum da benimleydi.

Tami kendi oturma odasında huzursuz bir halde dikilmiş, bana bakıyordu.

“Telefon mu çaldı?” dedi.

Cevap vermedim, ama gözüm yuvasındaki telefon cihazına takılmıştı. Scott’ın yüzü kaybolmuştu, ama onun sesini duymanın, karısıyla gerçekte nasıl konuştuğunu, onun hakkında gerçekte neler hissettiğini keşfetmenin anısı, havada asılı kalmış ağır ve çirkin bir parfüm kokusunun dağılması gibi uzun zaman alacaktı. Yaraya, tüm dünyanın yükünü taşıyan yere, suçluluk duygusunun baş gösterdiği yere daha çok bastırdım.

Bakışlarını benden alıp telefona çevirdi, sonra tekrar bana döndü. Biliyordu.

Telefona cevap verdiğimi ve arayanın Scott olduğunu biliyordu. Muhtemelen ona ne dediğimi, gelip beni alması için yalvarıp yalvarmadığımı, Scott’ın beni almak için şimdi şu kapıdan girip girmeyeceğini merak ediyordu. “Telefonlara bakma” dedi sakın, ama huysuz bir tavırla.

“Özür dilerim” diye mırıldandım. *“Telefona baktığım için özür dilerim. Kocanla yattığım için özür dilerim. Onu terk etmen için seni yönlendirdiğim için özür dilerim. Hayatını mahvettiğim için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Çok, ama çok özür dilerim.”* Ama bunları söylemedim. Tek kelime etmedim. Bu cümleler ağzımdan çıkmadı. Şu anda onun karşısında nefes alacak kadar üzgün değildim. Yaşayacak kadar bile üzgün olduğumu sanmıyordum.

Tami

Beatrix'te farklı bir şeyler vardı. Oturma odasına girer girmez anladım. Öylece durmuş, göğsünü tutuyordu, kaskatı kesilmişti, öyle ki üflesem paramparça olacaktı sanki. Kanser olduğunu yeni öğrenmiş gibiydi.

Telefona bakıp bakmadığını sorunca, Scott'la konuştuğunu anladım. Bu numarayı bir tek o biliyordu, mutlaka Scott'tı arayan. Ona ne dediğini bilmiyordum, onu azarlamış mıydı yoksa? Ya da onu hiçbir zaman sevmediğini mi söylemişti? Her ne dediyse, –bu kadar ileri gitmesine sebep olan her ne ise– Beatrix ruhu keskin bir bıçakla soyulmuş, elinde hiçbir şey kalmamış gibi duruyordu. Kahvaltıya ve yemeklere inmeyen, yemeğini yukarı çıkardığımda ise kafasını bile kaldırmayan biri kalmıştı geriye.

Sanırım vazgeçmişti.

O bencillik, ilişkilerinin durumunu inkâr edişi, sürekli tartışmamız, onu ayakta tutan şeylerdi. Şimdi hepsi uçup gitmişti. Karşımda gördüğüm, suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilen üzgün bir kadındı.

Vazgeçmişti.

Scott'la konuşmam, ona neler söylediğini öğrenmem gerekiyordu, ama bu, Scott'la konuşmam anlamına gelecekti. Buna henüz hazır değildim. Kızlar konusunda mesaj ve e-postalar gönderiyorduk birbirimize, ama konuşmuyor-

duk. Onunla konuşamazdım. Sesi aynı gelebilir, bana TB diyebilir, cümlelerindeki sözcükleri alışık olduğum, rahatlatıcı, normal bir şekilde düzenleyebilirdi. Telefonu kapattığımda ise yine o kamyon çarpmış hissiyle baş başa kalabilirdim. Zaten kim, kocasının, metresini hayattan vazgeçirecek kadar neler dediğini merak ederdi ki? Elbette ben. Çünkü içinde bulunduğum hayat buydu. Mirabelle öldüğünden ve kendi suçluluk duygumla mücadele ettiğimden beri yaşadığım hayat buydu.

Galiba hayattan vazgeçmişti.

Onu yeniden hayata nasıl döndüreceğimi bulacak kadar güçlü müydüm, bilmiyorum.

Gül Yaprığı Kumsalı resmi karşımda duruyordu. Mirabelle'in ressamı tanıdığını söyleyiş şeklinden, sevgili olabileceklerini düşünmüştüm. Resim bu yüzden bu kadar samimi, Mirabelle'in hatları bu yüzden bu kadar hatasız, kusursuzdu. Mirabelle'i tuvale geçiren her kimse, onu çok iyi tanıyor, onu çok seviyordu, ona eşsiz ve değerli bir şey katmıştı. Her fırça darbesi aşkın bir yansıması, Mirabelle'de gördüğü mükemmelliğe yazılmış bir şiirdi.

Ona duyduğum özlem yine uyanmıştı içimde. Ansızın ortaya çıkan bu büyük özlem bedenimi ikiye ayırıyordu. Acıya katlanabilmek için gözlerimi kapadım.

Mirabelle yaşamak istemişti. Yaşamak için her şeyini verirdi. Başdedektif Harvan'ın anlattığı o kırılmış tırnaklar, banyonun hali, bedenindeki çürükler, hayatta kalmak için çok çabaladığını gösteriyordu. Başına gelecek şey karşısında çok büyük, aşılması imkânsız bir dehşete kapılmış olmalıydı. Suyun altına her batışında ciğerleri suyla dolup boğulurken, mücadelenin acısı, başına gelecekleri durduramayacağını bilmenin dehşeti.

Ölürken, kızını bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Biricik bebeğini sonsuza dek terk ediyordu.

Ona duyduğum özlem derin bir yarık gibiydi, yüzü gözü-mün önüne geldi; gülüşünü, tenini, siyah saçlarının buklele-rini, onu Mirabelle yapan, gözlerindeki bakışı gördüm. Git-miştı. O gitmişti. Mirabelle gitmişti.

Ve şimdi de Beatrix.

Hayattan vazgeçmişti.

Mirabelle'e inanmış olsaydım, yine de ölmüş olur muydu?

"Çekil üstümden, dokunma bana!"

Beatrix'i kurtarmak için gerçekten yapabileceğim bir şey yoktu. Ama ona yardım edebilirdim. Asıl mesele, yar-dım etmek istiyor muydum? O bana yardım etmişti. Mu-sa Kızıldeniz'in kutsal, azgın sularını nasıl zapt ettiyse, onu buraya, hayatıma, evime almak da, benim mahvolmama en-gel olmuştu. Acı, korku, keder, derin yaralar hâlâ geçmemiş-ti, ama şekil değiştirmiş, donmuş, yeniden çağlayacağı günü bekliyordu. Çarpışmayı ne kadar erteleyebileceğime dair bir zaman sınırı da vardı elbette, ama şu anda düşünebilmek, hissedebilmek, zihinsel ve duygusal olarak yıkıma uğramak-sızın nefes alabilmek ilahi bir lükstü benim için.

Beatrix hayattan vazgeçmişti. Bir şey yapmazsam, onu öldürmeye yardım eden kişi ben olacaktım. Vicdanımda bir ölümün daha ağırlığını taşıyacaktım, ruhuma birinin daha kanı sıçrayacaktı.

Telefona uzanırken titremem yeniden başladı.

Bir saniye sonra çevir tuşuna bastım ve hat bağlandı.

O konuşmadan, "Selam Scott" dedim. Sesini duymayı elimden geldiği kadar geciktirmek istiyordum, çünkü duyar duymaz, hayatımın zaten dokunmamış olan iplikleri gibi çö-zülecektim. Dağılıverecektim. "Konuşmamız gerek."

"Selam TB" dedi.

Ve çözüldüm.

Tami

“Beatrix.” Öğrendiğimden beri adını kaç kez söylemiştim? Telaffuz etmekten kaçınmışım, çünkü onun adı hayatlarımın paramparça olmasıyla eşanlamlıydı.

Adını çok sık söylememiştim, çünkü camdan bakmayı bırakıp dikkatini bana vermişti. Oda kuyu gibiydi şimdi. Tuvalete gitmek ve duş almak için çıkıyor, sonra geri geliyordu. Yatağa yayılıyor, camdan bakıyor, bazen televizyonu, bazen radyoyu açıyor, ama çoğunlukla sessizlikte oturuyordu. Telefonundan internete giriyor muydu, bilmem, ama çoğunlukla sessizdi. Anıt mezar gibi sessiz, durgun ve karanlık.

Perdeler hep kapalıydı, dış dünyaya karşı sıkı sıkıya kapatmıştı hepsini. Işık sızıyordu elbette, ışık hayat gibiydi, başka şansı kalmayana kadar vazgeçmeyecekti, ama bu oda karanlık, sessiz ve kımıldısızdı. Uzun zamandır havalanmadığı için uyku ve yiyecek kokusu sinmişti. Ve ben bir saniye daha dayanamayacaktım.

Dikkatini çekmiş olmama rağmen kalkıp pencereye gittim. Perdeleri açıp içeri ışığın, dışarıdaki dünyanın girmesini sağladım ve pencereyi açıp temiz havayı, yeni hayatı içeri aldım.

“İııhhh” diye inledi, yattığı yerden. “Açma.” Yatakta döndü, ışıktan uzaklaştı, örtüyü başına çekti, içeri dolar dolmaz odayı uyandırmaya başlayan tazelikten kaçtı. Pencerenin üç

beş santim kadar açık kalmasını sağlayan güvenlik mandalları vardı, anahtarı almak için sehpanın yanına gitmem gerekmeseydi, odanın bayat havasını temizlesin diye pencereyi sonuna kadar açıp dünyayı içeri alırdım.

“Beatrix” dedim yine, yatağın yanındaki yerime dönerken. Bu sözcük dilime dolanıyordu.

Yavaşça örtüyü indirdi, yine bana baktı. Adını tekrar etmeme şaşırmıştı.

“Seni sevdi” dedim. Yalan söylemiyordum. Yalan söylemiyordum, ama... “Ben, şey, onunla konuştum. Ve o seni sevdi. Bu beni de sevmediği anlamına gelmiyor, ama işte... *Scott*. Ne kadar karmaşıktır, bilirsin. Seni sevdi. Bunu biliyorum.” Meğerki mecburdum. Uydurmak zorunda olduğum bu büyük, korkunç şeyi yapmalıydım.

Çok acı çekiyormuş gibi hareketlendi, belinden üstü ortaya çıkacak şekilde kendini yukarı çekip doğruldu. Yoga yaparken giydiği, artık iyice kirlenmiş olan beyaz tişört vardı üstünde. “Neden söylüyorsun bu boku?” dedi.

“Çünkü... Çünkü doğrusu bu.”

“Hayır, değil” dedi. Suratını tiksintiyle ekşitti. “Elbette değil. Ne halt ediyorsun sen?”

“Ben...” diyecek oldum, ama sözümü kesti.

“Kocanla yattım ben, unuttun mu? Neredeyse iki yıl boyunca. Bu yatakta. Kocanla yattım ve seni kullandım ve beni sevmediğini biliyordum. O istedi, ben istedim yaptık, hep si bu. Ne diye bana bu boku söylüyorsun?”

Titriyordum. Bunu yapabileceğimi, güçlü olabileceğimi sanmıştım, ama titremem geri gelmişti. İçme *ihtiyacım* da geri gelmişti. Yaptığımı sandığım şeyden duyduğum korku geri gelmişti. “Çünkü artık yeter. Yeterince kayıp yaşandı ve durmanı istiyorum. Vazgeçtin, çünkü onun seni sevmediğini düşündün. Yeniden mücadele etmeye başlamanı istiyorum, kendine bakmanı ve bunu atlatacağına inanmanı. Mirabelle... Ba-

şına gelenler konusunda seçme şansı yoktu. Ama senin var. Senin... yaşaman gerek. Beatrix, vazgeçme. Seni de kaybedemem.”

Dik dik bana baktı, işaret ve orta parmaklarını titreyen dudaklarına götürdü. “Neyin var senin?” diye terslendi. “Neden benden nefret etmiyorsun, beni silip atmıyorsun? Sana ve ailene korkunç, çok korkunç bir şey yaptım. Ben senin yerinde olsaydım, yolda görsem suratına bakmazdım. Başında yolunmadık saç bırakmazdım, suratını tırmık içinde bırakırdım. Kocamın ne işler çevirdiğini anladığımda ne kadar hidetlendiğimi hatırlıyorum. Duyduğum o bastırılmaz öfkeyi hatırlıyorum. Ama sen... Benden nefret etmiyorsun. NEDEN BENDEN NEFRET ETMİYORSUN?”

Benim bir azize olduğumu sanıyordu. Azize falan değildim. Korkmuş biriydim. Yapabileceğim şeylerden korkan biri. O geceye dair hatırladığım şeylerden korkuyordum. Azize değildim, sadece korkuyordum.

“Senden de, yaptıklarından da nefret ediyorum” dedim. “Ama öldüğünü düşünmekten daha çok nefret ediyorum. Bu kadar basit.”

Uzun uzun, gergin bir tavırla bana baktı. Ağlamaya başlayana kadar, hiç istemediğim halde onu düşündüğümünden çok daha fazla kırdığımı fark etmemiştim.

Beatrice

“Senden de, yaptıklarından da nefret ediyorum” dedi. “Ama öldüğünü düşünmekten daha çok nefret ediyorum. Bu kadar basit.”

Aslında benim 99 yaşında, uyurken, doğal sebeplerle, huzur içinde ölmem lazımdı. Çoluğumun çocuğumun başımda toplanması lazımdı. Bu dünyada bensiz yaşayamadığı için benden birkaç gün sonra hayatını kaybedecek olan sevdiğim adamın ellerimi tutması lazımdı. Anne, annem olmam ve muhteşem, dolu dolu bir hayat yaşamış olmam lazımdı.

Erken teşhiste bulunmuşlardı. Biliyordum. Bu dünyada kesin hiçbir şey olmamasına rağmen, hastalığın seyri MÜKEMMEL gidiyordu. Bunu da biliyordum. Ameliyattan sonra neredeyse tamamen iyileşmiştim. Formdaydım. Gençtim.

Durumun geneline bakılırsa iyi gidiyordum, benim durumumda olan pek çok hastadan daha iyiydim.

Hayatımın küçük detaylarına inecek olursak, yatakta oturmuş, kafam dizlerime değecek vaziyette öne eğilmiş, kollarımı belime dolamış, içimi çeke çeke ağlıyordum. Acı dolu hıçkırıklarla ıstırap çeken bedenim sarsılıyordu. Bunu bana beş harf yapmıştı. Beş harf, Ö ile başlıyor.

Bu hastalıkla ilgili olarak Ö harfiyle başlayan o sözcüğü ilk kez birinin ağzından duyuyordum. Etrafta konuşuluyor, son demek olan o sözcüğü kullanmamak için “hastalığın sey-

ri" "can kaybı" "evreler" "dereceler" gibi şeyler söylüyorlardı. Vücudum kendisine saldırıyordu ve ben ölüyordum.

Ölüyordum.

ÖLÜYORDUM.

Bunu kabullenmemiştim. Hakkında konuşmazken neden kabulleneyim ki? Karşı koyup bu sözcüğün gözlerinin içine bakamazken. Bu şartlarda kabullenemezdim. Ö ile başlayan sözcüğü anlamsız ve önemsiz bir şey hakkında söylenen deyimlerle karıştırarak kaç defa küçümsemiştim: "*Ölebilirdim, çok utanıyordum.*" "*Bir dilim kek için ölebilirim.*" "*Ölü gibi görünüyordum.*" Bunları o anlamda söylememiştim. Asla o şekilde algılamamıştım. Asla benimle ilgili değildi. Genç ve sağlıklıydım, benimle ne ilgisi olabilirdi ki? Durum böyleyken, Ö ile başlayan şeyler başkalarının başına gelirdi. Benim gibi insanlar, şanssız olanların aldıkları test sonuçlarını almazdı. Onlar anlayışla karşılanacak, acınacak, şanssız ve bedbaht insanlardı; yaşadıkları acı içinize işlerdi, çünkü ne yaşadıklarını anlardınız. İçinde bulundukları zor durum sizi derinden etkiler, onları düşündürdünüz: Dindarsanız onlar için dua ederdiniz, ellerinizi kavuşturup, ne kadar zor olsa da, mücadeleyi kazanmalarını ümit ederdiniz.

BİR BOK anladığınız falan yok. Tahmin bile edemezsiniz.

Tahmin bile edemezdim.

Başıma gelene kadar, nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim.

Ve o zaman bile, *o zaman bile*, Ö ile başlayan sözcüğü kullanmak yasaktı. Bu sözcüğü benden uzak tutmuşlar, söylememeye özen göstermişler, yasaklı sözcüğü söylemektense cümlelerini kısa kesmeyi tercih etmişlerdi. Kimse konuşmadığı sürece o şey olmayacaktı.

Şimdi o söylüyordu. Söylemişti. Ve her şey paramparça oluyordu.

“Özür dilerim, Tanrım, özür dilerim. Öyle demek... Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Senin suçun değil” dedim hıçkırarak.

“Çok özür dilerim.”

O da ağlıyordu. Bir tabuyu yıktığı için çok korkmuştu.

“Tanrım.” Avuçlarıyla gözlerini sildi. “Neyim var benim? Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Tami, ben senin hayatını mahvettim, lütfen özür dileyip durma.” Dayanamıyordum, bu kadar asil ve kibar olmasına dayanamıyordum. Nezaket çok hafife alınan bir şeydir. O bana yardım etmek için pek çok fedakârlıkta bulunmuştu ve hâlâ terbiyesini koruyordu. Buna dayanamıyordum.

“Scott ve sen neden bu kadar acıttınız, biliyor musun?” dedi. Hıçkırıkları biraz dinmişti.

Scott hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de şu anda. Özellikle de ÖLMEKTE. OLDUĞUMU anladığım şu anda. Ama ne hakkında konuşmak istediğimi seçecek halim var mıydı? Belki hayatım boyunca bencil orospunun teki olmasaydım, olabilirdi. Başımı iki yana salladım.

Tami cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Çünkü aslında senin gibi bir kadın mı istiyor diye düşünüyordum.” Yaşlı gözleri ağırlaşmıştı, yorgundu. Ansızın kalkıp yatağa çıktı, yanımdaki yastığa başını koyup bana döndü. “Senin ve onun... *bir ilişki* yaşaması mantıklı aslında. Yıllardır, ne zaman başkasını bulacak diye düşünüyordum.” Derin derin nefes alıp verdi. “Scott aslında benim tipim değildi. Mirabelle’in olayını araştıran polis var ya, işte benim tipim o. Ama Scott’la oldum işte. Onu seçmedim, sadece onunla oldum. Onu uzun zamandır tanıyordum, çok iyi arkadaş-tık. Bana ilgi gösteriyordu, ben de ona. Tipim olmamasına rağmen zamanla ona âşık oldum. O da böyle mi hissetti diye hep merak ederim.

“Sonra hayatımıza sen girdin. Havalı, özgür, futbol delisi,

aynı müzikleri dinleyen. Ve beyaz elbette. Çıktığı diğer kızlar gibi. Ailesi sana karşı çıkmazdı. Senin ailen onunla sorun yaşamazdı, çünkü benimkiler gibi onun suçlularla dolu bir aileden geldiğini bilemezlerdi.

Scott ve ben, Romeo ile Juliet gibiydik. Hikâyenin sonunu yeniden yazacağımıza ne kadar inansak da, mutsuz sona mahkûmduk. Bu yüzden, birlikte olması kolay birini bulduğu zaman dehşete kapılmıştım.”

“Sen. Scott. Belli ki birbirinizi seçmişsiniz, çünkü birlikte olmak istemişsiniz” diye itiraf ettim.

“Ve o başkasını seçti. Seni.”

Başımı yastığa koyup tavana baktım. Tami’yle hastanede ki konuşmamızdan, telefonda Scott’ın sesini duyduğumdan, Scott’ın onu çok özlediğini Tami’ye söylemeye çalıştığımdan beri pek çok şey düşünüyordum ve kendimi kandırdığım sonucuna varmıştım.

Onun asıl derdi, karısı kullanılmaktan bıkip usanınca yatacak başka birini bulmaktı ve ben, bana âşık olduğunu söyleyerek kendimi kandırıyordum. Lütfen inanın, hiç öyle hissetmedim. Her zaman değil. Bazen, evet. Ama ilişkilerin mantığı da bu değil midir? Her zaman eşit ve saygılı bir ilişki yaşayamazsınız. Yoksa yaşayabilir misiniz? Hep anlatılan o iyi ilişki dedikleri şey böyle bir şey mi yoksa? İnsanlar bazen kötü davranmaz mı? Sevdiğinizi mutlu etmek için kendinizden birazcık da olsa ödün vermeniz gerekmez mi?

İnkâr ediyor, kendimi kandırıyor, bu yüzden ona inanıyordum. Onu sevmiş olayım ya da olmayayım, evliliğini onun anlattığı şekliyle kabul etmiştim, çünkü bu işime geliyordu. Böylece bizim yaşadığımız şey makul bir hal alıyordu, çünkü evinde seks yapamıyordu, yapsa yapsa ancak misyoner pozisyonunda yapabiliyordu. Çok uzun zamandır birlikte oldukları için, karısının yatak odasında yapmak istediklerini söylemesi gerektiğini anlatırken, muhtemelen abartıyor diye düşündü-

ğüm olmuştu. Biraz deşeleyecek olsam anlattıklarının doğru olmadığı ortaya çıkacaktı, bu yüzden hiç üstüne gitmemiştim.

İnkâr. İnkâr etmekte inanılmaz derecede başarılıyım, değil mi?

Bu yüzden yorgun düştüğümü görmezden gelmiştim. Açıklanamayan kilo kaybım, iyi durumda olmadığımın bir kanıtıydı.

Bu yüzden, uzun zaman önce fark ettiğim mercimek tanesi büyüklüğündeki şişliği görmezden gelmiştim. Sadece bir kistti, kuruntu yapıyordum, endişelenecek bir şey yoktu.

Ta ki, karadut büyüklüğüne ulaşana ve göğüs çatalımdan belli olana kadar.

Kanser olduğu ortaya çıkana kadar.

İnkâr etmekte üstüme yoktu. Ve bu neredeyse canıma mal oluyordu. En iyi arkadaşıma mal olmuştu. Beni tanımak, beni anlamak için zaman harcıyordu. Ve ben...

"Beni seçmedi" dedim. "Daha önce de söyledim, fırsatını bulduğu ve benim razı olacağımı anladığı için yaptı." Benim, aşkı –ya da aşk yanılgısını– arkadaşından üstün tutacak zavıf biri olduğumu anlamıştı. "Herhangi biri olabilirdi."

"Bunu düşünmek rahatlatıyor."

Ne yaptığını fark ettiniz mi? Aynı şeyi Cora ve Anansy'ye yaptığını milyonlarca kez görmüştüm: Sinir krizi ya da is-teri nöbetini yatıştırmak için dikkat dağıtıp başka şeylerle avutmak. Bu yöntem onda dokuz işe yarıyordu. Şimdi de yaramıştı.

"Neden depresyona girdim, biliyor musun?" dedim. Uzanıp yüzüne dokunmak istiyordum. Kendisine iyi bakmasını söylemek istiyordum. Yemek yemekten neden vazgeçtiyse, buna değmeyeceğini söylemek istiyordum. Hiçbir şey ve hiç kimse, sağlığını kaybetmeye değmezdi.

"Çünkü seni değil, beni aradı" dedi.

"Hayır, çünkü aradığında sesi gergin geliyordu. Senin-

le konuşmayı çok istiyordu. Telefonu kapatmadan önce seni özlediğini söylediğini duydum.” Çatlak dudaklarımı yaladım. Dilim damağım kurumuş, tükürük salgılamam durmuştu. Pek çok şey durmuştu, çünkü artık önemsemiyordum. Artık kadın gibi görünmek önemli değildi; kadın gibi hissetmek, yaşadığımı hissetmek çok uzaklardaydı. Şu anda hissetmiyordum. Yaşadığımı hissetmiyordum. Ama başka şeyleri de hissetmiyordum. “Yaşadığımız şeyin büyük, muhteşem bir aşk olmadığını, küçük pis bir ihanet olduğunu anladım. Ben sadece, başkasının kocasını kapmaya çalışan küçük, pis, diğer kadındım. Böyle değilse bile, yattığım adamın karısını terk etmesini umuyordum. Hiçbir önemi yokmuş gibi, arkadaşımı ve çocuklarını terk etmesini. Telefondaki o birkaç saniye, ne korkunç biri haline geldiğimi gösterdi bana.”

Yutkundum. Boğazım da ağzım gibi kupkuru olmuştu. “Sonra anladım ki, o hale gelmemişim, ben zaten korkunç biriymişim. Birinin beni sevmesi için her şeyi yapabilecek türden, çok rezil bir kadınmışım.”

Tami bir süre hiç konuşmadı, dediklerimi sindirmeye çalıştı. Sonra, “Bence hepimiz korkunç şeyler yapabilecek kapasitedeyiz, sonra aşk için yaptığımız kılıfını uydururuz. Ben de dahil.”

Ona baktım. “Buna asla inanmam.” Gülüşüm, içimdeki acıyı çatlak dudaklarımdan sızdırıyordu.

“Düşündüğünün aksine, ben azize Tami falan değilim. Çok kötü şeyler yaptım. Ben azize Tami değilim.”

“Buna inanmam.”

Gülümsedi, ama bakışlarının ardında başka bir şeyler vardı. Ona azap veren bir şey ve bunun sadece kocasının ihaneti olmadığını düşünüyordum.

“Tami, sana neler olduğunu anlatmak istersen...” Bakışları üstümde odaklanınca, bana duyduğu güvensizlik olduğu gibi ortaya çıktı, başımı çevirip sustum. Artık çok geç. Es-

kiden, biz arkadaşken, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sorabilirdim, destek almak için bana güvenebilirdi. Şimdi ise... İçini kemiren şey her ne ise, kendi başına aşmak zorundaydı. Bundan çok utanıyordum.

“Ölüyorum” dedim birkaç dakika sonra.

“Biliyorum” dedi.

O sözcüğü yüksek sesle söylemiştim ve makul gelmişti aslında. İyi değildi, iyiyle hiç alakası yoktu. Sadece kötü değildi. Korkunç değildi. O sözcüğü söylemiştim. Şu anda kabul etmiştim, çünkü yarın üstesinden gelemeyebilirdim. Yarın bu sözcük beni paramparça edebilirdi. Ya da yarın bu sözcük sayesinde toparlanabilirdim. Bu sözcüğün verdiği fikri sahip lenebilir ve hayatımın her saniyesini dolu dolu geçirmeyi deneyebilirdim. Ama şu anda ve burada, o sözcüğü bir başka insana söylemek makul ve uygun geliyordu.

Uzanıp avucumun kenarına dokundu, sonra hemen elini çekti.

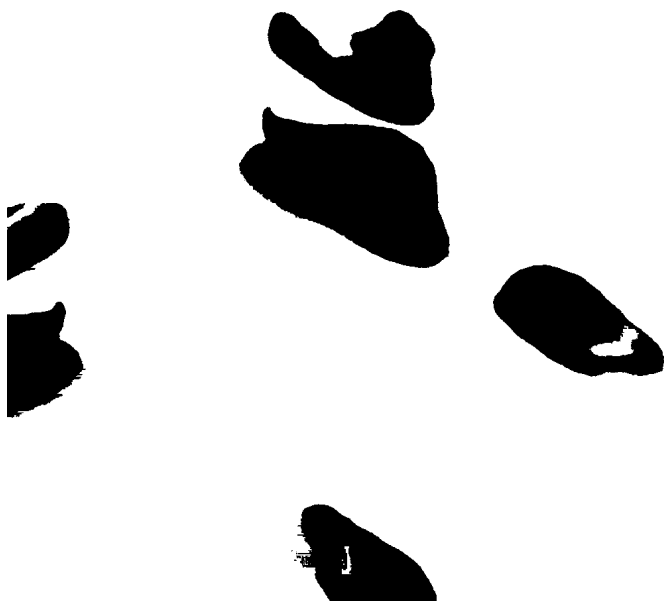
“Ama hepimizin bir yolu var, bu yüzden sen de bir yandan, yaşamak için elinden gelen çabayı göstermelisin. İyileşmek için her şeyi yapabilirsin, çünkü şu anda ölmen gerekmiyor.”

“Evet” dedim.

“Evet” dedi o da.

Sonraki bir saati sessizlik içinde geçirdik.

18

Tami

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Onu yıllardır bu kadar mütevazı görmemiştim. İhanet edip yakalandığında pişman olduğunda bile, Küstah Scott tavrını bırakmamıştı oysa.

Başımı salladım.

“Telefonda da açıkladığım gibi, Bayan Challey, eşiniz benimle burada buluşmanızı istedi, çünkü ikiniz içinde güvenli bir yer olduğunu düşünüyor.”

Rahat koltuğunda oturan kahverengi saçlı, ellili yaşlardaki adama baktım.

“İstedığınız zaman bu toplantıya son verip gitmekte serbestsiniz” diye devam etti. “Scott sizin katılmadığınız ya da yorum yapmak istediğiniz bir şey söylerse hiç çekinmeyin. Benden aracılık etmemi isteyebilirsiniz. Üzülünüze ya da gerildiğinize dair işaretler görürsem, sizi korumak için, devam etmek istiyor musunuz yoksa görüşmeyi sonlandırmak mı istiyorsunuz diye soracağım.” Bir an durdu, herhalde söylediklerinin kafama girmesini bekliyordu. “Bu sizin için de uygun mu, Bayan Challey?”

“Tami. Bana Tami deyin” dedim. “Ve evet, uygun.” Burada olmamayı tercih ettiğim belliydi, ama böyle bir şansım yoktu, değil mi? Beatrix hakkında konuşmak için Scott’ı aradığımda kapıyı da açmış olmuştum. Yeniden kapatabilirdim, ama

onun çocuklarla görüşmesi, para ve boşanma konularını detaylarıyla konuşmamız gerekiyordu.

Bana hiç baskı yapmamıştı, gelip terapistiyle görüşmek ister miyim, yaptığı şey hakkındaki gerçekleri anlatmasına izin verir miyim diye sormuştu sadece. "Seni bir daha görmek istemiyorum" diyebilirdim, ama bunun yerine, "Peki" demiştim. Ve şimdi, terapistiyle neler olacağı hakkında konuşuyordum.

Bulunduğumuz oda küçük değildi, ama samimi, rahat, cana yakın bir yerdi. Başka zaman olsa Scott'ın bulunmaktan nefret edeceği bir yer. O parlak, yeni ve minimalist şeyler se-verdi. Kim bilir evimizden ne kadar çok nefret ediyordu.

"Uygun görürseniz, konuşmaya Scott başlamak istiyor" dedi terapist.

"Peki" dedim. Pek fazla konuşmayı düşünmüyordum.

Scott'a bakmamaya gayret ediyordum. İçeri girdiğimden beri bakışlarımı onun solundaki pencereye sabitlemişim. Görüş alanım içindeydi, ama tam olarak görmüyordum. Tam olarak görürsem onu aklımda yeniden biçimlendirmeye, düzeltmeye, istediğim gibi biri, evlendiğim adam gibi biri olana kadar şekil vermeye başlayacaktım. Evlendiğim adam artık yoktu. Hiç olmuş muydu, bundan bile emin değildim.

"Dediğim gibi, benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim" dedi Scott. "Evden ayrıldığımdan beri Doktor Bruwood'la görüşüyorum, kendisi bana seninle konuşmanın zamanının artık geldiğini söyledi. Seninle konuşmayı daha önce de istedim, ama bu senin değil, benim lehime olacağı için hep vazgeçtim.

Her şeyden önce, beni geri alman için seni ikna etmeye çalışmayacağım. Gitmemi isteyerek en doğrusunu yaptın. Bunu yapmasaydın, kendime yardım etme sürecine asla giremezdim. Yaptığın şey muhtemelen beni kurtardı. Pek çok sınıraştım... Özür dilerim, söylemek istediğim en önemli şey

bu. Sana yaşattıklarım için çok özür dilerim. Sana yalan söyledğim, seni aldattığım, seni kullandığım için özür dilerim. Ve diğer her şey için. Evden ayrıldığımdan beri bir suçlu programına devam ediyorum. Çok zor.”

Göz ucuyla onun başını salladığını, ne kadar zor olduğunu kendi kendine teyit ettiğini gördüm. Ne olduğunu kabullenmek zor olmalıydı elbette.

“Gerçekten çok zor. Sadece tek bir seansa gittim, ama babamdan ya da ağabeyimden daha iyi biri olmadığımı kabul etmek zorunda kaldım. Hep öyle düşünmüştüm, çünkü para için insanları tehdit etmiyor, soygun yapmıyor, çocuk dövüyordum, o halde onlardan daha iyiydim. Ama değilmişim. Ve değişmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Porno alışkanlığım ve beni nasıl etkilediği konusunda Doktor Bruwood’la uzun uzun konuştuk. Kadınlara bakışımı, kadınlar hakkındaki düşüncelerimi nasıl değiştirdiğini fark etmeye başladım. Bütün kadınları, seksüel açıdan benim için neler yapabileceklerine göre değerlendiriyordum. Kadınları insan olarak görmüyordum artık, sadece bir delikti benim için. Seks yaparken sadece benim isteklerim, seksi nasıl düşündüğüm, neleri yapabileceğim önemliydi sadece...”

Ona bakmamı istiyor. Onunla bağlantı kurmamı istiyor diye geçirdim içimden.

Scott devam ediyordu. “Neyi ne zaman istersem yapabileceğimi sanıyordum. İstedğim şeyin ne olursa olsun gerçekleşeceğine nasıl karar verdiğim hakkında uzun uzun düşündüm.

Seks hayatımıza yaptığım şeyler için, pornografik şeyler yapmak istemediğinde sana kin beslediğim için özür dilerim. Benimki kadar önemli olan bir cinselliğin olduğunu bile anlayamadığım için özür dilerim. Ve ben... sana o gece yaptığım şey için... özür dilerim.”

Hayır gibi hissettiğim o evet gecesi geldi aklıma, hissettiklerimi hatırlayınca bütün vücudum kaskatı kesildi. Şaş-

kınlık, korku, acı. Gözlerimi kapattım, damarlarımda akan şeyi saklamaya çalıştım, sonra gözlerim birden açıldı; karanlıkta daha gerçekti. Şaşkınlık, korku ve acı, yine bedenime şok dalgaları gönderiyordu.

“Bayan Challey, Tami, iyi misin?” terapistin sesi sakın ve nazikti. “Durmak ister misin?” Kendi kendime hafiften dalga geçtiğim bu adam çok ilgili, çok sevecendi. Sayesinde şu ana geri döndüm, anıları ve bende uyandırdığı hisleri geldikleri yere gönderdim. Kesin bir şekilde geçmişe yolladım. “Durmak ister misin?” diye sordu, daha da nazık bir sesle.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum” dedim kaskatı olmuş dudaklarımla. Anılar gitmişti, ama bedenim gevşememişti, arta kalan duyguları hemen salamıyordum.

Dile getirdiği, doğru ya da haklı bir şey olmadığını kabul ettiği için. Bunca zaman, orada olan öbür kişi normal olarak devam etmişti, bu yüzden ben de olayı aklımda normalleştirmiş, yanlış anlayan ve aşırı tepki gösteren kişinin o değil, ben olduğuma inandırmıştım kendimi. Şimdi ise bana öyle olmadığını, o anda hissettiklerimin doğru olduğunu söylüyordu. Yanlış yapan oydu. Olayın bütünlüğü içinde bunu ortaya çıkarmak çok karmaşık bir şeydi, ama evet dememi, rıza göstermemi, bana eziyet etmek için kullanmıştı. Sıra dışı bir şey yapmamış gibi davranmak için ona olan aşkı-mı ve ailemizi kullanmıştı. O olaydan sonra onunla yatmaya son vermeseydim devam edecek ve daha da ileri gidecekti, ta ki... Ürperdim. O videoları görmüştüm, işlerin nereye varabileceğini biliyordum. Bu düşüncüyü kafamdan sildim. Artık bunları düşünemezdim ve normal hayata dönemezdim. Başka bir zaman üstesinden gelecektim, başka zaman ilerleyecektim.

“Bir bardak su ister misin?” dedi Doktor Bruwood. Gerçekten çok iyi biriydi, içimden de olsa, onunla alay etmemem gerekirdi.

“Hayır, sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.” Sesim daha sert çıkmıştı.

“Özür dilerim, TB, bu konuyu açmanın seni nasıl etkileyeceğini düşünemedim. Aptalın tekiyim... Bak, sana söylemek istediğim diğer şeylerden biri de, polise gittiğim. Onlara Mirabelle’le ilgili gerçeği anlattım. Ne yaptığımı, nasıl yalan söylediğimi.”

Hızla ona döndüm. “Ne?”

Söylediği şeyle girdiğim şok, onu tam olarak görmenin şokuna dönüşmüştü. Yeniden... Scott gibi görünüyordu. Son birkaç yıldır üstüne yapışan o parlaklık, pırıltı gitmişti. Saçları duştan çıkmış da, kendi halinde kurumaya bırakılmış gibi hafifçe dağınıktı. O göz alıcı saç kesimi, inek yalamışa benzeyen modeli yoktu artık. Yüzünde yaşanmışlığın çizgileri belirmişti, çenesinde yolunmuş birkaç sivilce vardı, teninin rengi değişkendi ve aşırı kullandığı kozmetik ürünleri yüzünden sahte, yumuşak ve doğallıktan uzak bir parlaklığı olan yüzü daha sağlıklı görünüyordu. Tırnakları manikürlü ve kusursuz değil, intizamsız ve yenmişti. Üstünde, kokusu sindiği için “ödünç aldığım” ve birkaç yıkamadan sonra tenimde onu hissettiğim için giymeye devam ettiğim eski tişörtü vardı. Bu tişört bana onu, öbür Scott’la yaşarken gerçek Scott’ı hatırlatıyordu. Çocuklar küçükken Scott’ın kız kardeşini ziyarete Liverpool’a gittiğimizde, oradaki cumartesi pazarından on beş pound’a aldığı kotu giymişti. (Kardeşi bizi gördüğüne, şaşılacak şekilde çok sevinmiş, ama bizimle görüştüğünü Scott’ın anne babasına söylemememizi istemişti.)

O da bana bakıyordu. Değiştim mi, bende farklı olan şey ne, diye. Sanırım, beni fiziksel olarak değiştirmiş olmasının bir sonucu mu diye düşünüyordu. Öyleydi elbette, öyleydi. Son birkaç hafta bütün hayatımı değiştirmişti ve insanın hayatı değişince vücudu içten ve dıştan yıpranıyordu. “Ne yaptın?” dedim.

“Polise gidip gerçeği anlattım. Nasıl birine dönüştüğüm gerçeğini söyleyemezsem, tüm çabalarımın, değişmeye çalışmamın ne anlamı kalır?”

“Ne dediler?” Gerçeğin ne olduğunu sormaya cesaret edemeyişim, korku kadar kötüydü.

Başını eğip ellerine baktı, bu haliyle çok farklı görünüyordu. Utanç. Önceden dürüst ve açıktı, ama şimdi utanıyordu. Elleri kavuşturdu, sonra vazgeçti. “O kadın polis, Harvan dedi ki, ifadesini geri aldı ve artık... *gittiği* için, saldırı suçlamasında bulunmak için çok geç kalınmış. Beni polisi boş yere meşgul etmek ve polise yalan söylemekten suçlamak istediler. Ve senin katil olduğunu kanıtlayacak delillere çok yaklaştıklarını, bunu kanıtladıklarında beni de olaydan önce ve sonra yataklık yapmaktan suçlayacaklarını söyledi.”

İrkilmiştim. Hâlâ benim yaptığımı kanıtlayabileceklerini düşünüyorlardı. Bunu yapabileceğimi. Bense yapmadığımı kanıtlayamıyordum.

“Neden bana senden şüphelendiklerini söylemedin?” diye sordu. “Tek şüpheli senmişsin, ama sebebini söylemediler. Neden bunları bana anlatmadın?”

“Neden arkadaşım la yattığını söylemedin?” diye cevap verdim. Polisin beni cinayetle suçlamaktan vazgeçmediğini öğrendiğim için hâlâ titriyordum.

Scott derin bir nefes aldı, bakışlarını yere indirerek konuyu orada bıraktı. Başını kaldırıp tekrar bana baktığında, kötü bir haber alacağımı gözlerinden anlamıştım. Tereddüt etmesinden anlamıştım, midemi bulandıracak kadar iğrenç bir şey açıklayacağını. “Seni daha önce de aldattım” dedi.

Yine başımı çevirdim, bu son kamyon olanca hızıyla çarparken tüm dikkatimi pencereye verdim. Son hızla, doğruca üstüme gelmişti.

“Birçok kez, ama farklı aşamalarda” diye devam etti. Yere düştüğümü göremiyor muydu? Kalkmak için debelendiğimi

göremiyor muydu? Neden frene basıp durmuş, beni bir kez daha ezip geçmek için geri vitesle takmıştı?

"Ben... gerçek bir ilişkiyle başlamadım, yıllarca, yaptığı-
mın yanıma kâr kaldığına inanmama sebep olan farklı olay-
lar yaşadım. Önce birkaç küçük flörtle başladım, kimseye
bir zararı yoktu, ben de üzerinde hiç durmadım." *Bam! Ba-
na yine çarpmıştı ve frene basmış ve yeniden üstüme geliyor-
du.* "Sonra telefon mesajları, e-postalar ve çıplak resimler-
le ileri götürdüğüm birkaç flörtüm daha oldu." *Bam! Fren.*
Geri vites. "Sonra bu insanlardan biriyle birkaç kez öpüş-
tüm." *Bam! Fren. İleri vites.* "Her seferinde bir süre ara ver-
dim, seni ve kızları bu kadar çok severken her şeyi tehlikeye
atarak aptallık ettiğimi söylüyordum kendime. Sık sık, o ka-
dınlar hakkında bir şeyler ima ediyordun, ama ben kıskanç-
lık yaptığına, paranoyakça davrandığına ikna ediyordum se-
ni." *Bam! Fren. Geri vites.* "Ama sen işin peşini bıraktığın-
da o kadar kötü olmadığını düşündüm sanırım, yakalan-
mayacaktım, bu yüzden karşıma fırsat çıkınca yine yaptım.
Ama sonra bir adım daha ilerledim; birkaç tek gecelik ilişki
ve iş gezileri." *Bam! Fren. Geri vites.* "Her seferinden sonra
bir daha yapmayacağıma yemin ediyordum. Seni o şekilde
üzmek istemiyordum. Hata yapmıştım ve kendimi geri çek-
mem, sana yeniden bağlanmam gerekiyordu. Sen hiç bilme-
sen de sana yaptıklarımı telafi etmem." *Bam! Fren. Geri vi-
tes.* "Sonra işler başka bir aşamaya geçti ve üç aylık bir iliş-
kim oldu..."

"Şirketin işleyişine bakmak için gelen Amerikalı kadınla"
deyiverdim bir anda. O kadından hoşlandığını *anlamıştım.* İş
arkadaşlarıyla yemeğe çıkmadan önce bize uğradığında o ka-
dınla bir saat geçirmiş, onun da Scott'tan hoşlandığını anla-
mıştım. Ama bundan bahsedince Scott benim her şeyi yanlış
yorumlayan, paranoyak, kıskanç, dırdırcı bir eş olduğumu,
birle biri toplamaya kalksam altmış dokuz bulacağımı söyle-

mişti. Yaptığı bu şaka o kadar hoşuna gitmişti ki, haftalarca kendi kendine gülmüştü.

“Evet” diye soluklandı. *Bam! Fren. Geri vites.*

Kadını gözümün önüne getirebiliyordum. Uzun, kestaneye rengi saçlar, kusursuz, bembeyaz dişler, pürüzsüz bir ten, bacaklarını açmış Scott’ın üstüneyken, onunla sevişirken bana gülüyordu. Evime gelip aşağıladığı küçük ev kadınıydım. “*Vay canına! Evin çok güzel. Böyle düzenli tutabilmek bütün zamanını alıyordur herhalde*” demiş, kanepemin minderini olması gerektiğini düşündüğü şekilde düzeltmişti. Scott’ı da görüyordum, şarap servisi yapıp şifreli konuşmalarından hiçbir şey anlamaz halde, zavallı gibi oturup durma-kahkahalarla gülüyordu.

“Özür dilerim” dedi. “Her şey için. Hepsi de çok kötü, berbat şeylerdi. Korkunç davrandım. Sana korkunç şeyler yaptım.”

“Neden bunları anlatıyorsun?” dedim. Yüzüne bakamıyordum. “Hayatını bunları bana söylemeden de pekâlâ devam ettirebilirdin. Keşke hayatını bunları bana söylemeden devam ettirseydin.” Gözlerimi ellerimle kapadım, çözülmemek için derin derin nefes alıp veriyordum.

“Sana söylemek istemedim” dedi. Sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı. “Ama mecburdum, çünkü bir karar vermeden önce hayatımdaki gerçekleri bilmen gerekiyordu. Sana çok uzun süre yalan söyledim. Sonum olacağını *bilsem de* dürüst davranmalıyım. Seni çok kırdım ve daha yarısını bile bilmiyorsun. Özür dilerim. Özür dilemekten başka söyleyecek bir şey gelmiyor aklıma.”

O *sözcük*. O sözcükten *nefret* ediyordum. Hiçbir anlamı yoktu –tıpkı defalarca tekrarladığınız bir sözcüğün anlamını yitirmesi gibi– ama insanlar sürekli söylüyorlardı. Sürekli bana bunu söylüyorlardı. Çeşitli sebeplerle birkaç kez tekrar etmek zorunda kaldığınızda anlamını kaybeden harf kombinasyonlarından ibaretti.

Bu sözcükten şiddetle nefret ediyordum.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı Scott. “Seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sadece, istediğim şeyin her şeyden önemli olduğunu sandım.”

Bu daha da kötü diye geçirdim aklımdan. “*Beni seviyorsun ve yine de bunları, tüm bu hilekârlıkları yapabiliyor, bu yalanları söyleyebiliyorsun, bu daha da kötü. Aşkın senin için bir anlamı olmadığını gösterir bu. Sevdiğin birine bunu nasıl yaparsın? Nasıl?*”

Gözyaşlarım boğazıma düğümlenmişti, konuşamıyordum. Söylenecek ne vardı ki? Hem neden ağlayacaktım? Geri dönmeyecekti, zaten artık onunla yaşamam imkânsızdı. Bu sadece bir bilginin –ilişkimizin bittiğinin– teyit edilmesiydi ki, bunu çoktan anlamıştım. Neden ağlıyordum? Bir yanımda ilişkinin yürümesini mi umut ediyordu? Bağımlılığından, davranışlarından, küstahlığından, *işlediği suçtan* arınmasını mı?

Yoksa evliliğimde yeniden yazılacak daha çok şey, hayatımda sökülüp yeniden dokunacak daha çok ilmek olması mıydı sorun? Her şeyi bildiğimi sandığım ve sonunda, bildiğim şeyin ihanet buzdağının sadece görünen yüzü olduğu ortaya çıktığı içindi.

Çantamı aldım, parmaklarımı çantamın sağına doladım ve bu aşinalık bana tuhaf bir rahatlık verdi. Ayağa kalkıp dimdik kocamın suratına baktım. Gözlerinde yaşlarla bana karşılık verdi.

Şu anda konuşamıyordum. Hiç konuşamıyordum.

Kimseye bir şey söylemeden dönüp çıktım. Verilecek ikinci bir şans yoktu. Belki bir yanımda bu yüzden gelmişti, belki bir yanımda, onu affedebileceğimi, affetmeyi öğrenebileceğim doğru şeyler yaptığını ummuştum, o doğru şeylerin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa bile.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Beatrix

Selam Scott. Bu mesaja cevap vermeyeceğini biliyorum. Ama yine de söyleyeceğim. Buna bir son vermem gerekiyor. Onun bizi öğrenmesinden önce söylemeye fırsat bulamadığım şeyleri söylemek için seninle konuşmam, seni görmem gerek. Bu kadarı da fazla olmaz sanırım. Onun bana yaptıklarından sonra böyle davrandığım için kendimi fahişe gibi hissediyorum, ama seninle konuşmalıyım. Senin için bir şey ifade edip etmediğimi öğrenmeliyim. Etmediğimi biliyorum, ama senden duymak istiyorum. Çünkü kendimi kullanılmış hissediyorum. Ve evet, belki ben de, kendimi iyi hissetmek için seni kullandım. Yılların hızla geçip gitmediğini, her şeye sahip bir kadından daha seksi ve arzulanır olduğumu hissetmek istedim. Ama lütfen, konuş benimle. Başıma gelenlerle beraber, bunları da anlamak zorundayım. Aklından neler geçtiğini bildiğimi varsaymaktan vazgeçmem ve kesin olarak öğrenmem gerek. Sana âşık oldum. Sen de beni sevdiğini söyledin. Lütfen, konuş benimle. Lütfen. Bea x

Tami

İçeri geri döndüm ve, “Şimdi mutlu musun Scott?” dedim.

Bütün vücudum alev alev yanıyordu. Merdivenlerden inmiş, dışarı çıkmak için kapının koluna uzanmıştım ki, bütün vücudum tutuştu ve son birkaç haftanın getirdiği ağır, yakıcı bir kin duygusu, azgın bir öfke cehennemine dönüştü. Kendimi tutamadım, basamakları birer ikişer çıkarak odaya geri dönmüştüm.

“Bütün yükünü bana boşalttığın için mutlu oldun mu? Tüm bu bilgilerle ne yapacağım ben? Hayatımın son beş altı yılının içine ettiğin bilgisiyle nasıl başa çıkacağım?”

Bir köşede oturan iyi kalpli adam hiçbir şey yapmıyor, konuşmuyor, karşı çıkmıyor, arayış bulmaya çalışmıyordu.

“Şimdi eve gidip suratıma bir gülücük kondurmak zorundayım, çünkü babalarının seksüel açıdan iradesiz olması ve annelerinin onun porno izlediğini ve karısından ayrı bir seks hayatı olduğunu öğrendiği anda onu kapı dışarı etmeyecek kadar aptal olması o çocukların suçu değil. Senin filmlerde tecavüz edilen ve eziyet gören kadınları izleyerek orgazm olduğunu bile bile seninle konuşmaya devam ettiğim için çocuklarımla yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum.

Ha, Mirabelle’e yaptıkların ve onun başına gelenler yüzünden metresine yemek yapmak ve ona bakmak zorunda kaldığımı unutmayalım. Birine daha sinirlenmekten çok korkuyorum, o da üstüme kalacak diye.”

Hüsrarla çantamı yere fırlattım. Scott'la köşede oturan iyi kalpli adam bu ani hareketimle yerlerinden sıçrayınca memnun olmuşum.

"Şimdi mutlu musun?" dedim tekrar. "Sen burada küçük arkadaşınla zaman öldürürken ve davranışlarını irdelemek için danışmanlara giderken, ben hayatın kendisiyle boğuşuyorum. Ben kiminle konuşayım, ha? Mirabelle'le mi? Öldü. Beatrix'le mi? Ölüyor ve onunla en son konuştuğumda beni senden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ailemle mi? Zaten senden nefret ediyorlar, ancak seni öldürme planları kurarlar. Bu kadar. Benim destek ağım bu. Sadece ben. Bunca yıldır, sen endişelenme diye çocuklarımı büyütmek, evimizi çekip çevirmekle meşguldüm, bütün yük senin omzuna binmesin diye para kazandım, hep sana, senin kariyerine odaklandım, bana hiçbir şey kalmadı. Yıllardır her şey senin için yapıldı.

Tüm bunlar zaten yeterince kötü, yeterince zordu, şimdi de kendini daha iyi hissetmek için kafanda ne varsa hepsini bana boşalttın. Ne yapacağım ben bununla? Ne hissetmem gerekiyor? Söyle bana, bütün hayatımın bir yalan olduğu olgusuyla nasıl başa çıkacağım, ne hissedeceğim, hayatıma nasıl devam edeceğim?"

"Hayatın yalan değildi" dedi.

"KAPA ÇENENİ!" diye bağırđım. "Kes sesini. Araya girip kendi bakış açından nasıl göründüğünü söyleyip durmandan, sana sinirlenemiyorum bile!" Öfke güzel bir şey değildi. Kadınca bir şey değildi, benim gibi kadınların hissedeceği ya da göstereceğı bir şey değildi, ama insana çok iyi geliyordu. Tüm bunlar başladığından beri beni engelleyen beklenti zincirlerinden kurtulmuş, özgür olmuşum. *Bu kadar* sinirlenmemem gerekirdi. Küçük bir patlama yaşamam, birazcık bağırmmam, belki takım elbiselerini kesmem, birazcık fazla içki içmem, dondurma yemem, duygusal des-

tek almak için kız arkadaşlarımı etrafıma toplamam ve sonra geri adım atıp saygınlığımı korumam gerekirdi. Ama aslında, içimde öyle büyük bir kin vardı ki, eşyaları parçalayabilir, bir yumrukta Scott'ın canına okuyabilir, cinayet işleyebilirdim.

"Çocuklarımin babası olmasaydın yüzüne bile bakmazdım. Cehennemine dibine kadar yolun var. SENDEN NEFRET EDİYORUM!" Haykırırken yüzümdeki ve boynumdaki bütün damarlar fırlamış, Scott geri çekilmişti.

"Madem o kadar mutsuzdun, madem hayatımız sana yetmiyordu, neden gitmedin?" Bağırmadan konuşacak kadar kontrol edebilmişim kendimi. "Neden çekip gitmedin? Kızlar yüzünden mi? Zaten dosdoğru eve geldiğin yoktu, gitmiş olsaydın belki daha sık görüşürdünüz. Ev yüzünden mi? O aptal evi alabilirdin, kızlarla ben başka bir yer bulabilirdik, benim param sayesinde alabilmiş olsak da. Ne yani, aile imajın yüzünden mi kaldın? Porno seksine aldırış etmeyen, her daim güzel görünen ve sürekli saygısız tavırlara maruz kalmaktan gocunmayan birini bulabilirdin. Madem o kadar kötü davranmana sebep olacak kadar korkunçtu her şey, neden gitmedin, ha, neden?"

"Çünkü korkunç değildi" diye geveledi. "Korkunç değildi, kötü değildi, sen kötü bir şey yapmadın." Başı önünde, halıya bakıyordu. "Sahip olduklarımdan tatmin olamıyordum. Gitmek istemedim, ama yeni biriyle seks yapmanın heyecanını duymak istedim... Ve... Porno seksi dediğin şeyi yapmak istedim. Sebep sen değildin, kötü değildi. Bir macera yaşamak istedim ve yakalanmam sandım."

"Bunu mu hak ediyorum ben? Bu şekilde davranılmayı mı?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Galiba senden katlanmanı bekledim, çünkü annem, babamın ailemizin iyiliği için yaptığı her şeye katlanırdı. Babam ne yaparsa yapsın, o asla git-

meyecekti. Babam gibi olmayı hiç istemedim, ama sanırım senin annem gibi olmanı bekledim.”

“A, evet. Doğru. Unutuyordum, zor bir çocukluk geçirdin ve tüm dünyanın içine etmeye hakkın var.”

“Özür dilerim.”

“Eh, hadi ordan. Siktir git.” Köşede oturan iyi kalpli adama döndüm. Ona da siktirip gitmesini söyleyecektim. Scott’ın dürüst davranmak ve açık olmak için noktaları birleştirmesine o sebep olmuştu, ama Scott’ın hâlâ konuştuğu kişiydi: Bütün sırlarını bilen ahababı. Aslında bu adamın bana bir şey yaptığı yoktu, bu yüzden dilimi tuttum. Çantamı yerden aldım, içindekiler etrafa saçılmadığı için memnundum. Kapının kolunu tutup açtım, şiddetle çarpmasını umursamadan mavi halı kaplı koridoru koşarak geçtim, her an çökecekmiş gibi duran merdivenlerden indim. Sokağa açılan ana kapıyı da çarptım. Binada terapi gören diğer insanların rahatsız olabileceğini umursamamıştım bile.

Yolda koşmaya başladım. Hayatımın birazının daha silinip yeniden yazıldığı bu aptal yerden uzaklaşmak istiyordum. Karşıya geçmeden önce sağa sola bakma zahmetine bile girmedim. İşte benim asıl sorunun buydu, kurallara uymak, doğru olanı yapmak, el âlem ne der diye düşünmek. Belki Scott, Beatrix, Mirabelle gibi olmalıydım. O zaman arkama yaslanır herkesin hizaya gelmesini beklerdim.

“Tami!” Arkamdan Scott’ın seslendiğini duydum. Şu anda onunla konuşamazdım. Belki de asla. Daha hızlı koşmaya, arabamı park ettiğim yerden uzaklaşmaya başladım. Çoktan ceza yemiş olmalıydım, çünkü bir saatlik park ücreti vermiştim. Bir saatte Scott’ın söyleyeceklerini dinleyip oradan çıkar, arabama dönerim diye düşünmüştüm.

Bu bölgedeki eski kraliyet binalarının arasındaki çitlerle çevrili küçük yeşil alana daldım. Köşeyi dönerken çantam omzumda deli gibi savruluyordu. Çalılıkların beni saklayaca-

ğını umuyordum. Scott beni gördü mü, peşimde mi, benimle konuşmaya kalkacak mı diye dönüp arkama baktım, tam önüme dönmüştüm ki, birine çarptım.

Bir çift el beni sımsıkı yakalamıştı. Yolumun üstündeki engeli görmek için başımı kaldırdım. İçim öfkeyle doluyor, aşırı yükleniyordum. Scott'tan sonra şu anda karşılaşmayı hiç istemediğim biri varsa, o da oydu.

“Bayan Challey?” Sesi tok ve derinden geliyordu. Yorgun uyandığınız serin bir sabahta sıcak bir kahve gibi. “Ne yapıyorsunuz burada?”

Beatrice

Scott, lütfen. Seninle konuşmayı gerçekten çok istiyorum. Bir şeyleri yeniden başlatmak niyetinde değilim. Sadece aramızda olanlara bir son vermek istiyorum.

Tami

Kendimi Wade'den kurtarıp birkaç adım geri çekildim.

"Ne yapıyorsunuz burada Bayan Challey?" dedi tekrar.

"Özgür bir ülkedeyiz, istediğim yere giderim" dedim. Bir polise çemkiriyordum ve umurumda değildi.

"Doğru" dedi.

"Siz ne yapıyorsunuz burada?"

"Bu tarafta oturuyorum" dedi. Lafı dolandırmadı. Verdiğim karşılıktan sonra onun da bana çemkirmesini bekliyordum oysa.

"İyi madem" dedim. "Görüşmek üzere." Az ötede bir bank vardı, oturmak istiyordum, ama oturursam bütün kin ve öfkemin ayaklarına hücum edeceğinden, arabama gitmek de dahil olmak üzere hiçbir şey yapacak takatim kalmayacağından korkuyordum. Ne var ki, damarlarıma yayılan adrenalin bacaklarımda seğirmelere yol açtığından oturmak zorundaydım. Banka doğru ilerledim. Scott'ın beni görmemiş olmasından çok memnundum; görseydi çoktan buraya gelmiş olurdu. Konuşur, açıklamalar yapar, o aptal, anlamsız sözcükleri tekrar edip dururdu.

Çantamı kucağıma alıp soluklandım. Denizden çok uzakta değildim. Sesini duyuyor, havada tuzun kokusunu alabiliyordum. Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım, kumsalda bir bank, ardında denizi düşündüm. Sakin sakin şıpırdayan

çelik mavisi sular, minik dalga tepeciklerinin üstünde dans eden turuncu güneş. Sahile vuran dalgaların hışırtısı, hareket halindeki suyun ağır ağır inip kalkması.

Burası benim kusursuz rüya kumsalımdı. Gül yapraklarına dönüşen kanlı ayak izleri, kaybolan aşkın arayışı yoktu. Benim kumsalımda sadece dinginlik ve huzur vardı.

“Üzgün görünüyorsunuz” dedi Wade, yanıma otururken.

Gözlerimi açtım, kendimi doğrulup dik oturmaya zorladım. “Öyle mi?”

“Evet, Bayan Challey.”

“E, neden sivil giyimli bölümde çalıştığınız anlaşılıyor, çok zekisiniz.”

“Öyleyimidir.”

Yan gözle ona baktım. Cahilliğe mi vuruyordu, yoksa dalga mı geçiyordu?

Dümdüz karşıya bakıyordu. Elinde mahalle bakkalının adı yazılı olan bir poşet vardı. Elbette dalga geçiyordu.

“Az önce kocamla görüştüm” dedim. “Pek de iyi geçmedi.”

“Anlatmak ister misiniz?”

“Duruma bağlı, söyleyeceğim her şeyi mahkemede aleyhimde delil olarak kullanacak mısınız?”

“Mecbur kalırsam, evet.”

“O zaman anlatmak istemem.”

“Geçen gün ben de kocanızı gördüm aslında” dedi. Elindeki yarısı dolu poşeti sallıyordu. İçinde ne olduğunu merak ettim. Onun gibi bir adam gündüz vakti mahalle bakkalından ne almış olabilirdi?

“Evet, bana söyledi” dedim.

“İnsan yakasını sıyırdığı bir suçu gelip itiraf etmez pek.”

“Madalyayı hak etmiş gibi konuşuyorsunuz. En baştan hiç yapmamış olsa daha iyi değil mi? Yoksa günümüzün konseptine göre çok mu radikal bu fikir?”

“Kocanızın iyi biri olduğunu ya da yaptığı şey yüzünden

cezayı hak etmediğini söylemiyorum. Bu tür olaylardan edindiğim tecrübeye göre, çok çok az insanın mecbur olmadığı halde itiraf ettiğini söylemeye çalışıyorum.”

“İyi.” Bitmişti. Öfkemin salgıladığı adrenalini tükenmişti ve kendimi sönmüş bir balon gibi hissediyordum. Sanki biri içimdeki bütün havayı çekmişti ve ben Brighton’ın orta yerinde bir bankta oturan, kendime acıyan, hayatının bütün amacını kaybetmiş bir kadındım.

“Harvan odadan çıktıktan sonra kocanız bana suçlu programıyla ilgili ne düşündüğümü sordu” diye devam etti. “Katılmaya değer mi, işe yarıyor mu diye fikrimi almak istedi, böyle bir programa katılmış da.”

“Siz ne dediniz?”

“Kuşku duyduğumu söyledim. Benim zamanımda o kurslara giden çok kişi vardı, hem de bir sürü. Pek çoğu mahkeme emriyle gidiyordu. Diğerleri de kız arkadaşları ya da eşlerinin zoruyla. Dediğim gibi, o kurslara giden çok adam gördüm –binin üstünde– “iyileşen” sadece iki ya da üç kişiye rastladım, yani onları tanıdığım süre içinde bir daha hiç suç işlemadılar.”

Panikle ona döndüm. “Çok şaşırtıcı.”

“Düşünürseniz, aslında değil. O kurslara gidenlerin pek azı gerçekten değişmek ister. Bir şeyleri olmadığına inanırlar. Onları o yanlışlı yapmaya ‘teşvik eden’ şey dünya ve o kadındır. Sadece kendilerine verilen cezayı çekmek ya da eşlerinin çenesini kapatmak için giderler. Değişmeye gerek duymazlar. Onların hataları değildir, hatalı olan dünyadır, neden onlar değışsin ki?”

“Demek böyle, Scott için umut yok o halde” dedim çaresizce. Kızlara öncelik vereceğine, önümüzdeki süreçte yapmak zorunda kalacağımı düşündüğüm şeyi yapmaya mecbur kalırsam onlara babalık edeceğine güvenemeyecektim demek.

“Öyle bir şey demedim, değil mi?” diye düzeltti. “Kuşku

duyduğumu söyledim. Bir daha suç işlememiş olanlar o kurslara gönüllü katılanlar ve kişisel terapi görenlerdi. Değişmek istiyorlardı. Programa harfiyen uydular, kendi bildiklerini okumadılar, kimseyi kandırmaya kalkışmadılar. Öğretilenleri öğrenmek için çaba harcadılar. Onlar başarılı olanlardı. Kendi kendine kaydolması onun lehine bir durum. Bize gelip itiraf etmesi de.”

“Bana kocamla ilgili umut vermeye çalışıyorsanız, durum epeyce kötü, anlaşılan” dedim. “İslah olacağını söylüyorsunuz.”

“Hepimiz ıslah olmaya muktediriz, Bayan Challey; hayatımız ve karakterimizi şekillendiren şey, karşımıza çıkan fırsatı değerlendirip değerlendirmediklerimizdir.” Bana baktığını hissedebiliyordum; gözünü bile kırpmadan, keskin, her şeyi bilen bakışlar. “Ama aynı zamanda, bize ıslah olma fırsatı sunulduğunda bunu anlayabilmemiz de gerekir.”

“Onu ben öldürmedim” demeyi istiyordum. “O gece neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum, çiziklerim, yaralarım vardı, biliyorum, ama onu öldürmeyeceğimden eminim. Bunu yapabilecek kadar çok kin duymuş olabilirim, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Onu özlüyor olmam, onun ardından acı çekmem, bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. O gece oradaydım belki, ama ben yapmadım. Ona bunu yapamazdım. Onu kanlı bir küvetin içinde tırnakları kopmuş, topukları mosmor olmuş, suratı sarkmış, bedeni cansız bir halde bırakamazdım.

“Ben sizi yalnız bırakayım” dedi Wade, ayağa kalkarken.

“Peki, teşekkür ederim. Artık çok daha iyi hissediyorum.”

“Güzel. Ama konuştuğumuz şu ıslah olma konusunu bir düşünün.”

“Düşüneceğim” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Kesinlikle düşüneceğim.”

Beatrix

Bana haksızlık ediyorsun. Bir kerecik ara ya da mesaj gönder. Herhangi bir şey yap. Ne düşündüğünü bilmem gerek. Çok şey mi istiyorum? Bence hiç değilse bana bunu borçlusun.

Tami

Arabamı park ettiğim yere döndüğümde Scott'ın beni orada beklediğini gördüm.

Ön camın sileceğine plastik bir zarfın içinde yeşilli beyazlı bir evrak sıkıştırmışlardı. Park cezası. Olanların geneline bakınca, bu çok önemsiz kalıyordu, ama Scott orada dikiliyor olmasaydı, herhalde park cezası elimde, yerde iki büküm olmuş bir halde dünyanın adaletsizliği karşısında bağıra bağıra ağlardım.

“Ev anahtarların” dedi. Beş farklı anahtarın takılı olduğu ince, Tiffany marka anahtarlığı uzattı. “Çantandan düştü. Başka zaman olsa Doktor Bruwood beni peşinden göndermek yerine telefon edip seni çağırırdı, ama senden çok korkuyor.”

Doktor Bruwood'un not panosunun ardına saklandığı, ben bağırıp çağırarak hezeyan ederken kahverengi takım elbisesinin içinde tir tir titrediği geldi gözümün önüne, yüzümde belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

“Daha önce de sinirlenen eşlerle karşılaştığını, ama senin gibi şalterleri atan birini hiç görmediğini söyledi.”

Anahtarları ondan alırken parmaklarımız hafifçe birbirine değdi, bir an sıcaklığımızı hissettik. Bu küçük, önemsiz, kazara dokunuşları ne çok severdim. Birbirimize ayırdığımız küçük fakat gerekli bağlardı onlar. Birlikte olduğumuzu hatırlatıyordu. Benden çalınan başka bir şeydi bu da.

Anahtarları çantama koyarken, “Benden boşanacak mısın?” diye sordu Scott. Bu anahtarlığı da çöpe atmak zorundaydım elbette. İş için New York’a gittiğinde Scott almıştı bunu. Tabii o Amerikalı kadınla da yatmıştı şüphesiz. İşte karmaşık olan da buydu: Sahip olduğumuzu sandığım ilişkimizi hatırlatacak çok fazla ufak tefek şey vardı. Anahtarlık, onun en sevdiği fincanı, geçen Anneler Günü’nde seçmeleri için çocuklara yardım ettiği terlikler, hatta beşinci evlilik yıldönümümüzde Fransa’ya gittiğimiz zaman aldığımız, ön kapının dışında duran ahşap *Bienvenue* (Hoş geldiniz) yazılı paspas. Evimiz, birlikte yaşadığımız hayatın hatıralarıyla doluydu.

“Evet, Scott.”

Bir an omuzları çöktü, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

“Cevabını biliyordum, ama yine de bir ümit...”

Başımı önüme eğdim. İki yıl önce kızların doğum gününde hediye ettikleri lastik pabuçları giyiyordu. Şehre indiğimizde o ayakkabılara baktığını görmüştüm. Pek yapmazdı ama görür görmez satın almamıştı. Cora ve Anansy’ye de danışarak ben almıştım bunları. Sürpriz parti düzenleyecek, ayakkabılarını o zaman verecektik. Sabah birkaç saatliğine onu evden göndermek hiç de zor olmamıştı, döndüğünde ise ev parti için hazırды.

“Sana verdiğimiz sürpriz partiyi hatırlıyor musun?” dedim. “Neler olduğunu sana söylediğimde yüzündeki ifadenin fotoğrafını çekmeyi ne kadar isterdim.”

O günü hatırlayınca gülümsediğini anlamıştım, ama başımı kaldırıp bakmadım. “Haberim olmadan elli kişiyi nasıl davet etmeyi nasıl başardın, hiç anlamadım.”

“Cora ile Anansy, gördükleri en güzel parti olduğunu söylemişti, çünkü istedikleri kadar tatlı yiyebilmişlerdi. Ama onlar her parti için aynı şeyi söylerler, bu yüzden böbürlenmemem gerek aslında.”

Koluma dokundu ve elini çekmedi. “Harika bir partiydi, istediğin kadar böbürlenebilirsin.”

Fazla belli etmeden geri çekildim. Eli aramızda, havada kalmıştı. Bana yine dokunmak istediği belliydi, ama izin veremezdim. “Neden şimdi bunu anlattığımı bilmiyorum” dedim.

“Bazen geçmişte yaptığımız şeyleri, daha çok da ufak tefek şeyleri hatırlatan şeylerle karşılaşıyorum ve bunları seninle konuşmak istiyorum, doğal bir şeymiş gibi geliyor bu.”

Tam da bu sebepten anlatmıştım işte. O söyleyene kadar farkına varmamıştım, ama nedeni buydu.

“Tüm bu olanlar hakkında beni en çok yaralayan şey, bana yapmana izin verdiğim şeydi” dedim. Elini çekti, artık bana dokunamayacağını anlamıştı. “Annenin her şeye katlandığını söylemen beni çok etkiledi, çünkü benim de yaptığım şey buydu. Bir sorun olduğunu düşünürdüm, seni sorgular-dım, sense beni eleştirir, paranoyak, kıskanç, kontrol delisi olduğumu falan söyledin ve ben susardım, sorunun bende olmadığını bildiğim halde. Kendimden çok sana güvenmiş-tim. O Amerikalı kadınla yaşadığın ilişki mesela. Bir sorun olduğunu biliyordum, gayet normaldin, ama farklıydın da. Moralim o kadar bozulmuştu ki, doktora gittim, bana anti-depresan yazdı. Bana ev hayatımla ilgili sorular sordu, ama ben her şeyin yolunda olduğunu söyledim, çünkü sen bana öyle demiştin. Sorunun bende olduğuna inandırmıştın beni.”

“Antidepresan kullandığını neden bana söylemedin?” dedi. Çok sarsılmıştı.

“Kullanmadım. Kullanacaktım, ama doğru gelmedi. Dünyamda ters giden bir şeylerin olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sorunun bende olduğunu düşündüm. Kendi kendime, birkaç ay olayların gidişatına bakacağımı, olmazsa ilaca başlayacağımı söylemiştim. Ama sen o kadınla ilişkini bitirip yeniden kendin olunca ben de depresyondan çıktım.”

“Tanrım, hiç bilmiyordum.”

“Dürüst olalım, Scott. Bilseydin duracak mıydın? İtiraf mı edecektin? Sorunun bende değil sende olduğunu söyleyecek miydin? Yoksa beni bastırmak için başka şeyleri kullanıp yaptığın şeye devam mı edecektin?”

“Bunu nasıl telafi ederim, nasıl düzeltirim, bilmiyorum” dedi çaresizce. “Aklıma gelen her şeyi yapıyorum, ama yeterli olacak mı, emin değilim.”

“Düzeltemezsin” dedim. Nihayet başımı kaldırıp gözlerine baktım. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk, ne zamandır yapmadığımız bir şeydi bu. Birbirimize daha önce de bakmıştık, ama aramızda hep gizli bir şey, bir engel vardı; şimdiyse birbirimize karşı açık ve dürüsttük. “Evliliğimiz bitti, bunu biliyorsun. Düzeltemeyiz.”

“Bunun doğru olmasını hiç istemiyorum” dedi hüzünle. Sesi ağlamaklıydı.

Ben de ağlamak üzereydim. Bizim için son gelmişti. Ona daha fazla bakmamak için çantamda arabanın anahtarını aramaya başladım.

“Programı tamamlayıp biraz daha terapi gördükten sonra, boşanmış olsak bile seninle görüşmek istesem, uygun olur mu?”

Bu sözü beni durdurdu. “Sen beni istemiyorsun, Scott. Ben sana yetmiyorum.”

“İstiyorum ve yetiyorsun. İleride ne olursa olsun, seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Yardım alıyorum. Aynı şeylerin tekrarlanmaması için ne gerekirse yapacağım.”

“Sana inanıyorum” dedim. “Çaba gösterdiğini biliyorum; bu senin için ve kızlar için harika bir şey, ama ben... Yapamam... Yapamam işte...”

Scott derin derin nefes alıp verdi. “Peki” diye kabullendi. “Anlıyorum.”

“Anlıyor musun? *Gerçekten mi?*” Scott asla kabullenmez-

di. Kabullenmiş gibi görünürdü, çünkü başka şeylerin peşine düşerdi ya da istediğini başka yollardan elde etmeye karar verirdi, ama asla kabullenmezdi.

Başını salladı. “Hoşuma gitmiyor, seni ileride hiç değilse bir kez olsun buluşmaya ikna etmeye çalışmıyorum, bunu yapmayacağım, çünkü anlıyorum. Ve sen haklısın.”

“Teşekkür ederim” dedim. Kapıyı açıp arabaya bindim, ama tam kapıyı kapatacakken, bir şey daha söyledi.

“Bugün geldiğin için sağ ol. Kötü anlar yaşadığın için çok üzgünüm.”

Hafifçe başımı salladım.

“Kızları benim için öp” dedi. “Onları sevdiğimi söyle.”

“Kendin söyleyebilirsin. İstersen cumartesi günü öğle yemeğine çatabilirsiniz.”

“Sahi mi?” Yüzünde neşenin bin bir tonu dans etmeye başladı bir anda. Yeni doğan kızlarını kucağına alırken gözyaşlarını tutamayan o adamın hatırası canlandı gözümde, yüreğim kabardı. Cora doğduğunda, gözlerimizi ondan bir saniye bile ayırmaya korktuğumuz için bir ay boyunca nöbetleşe uyuduğumuz, birimizin uyurken birimizin onun başını beklediği günleri hatırlayınca daha da çok kabardı yüreğim. Daha tecrübeli olduğumuz halde Anansy doğunca da aynı şeyi yapmıştık. Nikâh yüzüklerimizin iç tarafına vademizin dolacağı günü yazdırmamız gerektiğini söylediğinde kalbim yerinden çıkacaktı neredeyse.

Başımı salladım. “Nereye gitmek istediklerini sorarım, buluşacağınız yere ben bırakırım.”

“Teşekkür ederim” dedi. O mutlu gülümseme hâlâ yüzündeydi. “Çok teşekkür ederim.”

Kendimi bırakmadan, bir an önce gitmeliydim. Bu benim evlendiğim Scott’tı elbette. Ve onu öldüren diğer Scott.

Beatrix

Mutfakta, karanlıkta masada oturuyordu. Önünde bir bardak su vardı. Kıyafetlerinin üstüne geceliğini giymişti. Sanki yatmak için üstünü değiştirmeye niyetlenmiş, sonra unutmuş, ama yine de geceliğini giymişti. Koridorun ışığında, dalgın dalgın bakan yüzünün sıkıntıyla asılmış olduğunu görebiliyordum. İçeri girdiğimi fark etmedi bile.

Yeni aldığım pijamalarım vardı üstümde. Krem rengi sandalyelerden birini çekip karşısına oturdum.

“İyi misin?” diye sordum.

Elini bardaktan çekti, büküp kucağına koydu, arkasına yaslandı. Yeniden bana bakıp, iyi olmadığını anlatmak ister gibi tedirginlikle gülümsedi.

“Hayır” dedi, “iyi değilim.” Kırışmış gözlerini ovaladı. “Hep aynı şeyler, eski yaralar. Daha doğrusu, artmaya devam eden eski sorunlar.”

Gözlerindeki keder derinleşirken yine yüzüme baktı, hafifçe gülümsedi. “Sen de o eski sorunlara yenisini ekleyeceksin, değil mi?”

Utançla başımı eğdim. Tam da bunu yapmak üzere olduğum için çok utanıyordum. Başımı masadan kaldıramıyordum. Gözümü dikmiş masaya bakıyor, ucuzluğu yüzünden mutfakta nasıl sırtıttığını ilk kez fark ediyordum. Zevksiz ve çirkin anlamında ucuz değildi, aslında çok hoş, açık renk ah-

şap kaplama bir masaydı, ama mutfaktaki mobilyaların çoğu gibi el yapımı değildi. Eminim, çok paralarının olmadığı ilk yıllarından kalmıştı. Geçinmek için ağırlıklı olarak Tami'nin eline baktıkları yıllardan.

Yaptığım şey yüzünden kendimi rezil hissediyordum, ama kendime engel olamamıştım. Scott bir bağımlılık gibiydi benim için, ona karşı zaafım vardı. "Zayıfım" dedim. "Zayıf ve muhtacım. Ve yaptığım şey yüzünden kendimden nefret ediyorum. Scott'a mesaj gönderdim. Olanlara bir son vermem gerekiyordu, devam edebilmek için hayatımın o bölümünü bitirmek istedim.

Benimle konuşması için ona yalvardım. Ondan haber almaya ihtiyacım vardı, olanlar hakkında söylemek zorunda olduğu şeyi kulaklarımla duymalıyım. Seni yeniden incitmeyi asla istemedim, sadece bilmek istiyordum. Şu anda hayatımda pek çok belirsizlik var, sanırım bana sağlam bir zeminde durduğumu hissettirecek bir şeye tutunmak istedim. Özür dilerim."

Önündeki bardağa bakıyordu. Bardağı suratıma mı fırlatacaktı? Onun yerinde ben olsam yapardım. Doğrusu uzun zaman önce yapmış olurdum. Bir yudum su içti, suratının buruşmasından içtiğinin su olmadığını anladım. Bir su bardağı dolusu votka içiyordu, belki de şnaps. Bardağı yavaşça masaya bıraktı.

"Anlıyorum" dedi. Yavaşça bana döndü, yüzüme baktı. "Gerçekten. Bir insanın bağımlısı olmanın, ona karşı zaaf hissetmenin ne demek olduğunu bilirim. Ben de Scott için uzun süre aynı şeyleri hissettim, bu yüzden anlıyorum. Kendini kötü hissetme, tamam mı? Sen sadece iyileşmeye, düzelmeye bak."

Azize olmaya çalışıyordu herhalde. Dayanamıyordum. Bunları ona, bir tepki almak için söylemişim sanırım. Scott beni kale almamıştı elbette ve ben de, bana bir açıklama yap-

ması gerektiğini söyleyerek doğru bir şey yaptığıma dair bir onay beklemiştim. Evet, bunu Tami'den istemek bencillikti, ama şu anda biraz da olsa bencil davranmaya hakkım olduğunu düşünüyordum. Benim durumumdayken bencillik edemezse insan, başka ne zaman edebilir?

“Gitmen gerek, bunu biliyorsun, değil mi?” dedi. “Artık burada kalamazsın. Korkularım yüzünden mantıksız davrandım, akılsızca kararlar verdim, olmayacak şeyleri kabullendim.” Kederle bana gülümsedi. “Korkuyorsun, biliyorum Bea. Geleceğe dehşetle baktığını biliyorum, ama artık sana bakamam. Bu benim için iyi olmaz. Kolum kanadım kırıldı. Her şeyi toparlamaya çalışıyorum ve aptallık bu. Sen burada kalırsan olanları unutamam. Bunu biliyordum ve kabullenmiştim. Bu beni kahrediyor, kızların kafasını karıştırıyordu, ama iyileşmene yardım etmek için yapabileceğimi sandım. Ama onu yeniden hayatına alacaksan eğer, buna daha fazla devam edemem. O konuda sana destek olamam. Gitmek zorundasın.”

Uçurumdan aşağıya atılmışımdı. Uyarmadan, kendimi hazırlamama fırsat vermeden atılmış, azat edilmişim. Uçurum o kadar dikti ki, geri tırmanmayı, bu azgın, bulanık sularda yüzerek kıyıya, ilk başladığım yere dönmeyi düşünemiyordum bile. Tami beni yalnız bırakıyordu. Daima elimi tutacağını düşündüğüm bir anda bırakıveriyordu.

“İstersen doktor randevularına seninle gelmeye devam edebilirim” dedi.

Ya bu evde, yalnız olmadığımı bilerek uyuduğum geceler? Ya kızların sabahları etrafta koşturarak hazırlanmalarını dinlemek? Ya onları okula bırakmak? Ya ailenin bir parçasıymış gibi hissetmek? Tüm bunlar, içine sürüklendiğim bu yeni dünyada bana dayanak oluyordu. Tami beni uçurumdan aşağıya atmıştı ve azgın sularda bana destek olsun diye oyuncak bir can yeleği fırlatmıştı. Kimsenin benimle hastaneye gelmesine ihtiyacım yoktu, benim, iyileşmeme yardım

edecek bir aileyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı.

“Sabah giderim” dedim.

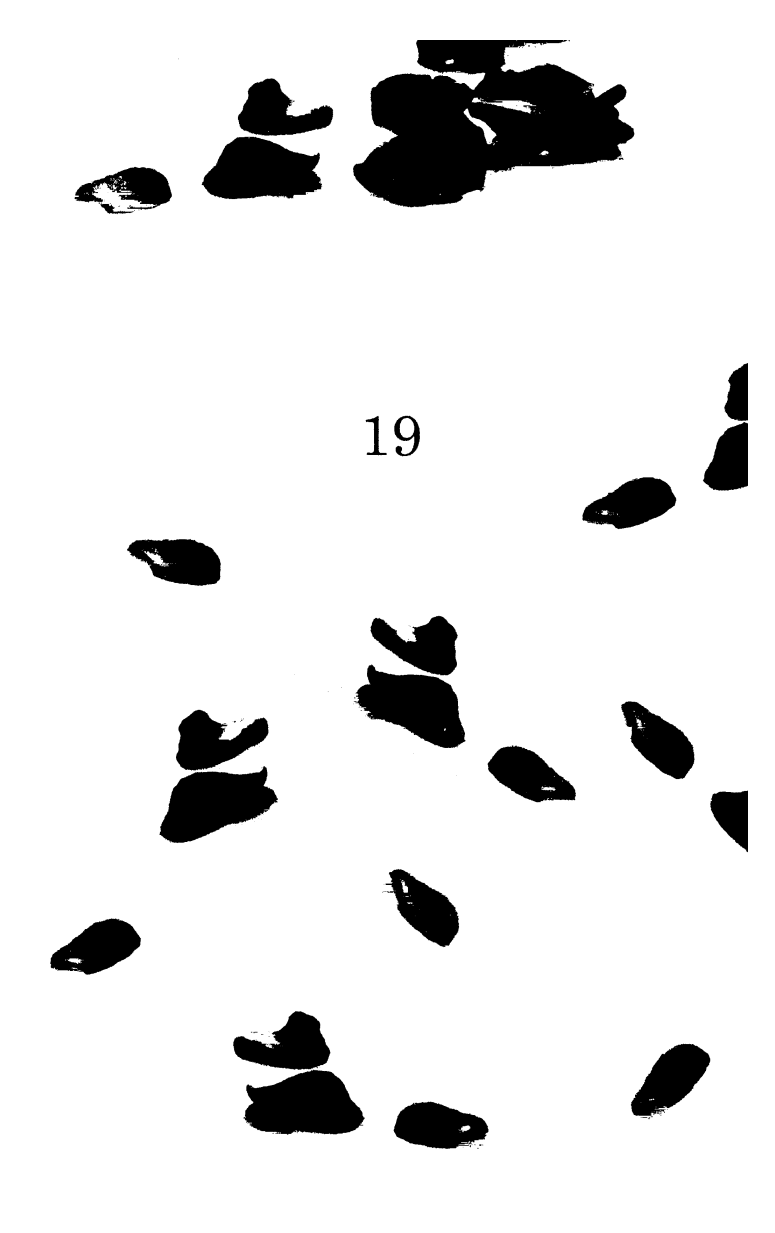
“Tamam.” Sandalyesini itip kalktı. Sandalyenin gıcırtısı kulaklarımı tırmaladı.

Lavaboya gitti, uzun, işkence gibi geçen bir an için bardağına baktı, sonra lavaboya döktü. Bardağı durulayıp ters çevirerek kapattı.

Mutfaktan çıkarken, “İyi geceler” dedi.

“Sana da” diye mırıldandım.

Bir aileye ihtiyacım vardı. Hep bir aileye ihtiyacım olmuştu. Bu yüzden onunkini almaya kalkışmıştım.

The image shows a white page with the number '19' centered. There are several dark, irregular ink smudges or stains scattered across the page. A large cluster of these smudges is located at the top, with some extending towards the right edge. Another group of smudges is on the right side, near the top. Several smaller, isolated smudges are scattered in the lower half of the page, including one near the bottom left and another near the bottom right. The smudges vary in size and shape, some appearing as solid black shapes and others as more diffuse, greyish marks.

19

Tami

Mirabelle öldüğünden beri ilk kez koşuya çıkıyordum.

Şimdiye kadar içime sinmemişti.

Sol ayakkabımı bağlarken parmaklarımın arasındaki bağcıklar çok yabancı gelmişti. Sol ayakkabımı hep sonra bağlardım. Mirabelle solaktı, sanırım bu yüzden o da sağ ayakkabısını sonra bağlardı. Düzgün atılmamış düğümünden anlaşılırdı bu. İlk düğümü daha dikkatli, daha düzgün atarsınız. İkincisini atarken ise burnunuz kalkar, ilkini düzgün yaptınız ya, dikkat etmenize gerek yoktur artık.

Koşudan sonra karakola gidecektim.

Mirabelle'in öldüğü geceyle ilgili hemen hemen her şeyi hatırlamıştım.

Koşudan sonra karakola gidecek ve yaptıklarımı itiraf edecektim.

20

Beatrix

Bu kadın, *resepsiyonist*, ondan ne kadar nefret ettiğini bilmiyordu. Sesinden, tavırlarından, varlığından nefret ediyordum. Scott ortarlardan kaybolduğunda, ne zaman döneceğini sorunca “yakında” diye cevap veren kadındı bu. Şu anda ise Scott’ın aradığını görünce neşeyle telefonun ekranına bakıyordu. Ama iki gündür onunla ve tavırlarıyla uğraşıyordum. Şahsen konuşmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ashında böylesi daha kötüydü, çünkü beni görünce aşağılayabilirdi.

Ben de olsam, kendimi aşağılardım, kabul etmem gerek. Basit görünüyordum. Evet, bu sözleri benden duymayı hiç beklemezsiniz, biliyorum, ama doğru. Köklerim büyüyor, başımın üstünde turuncu-kırmızı bir hale oluşuyordu. Kalan saçlarım doğal dalgalarına kavuşmuştu, eskiden olduğum gibi şık değildim. Tenim solgundu, makyajsızdım. Şık olmak yerine rahat olmak için giyinmişim: Sarkık bir kot, bir tişört ve kocamdan kalan, bana büyük gelen bir süet ceket. İç çamaşırlarım da rahattı.

Şu anda başka bir şey giyerek cendereye giremezdim. Belimi ortaya çıkarsın diye tenime yapışacak kadar dar bir eteğin içinde sıkışmaya hiç halim yoktu. Makyaj fırçasını alıp kusursuz bir görüntü çizeceğim diye uğraşamazdım. Saçıma fön çekecek ya da maşayla düzleştirecek halde değildim. Bu bendim, olduğum gibiydim. Sıradan.

Tahmin edin, ne oldu? Sıradan olmak o kadar da kötü bir şey değilmiş: Birkaç adam –eskiden olduğum gibi olsam bana asla bakmayacak erkekler– dönüp dönüp bana baktı. Hızımı kaybetmemiş olduğumu görmek beni rahatlatmıştı. Ancak sıradan olmak, şu resepsiyonistin saygı duyduğu bir şey değildi.

Eskiden olduğu gibi giyinmiş olsaydım bu kadar ilgisiz davranmazdı. Bana bir hiçmişim gibi davranabileceğini düşünmezdi.

Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bay Challey’yle görüşmek istiyorum ve *görüreceğim*” dedim.

Kulağında kulaklığı, dümdüz, fönlü, spreyli saçlarıyla oturmuş, kaşını kaldırarak, “Sana iyi şanslar” der gibi baktı ve mümkün olan en kibirli halini takınarak, “Bu pek mümkün olmayacak, hanımefendi. Kendisi son derece meşgul” dedi.

“İyi. İki dakika sonra soyunmaya başlayacağım. Burada beklediğim her dakika, üstümden bir şey daha çıkaracağım, çırlıçıplak kalana kadar.” Başımı çevirip binanın cam kaplı ön cephesine baktım, burası dışarıdan net olarak görünüyordu. “Sonra ortalığı ayağa kaldırına kadar çılgılık atmaya başlayacağım. Evet, polis gelip beni alabilir, orada duran güvenlik memuru beni dışarı atabilir, ama şirketinize EPEYCE dikkat çekmiş olacağım. Bu söylediklerimi Bay Challey’ye iletseydi iyi olur.” Elimi kaldırıp saatime bakarmış gibi yaptım. “Ve bilgin olsun diye söylüyorum, *çok uzun zamandır* ağda yaptırmadım.”

Süper resepsiyoniste böyle durumlarla nasıl başa çıkması gerektiği öğretilmemişti. Bir bana, bir güvenlik görevlisine bakıyor, tehditlerimi duymamış gibi yapıyordu. Güvenlik görevlisi ise deli kadınlarla güreşmeye yetecek kadar maaş almıyordu. Özellikle de çıplaklıkla tehdit eden kadınlarla. Ceketimi çıkarıp laubali bir tavırla yere attım.

Kadın dudaklarımı büzüp önündeki düğmeye bastı. “Unuttuysanız hatırlatayım, adım Beatrix Carenden” dedim.

Tami

Başdedektif Harvan beni öldürmek istiyordu.

Beni hapse tıkmak, anahtarı da denize atmak istediğini düşünebilirdim. Ancak yüzündeki bakış, masanın üstünden bana doğru atılıp boğazıma yapışmak, canımı teslim edene kadar boğazımı sıkmak istediğini söylüyordu. Mirabelle'in ifadesini geri çekmesiyle, polis kuvvetlerindeki pozisyonunun sarsıldığı intibai uyanmıştı bende. Mirabelle'in katilini bulmasına olumsuz etki yapmıştı bu durum ve yapabildikleri en iyi şey, birinin kendiliğinden gelip soruşturmaya yardım etmesiydi. Başdedektif Harvan'ın, onu kötü gösteren insanlardan hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştım. Dedektif Wade ise kendini onun kadar hakarete uğramış hissetmiyordu. Belki de geçen gün benimle yaptığı o motivasyon konuşmasının işe yaradığını, sonunda onlara gerçekleri anlatmam gerektiğini anladığımı düşünüyor, ama yine de buraya son gelişimde sakladığım bilgiler yüzünden bana çok kızıyordu.

İkisi de karşımda oturuyordu, ikisi de kayıt cihazına, bugünün tarihini, saati ve kiminle konuştuklarını söylediler. Harvan'ın önünde sarı bir bloknot, üstünde mavi bir tükenmez kalem vardı. Ellerini kavuşturmuştu. Wade'in de önünde sarı, çizgili bir defter vardı, ama onun kalemi elindeydi. O dinleyici, Harvan sorgucu, ben ise konuşmacıydım.

Avukatım yoktu, çünkü bir işe yaramayacaktı. Ben sadece

gerçeklerin bilinmesini istiyordum. Yükümden kurtulmak.

“O gece olanların çoğunu hatırlıyorum” dedim. Masanın üstüne koyduğum ellerime bakıyordum bütün dikkatimle. Alyansım olmadan ellerim hâlâ bomboş geliyordu. “Artık büyük kısmını hatırlıyorum. Eğer uygunsa, hatırladıklarımı size anlatacağım, ne yapacağınıza karar verirsiniz artık.”

Kızlar Londra’da, annemlerin yanına hafta sonu tatiline gitmişlerdi. Belki daha uzun süre kalmaları gerekecekti. Her şey bundan sonra olacaklara bağlıydı. Ben bunu yaparken onların uzakta olmasını istemiştim. Beni içeri alırlarsa Scott’ı arayıp ona söyleyecektim. Yeniden iyi bir insan olma yoluna girmiş olsa da, eve dönüp kızlara bakmak zorunda kalacaktı. Yıllardır yaptığım gibi, hayatı onların etrafında dönecekti.

Sanırım “kaçma riskim” olduğu için kefaletle serbest bırakmayacaklardı. Tutuklu değildim, susma hakkım olduğu, söyleyeceğim her şeyin mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabileceği bildirisi resmen yapılmamıştı, ama daha sonra tutuklanır ve suçlanırsam, şimdi söyleyeceğim her şeyin aleyhime oluşturulacak dosyada kullanılacağı söylenmişti. Esasen bana, şu anda kendime istediğim kadar “suç yükleyebileceğimi”, akıl edip avukat tutmaya karar verdiğimde beni uyardıklarının söyleyemeyeceğimi ima ediyorlardı.

“O gece çok sarhoştum. Pek sık içmem, bu yüzden boş mideyle ve sinirlerim bozuk bir halde iki şişeden fazla kaliteli şarabı içince doğruca beynime vurdu” dedim başlangıç olarak. Nasıl başlayacağımı bilmiyordum, ben de buradan başlamıştım. Geri gitmeye, ileri sarmaya gerek duyabilirdim, ama başladığım yer burasıydı, başladığım şey buydu: İtirafım.

Tami

Nasıl başlayacağımı bilmiyordum, ben de buradan başlamıştım. Geri gitmeye, ileri sarmaya gerek duyabilirdim, ama başladığım yer burasıydı, başladığım şey buydu: İtirafım.

O gece çok sarhoştum. Pek sık içmem, bu yüzden boş mideyle ve sinirlerim bozuk bir halde iki şişeden fazla kaliteli şarabı içince başıma vurdu.

Şarapların kaliteli olduğunu, Scott'ın özel koleksiyonundan çıkardığım için belirtmiştim. Yakışık almayacak kadar pahalı ve zor bulunan şaraplardı. İki şişeyi birden açmıştım, çünkü beni çok kırmıştı ve onu incitmenin en kolay yolunun cebine zarar vermek olduğunu biliyordum. İki şişeyi birden içmek gibi bir niyetim yoktu, sadece masaya koyup, o değerli şaraplarının önemli birine değil, benim gibi küçük, önemsiz birine harcandığını görmek istemiştım. Aptal, hiçbir şeyden haberi olmayan, aldattığı karısına. Şarapların yarım kalıp bozulması çok daha iyi olacaktı.

Çok sinirliydim. Sanırım bunu kabul etmem gerek. O anda Mirabelle'in bana ihanet ettiğini düşünüyordum. Güya arkadaşlık, çok yakın arkadaş. Ona çok güvenmiş, her şeyimi anlatmıştım, Scott'a, Beatrix'e bile anlatmadığım şeyleri. Mirabelle'in kocamla ilişkisi olduğuna içtenlikle inanıyordum ve o, kocamın beni terk etmesini istemişti. Her şey Scott'ın suçuydu, ama çaba gösteriyordu. Ya da bende uyan-

dırdığı izlenim buydu; çabalıyordu, çocuklarımız uğruna ilişkimizi kurtarmaya çalışıyorduk. Kendimi kandırıyordum, bunu artık kabullendim. Ama Mirabelle ansızın, kötü giden her şeyin sorumlusu olmuştu gözümde.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Onunla yatmış olsa bile, Mirabelle'in suçu değildi, her şey Scott'ın suçuydu. Öbür kadın kendini hayatınızın bir parçası haine getirdiğinde içinizde nefret birikir. Yüreğinize ve aklınıza, çocuklarınızın yüreğine, akıllarına ve hayatlarına sızdığında ve bunları yaparken arkanızdan güldüğünde ondan nefret edersiniz. Bana bu şekilde ihanet edebiliyorsa, arkamdan gülmekten başka ne yapmış olabilirdi ki?

Mutfakta oturmuş içiyor, kara kara düşünüyor, her şeyi kafama takıyordum. Sonunda öyle kinlendim ki, yerimden fırladığım gibi, ayakkabılarımı bile giymeden kendimi dışarı attım.

Onunla konuşmak, bunu neden yaptığını bana açıklayabilecek, anlamamı sağlayabilecek mi bilmek istiyordum. Oraya gitmek aptallıktı, çünkü mantıklı düşünemiyordum, ayık değildim ve dürüst olmam gerekirse, onun beni incittiği kadar, ben de onu incitmek istiyordum. O andan bahsediyorum elbette, o anda bunları biliyordum.

Hatırladığım en net şey, ayaklarımın altındaki kaldırımlardı. Gündüz yağmur yağmıştı, bu yüzden yerler hâlâ biraz ıslaktı. Ayağımın altındaki her taşı hissedebiliyordum, ama bizim sokakta pek bol bulunan kuş pisliklerine basmadan yürüyecek kadar da ayıktım.

Mirabelle kapıyı açtı ve ben onu her gördüğümde olduğum gibi hayran hayran bakakaldım. Onunla tanıştınız, kendinden ne kadar emin ve güzel bir kadın olduğunu biliyorsunuz. Üstünde ipek geceliği, tüylü terlikleri vardı. Saçını tepesinde toplamıştı.

Çok normal görünüyordu. Aylarca kocamla yatmıştı, ama

yine de normal görünüyordu. Dingin. Güzel. Böyle normal, dengeli, benim olmadığım her şey gibi görünmemesi gerekiyordu. İkinci plana itildiğim için çok öfkeliydim, bu duygu kıskançlığımı da geçmişti. Her şeyden sonra –birlikte geçirdiğimiz onca zaman, sohbetlerimiz, paylaştığımız şeyler ve arkadaşlığımızdan sonra– bunu yapmış olamazdı. Beni koşturmak, kendim için bir şeyler yapmaya, etrafımdaki dünya bir anne, eş ve bir kadın olduğumu söylerken, kendim olabilme cesaretini göstermeye teşvik edip, başından beri kocamın peşinden koşmuş olamazdı. Bir kurt gibi hayatımın altını oymuştu.

Beni karşısında görünce iç geçirdi, sonra omzumun üstünden dışarı baktı, sanki sokakta ilginç bir şey varmış gibi. “Evet, ne istiyorsun?” diye sordu, sesi düşmanca çıkıyordu. Bana karşı *düşmanlık mı* besliyordu? *Bana mı?*

“Neden yaptığını bilmek istiyorum” dedim.

Omzumun üstünden bakmayı bırakıp yüzüme baktı.

“İçki mi içtin sen?” diye sordu. Aniden çok endişelenmişti. Sonra ayaklarımı fark etti. “Ayakkabıların da yok. Ah, Tanrım, Tami, ne yaptın sen kendine?”

“Umurundaymış numarası yapma” dedim. Sallanıyordum, çünkü dik duramıyordum.

“İçeri gir” dedi ve karşı çıkmama fırsat bırakmadan kolumdan tutup beni içeri çekti.

“Bırak beni!” diye bağırdım, onu ittim. “Bana sakın bir daha dokunma!”

Beni bıraktı, duvara yaslandım. İyi olmuştu, çünkü duvar sağlamdı ve dik durabiliyordum.

“Hakkımda istediğin şeye inanabilirsin, ama sana böyle bir şey yapmam” dedi. “Hele de onunla.”

“Neden yalan söyleyin ki?” dedim. Dik duramayacak kadar sarhoştum. Dizlerim çözülüyordu ve yere yığıldım.

Bana bakıp başını iki yana salladı, yüzünde keder dolu bir ifade vardı.

“Belki de ne yaptığı hakkında yalan söylemiyordur” dedi. “Sadece kiminle yaptığı konusunda yalan söylüyordur. Belki de bu yüzden dediklerine inanmayı bu kadar çok istiyorsun, çünkü başka biri olduğunu içten içe sen de biliyorsun.”

“Telefondaki mesajları gördüm” dedim.

“Ne mesajı? Ona hiç mesaj göndermedim. Ondan ne kadar nefret ettiğimi bilseydin, onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi de anlardın, bu yüzden ona mesaj göndermiş olmam imkânsız.”

“Yanlışı olduğunu biliyorum, ama hislerime engel olamıyorum. Evlisin, biliyorum, ama bekleyebilirim. Benim için hazır olana dek, hayatım boyunca beklerim seni. Pek çok acıya sebep olacak ve bundan gurur duymuyorum, ama seni seviyorum” diyor ona. “Bunları sen yazdın, değil mi?”

Şok olmuştu, gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Gitmen gerek, hemen, şimdi” diye beni kaldırdı.

Kaldırmasını istemiyordum. Dünya durmuşken yerde böyle oturmaktan gayet memnundum. “Çekil üstümden, çekil! Bana dokunma dedim sana!” Ona vurdum, tekme attım, beni bıraksın diye. “Yanıma yaklaşma! Uzak dur. Bana dokunma!”

Hatırladıklarım bu kadardı. Sonra hatırlayabildiğim tek şey, kesin olduğuna inandığım ve tutunabildiğim tek anı, çoraplarım ve ayakkabılarım olmadan, giyinik vaziyette uyanmışımdı. Şiddetli bir baş ağrım vardı. Ellerimde ve kollarımda kesikler, çürükler ve içimde çok kötü bir şey olduğuna dair bir his vardı.

Onun ölümüyle sonuçlanan saldırıyı duyunca bedenim ve zihnimdeki öfke geldi aklıma. Son hatırladığım şey ona vurup tekme attığımdı. Ben yaptım diye düşündüm. Sonra anılar, yanıp sönen ışıklar gibi, dejavu anı gibi geri gelmeye başladı. Hatırladıkça korkmamaya başladım, hatırladıklarımaya sahip çıktım, kafamdan atmadım ve her şeyi tamamıyla ha-

tırlayana kadar bölük parçaları birleştirmeye devam ettim. Hepsini hatırlamıyorum. Bir süre sonra beni kaldırmaya çalışmaktan vazgeçtiğini hatırlıyorum. Geri çekildi, sefil bir umutsuzluk içinde bana baktı.

“Seni böyle görmekten nefret ediyorum” dedi.

“Her şey ters giderken nasıl olmam gerekirdi?” dedim. “Ne yaptığını anlayabileceğim şekilde anlat ki, ben de iyileşebileyim. Bu kamyon çarpmış hissinden kurtulurum o zaman. Eminim. Sadece sebebini anlamam gerek.”

Yanıma oturdu. Başımı duvara yasladım. Fazlasıyla gevşemiş olduğum için boynum çok esnekti, ona baktım. O da bana. “Sana bunu söyleyemem, çünkü yapmadım.”

Mirabelle çok kafa dengiydi. Sanırım ikimiz de bazen bu dünyada kaybolmuş gibi hissediyorduk. Ben âşık olsaydım onun yaptığını yapmayacağım ne malumdu? Böyle durumlarda ne yapacağımı bildiğimi sanırdım, ama kocamın beni aldatıldığını öğrenince onu kapı dışarı etmemiştim. Benim birinden hoşlanmayacağım, evlilik yeminimi bozmayacağım, seks yapmanın kocama sadık kalmaktan daha önemli olduğuna karar vermeyeceğim ne malumdu? Belki de aynı durumda ben olsam Mirabelle gibi davranırdım.

Birbirimizin gözlerine baktık. Hayır, ben yapmazdım.

“Bu saçma düşüncüyü bir anlığına kabul edelim ve diyelim ki, onunla bir... *ilişki* yaşadım. Bu kadar kırıncı ve saygısızca bir şeyi kabullenmeyi neden istiyorsun? Neden onunla kalmaya devam ediyorsun? Özellikle de seni tanıdığın biriyle aldatmış-ken? Çocuklarına ilişkileri yıkacak olan şeyleri öğretiyorsun.”

“Kızlarımın adını ağzına alma, onlarla bir ilgin yok.”

“Aslında çok ilgim var” dedi. “Polise gitmemin sebebi onlardı. O bunu yaptı, Tami. Göremediğin için çok üzgünüm. İfademi geri çektim, çünkü Anansy ve Cora çok ağır bir bedel ödeyecekti. Babalarının bir tecavüzcü olduğunu herkese duyurarak hayatlarını mahvedemezdim, bunu hak etmiyorlar-

dı. Ama tabii, korkunç bir atmosferde yaşamaya zorlandıklarında canımı hiç sıkmamam gerek, değil mi?”

“Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Aslında çok iyi biliyorum. Ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Birbirlerine olan sevgi ve saygılarını gösteren bir ailede mi, yoksa birbirleriyle nadiren konuşan, birbirlerine laf sokan, ters ters bakan, ayrı odalarda yatan ve yaşadıkları ilişkiyle sana her gün, evlilikte eşlerden birinin bencil ve küstah olması durumunda diğerinin sorgulamadan itaat etmesi gerektiğini, böylesinin daha kolay olacağını hatırlatan bir aileyle mi büyüdün?”

Mirabelle nasıl bir ailede büyüdüğümü biliyordu, çünkü ona güvenip bunu anlatmıştım. Yıllardır hiç yapmadığım kadar ona açılmıştım, çocukluğumu ona anlatmıştım. Babamın bizi çok sevdiğini, ama kontrol edemediği öfke krizlerine kapıldığını, sevgi dolu ve anaç bir kadın olan annemin kısa zamanda nasıl soğuk ve ulaşılmaz biri haline geldiğini anlatmıştım. Scott’a bile söylemediğim şeyleri ona söylemiştim, çünkü Scott’ın ev hayatı herkesinkinden kötüydü, kimsenin hayatı, Challey’lerin evindeki hayat kadar kötü olamazdı.

Mirabelle bunu biliyordu, bunu anlamıştı ve sürekli benim hatam olmadığını söylemişti. Ona güvenmemi sağlayan şeylerdi bunlar, bu yüzden ihaneti her şeyi kapsıyordu.

“Yaşadıklarını kendi çocuklarına yaşatmayacağına yemin etmiştin, hatırlıyor musun?” dedi. “Kızlarına ötekileşmiş, mutsuz bir anne olmaktansa bekâr bir anne olmanın daha iyi olduğunu öğreteceğine söz vermiştin kendi kendine, hatırlıyor musun?”

“Lütfen, sus artık.”

“Tamam, susarım. Ama sen de sus. Burada oturup birkaç dakikalığına hiçbir şey olmamış, sen benim sana ihanet edeceğime inanmamışsın gibi yaparız ve ben de, az kalsın tecavüze uğrayacağıma inanmamamı önemsemezmiş gibi yaparım. Bu-

rada iki arkadaş gibi sessizce oturup aldırış etmeyelim.”

İkimiz de bir süre sessizce, karşımızdaki duvara bakarak oturduk.

“Bize kardeş misiniz diye soran kadını hatırladın mı?” dedim. “Sen de ona aslında sevgili olduğumuzu söylemiştin, kadın neredeyse düşüp bayılacaktı.”

Mirabelle hafifçe kıkırdadı, bu gülüş daima bana da bulaşır, sonunda gülmekten katılır, halsiz düşerdik. “Neden öyle demiştin?”

“O anda komik gelmişti. Şimdi ise ne kadar kolay yalan söylenebileceğinin ve ne kadar mantıklı gelebileceğinin bir kanıtı.”

Sessizliği şok ediciydi. Açıklaması zor, ama sözlerim onu incitmişti, bunun beni tatmin etmesi gerekirdi, oysa etmemişti; kendimi rezil hissetmişim.

“Sana bir konuda yalan söyledim sayılır” diye itiraf etti. “Sana her şeyi anlatma fırsatı bulamayışımı yalan gibi algılayabilirsin.”

Hızla ona döndüm.

“Durdu” diye devam etti. “Kıyafetlerimi parçalamıştı, tepemde debelenip duruyordu...” Bir an duraladı, derin derin nefes aldı, soluklandı. “Üstümden çekilmesini sağlayan şey sadece telefonun çalması değildi, kendi kendini durdurmuştu. Sanki bir şey yerine oturmuş ve kendine gelmişti. Bana saldırdığı zaman gözleri kararmıştı, boş boş bakıyordu. Sonra kendine geldi. Sonra... bilmiyorum, şok içinde haline baktı. Sonra da telefon çaldı. Gözünü bir an benden ayırınca onu tekmeleyip kaçtım.”

“Durdu mu?” dedim. “Bunu polise de söyledin mi?”

“Evet, elbette söyledim. Ama bana yaptığı şeyi hükümsüz kılmadı bu. Yine de canımı yakmış, korkutmuş, parmaklarını içime sokmuştu ki, bu cinsel saldırı demektir. Ve polis de onu bu yüzden tutukladı.”

Pahalı şarapla birlikte safra ağzıma geliyordu, elimle ağzımı kapattım. Doğruyu söylediğini biliyordum. Hissediyordum. Bütün gerçekliğim yıkılmaya başlamıştı. Scott bunu yapmıştı.

Olan korkunç şey işte buydu, belki de bu yüzden hafızam beni terk etmişti, bununla yüzleşmek istemiyordum, doğru olmasını istemiyordum, bu yüzden düşüncelerimi bu gerçekten uzaklaştırmıştım. Sarhoşluğumun bulanıklığına sığınmak ve orada kalmak istemiştım.

“Şimdi bana inanıyorsun, değil mi?” dedi, çünkü Mirabelle böyleydi. Bazen ruhumu görürdü. Çoğu zaman beni benden daha iyi tanıdığını, bütün hayatım boyunca beni tanıdığını düşünürdüm. Bu yüzden ona bu kadar yakınlaşmıştım galiba. Bana kendimi böyle hissettirdiği için.

Burnumdan nefes almaya, içime oksijen çekmeye konsantre oldum, yoksa kusacaktım.

Kendimi kontrol altına alınca, “Sana yaptıkları için çok üzgünüm” dedim. “Ve baştan sana inanmadığım için de.”

Konuşurken bile beynim o mesajları haykırıyordu. Bir ilişki yaşamışlardı mutlaka. Sonra Scott sertleşmiş, ona saldırmış, o da bitirmişti. Ya da belki suçluluk duyduğu için bitirmişti, mesajlardan öyle hissettiği anlaşıyordu ve Scott bundan hoşlanmamıştı. Onu baştan çıkarmaya çalışmış, ama işler kontrolden çıkmış, Scott aşırı sert davranmış ve neredeyse... Scott bitirmemişti, o bitirmişti. Ama Scott yine de o suç işlemişti, Mirabelle de. Yine de Scott’la bir ilişki yaşamıştı.

“Gitmem gerek” dedim. Kusacak haldeyken nasıl ayağa kalkacaktım bilmiyordum. Bacaklarım sanki süngerden yapılmış gibiydi. Kollarımsa jöle.

Kederle gülümsedi, başını iki yana salladı. “Hâlâ onunla yattığımı düşünüyorsun, değil mi?” dedi. “Bana saldırdığına inanmana rağmen, hâlâ bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorsun.”

“Mesajları gördüm.”

“Mesaj falan...” Baklayı ağzından çıkaracakken vazgeçti, birden ayağa kalktı, beni de kaldırdı. “Tami, sana hakkımda söylemek istediğim, ama söylemediğim şeyler vardı. Bunları senden sakladığım için vicdanım çok rahatsızdı. Ama şimdi... Söylemediğim için memnunum. Ve haklısın, artık gitmen gerek.”

Destek almak için duvara tutundum. Gittikçe artan bulanıklığın ardından ona baktım.

“Git” dedi sertçe. “Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, bu yüzden git.”

“Neden o mesajları açıklayamıyorsun? Onunla yatmadın madem, neden o mesajları açıklayamıyorsun? Senin yazdığını biliyorum. Ona yazmadıysan, kime yazdın?”

Ters ters bana baktı. “Hoşça kal Tami” dedi. Sonra o görkemli tavırla dönüp merdivenlere yöneldi. “Giderken kapıyı kapat.”

Arkasından gitmek, o mesajları açıklamasını sağlamak istedim, çünkü anlattıklarına uymayan tek şey bunlardı. Neden açıklamıyordu?

Ama sonra bir sarhoşluk yorgunluğu çöktü üstüme, sallanmaya başladım, neredeyse yıkılacaktım. Gitmem gerekiyordu, onunla başka bir zaman konuşabilirdim.

Artık ne yaptığını bildiğim için, Scott’ın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Dedğim gibi, tamamen kendimi kaybetmemek için o korkuyu devre dışı bırakmıştım.

Orada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Eşiğe takılıp düştüğümü, ellerimi ve kollarımı yaraladığımı hatırlıyorum. Acı ve öfkeden ve beni inciten her şey yüzünden ağladım, bunu hatırlıyorum. Ama sonra toparlandım. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. En son hatırladığım şey, giyinik vaziyette, çıplak ayak uyandığımdı. Gece Mirabelle’i gördüğüme dair bir his vardı içimde, ama net hatırlayamıyordum. Ve Scott’tan iğreniyordum, bu yeni bir

histi. Bir türlü ayarlayamadığı şu danışmana gitmeyi beklerken bile yanında durmaya katlanamıyordum ve sebebini bilemiyordum.

Hepsi bu kadar. O gece olanlar bunlardı. Detayları yeni hatırladım. Hemen hemen her şeyi hatırlayınca gelip size anlatmaya karar verdim.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Beni resmen tutuklamak isterseniz bundan sonra olacak bu.

Sorunuz varsa lütfen sorun. Emimin yapacağınız şey buydu, ama her şeyi cevaplayacağımı netleştirmek istedim.

Beatrice

Beni apar topar toplantı odasına sokup kapıyı kapatırken, “Bana bunu yaptığina inanamıyorum” dedi.

Bir defasında beni burada becermişti. Etrafa baktım. Yazın içki içtikleri bir kat aşağıdaki büyük bahçeye bakıyordu. Camlar boyalı ve aynalı olduğu için içerisi görünmüyordu, ama dışarıyı görebiliyordunuz. Scott boynumu öperken, vücudumu okşarken ve yavaşça beni, oturma yerlerinde mikrofonları olan oval masaya yatırırken camdaki yansımamıza bakardık. Çabucak içime girerken, “*Artık burada toplantı yapmaktan daha çok keyif alacağım*” demişti. Güvenlik görevlilerine yakalanma korkusu, yasak bir şey yapmanın heyecanını artırıyordu.

“Benimle görüşmen için bunu yapmak zorundaydım” dedim. Bugün onun ofisine gidemiyorduk, çünkü ofisin duvarları şeffaf camdı ve herkes görebiliyordu. Jaluzileri kapatırsa da insanlar dedikodu etmeye başlayacaklardı. Ve muhtemelen, burada olduğum Tami’nin kulağına gidecekti.

Scott, son gördüğümünden çok farklıydı. Daha az gösterişli, sanki daha çok... geçen gün yolumuza çıkan adama benziyordu. Tami’nin evlilik yemini ettiği Scott buydu. Terbiyeli, nazik ve duyarlı... Sana sahip çıkıyor, seni dinliyor, ihtiyacın olduğunda yanında oluyordu. Şık, ama abartısız giyinmişti. Evden çıkmadan önce saçlarının kusursuz görünmesi-

ne takılmıyor, sadece derli toplu olmak yetiyordu. Âşık olduğum adamı tercih ederdim. Bunu da sevmiştim, yanlış anlaşılmasın, ama diğer Scott dünyaya kendini saydıracak kadar kişilikli ve küstahtı; benim âşık olduğum Scott Challey'ye, kimse dönüp bir daha bakmadan yanından geçemezdi. Bütün dikkatleri etkileyici bir rahatlıkla üstünde topluyordu. Ve en önemlisi, yeni Scott Challey biraz da piçti ve ben bunu seviyordum. Sert erkeklerden hoşlanıyordum.

Gerçek Scott Challey gibi görünen karşımdaki bu adamın yüzünde öfkeli bir ifade vardı, dik dik suratıma bakıyordu. Benim de buraya gelmek için can atmadığımı söyleyerek onu şaşırtabilirdim. Ama mesajlarıma cevap vermemiş, telefonlarımı açmamıştı. Benimle konuşmayacaktı, ben de bunu yapmak zorunda kalmıştım.

“Ne istiyorsun Beatrix?”

“Şimdi böyle mi oldu? ‘Beatrix’ ve ‘Ne istiyorsun?’ öyle mi?” Ona yaklaştım, elimi göğsüne koydum. Onunla bağ kurmak istiyordum; o tam biriydi, nefes alan, yaşayan, hayatta kalabilmek için vücudunun bir parçasını kaybetmek zorunda kalmayan biri. Fiziksel olarak onun her yerini biliyordum, neredeyse her yerini öpmüştüm, bu yüzden bedenimin, tam olduğu zamanlarda tam olan biriyle olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını istiyordum. Kimseye dokunamadığım gibi dokunmak istiyordum ona. Yeniden tam olmanın nasıl bir şey olacağını hatırlayabilecek miyim diye görmek için. “Eskiden bana Bea derdin, dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakardın bana. Hatırladın mı?” Geriye çekildi, benden uzaklaştı, temas kurmama izin vermedi. Sonra birkaç adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi açtı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu yeniden.

Parmaklarımı avucuma doğru kıvırdım, şok dalgası tüm bedenimi kaplamıştı. Sadece ona dokunmak istemiştim. Başka bir isteğim yoktu, istesem bile başka bir şey yapamazdım.

Ama dokunmak, bir başka insanla temas kurmak, avucumun altında onun hayatını hissetmek, ihtiyacım olan şey buydu. Buna ihtiyacım vardı.

Belki anlamıyordu, belki de haberi yoktu.

“Tami sana söyledi mi, ben...”

“Evet, evet. Söyledi. Hâlâ şoktayım, bizim eve taşınmandan ve onun sana bakmasından çok etkilendim. Onca olan bitenden sonra.”

“Öyle olmadı” dedim. Elimi yara izime koymak, kendimi bu hasarlı parçadan, bundan korumak istiyordum. Olmasını beklediğim şey bu değildi. Hiçbir şey olmasını beklediğim gibi olmuyordu.

Gözlerini kapatıp parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Tıpkı Tami’nin geçen gece yaptığı gibi. “Özür dilerim” dedi. “Öyle olmadığını biliyorum. Umarım artık iyisindir, tamamen iyileşirsin. Ve evet, yanında birinin olmasına memnun oldum. Ama Tami olmak zorunda değildi. Ona korkunç şeyler yaptıktan ve sen de bana yardım ettikten sonra sana bakmak zorunda kalmamalıydı.”

“Kime âşık olacağını seçemiyorsun” dedim. “Onu incitmek istemedik, biz sadece...”

“Hayır” diye sözümü kesti. Endişeliydi, söyleyeceği şeyi daha söylemeden acısını duyuyordu. “Hayır, Beatrix. Biz âşık olmadık. Öyle olmadı. Senden hoşlandım. Senden hoşlanıyorum, ama hayır, daha fazlası olmadı.”

“Buna inanmıyorum. Âşık olmasaydın bana öyle davranmazdın. Unuttun mu, bende oradaydım. Beni sevdiğini biliyorum, öyle dedin.”

Uzun uzun iç geçirdi, söyleyeceği şeyi biraz daha geciktirmek için. “Beatrix, ben bencil bir adamım. Terapiye gidiyorum ve bencil olduğumu kabul etmek zorundayım. Bencilim, her şeye hakkım olduğunu sanıyorum ve insanlığın yüz karasıyım. Tüm bu gerçeklerin üstesinden gelmeye çalışıyorum.

Geriye dönüp aramızda olanlara bakarsan, iddia ettiğim gibi seni gerçekten sevseydim, karımı terk etmez miydım? Ben bencilim, ihtiyaç ve isteklerime hep öncelik verdim. Yoksa beni güya mutlu edecek birinden neden uzaklaşayım?”

“Çocuklar yüzünden, çocuklarını bırakmak istemediğini defalarca söylemiştin.”

“Madem çocuklarımı o kadar çok seviyordum, boş zamanlarımnda onlarla olmak yerine neden gizli gizli seninle buluşuyordum? Ben sadece Tami’ye ihanet etmedim, çocuklarımla geçireceğim zamandan da çaldım. Ve istediğimi almak için –seks– onları kullandım, sana bağlanmadan. Dedim sana, ben rezil bir adamım.”

“Sana inanmıyorum. Bence bunları Tami’yi geri kazanmak için söylüyorsun. Bence kızlarını her gün göremeyeceksin diye telaşa kapıldın ve karının seni yeniden eve alması için her şeyi yapar, her şeyi söylersin.”

“Tami benden boşanıyor. Hiçbir koşulda tekrar benimle olmayacak. Bana kendi söyledi ve yerden göğe kadar hakkı var. Onu kaybettim ve aklımın ucundan bile geçmeyecek şekilde onu incittim. Bunu hak ediyorum.”

“Madem birlikte olmayacaktınız, neden beni aramadın? Neden?..”

Utançla başını eğdi. Aslında beni aramayacaktı. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Benimle hiç konuşmayarak bitirecekti. Hasta olmama ve bunu bilmesine rağmen, yaklaşık iki yıl, tanışmamızı da sayarsak daha da uzun bir süre birlikte olmamıza rağmen, beni bir daha hiç görmeyecekti.

Beni sevmiyordu.

Beni hiç sevmemişti.

Sanki yer yarılmıştı; sismik kaymanın titreşimlerini hissedebiliyor, toprak parçalarının gümbürtüyle ayrılışını duyabiliyordum. Düşecek gibi olmuştum. Tutunacak dalım yoktu, beni yerin altına düşmekten kurtaracak hiçbir şey yok-

tu. Beni hiç sevmemiş bir adam uğruna en iyi arkadaşına ihanet etmiştim. Beni kullanan. Bana yalan söyleyen. En kötüsü de, kendimi kandırmama göz yuman. Dünya yarılıyordu, hiç şüphesiz. Zehirli bir vaat uğruna her şeyi mahvetmiştim. Beni ameliyathaneye götürürlerken bile iyileşmem gerektiğini, böylece birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm. Aşk uğruna her şeyi yapabilecek kadar kötü, bencil biri olduğumu söylerken bile gelecekteki Scott'ı ve birlikte olacağımızı, günün birinde aynı yatakta sarılıp yatacağımızı, geçirdiğimiz bu kötü günleri anıp nasıl o günlere vardığımızı düşünecektik. Depresyona girdiğimde bile, ona hastalığımı söylediğimi, onun beni kollarına aldığını, alımdan öpüp bir daha asla böyle şeyler hissetmeme izin vermeyeceğini söylediğini hayal etmiştim.

Suya yazılmış bir vaadi yaşamıştım, bir yalancı olduğumu kanıtlayan bir adamı affetmek için iyileşmeye çalışıyor, umudumu ayakta tutuyordum. Kendime güveneceğime bir başkasına güvenmiştim.

Aşk uğruna neredeyse hayatımı feda etmiştim. Ve bu gerçek bir aşk bile değildi.

"Tami'ye daha önce de ihanet ettin, değil mi?" dedim. Dünya ikiye ayrılırken bunu daha net görebiliyordum.

Gözlerini kaldırmadan başını salladı. Yüzüme bakamıyordu. Gözlerime bakıp yalanlar, yalanlar ve yalanlar söylediğini itiraf edemiyordu. Omurgasız kalleş.

"Üç gün önce Tami'ye diğer ihanetlerini de itiraf mı ettin?"

Birden başını kaldırdı, çünkü onun hakkında konuşuyordum. Tami hep çok önemli olmuştu. *Daima*. İsteddiği anda elinin altında bulamayacağı belli olduğunda anlamıştı bunu Scott. "Evet. Neden sordun?"

Onu görmek istememin asıl sebebi buydu. İlişkimize son vermek, onu görmek için bir fırsat yaratmak, bana olan hislerini hatırlatmak için değil. Tami'nin yüzündeki o sessizlik

ve yalnızlık yüzündendi. Ne kadar kırgın olduğunu düşünüyordum sürekli. Hayatımın en zor haftalarında elimi tutan, mutfağında oturduğum, bana sanki dünyanın kenarından düşecekmiş gibi bakan kadını düşünüyordum. Buraya arkadaşım için gelmiştim.

“Üç gece önce gecenin bir yarısı mutfağa gittim, önünde koca bir bardak votka ya da şnapsla oturuyordu. Bu yüzden seni görmeye geldim.”

“İyi miydi?”

“Hayır, değildi. Aslında onun için çok korktum.” İlk kez beni evden gönderirse diye duyduğum korkuyu aşmıştım, “Çünkü çok gergin görünüyordu. Eski üzüntülere yenilerinin eklendiğinden bahsetti, şu ana kadar bir şey anlamamıştım. Ben de ona sana mesaj gönderdiğimi, çünkü bu işe bir son vermek istediğimi söyledim. Mirabelle’in de ölümüyle o kadar çok gerildi ki, kendine zarar vermesinden korkuyordum.”

“Son günlerde nasıldı?” diye sordu telaşla.

“Bilmiyorum, o gece bana evden ayrılmamı söyledi.”

“Ne? Sen de onu öylece bıraktın mı? Neyin var senin? Neden bana daha önce söylemedin?”

“Bilmem, *telefona çıkmamanla bir ilgisi olabilir mi?*” dedim, içimden *pislik herif* diye ekleyerek.

“Of, Tanrım, onunla konuşmalıyım.”

“Evet, konuşmalısın.” Çantamı omzuma astım, ellerimi cebime soktum. Elime Anansy’nin çok eskiden bana sahilinden getirdiği bir çakıl taşı geldi. Pürüzsüzdü. Herhalde hayat başlamadan çok önce de o sahildeydi bu taş. Deniz ve doğanın etkisiyle pürüzsüzleşmişti. Taşa dokundum, sertçe vurdum. Göğsümden alınan parça büyüklüğündeydi. İnanılmaz şekilde benziyordu.

Anansy’ye teşekkür edip taşı almış, sahile geri gitmiştim, çünkü dengeyi bozmamak için doğayı bulduğu gibi bırakması gerektiğini henüz biliyordu. Doğanın hep yaptığı şeydi bu,

sizden bir şeyler alır ve siz, bunun iyiliğinize olup olmadığını bulmaya çalışırsınız. İyileşmem için göğsümden bir parça alınmalıydı. Başından beri hiç benim olmayan Scott benden alınmalıydı.

Ve bundan hoşnut olmalıydım, geri kalanlar bana yeterli olacak diye: Yaşadığım sürece bir daha kimseye güvenemezdim. Bir hayatım vardı, yaşamak zorundaydım.

“Teşekkür ederim Beatrix” dedi Scott. Samimiydi.

Kapıya doğru giderken başımı salladım. Başımı salladım, böylece ona, “*Her neyse, pislik herif*” diye cevap vermek zorunda kalmamıştım.

Tami

Hikâyemi dinledikten sonra, “Anlamadığım bir şey var, Bayan Challey” dedi Başdedektif Harvan. “Tecavüzden suçlanan bir adamla kalmaya devam ettiniz. Buna nasıl dayana-bildiniz?”

“Bilmiyorum” dedim. “İlişki yaşadıklarını sanıyordum ve Scott ilişkilerini bitirdi diye Mirabelle’in intikam almak istediğini sanmıştım. Gerçeği öğrenince ona evden ayrılmasını söyledim.”

“Mirabelle o zaman ölmüş müydü?”

Başımı eğip masaya baktım, alyansımın olması gereken yerdeki boşluk yüzünden gerildim. “Evet.”

“Onu siz mi öldürdünüz?” dedi Wade.

“Hayır.” Bunu söylerken masum birinin olması gerektiği kadar güçlü ya da öfkeli çıkmamıştı sesim.

“Olanlarla ilgili ne düşündüğümü söyleyeyim mi?” dedi Harvan.

Başımı salladım.

“Bence siz sarhoş ve çok öfkeliydiniz. Tec... pardon, *kocanızla* yeniden birleşmeye karar verdiğiniz için bu öfkeyi ancak Mirabelle’den çıkartabilirdiniz. Böylece kendinizi doldurup oraya gittiniz, niyetiniz öldürmek değildi belki, sadece konuşmak istiyordunuz. Ve diyelim ki her şey sizin anlattığınız gibi oldu, ama o yukarı çıktıktan sonra oradan ayrıldığınızı san-

mıyorum. Bence hâlâ öfkeliydiniz ve peşinden yukarı çıktınız, mesajlarla ilgili bir açıklama istediniz. O sizi tersledi, böylece çileden çıktınız. Onu tutup suyun altına itmeye çalıştınız. Size karşı koydu, kendini korumak için belki size vurdu ve siz kontrolünüzü kaybettiniz. Sonuçta o sizin hayatınızı mahveden kadındı, sevgili *kocanızla* yatmıştı ve bir de size vuruyordu.

Bence bir ders vermek için onu suyun altına ittiniz, ama o mücadele edince, yaptığınız şeyi herkese anlatacağını söyleyince onu bırakamayacağınızı anladınız, bunu yapmasına izin veremezsiniz. Çocuklarınızı düşündünüz, babalarının tutuklanmasından ne kadar sarsıldıklarını biliyordunuz, siz de tutuklanabilirdiniz, bu yüzden onu susturmanın tek yolu başladığınız işi bitirmektir.”

O anlatırken sürekli başımı iki yana sallıyordum. Olayları bu şekilde görebilmesi beni dehşete düşürmüştü. İnsanın birini bu kadar kolayca öldürebileceğine gerçekten de inanıyor muydu?

“Öyle bir şey olmadı” dedim.

“Bana böylesi daha mümkün göründü” diye araya girdi Wade.

“Öyle olmadı, oradan ayrıldım. Yukarı çıkmadım.”

“Sadece yukarı çıkmakla kalmadığınızı, banyoya da girdiğinizi gösteren kanıtlar bulduğumuzu söylesek, ne derdiniz?”

Dimdik Harvan’a baktım, sonra Wade’e döndüm. Blöf yapıyorlardı. Blöfü hemen anladım. Özellikle de Scott tarafından uzun süre yönlendirildikten sonra, her şeyi bırakıp önce kendi yargılarıma güvenmek zorundaydım. “Beni neden tutuklamadığınızı sorardım, hatta şu anda, öldüğü gece o evde olduğumu kabul ettikten sonra.”

Yine birbirlerinin cümlelerini tamamlama oyununa devam ettiler, ama bu sefer sürekli bakışıyorlardı. Önlerinde oturan bu aptal ev kadını kılıklı insan blöflerini yutacak mı, yoksa kendileri mi vazgeçecekler diye.

“Size ne yapacağımızı söyleyeyim, Bayan Challey” dedi Başdedektif Harvan.

“Bize göre Bayan Kemini’yi öldürdüğünüze hiç şüphe yok” dedi Wade.

“Elimizdeki bütün delilleri ince eleyip sık dokuyarak yeniden gözden geçireceğiz. Mirabelle’i öldürdüğünüze dair kesin kanıta ulaşacağız. Aslında o banyoda olduğunuzun kanıtını kolayca buluruz. Sonra da sizi tutuklayacağız, Bayan Challey. Hapiste uzun yıllar geçirmeye hazır olun.”

“Hiçbir şey bulamayacaksınız, çünkü ben yapmadım.”

“Göreceğiz” dedi Wade.

“Göreceğiz” dedi Harvan.

“Artık gidebilirsiniz” dedi Wade.

“Ama Brighton’dan uzakta bir yerlere ani bir tatile çıkmak hiç de akıllıca olmaz” dedi Harvan.

“Ve bana inanın, hemen haber alırız.”

“Çocuklarım Londra’da” dedim.

“Brighton’dan ayrılmadan onları buraya getirmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaksınız” dedi Wade.

“Size iyi şanslar” dedi Harvan.

Omuzlarımda bir yük daha vardı. Özgürdüm, onu öldürmediğimi biliyordum. Bu konuda konuşmak, son parçaların da yerine oturmasını sağlamıştı. Ama ölmüştü. Ona inanmadığımı bilerek ölmüştü. Bunun acısı sonsuza kadar içimde kalacaktı.

“Ben yapmadım” dedim kapının ağzında. “Asla böyle bir şey yapamam.”

Cevap olarak sessizce küçümsenmekten başka bir şey beklemiyordum.

Tami

Karakolun önünde kocam bekliyordu.

Taş merdivenlerin başında durdum, gerçek mi diye düşündüm. Gerçek değilse görüntüsünü buraya kimin ışınladığını bilmiyordum, ama o ben değildim. Şu anda görmek istediğim son insandı.

Merdivenlerin başında, durduğum yerden, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordum.

Bana yaklaştı, kaşları endişeyle çatılmış, dudakları gerilmişti, tavırları kaygılıydı.

Metresinin adını, ondan beklediğim gibi uzata uzata söylemeden, “Beatrix işyerime geldi” dedi. “Seni merak ediyordu, ben de iyi misin diye bir bakmak istedim. Kendine zarar vermenden korkuyordu. Seni son gördüğünde çok huzursuzmuşsun. Onu hiç böyle kaygılı görmemiştim. Korkuttu beni.”

“Burada olduğumu nerden bildin?”

“Cep telefonundan saatlerdir arıyorum. Sonra okulu aradım, kızları sormak için, hem de belki onlara bir şey söylemişsindir ya da okuldan biri sizinle konuşmuştur diye. Kızların bugün okula gelmediklerini söylediler, çok telaşlandım. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım. Anneni aradım. ağzından çeke çeke aldım. Kızlar iyi bu arada. Onları merak etmene gerek yok.”

Anneme Scott’ın yaptıklarını anlatmamıştım, bir süre iş-

lerini bizden uzakta yürüteceğini, çünkü aramızın iyi olmadığını söylemiştim. Yüzünde o annee havasıyla “Ben sana söylemiştim” ifadesi belirince mutfak taburesinden indiğim gibi kızların yanına koşmuştum, bana patlamasın diye.

Annem, “Ben sana söylemiştim” imasında bulunmayı çok iyi becerirdi. O ifade, geçmişte onu dinlemediğim ufak tefek olayları ve gelecekte olacakları da kapsardı. Ona karakola gidip öldürülen arkadaşım ile ilgili polislerle konuşacağımı söylemiştim. Ona polisin herkesi sorguladığını, ama Mirabelle’i iyi tanıdığım ve öldüğü gün onunla görüştüğüm için benimle biraz daha uzun konuşmak istediklerini söylemiştim. Kızları okuldan almak için aceleye getirmek istemiyordum. Katil olabileceğimi ona söylememiştim, çünkü emin değildim.

Hapishaneye gitmeden onları son kez görüyormuşum gibi kızlarımı kucaklamış, onları korkutmak istemediğim için dramatik bir vedalaşma sahnesi yaratmamıştım.

On bir yaşındayken evleneceğim adamın çocuk versiyonuyla ilk kez konuşmuştum. Ona kim olmak istiyorsa olabileceğini, ağabeyi haydudun teki diye onun da öyle davranması gerekmediğini söylememiş olsam ne olurdu acaba? Üniversiteye gider miydi? Birbirlerinin geleceğini paylaşma sözü verdiren bir kaybı paylaşan bir çift, birbirine âşık iki insan ve arkadaş olabilir miydik? Kader ağlarını örüp hayatlarımız iç içe geçmiş ve sonunda bu noktaya kadar gelmiştik. O en korkunç şeyi yapmaktan suçlanmış, ben de cinayet şüphelisiydim.

Birlikte olmadan, ayrı ayrı hayatlar yaşamamızın bir yolu var mıydı diye merak ediyordum.

Bana yaklaşıncı, kollarında olmanın hasretiyle içim sızladı, kalbinde benim için ayırdığı küçücük bir yer olmasını istedim. Onun kollarında erimek, yükümü hafifletmesine izin vermek o kadar kolaydı ki. Kolay ve karmaşık: Hayatımızı bu noktaya o getirmişti. Hayatımı başlatan ve buraya yönlendiren de oydu.

“Bunu yapmak istediğin son kişi benim, biliyorum” dedi. “Benim için yapmayacağını biliyorum, aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini de biliyorum, ama gel buraya.” Beni kollarına aldı. Karşı koymadım, onu itmeye çalışmadım. Çözü-lüyordum. İçimde hep hissettiğim o çözülmeyi dışımda da hissediyordum. “Başkasıymışım farz et” dedi saçlarıma fısıldayarak. “Ben başka biriyim; bırak artık sana bakayım.”

Kollarıyla beni sıkıca sarıp yavaşça saçlarımı okşarken ve beni yatıştırmaya çalışırken ağladığımı fark ettim. “Ben yaptım sandım” dedim içimi çeke çeke. “Bunca zamandır onu ben öldürdüm sanıyordum.”

21

Tami

Çok uzun zaman önce

“Brighton’a nasıl yerleştiniz?” dedi Mirabelle.

Koşudan sonra dinleniyor, evinin önünde duvara yaslanmış esneme hareketleri yapıyorduk. Ayak parmaklarımı duvara yaslayıp topuğumdan dizimin arka tarafına kadar esnettim. “Bilindik şeyler” dedim.

“Onun peşinden mi geldin?”

“Hayır, burada bir iş teklifi aldım. TLITT’nın da dahil olduğu çokuluslu bir şirket Londra’da çalışmış birini buraya gönderecekti. Bana teklif ettiler, ama ben Scott yüzünden kabul etmemeyi düşünüyordum. Scott buna izin vermedi, mastırını buraya aldırdı.”

“O mu senin peşinden geldi? Vay canına, ondan bunu beklemezdim.”

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. TLITT’da çalışmaya başladığında çoğu inanamadı; ben işten ayrılınca hikâye biraz değişti, mastırını buraya kendi isteğiyle aldırdığını, ben de transfer olmak istediğim için buraya geldiğimizi anlatmaya başladı.”

“Sinirlenmedin mi?”

“Hayır.”

“Neden? Ben olsam sinir olurdum.”

“Çünkü gerçeği ikimiz de biliyoruz. Kendini güvende his-

setmiyordu, benim peşimden buraya gelmesi onu astlarına karşı zayıf ve aşk delisi biri gibi gösterecek diye endişe ediyordu –hepsi saçmalık, bu arada– bu yüzden o da hikâyeyi biraz saptırdı. Bu benim canımı sıkmadı, dediğim gibi, beni işe alan insanlar gibi, ikimiz de gerçeği biliyorduk. Biri bir şey dedi diye doğru olması gerekmez. İsteddiği kadar tekrar etsin, yine de söylediklerinin doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Böyle bakmak en doğrusu sanırım.”

“Sen nasıl Brighton’a geldin?” diye sordum ona. Mirabelle esneme hareketlerini bırakıp araba yoluna doğru zıpladı. Ben de aynısını yaptım. Uzun bir hikâye anlatacakmış gibi geliyordu. Mirabelle’in hikâyelerini çok seviyordum. Beni anlattıklarının içine çeken, masallarında kaybolmamı sağlayan bir tarzı vardı.

“Hayatımın öyle bir anındaydım ki, hiçbir şey düzelmeyecekmiş gibi geliyordu. Bir süredir evliydim ve... sanırım kendimi kaybetmiştim. Kim olduğumu unutmuştum yani. Sonra bir arkadaşımın Brighton’a taşındığını ve sonra da ortadan kaybolduğunu duydum. Trene atlayıp onu aramaya geldim, çılgınca, değil mi? Brighton’ın nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyordum, sadece buraya gelip onu bulmak istemiştım. Galiba sahilin hikâyedeki gibi bir sahil olduğunu sandım. Bu arada o hikâyeyi bana o anlatmıştı.

Sonunda geri dönmek zorunda kaldım, onu bulamamıştım. Ertesi hafta yine geldim. Onu aramak için gelip gitmeye devam ettim. Bu aylarca böyle sürdü. Bir gün tren rötarı yaptı ve zamanında Londra’ya dönemedim. Kocam deliye döndü, çok haklıydı. Ne işler peşinde olduğumu ona söylememiştim. İşte kocamı aldatıp aldatmadığımı sorduğunda demek istediğim buydu işte. Aslında aldatmamıştım, ama ondan büyük bir sır saklamıştım ki, bu da aldatmak sayılır. Ama benim durumumda bu ihanet bir insanla değil, arkadaşımı

aramak amacıyla bu şehirle olmuştu. Buraya her gelişimde Brighton'a biraz daha âşık oluyordum.

Arkasından iş çevirdiğim için kocam o kadar sinirlendi ki, bir süre ara vermek zorunda kaldım. Ona düzeleceğime, arkadaşımı aramak gibi aptalca düşünceleri kafamdan çıkaracağıma söz verdim. Kocama buraya taşınmayı, yeni bir başlangıç yapmayı teklif ettim. Taşınırsak her şeyin daha kolay, daha iyi olacağından emindim, ama o 'hayır' dedi. Hayatı, ailesi, işi hep Londra'daydı ve taşınmak istediğim için şüphelenmişti."

Başını çevirip bana baktı. Atkuyruğundan çıkan saçları asma filizi gibi yüzüne dökülüyordu. Gülümsedi.

"İçime işlemişti bir kere. Brighton. Tuz kokulu havası, martıların sesi, sahilde patlayan dalgaların sesi. Kalp atışı gibiydi, benim kalp atışlarım." Bir an duraladı, gözleri bulandı. "Ben de gittim. Arkadaşımı bulana, kafamı netleştirene, kim olduğumu yeniden keşfedene kadar, bir süreliğine gittiğimi söyledim kocama. Çünkü kaybolmuştum, Tami. Uyum sağlamak için, olmadığım biri olmaya çalışmak için o kadar uzun süre çaba harcamıştım ki, artık kim olduğumu bilmiyordum. Sanırım bunu anne olmakla bağdaştırabilirsin, değil mi? Her şeyden kaçıp eskisi gibi olabileceğin bir yere gitmek istemez misin hiç? Ya da hayatın beklentileri olmadan, eskisi gibi olmayı denemek?"

"İsterim sanırım. Evet, koşmaya başlayana kadar istiyordum."

"Kocam bana gidersem bir daha dönemeyeceğimi söyledi. Ben de ona bu riski göze almak zorunda olduğumu söyledim. Bana çok gücendi, uzun süreliğine gitmeyecek olursam bana ihtiyacım olan zamanı vereceğini söyledi. Benim desteğe, kendim olabilmek için zamana ihtiyacım vardı, ama ne olursa olsun gideceğimi söyleyene kadar o beni anlamadı ya da ihtiyacım olan zamanı vermedi. Al sana ironi."

Başını çevirdi, yolun karşısındaki kırmızı tuğlalı evlere daldı gözü.

“Evi terk etmek yaptığım en zor şeylerden biriydi. Çok ağladım, yanlış bir şey yaptım diye paniğe kapıldım. Ama mecburdum. Kendime bunu her gün hatırlattım: Kalsaydım yok olacaktım, çünkü kendime dürüst gelmiyordum. Zamanla ne kadar bencillik ettiğimi anladım. O karar... Hep kendimi düşünmüştüm, hayatımda başkaları olmasaydı tamam, ama...”

“Arkadaşını buldun mu?”

“Hem evet, hem hayır. İnsanların ona ne olduğunu tahmin ettiklerini öğrendim, ama kimse kesin bir şey bilmiyordu. Ben de aramaya devam ettim. Sonra, ne ara bilmiyorum, aramaktan vazgeçtim. Bazen onu gördüğümü sanıyordum, ama hep, onu en son gördüğüm yaştaki haliydi gördüğüm. Onun gençliğini görüyordum sürekli, şu andaki halini değil.”

“Hiç eve gitmeyi düşünmedin mi?”

“Evet. Teması koparmadım, hemen hemen her gün aradım. Mektuplar yazdım, kartlar attım, ziyarete gittim. Ama çok zaman geçmişti. Geri dönmek istediğimde artık çok geç olmuştu. En fazla bir yıl geçmişti aradan, ama yine de çok geç olmuştu. Geri dönmemi istemedi, bensiz de gayet iyi idare ediyordu.”

“Ne hissettin?”

Yüzünde kederli bir ifade belirdi bir an, sonra yok oldu, bildiğim Mirabelle geri geldi. “Bir hata yaptım. Artık anlıyorum. Uzun süre, beni anlamadıkları, sabır göstermedikleri, ben ‘kendimi bulana’ kadar hayatlarını beklemeye almadıkları için herkesi ve her şeyi suçladım. O kadar uzun süre ayrı kalmamalıydım. Kendimi yeni hayatıma, yeni ‘ben’e vermiştim. İşte düşünemediğim şey buydu. Kalmalı ve bir sabah uyanıp yaşamaya geçecek bir şey kalmadığını görene dek her gün biraz daha ölmeli miydin, yoksa yaptığım şeyi yaparak yeniden yaşayabilmeli miydin?”

“Sanırım asla bilemeyeceksin, çünkü seçimini yapmışsın.”

“Sen olsan ne yapardın?”

“Ben mi? Bilmem? Cora ve Anansy’nin dahil olduğu benzer bir durumu düşünemiyorum, ama Scott’ı terk etmeyi de düşünemiyorum. Sanırım, o benim varlığımı oluşturan niteliklere çok sıkı bağlı.”

“Benim burada aradığım da buydu. Varlığımı oluşturan niteliklere bağlı biri. Kocamın kapıyı suratıma kapattığı anı hiç unutmuyacağım. Beni çok kırmıştı. Sebep olduğum yıkımı görünce mahvolmuştum. Yaptığım şeyin etkilerini yakından görmeyince kendimi ikna etmek çok kolaydı.”

Isınmak ister gibi ellerini ovuşturdu. Sıcak bir gün olmasına rağmen ben de üşüyordum, çünkü terimiz kuruyordu ve esneme hareketlerini gerektiği gibi yapmamıştık.

“Benim suçumdu aslında” diye devam etti. “Uzun süre, geri dönmek için çabaladım, ama o beni kapıdan içeri bile almadı. Ben de kendimi gözden geçirip değişmeye karar verdim. Düzgün bir iş bulmam, kendimi toparlayıp güzelleşmem, güçlü ve değerli biri olmam gerekiyordu. Burada üniversiteye yazıldım, mezun oldum, mastırımı yaptım, bu arada iş tecrübesi de edinmeye çalıştım. Bulduğum yere gelebilmek için canımı dişime taktım.”

“Evet, değmiş.”

“Hayır, değmedi” dedi insanın yüreğini dağlayan bir gülüşle. “Hâlâ yalnızım, Tami. Dünyada en çok sevdiğim kişiden hâlâ uzaktayım. Beni oluşturan niteliklere bağlı olan birini bulmaya gelmiştim buraya. Aşkın peşinde koşmak ve farkında olmadan geride bıraktığım evimdekileri bulmaya. Bunların canımı sıkmasına izin vermiyorum, ama bazen oluyor işte.”

“Hâlâ seni istemiyor mu?”

“‘Geri dönmen gibi olasılık yok’ dedi bana. ‘Hayatlarımıza devam etmenin bir yolunu bulmalıyız.’”

“Onun çocuğunun babası olmasını istediğin ve hamileliğin yürümediği için mi? Bu yüzden mi onu çok sevdiğin? Scott’la

benim başımıza geldiğinde kendimi o kadar boş hissetmişim ki, o boşluğu hemen yeni bir bebekle doldurmak istemişim, ama sonra yeniden düşük yapma riskini göze almak istemedim. Bu da Scott'a deliler gibi bağlanmama sebep olmuştu. O olay olmasaydı bugün nerede olurduk bilmem, ama onsuz bir hayat düşünemez olmuşum. Hissettiklerimi anlayabilecek tek kişi o olduğu için ona çok ihtiyacım vardı. Kimse bilmez, ama Scott alyanslarımızın içine bebeğin doğum tarihini yazdırmamızı istemişti, onun da bu bebeği çok istediğini biliyordum. Ona neden bu kadar bağlanmış olabileceğini anlıyorum. Haksız mıyım?"

"Bir anlamda haklısın."

"Bebeğini mi kaybettin?" dedim sırtını sıvazlayarak.

Derin derin, acıyla iç geçirdi. "Bu konuda konuşamam" dedi. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. "Yaptığım şey... Onu hayal kırıklığına uğratışım." Nefesi daha hızlanmıştı. "Yüzü hep gözümün önünde... Hep onu düşünüyorum... Onun için yaptıklarım, ona yaptıklarım... Tanrım, ah Tanrım." Elleriyle yüzünü kapattı. Kısa aralıklarla derin nefesler alıp veriyordu. Sonunda derin bir iç geçirip sakinleşti. "Düşünemiyorum bile. Orada olmam gerekirken olmadığım için onu kaybettim. Ve düşünemiyorum bile."

Elini tuttum, parmaklarımız kenetlendi. Elini avucuma aldım, yanında olduğumu bilmesini istedim.

"Hiçbir şeyi umursamazmış gibi davrandığımı biliyorum. Güçlü biriymişim gibi, hayat heyecandan ibaretmiş ve istediğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirmişim gibi, ama... İçim taş kesilmişti. Yanımda o olmayınca içim taş kesilmişti."

Ona sarıldım, kendime çektim. Başını göğsüme koydu, rahatladığını hissedince daha sıkı sarıldım. Hiç düşünmeden, Cora ve Anansy'yi öper gibi, onu saçlarından öptüm.

Kaybettiğimiz bebeği düşününce canım yanıyordu, ama tanıdığım, yüzünün her çizgisini ezberlediğim, geceleri nefes

alışını duymaya alıştığım, bir gülüşüyle beni en derin çukurlardan bile çıkararak bir çocuğu kaybetmek... Düşüncesine bile dayanamamıştım.

“Kusura bakma” dedi çekilerek. “İyiym şimdi, iyiym.”

“Daima güçlü olmak zorunda değilsin. Arada bir kendini bırakmak iyidir.”

“Evet, Bayan Mükemmel Tami, iyidir elbette.”

“Ben mi mükemmelmışim? Keşke! Mükemmel olmaya gayret ediyorum, doğru, ama ancak ‘eh işte’ kadar olabildim, o da şansım varsa.”

“Ya, tabii. Seni çocuklarınla beraberken gördüm, nasıl biri olduğunu biliyorum.”

“Hayır, sen beni çocuklar usluysen gördün. Gürültüyü kesip yatmadıklarında odalarına çıkıp ölüm perisi gibi haykırdığım anları bilmiyorsun. Başa çıkamadığım zamanlarda alt kattaki tuvalette ağladığım günleri bilmiyorsun. Artık biraz daha büyüdükleri için daha kolay ve artık başımı alıp gitmek, iki saat otuz yedi dakikalığına ortadan kaybolmak gibi şeyler istemiyorum.”

Yüzünde beliren gülüşle, Brighton’a güneş doğmuştu sanki; sıcacık ve güzeldi. “Her şeyi arkada bırakıp gitmeyi istedin mi gerçekten?”

“Evet. Bence bütün anneler ister. İşin zor kısımlarını kimse anlatmaz, değil mi? Uykusuz geceleri, ilişkiye zaman ayıramamayı falan bilirsin, ama hayatta istediğin şeye zamanın kalmadığı hakkında bir şey duyamazsın. Yanlış bir şeyler yapıp çocuklarına zarar verdiğinden korktuğun hakkında bir şey duyamazsın. Çocuğunun canı yanınca aynı acıyı aynı yerde senin de hissettiğin ve acısını dindirmek için her şeyi yapabileceğin hakkında bir şey duyamazsın. Bir gün aynaya bakıp gördüğün kişinin düşündüğün kişi olmadığını ve o eski sen’e ne olduğunu bilemediğini fark ettiğinde duyduğun dehşet hakkında bir şey duyamazsın.”

“Sen anlamışsın.” Mirabelle daha çok gülümsedi. “Gerçekten anlamışsın.”

Uzanıp parmağıyla yanağını okşadı. Yerleşik bir çift olmadan önce ve birbirimize dokunmak için bahaneler bulduğumuz günlerde Scott'ın dokuduğu gibi dokunmuştu. “Brighton’a aramaya geldiğim arkadaşımı hatırlatıyorsun bana” dedi. Elini çekti, ama bakışları üstümdeydi. “Bazen onun yeniden dünyaya gelmiş hali misin diye merak ediyorum.”

“Hayır, ben benim. Haberin yok mu, beni yaptıktan sonra kalıbımı kırıp yok ettiler.”

Gülüştü kızarmış yağlı ekmeğin ilk lokması gibiydi. Öyle kusursuz, öyle doyurucu ki, hepsini bir defada bitirmek istemezsiniz. Gülmeye devam etmesini, kulaklarımın bu muhteşem sesle dolmaya devam etmesini istiyordum. “Duydun mu?” dedi.

“Neyi?”

“Denizi, deniz yükseliyor.”

“Hayır” dedim, ama duymuştum. Suların coşmasını, sahile vurmasını, kumları kaplamasını, gittikçe yükselmesini duyabiliyordum. Sahile vuran her dalgayla dünyam aydınlanıyor, binalar yok oluyor, dünya, sadece rüyalarımda gördüğüm masmavi gökyüzüyle yer değiştiriyordu. Güneş gökte parlayan kocaman turuncu-sarı bir top gibiydi ve her yanımız kumlarla, çakıl taşlarıyla, kocaman dalları olan palmyelerle çevriliydi. Gökten yağmur yağmaya başladı, kırmızı, kırmızı, daha çok kırmızı. Omuzlarımıza, başımıza, vücutlarımıza, kumsala yağıyordu. Şu anda oturduğumuz kumlar kırmızı gül yapraklarıyla kaplanmıştı. Yumuşacık, ipeksi gül yaprakları.

Mirabelle’e döndüm. “Bu konuşmayı hiç yapmadık, değil mi?”

“Sanırım yaptık.”

“Peki, Fleur’ü neden hiç hatırlamıyorum?”

“Belki de yapmamışsızdır” dedi.

“Söyle bana, bu gerçekten oldu mu?”

“Söyleyemem, kendin bulmak zorundasın.”

“Ama...”

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Tami, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun. Sen her şeyi bilirsin, çünkü annesin. Hadi anne. Anne. Anne. Anne? Anne!”

Anansy önümde durmuş, en sevdiğim fincanın sapı bir elinde, gövdesi bir elindeydi. “Kaza oldu anne, kaza oldu” dedi.

Ağzım kupkuru olmuştu, yutkundum. Kendimi toparlamaya, gerçekliğe dönmeye çalışıyordum.

“Özür dilerim anne” dedi Anansy.

“Tamam” dedim otururken. Kafam preslenmiş gibiydi. Hatırladığım o anı rüyaya benziyordu ve rüyam hatıraya. Canımı sıkan bir şeyler vardı. Çok uzun zamandır hem de. Onunla bu konuşmayı yapmış mıydık? Yapmışsınız gibi geliyordu. Evinin önünde duvarda oturduğumuzu hatırlıyordum, ama bunu hep yapardık. Ama yine de, çözülüp bana kaybettiği kızını anlattığını hatırladığımdan emindim.

“Bir şey daha var anne, bir yaramazlık daha yapmış olabilirim” dedi Anansy. Cora bu gece arkadaşının evinde kalıyordu, benim de Anansy’ye bakmam gerekiyordu, ama o oturma odasında oynamak istemişti ve benim gözümü açacak halim yoktu.

“Ne yaramazlığı?” dedim mutfakta aranırken.

“Bağırmayacağına söz ver.”

“Çok fazla bağırmayacağıma söz verebilirim ancak.”

“Ayıcıkların karnı acıkmıştı” dedi. “Ben de gevrekleri oturma odasına götürdüm. Orası Anansy’nin restoranıydı. Özür dilerim anne.”

Ortalık o kadar da kirlenmemişti. Sadece yarım paket

gevrek haliya dökülmüş, biraz da süt sıçramıştı, ama en sevdiğim fincanım mevta olmuştu ve ortalığı toplamak için hâlâ nefret ettiğim oturma odasına girmek zorundaydım.

Burası hayatımın çorap söküşü gibi çözülmeye başladığı yerd. Uzun zaman önce hayatımın başladığı yer.

“Özür dilerim anne” dedi Anansy.

“Olur öyle” dedim. Bej rengi halıdan turuncu gevrekleri toparlarken hâlâ biraz uykum vardı. Halı kum rengi ve gevrekler de kırmızı olsaydı, Gül Yaprığı Kumsalı’ndan gül yapraklarını topluyor gibi olacaktım.

Benimle beraber gevrekleri toplayan Anansy, “Ne rüya gördün anne?” diye sordu.

“Gül Yaprığı Kumsalı’na gittiğimi gördüm. Mirabelle Teyze’nin anlattığı masaldaki gibi.”

“Ha, orada mıydı?”

“Evet, oradaydı.”

“Ne güzel. Eğlendiniz mi?”

“Evet.”

Konuşmanın, bana bir şeyler hatırlatan bölümleri vardı. Sürekli kafamı kurcalıyordu. Eksik bir şey vardı. Dimdik su-ratıma bakan bir şey eksikti.

Anansy’nin çay partisinden kalan çöpleri çöpe attım. Gül Yaprığı Kumsalı’nın resmi gözüme takıldı. Anansy’nin yanına dönerken resmin yanına gittim. Resimdeki, çok güzel çizilmiş olan kadına baktım.

Kucağındaki gül yapraklarına bakıp, “Ah, Mirabelle” dedim. Gül yapraklarına baktım, baktım, sonra gözlerim, görebildiğim o ele kaydı. Gül yapraklarıyla dolu çıplak bir el. Çıplak bir el.

Saçlarım diken diken olmuştu, sonra bütün vücudum ürperdi. Kimin yaptığını biliyordum. Mirabelle’i kimin öldürdüğünü biliyordum.

Fleur

Resmi alıp karşısına çıkınca Bayan C çok şaşırdı.

Evde değiştirdiğim ilk şey buydu. Orada yaşamayı düşündüğümünden falan değil, onun evi terk etmesinin sebebi olduğunu bile bile o resmin evde durmasına katlanamazdım.

Artık hissediyordum. O banyoya girdiğimden beri, anılar yükselen bir nehrin bendini yıkıp taşması gibi birbiri ardına aklıma geliyordu, hissedebiliyordum. Noah yaşadığım şokun geçmeye başladığını söylüyordu. Kendimi, hissettiğim şeyi hissetmediğime ikna ederek tümünden çözülmekten korumuştum bunca zaman. Şu anda böyle hissetmeseydim haklı olabilirdi. Onun yokluğundan duyduğum acı, düşüp canım yandığında ağladığımdan daha kötü değildi.

Çoğu sabah, onunla bir gün daha geçirmeyi dileyerek yataktaki kaldım. O zaman konuşabilirdim. Ona neden gittiğini sorardım. Terk etmeye nasıl dayanabildiğini. “Yeniden annem olur musun?” derdim. Arkadaş olduğum kadın değil de, annem olsa. Çoğu sabahlar, konuşmak üzereyken Noah’yı susturuyordum, tek kelime etmemesi gerektiğini biliyordu, çünkü dilek diliyordum. Yaşamam gereken hayatı diliyordum. Benim olmayacağı belli olan bir şey için yalvarıyordum.

Resim gitmek zorundaydı. O hikâye benim hayatımı çalmıştı. O eve her girişimde bunu hatırlamak istemiyordum. Bayan C’nin çok sevineceğini biliyordum. Resimdeki kadının

annem olduğunu biliyor muydu, emin değildim. Ona bahsetmemiştim. Olanlardan sonra annemi duvarına asma fikrine nasıl bakacağını bilmiyordum. Kilitli kapının anahtarını arıyorduk evin içinde. Mirabelle'in arkasından ağlayan temizlikçi kadını bulmuştuk, o odanın anahtarını hiç görmediğini, orayı hiç temizlemediğini söylemişti. Sonra polisi aramıştık, anahtarı aldıkları yere koyduklarını söylemişler, ama neresi olduğunu söyleyememişlerdi. "Samanlıkta iğne aramak gibi" demişti Noah. Ona garip garip bakmıştım, çünkü ne demek istediğini anlayamamıştım.

Böylece, kapıyı kırmaktan başka çaremiz kalmamıştı.

"Emin misin?" dedi Noah yeniden.

"Evet" dedim. O kadar da emin değildim. Burası teknik olarak benimdi, ama hâlâ onun eviydi. Her an çıkagelmesini, resmini başkasına verdiğim ve kapısını kırdığım için bana bağırmasını bekliyordum.

Kapının kırılması dört güçlü darbeye, Noah'nın gururuyla beraber omzunu da incitmesine mal oldu. "Kahramanım benim" dedim. Beni gıdıklamaya çalıştı, ama incinen omzu yüzünden bırakmak zorunda kaldı. Ben de tökezleyerek odaya daldım. Beklediğim gibi dağınık değildi. Yatağın örtüleri örtülmüştü, cumbanın önündeki sandalyede misafir havlusu yoktu. Güzel, samimi bir yerdi, yatakta çiçekli bir nevresim, yerde papatya desenli bir halı vardı. Papatya en sevdiğim çiçektir. Öbür odalarda jaluzi varken, burada lacivert perdeler asılıydı. En sevdiğim renk lacivertti. Yatağın yanında bir lava lambası vardı. Küçükken bu lambalara bayılırdım, koleksiyon yapmaya başlamıştım, ama küçükük odamda koyacak yer bulamamıştım. Duvarlar açık maviye boyanmıştı. Küçükken benim de odam aynı renkti. Burası benim odamdı.

Sadece bunlar yüzünden değil, duvarlardaki fotoğraflarımdan da anlamıştım, buranın benim odam olduğunu. Okul fotoğraflarım kocaman krom bir çerçevenin içine aralarına

beyaz kartonlar konularak yerleştirilmişti. Tarih sırasına göre gidiyordu. Altı yaşında, sıçankuyruğu saçlarımla, sonra yedi yaşında, kabarık atkuyruğu saçlarımla. Babamın arkadaşının karısı okulda fotoğraf çekimi yapılacağını unutmuş, saçımı babamın yapmasına izin vermişti. Sekiz yaşındayken saçımı iki yanda sıçankuyruğu şeklinde topluyordum, örgü yapmıyordum, çünkü böylesi hoşuma gidiyordu. Dokuz yaşında saçlarım kısacıktı, çünkü babam ne yapacağını bilememiş, beni berbere götürmüş, kesmesini söylemişti. Ne çok ağlamıştım. On yaşında kabarık, afro modeli olmuştu saçlarım ve objektife, dünyanın en güzel on yaş çocuğuymuşum gibi gülümseyordum (güzeldim de). On bir yaşında saçlarım omuzlarıma geliyordu, çünkü Mirabelle öğle arası okula gelip yemekhane denetçilerine aldığı saç bakım ürünlerini teslim edip bana vermelerini söylemiş, nasıl kullanılacağını da anlatmıştı. Hindistancevizi yağı kullanmaya böyle başlamıştım. On iki yaşındayken saçlarım omuzlarıma kadar iniyordu ve salıktı. On yaşında saçımı yandan ayırıyordum ve gizemli bir şekilde alnıma düşüyordu. On dört yaşında saçlarımın arkasına saklanmıştım, yüzüm neredeyse hiç görünmüyordu.

Bu fotoğrafları aldığını bilmiyordum. Duvarda başka fotoğraflar da vardı: Dört yaşındayken annemle beraber sahilde oynarken, küçük bahçemizde anneme çay ikram ederken, küçük bir bebekken kucağına alırken. Eski fotoğraflardı, zamanla sararmışlardı, ama annem bunları büyütüp duvara asmıştı. Daha yeni, cep telefonuyla çektiği fotoğraflar da vardı: Arabada ona sırtırken, Lewisham'daki kafede onun kocaman güneş gözlüğü gözümdeyken, yürüyüp giderken arkama dönmüş bakarken, kafedeki masadan ona gülümserken. Fotoğrafların kalitesi çok iyi değildi, ama onları da büyütüp asmıştı. Bütün duvar benim fotoğraflarımla doluydu.

"Çok tathymışsın" dedi Noah.

Bu fotoğraflara bakarken kalbim heyecanla atıyordu.

Odayı didik didik etmek, çekmeceleri ve dolapları açmak, hayatımdan başka neleri bu odaya kilitlediğini görmek istiyordum. Pencerenin yanında duran maun şifonyerin çekmecelelerini açtım. İlkinde havlular vardı. İkincisinde çarşaflar. Diğer ikisi ise boştu, ama son çekmece resmi bir yerden gelmişe benzeyen mektuplarla doluydu. Çömeldiğim yere oturup mektupları açtım. Okulumdan gelmişlerdi. Okul gezileri, okul formları, toplantı tarihleri, karne fotokopilerim –aslları babamın evinde bir yerlerdeydi– hatta sınav tarihlerim.

“Anlamıyorum” dedim, ama aslında anlıyordum. Okuldan ona sürekli bilgi vermelerini istemişti. Onlara evi terk ettiğini söylemiş miydi acaba? Bunu itiraf etmiş miydi? Geri dönmeyeceğini, tek istediğinin hakkımda bilgi edinmek olduğunu söylemiş miydi? Okul fotoğraflarımı ve karnelerimin fotokopisini istemişti. Bu yüzden son sınavım da bittikten sonra ortaya çıkıyordu. Bu yüzden babamın anlaşmayı bozduğunu öğrenmişti. Müdürden ve Bayan Devis’ten, babamı okul gezilerine katılmam için ikna etmelerini isteyen de oydu, değil mi?

Başından beri hep yanımdaydı. Uzaktan da olsa hayatımın bir parçası olmuştu.

“Bana önem veriyormuş” dedim Noah’ya.

Noah yanıma çömelirken onun tanıdık, rahatlatıcı varlığı bana geri döndü. Kolunu omzuma attı. “Elbette veriyormuş” dedi.

“Görüyor musun?” dedim. Elimde tuttuğum geçmişimi ona gösterdim. “Hep beni düşünüyormuş. Olabildiğince hayatımın bir parçası olmaya çalışmış.”

“Biliyorum” dedi. “Bebğim, buldukların, kendiliğinden hatırladıkların, tüm bunlar, senin hayatının bir parçası olmayı ne kadar çok istediğini gösteriyor. O senin annendi.”

“Annem.”

Anne. Bu sözcüğü ağzımın içinde yuvarladım. Anne. Ne

kadar kısa, ama ne kadar büyük bir anlam taşıyan bir sözcük. Anne.

O benim annemdi.

Beni kucakladığı fotoğrafa baktım. Pembe havlu kumaştan bir bebek tulumu giymiştim. Annem saçlarını Afrika tarzı örmüştü. Objektife bakmıyor, doğrudan bana bakıp gülümseyordu.

“Anne” dedim fotoğrafa bakarak. Birkaç kez bunu söylediyimi biliyordum. Ama bu sefer içimden gelerek söylemiştim.

22

Tami

“Sendin, değil mi?”

Katilin karşısındaaydım. Biri onun canını kast ederek, bile bile, *taammüden* almıştı. Acısına son vermek, kendisinin ya da bir başkasının hayatını kurtarmak için değil, birinin hayatına son vermek için öldürmüştü. Onu hayattan silmek, hayatına son vermek için. Bir insan bunu nasıl yapabiliirdi, bilemiyordum.

Karakolda ilk karşılaştığımızdaki gibi dostça bana gülümseyerek, “Bayan Challey” dedi bana. “Sizi görmek ne güzel.” Bir an şaşırdım, ama sonra yüzünde bir anlığına beliren ve gözlerinin ardındaki boşluğa yerleşen o korkuyu gördüm. Ona geldiğimi biliyordu. İncecik eliyle bana oturmam için yer gösterdi. Sahildeki küçük kafenin yakınında kiremidin üstüne yerleştirilmiş bir masada otururken bulmuştum onu. Bu taraflara pek gelen olmuyordu, çünkü bu kafe, her sabah güneş yükseldiğinde, balık kokusunun en güçlü ve keskin olduğu saatlerde balıkçı teknelerinin yanaştığı yerin hemen yanındaydı.

Saçlarını salmış, güneş gözlüğü takmış, küçük plastik masaya kitabını koymuştu. Onu normal günlerde takım elbiseyle görmüştüm hep, bugün ise kot pantolon ve çiçekli bir bluz giymiş, kahverengi süet bir ceket almıştı yanına; izin günüydü besbelli.

“Lütfen, oturun” diye devam etti samimi bir sesle. Gözlüğünü çıkarıp karşısındaki boş sandalyeyi gösterdi. Gözümü eline dikmiştim. Mirabelle’i öldüren o eline.

Tereddüt etmiştim. Burası halka açık bir yerdi, çok kalabalık değildi, ama sazdan kulübe şeklindeki kafede yemek lekesi içindeki önlükleriyle bir sürü adam vardı. Deniz kenarında şezlonglarda oturan birkaç kişi oltalarını atmış, sığ sülardan bir şeyler yakalamayı bekliyorlardı. Burada bir şey yapmaya caktı. Hayır, o yalnız kalınca öldürürdü. En akıllıca cinayet.

Hâlâ tereddüt içindeydim, ama yine de plastik sandalyeye oturdum. Bana yine gülümsedi. Mirabelle’i suyun altında tutarken de gülümsüyor muydu, yoksa taciz ve nefret sözleri mi haykırıyordu? Yoksa hiçbir şey yapmıyor muydu, sıradan bir iş yapar gibi miydi?

“Ben de biraz okuyayım dedim” diyerek, masaya bıraktığı kitabı gösterdi. Gözümü ellerinden alamıyordum. Pürüzsüz ve inceikti, tırnakları kısa ve bakımlı. “Evet, ne yapabilirim sizin için?”

“Sendin, değil mi?” diye tekrarladım.

Gözünü bana dikti, başını hafifçe, ne diyeceğini tartar gibi yana eğdi. Ona adamakıllı bakmamıştım. Hep arka plan daydı. Ama şimdi bakınca, Mirabelle’in ona neden âşık olduğunu anlıyordum. Tanıdık bir yüzü vardı, her sabah uyandığınızda görmekten sıkılmayacağınız bir yüz. Yüz binlerce tebessümle şekillendirilmiş, ilgi ve şefkatle yaratılmıştı. Onun katil olduğunu bilmesem, sıradan biri gibi çok güzel olduğunu düşünebilirdim.

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, Bayan Challey” dedi.

“Kafamı kurcalayan bir sürü şey vardı, içime sinmeyen şeyler. Birincisi, evime daha ilk geldiğinde kim olduğumu biliyordun. Kim olduğumu sormadın. Herhangi biri olabilirdim, fakat kim olduğumu zaten biliyordun.”

“Merhaba, Bayan Challey. Kocanız evde mi?”

“Ve sonra, Mirabelle’in evinin önünde, sana ve Wade’e komedi ikilisi gibi davrandığınız için sinirlenmesi. Kıskanmıştı, sinirlenmemişti, içinde onun olmadığı bir dünyada yaşadığınız için seni kıskanmıştı.”

“Siz sahnede ikili gösteri falan mı yapıyorsunuz? Çünkü bu yaptığınız şey –birbirinizin sözlerini tamamlamanız– hiç de sevimli değil, eğlenceli değil, sinir bozucu.”

“Ve sorgu odasında, uyuyup kaldı mı diye bakmak için Mirabelle’in evine gidip gitmediğimi sordun, çünkü gittiğimi biliyordun. Muhtemelen o anda sen de o evdeydin.”

“Evine gidip kontrol ettiniz mi?”

“Ve Scott’ın tec... şiddet içerikli porno filmler seyrettiğini biliyordun, çünkü Mirabelle sana onun anlattıklarını söylemişti. Bu yüzden gidip bakmamı kafama soktun.”

“Kocanız tecavüz pornosu izlerken mastürbasyon yapar mı? Çok emin konuşuyorsunuz, kontrol ettiniz mi?”

“Katilin cenazede bulunduğundan hemen hemen emin olduğunu söyledin.”

“Katilin cenazeye geldiği olayları ne kadar sık yaşadığınızı bilerseniz şaşarsınız.”

“Ve karakola gelip o gece olanları anlattığımda, ona Bayan Kemini demeyi sürekli unutuyor, Mirabelle diyordun, iyi tanıyormuş gibi. Onu seven biri gibi söylüyordun adını. Dedektif Wade’in dili hiç böyle sürçmedi.”

“Bence siz sarhoş ve çok öfkeliydiniz. Tec... pardon, kocanızla yeniden birleşmeye karar verdiğiniz için bu öfkeyi ancak Mirabelle’den çıkartabilirdiniz.”

“Ve asıl mesele: Alyansım. İçindeki tarihin anlamını biliyordun. Bunu sadece Mirabelle’e söylemiştim, çünkü düşük

yaptığını sanmıştım. Bunu biliyor olmanın tek yolu, onun sana söylemiş olmasıydı. Mirabelle sır tutmayı bilirdi, âşık olduğu birinden başkasına asla sır vermezdi.”

“Evet, ama bizim Wade onlardan değildir. Tanıdım, çünkü çok sıra dışıydı. Yazısı da farklıydı. Düğün gününüz değil, anladığım kadarıyla. Neydi? İlk buluştuğunuz gün mü? Özel bir doğum günü mü? İlanı aşk ettiğiniz gün mü? İlk sevişmeniz mi?”

“Resmini gördüm, yüzük takmayan kadını ve o anda anladım. Kafamı kurcalayan şey buydu. Hakkımda çok fazla bilgin vardı, normal bir dosya değildim ben senin için.”

Dedektif Harvan –ilk adını bile bilmiyordum– cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Merhametle gülümsedi. Ben de susunca, memnun bir sesle, “Ne dememi bekliyorsun?” dedi.

Ne mi bekliyordum? İtiraf? İnkâr? İkisinin arasında bir şey?

“Doğrusu bilmiyorum. Aslında sebebini söylemeni istiyorum. Sana gönderdiği o mesajları gördüm. Sana tüm kalbiyle âşıktı. Neden onu öldürdün? Nasıl yapabildin?”

Başdedektif Harvan epey bir zaman sessiz kaldı, sonra yavaşça dönüp bana baktı. “Bir zamanlar bir arkadaşım vardı” dedi yavaşça, dikkatle. “Mutlu bir evliliği, iki çocuğu. Çok iyi bir işi ve harika bir hayatı vardı – kâğıt üstünde. Arkadaşım bana içinin kuruduğunu söylemişti. Mükemmel bir hayatı vardı, ama ışığını kaybetmişti.

Sonra bir gün, tüm bunlardan kurtulmak için koşmak için dışarı çıktığında dünyanın en güzel insanını gördü. Koşarken haftalarca denk geldiler, karşılaştıkça gülümsediler, başlarını sallayarak selamlaştılar. Arkadaşım o gün için, dünyanın en güzel kadınının ona gülümsediği ve dünyasının aydınlandığı o an için yaşamaya başladığını söylemişti.”

“Gülüşlerin için yaşıyorum. Bir gülüşün her şeye değer.”

Erica

Tamia Challey ellerime bakıyordu. Gözlerini dikmiş, muhtemelen bu ellerle neler yaptığımı hayal ediyordu. Mirabelle'in onda ne bulduğunu hiç anlayamamıştım. Yavan, gösterişsiz, modern zamanların Stepford kadını gibiydi de, haberi yoktu.

"Arkadaşım olanlar yüzünden korkmuştu" dedim ona. Çok yavaş ve temkinli konuşmamam gerektiğini söyleyip duruyordum kendime, çünkü bundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Arkadaşım bir kadına karşı böyle şeyler hiç hissetmemişti. Hep erkeklerden hoşlanmıştı, yine de bir şekilde hoşlanıyordu, ama bu kadın göz kamaştırıyordu. Gerçek dünyada bir tanrıça gibiydi. Sonunda konuşmaya başladılar, nerede karşılaşırlarsa koşuya ara veriyorlar, kumsalda oturup sohbet ediyorlardı ve sohbetler uzamaya, koşular kısalmaya başladı."

"Hayatımın en güzel günü seni gördüğüm gündü. Haftalar sürdü. Sen çok eğlencelisin."

"Ve arkadaşım bu güzel, eşsiz insana âşık olduğunu anladı. Pek çok ortak yanları vardı, aynı filmleri, aynı şarkıların seiyorlar, aynı şeylere gülüyorlardı. Ve o güzel koşucu kadının arkadaşımın eline dokunduğu gün, arkadaşım hayatının bittiğini ve aynı zamanda başladığını düşündü."

"Bende bir kahve içelim mi? Çok uzakta değil. Hem neden şu ayağımdaki kötü kızlardan daha iyi ayakkabılar almam gerektiğini uzun uzun anlatırsın."

Sonra koşular sona erdi ve evde buluştular, ama gizli gizli, çünkü arkadaşımın evli olduğunu ve o güzel kadının lezbiyen olduğunu kimse bilmemeliydi. Arkadaşım kanepede otururlarken güzel kadını öpecek cesareti ilk kez topladığını söyledi. Döndü, yaprak gibi titreye titreye eğilip kadına dudaklarıyla dokundu.

"Arkadaşım böyle bir sıcaklığın, elektriğin, tutkunun damarlarında daha önce hiç böyle dolaşmadığını söyledi. Bir erkekle olmaktan çok daha farklıydı. Onu canından çok seven kocasından bile."

"Beni hiç öpmeyeceksin sandım. İstediğinden emin değilim. İlk karşılaştığımız, arkana dönüp geri geri koşarken bana baktığın o günden beri seni öpmek istiyordum. Çok havallı olduğunu düşünmüştüm. Biraz daha cesaretli olsaydım o gün seni evine kadar takip ederdim."

"Birkaç hafta sonra yatağa girdiklerinde, arkadaşım sonrasında öleceğini sanmıştı. Sonunda, en nihayetinde aşkın ve seksin, tatmin olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Bir bütün olmanın."

"Daha önce hiç sevişmediğimi şimdi anlıyorum. Bana yaptıkların hâlâ tüylerimi ürpertiyor."

"Daha önce hiç böyle sevişmedim. Sen benim her şeyimsin."

"Ama onun çocukları vardı, değil mi? Arkadaşım kocasını terk edemezdi, çünkü çocuklarından uzak kalacaktı. Bu da onu öldürürdü. Bu yüzden evliliğine devam etti, daha derin aşka düştü, daha muhteşem seks yaptı ve hayatında ilk kez kim olduğunu anladı."

“Umarım seni ne kadar sevdiğimi anlıyorsundur.”

“Arkadaşım derin bir aşka tutulmuştu, ama bir gün, güzel kadının başını çevirdiğini fark etti. Sevdiğin insanları anladığın gibi o da bunu sezinlemişti. Bir şeyler değişmişti ve o bunun ne olduğunu bilemiyordu.

Güzel kadın birinden bahsetmeye başlamıştı. Onunla koşuya çıkıyordu, çünkü güzel kadın kiminle isterse gezebilir, canı kimi isterse onunla flört edebilirdi. İstedliğini yapabiliirdi, ama arkadaşım, benim zavallı arkadaşım, durumunu korumak zorundaydı: Kusursuz anne, kusursuz eş, kusursuz personel.”

“Tami harika biri. Onunla tanışmalısın. Bir gece hep birlikte bara falan gideriz. Onu benimle haftada bir gün koşmaya ikna ettim.”

“Şu Scott denen adamla mı evli?”

“Evet, ama çok tatlı biri gerçekten.”

“Bence ondan uzak durmalısın. Adam kötüyse, kadın da öyledir.”

“O öyle biri değil. Gerçekten. Onu tanıyınca ne demek istediğimi sen de anlayacaksın.”

“Güzel kadın, bu yeni koşu partneriyle arkadaşlığa başlar-ken, diğerinin kenardan onu seyretmesinin nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemiş bile. Ve çok mutlu olan, yeniden yaşadığını hisseden arkadaşım korktuğunu hissetmeye başlamış. Güzel kadını kaybetmekten, ailesini kaybetmekten korkuyormuş. Ama sonra güzel kadın ona, yeni koşu partneriyle evli olan, işyerindeki adamla yaşadığı sorunların yeniden baş gösterdiğinden bahsetmeye başlamış.”

“Tami’yle arkadaş olduğumdan beri iyiydi, ama koşuya çıkmaya başlayınca, bam! Yine benden nefret etmeye başladı. Eskisinden daha da kötü. Daha terbiyesiz, belli etmeden tehdit ediyor. Porno senaryoları anlatmaya da başladı.”

"Bence onu cinsel saldırıdan şikâyet etmelisin."

"İşimi seviyorum."

"Evet. O işinden olacak ve sen çalışmaya devam edeceksin."

"Tabii, hep öyle olur ya zaten. Kadınlar bir erkeği şikâyet ettiklerinde lezbiyen, şakadan anlamayan fitneciler olarak yaftalanmazlar hiç ve adam da şakayı birazcık abartan iyi biri olarak görülmez, eline şaplağı indirince düzelecektir. Daha önce de bunları yaşamadığımı söyleyebilir misin?"

"İşte o zaman her şeyin yolunda gideceğini anlamıştım. Çünkü güzel kadın, koşu partnerinin kocası tarafından taciz edilirken koşu partneriyle işi ilerletmeyecekti. Ama hayır, yolunda gitmedi. Güzel kadın koşu partnerinden o kadar çok etkilendi ki, ondan vazgeçemedi. Kocasına ona tecavüz etmeye kalktığına bile."

Tamia Challey'nin bütün vücudu dehşetle kasılmıştı. Bunu düşünmek bile istemiyordu, değil mi? Kocasının yaptığını biliyordu, ama bir tecavüzcüyle aynı yatakta yatmakta bir sakınca görmüyordu. Kendi kendini inandırması, ikna etmesi gerekiyordu; kocasının böyle bir şey yapamayacağını düşünüyordu. Tam bir Stepford kadını.

Güzel kadın mahvolmuştu. Olanlar yüzünden çok ağladı, ne yapacağını bilemiyordu, ona sarılıp teselli ettim. Koşu partnerini incitmek istemiyordu, ama kocasına da ödetmek istiyordu. Özellikle de koşu partnerinin hiçbir şeyden haberi yokken. Ve sonunda onu şikâyet edecek cesareti topladı. Ben... yani arkadaşım aldı bu dosyayı, güzel kadına, hayatının aşkına bunları yapan adamı mahkûm ettirmek istiyordu. Bu durumun koşu partneri ile güzel kadın arasında geçenlere de –her ne geçiyorsa artık– bir son vereceğini biliyordu."

"Kumsalda onu hüngür hüngür ağlarken bir görseydin... Zavallı Tami. Kendimi çok kötü hissettim."

*“Kötü hissetmesi gereken kocası. Ve nasıl bir suçluyla yat-
tığını bilmiyorsa, karısı da elbette.”*

*“Tami onu yarı ömrü boyunca tanır, nasıl biri olduğunu
nereden bilsin? Yani bu adam, kaybettikleri bebeğin tarihi-
ni yüzüklerine yazdıran biri. Bu kadar düşünceli bir adamın
böyle bir şey yapabileceğine nasıl inanabilir?”*

*“Onun gibi adamlar öyle şeyleri durup dururken yapabi-
lirler. Hep görüyorum. Küçük sapkınlıklarla başlarlar, za-
manla daha kötü olurlar ve yaşlandıkça –ve bu adamın duru-
munda başarısı arttıkça– saklamaya gerek duymazlar, çünkü
yaptırımlar da azalır. Bunlar senin sorunun değil, sen ken-
din için doğru olanı yapmaya bak.”*

“Ama hayır, güzel kadın bunu kaldıramadı. Soruşturma-
nın koşu partnerini çok kötü etkilemesine dayanamadı. Ken-
disi için değil, benim için değil, ne kadar baskı altında oldu-
ğum için değil, koşu partneri için sözünden döndü. En kötü-
sü de bunun ban... arkadaşşıma etkisiydi. Arkadaşıım fikri-
ni değiştirmesi için ona yalvardı, bunun işini nasıl etkileye-
ceğini düşünmesini istedi: Patronları onun bu kadar başarı-
lı bir işadamının –suçlu olsa bile– peşinden koşmasına izin
vermezlerdi, çünkü adamın bulaştığı şeylerle –şiddet içerikli
porno, çapkınlık– onlar da ilgiliydiler. Ama arkadaşşıım onun
peşini bırakmadı, çünkü doğru olan buydu ve şimdi Scott’ın
serbest kalmasını seyretmek durumundaydı. Ha-ha. Orada
ne yaptığımı gördün mü?

Güzel kadın fikrini değiştirmeyecekti. Tek düşündüğü, ko-
şu partneri ve onun çocuklarıydı. Güzel kadın geçmişte iyi bi-
ri olmamıştı, bu yüzden şimdi doğru olanı yapmak istiyor-
du. Önceki gibi masum birini ve çocuklarını mahvetmek iste-
miyordu. Ya ben? Ben ona ne yapmıştım? Benim çocuklarım
ona ne yapmıştı?”

“Bu yüzden mi onu öldürdün?” dedi Tamia Challey. San-

ki her şey onun suçu değilmiş gibi masumiyet abidesi oluvermişti. Anlamıyordu, değil mi? Hayatın benim için nasıl olduğunu anlamıyordu; hayatımda ilk kez âşık olmuş gibi âşık olmuşum, sonunda eksik olan parçamın ne olduğunu anlamıştım. Bozuk değil, tuhaftım. Sadece doğru insanla karşılaşmamıştım. Her şeyin ellerimden kayıp gittiğini hissettim: Scott serbest kalırsa işim çekilmez bir hal alacaktı. Erkek sohbetlerine katılmadığım için bütün erkekler bana şüpheyle bakıyordu ve beni erkeklerden nefret eden biri gibi gösteren cinsiyet ayrımcısı, aptalca şakalarını görmezden gelemezdim. Bana erkeklerden nefret eden halı kemirgeni diye isimler takarak haklı çıkmaya çalışıyorlardı.

“Güzel kadın koşu arkadaşını ailesini kurtarmaya çalışırken Tamia Challey bunu görmüyor, arkadaşımın hayatını mahvediyordu.

Bu böyle devam edemezdi. Arkadaşım çaresizdi. Güzel kadının aklını başına toplamasını sağlamaya çalıştı. Olan buydu. Sadece aklını başına toplamasını istiyordu. Ama güzel kadın bunu yapmadı. Sürekli geçmişte yaptıklarını telafi etmek için bir şans yakaladığını söylüyordu. Tüm kalbiyle sevdiği birini yüzüstü bırakmıştı, bu yüzden artık bir başkasının hayatını mahvetmek istemiyordu, kendi hayatına mal olsa bile.”

“O kızların incinmesine engel olur, onları polis soruşturması ve mahkemeden uzak tutabilirsem belki her şey düzelir. Belki evrende bir şeyler değişir, her şey doğru yoluna girer ve o beni yeniden sever. Eskisi gibi. Bana eskisi gibi bakar, beni yeniden sevmesini istiyorum. Onun beni yeniden sevmesi için her şeyimi veririm.”

“Ben... yani arkadaşım, güzel kadının iş hayatını ve Providence Close'taki hayatını bitireceğini biliyordu. Ama arkada-

şım bunun gerçek bir son olması gerektiğini anladı. Güzel kadına bakmak için evine gitti, onun fikrini değiştirmeye çalışacaktı ve işte oradaydı, yarı çıplak vaziyette, koşu arkadaşı- nı eve alıyordu. Temkinli davranmaya gerek bile görmemişti. Arkadaşım koşu partnerinin çıkmasını beklerken güzel kadının neyi feda edeceğini düşündü ve koşu partnerinin maddi şeyleri kaybetmesinin yeterli olmayacağını fark etti. Her şeyi- ni kaybetmenin ne demek olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.”

“Beni dinlemiyorsun. Yeni bir ifade vermen gerek. Seni tehdit ettiğini söyle, Challey’lerin çocuklarının kötü etkile- neceğinden korktuğunu söyle, herhangi bir şey söyle, ben de onun evinden çıktığını gördüğümü söyleyeceğim.”

“Demek dışarıdaydın. Beni mi gözlüyordun?”

“O şekilde değil.”

“Yani evet.”

“Konuyu değiştirme. Patronlarım peşine düşecekler, poli- sin zamanını boşa harcamaktan. Bu ciddi bir mesele.”

“Beni dinlemiyorsun. O halde konuşmamızın bir anlamı da yok. Ben banyo yapacağım.”

“Hayır, sen... Sabahlığını giy ve buraya gel. Bana sırtını dönüp gitme, sen ne cüretle...”

Sonra olanları unutmaya çalıştım. Düşünmemeye çalış- tım, çünkü dinlemiş olsaydı her şey farklı olabilirdi. Doğru olanı yapsaydı her şey hepimiz açısından daha iyi olacaktı.

“Aaahhh! Ne yapıyorsun? Neredeyse beni suya düşürecek- tin. Gider misin? Sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Ama benim sana söyleyeceklerim var.”

“Dinlemek istemiyorum.”

“Kim olduğunu sanıyorsun sen? Senin için işte ve evde her şeyimi tehlikeye attım ben.”

"Biliyorum, biliyorum, gerçekten minnettarım ama..."

"Aması falan yok. Kariyerimi ve ailemi korumak için her şeyi yaparım, canını yakmam gerekse bile, işte şimdi bunu yapacağım."

"Canımı mı yakacaksın? Beni tehdit mi ediyorsun? Patronların buna pek de iyi gözle bakmayacak, ne dersin? Bence artık gitmelisin, yoksa başın belaya gi..."

"O se... yani koşu partnerini çok sevmişti. Yaşama şansı vardı, ama senin için canını verdi. Umarım mutlusundur."

Tamia Challey o koca gözleriyle bana bakıyordu. Herhalde Mirabelle'e de böyle bakmış, onun dikkatini böyle çekmişti. Bakışlarında tiksinti ifadesi belirdi yavaş yavaş. Benden korktuğu anları daha çok sevmiştim.

"Beni kastetmemişti" dedi Tamia Challey yavaşça. Tiksinmesine şimdi küçümseme de eklenmişti. "Kızı Fleur'ü kastediyordu. Kızının onu yeniden sevmesini istiyordu. Geçmişte yaptığı o kötü şey onu terk etmekte. Tahmin ediyorum, kozmik ölçekleri dengelerse, çocuklarım için bir şey yaparsa, kendi kızının hayatında daha çok yer almaya hak kazanacağını düşünüyordu." Tamia Challey gözlerini kırıştırdı, başını iki yana salladı, boş olan yüzükparmağıyla oynuyordu. Yavaş çekim hareket eden o değildi, dünya yavaşlamıştı. Söylediği şeyden sonra, dünya dönüşünü yavaşlatmıştı.

"Geçmişte yaptığı kötü şeyin ne olduğunu sormaya gerek bile duymadın, değil mi? Bir suç işlediğini sandın; sorar ve öğrenirsen bunu rapor etmek zorunda kalacaktın. Sevdiğim adam hakkında inkârda bulunmama bu kadar sert tepki verirken, aynı şeyi senin sevdiğin kadın için yapman ne kadar ironik."

Tamia Challey yalan söylüyordu. Mutlaka öyle olmalıydı.

"Daha da ironik olan şey, tıpkı Scott gibi davranmış olman; sadece kendi ihtiyaçların, isteklerin ve kendi cinsel tatmininle ilgilenmen. Mirabelle'in beni kastettiğini sadece tah-

min ettin –bir başka potansiyel âşık– çünkü sen olsan öyle yapardın.”

Tamia Challey yine başını iki yana salladı. *Kızıl*. Bu sözcük beynimi tırmalıyor, cesetleri kemiren kurtçuklar gibi beynimi kemiriyordu. Görmüştüm elbette. Yüzlerce korkunç, iğrenç şey görmüştüm. Şu anda içimde olan da buydu. Kızını geri kazanmak için yapmıştı her şeyi.

“Evindeki, kızının mabedi haline getirdiği o odayı görünce onu tanımayan herkes gibi ben de afallamıştım. Ama o, boşanıp kızını babasına bırakacak kadar özgür bir ruhtu.

Senden ayrı olan hayatını sordun mu hiç? Umutları, hayalleri? Geçmişinde ne olduğu? Yoksa sadece sana ne verdiği, senin cinselliğin, senin şunun, senin bunun muydu önemli olan? Sen, sen, sen.”

Tamia Challey’nin yüzünde korkudan eser kalmamıştı. Herhangi biriymişim gibi konuşuyordu benimle. “Dikkat et de, bindiğin attan düşme, Challey, yokuş aşağı gidiyorsun.”

“Ah, biliyorum, biliyorum” dedi. Ayağa kalktı. Bana hadimi bildirecek dramatik bir sona hazırlamıştı kendini.

Mirabelle’in onda ne bulduğunu hiç anlayamamıştım. Onunla ne zaman karşılaşsam, Mirabelle’i bu kadar etkilemesine şaşıırıyordum. Mirabelle, soluduğunuz hava gibiydi. Dünyasına bir kez girdiniz mi bir daha onsuz yaşayamayacağınız bir kadındı. Çok güzeldi, vücudu muhteşemdi, çok zekiydi. Benim olduktan sonra onu bir daha bırakamazdım. Gitmesine izin veremezdim. Kimse için. Kendisi için bile.

Mirabelle, Tamia Challey’yi neden istemişti? Bunun en doğru cevabı, Tamia Challey’nin, onun kendisini istemediğini, her şeyi kızı için yaptığını söylemesi olmuştu. Bu mantıklıydı. Tamia Challey’nin gözünden bakınca her şey mantıklı geliyordu.

“Kibirlendiğim falan yok” dedi. “Ama bir katil olmak zorunda da değilim.”

Bu kadar mıydı? Haddimi bildirecek o vurucu cümlesi bu muydu?

Tamia Challey'nin gözünden kim bakmak isterdi ki?

İlgi çekmeye çalışan bu kadına bakıp gözlerimi devirdim, kitabımı aldım. Bunu yapabiliyordum. Tamia Challey'nin, Mirabelle'in neyi neden yaptığı hakkında yalan söylemesi için pek çok sebebi vardı. Neden olmasın ki? Kimsenin beni suçlamadığını, Mirabelle'in ölmesine kendisinin sebep olduğunu biliyordu. Onun yerinde olsam yalan üstüne yalan söyledim. Herkes yalan söyler, özellikle de kendine.

Tamia Challey bildiği tek yolla beni yaralamaya çalışıyordu. Anlattıklarının makul olup olmaması umurumda değildi. Mirabelle defalarca, aileme yaptığımız şeyin çok çirkin olduğunu söylemişti. Duracak kadar çirkin değildi. Ama kendi kızı söz konusu olsaydı işler değişirdi. Neden yaptığını açıklasaydı anlayabiliyordum, ama Tamia Challey yüzünden olduğuna inanmama izin verdi, onu suyun altında tutarken bile.

Mirabelle bana dürüst davransaydı her şey bambaşka olurdu. Bu Tamia Challey'nin hatasıydı elbette ve bedelini ödemmişti. Yüzüğü bulduklarında cennetten bir hediye gönderilmiş gibi sevindim. Cinayet gecesi o evde olduğunun deliliydi bu. Ama o işten sıyrılmayı başardı. Bunu ona ödetecektim. Mutlaka.

"Wade!" diye seslendim. Masaya yaklaştı, Tamia Challey'nin yerine oturdu. "Ne yapıyorsun burada?"

Bana yabancıymışım gibi bakıyordu. Yüz ifadesi sert ve ciddiye. Wade benim kardeşim gibiydi, birlikte çalışıyorduk; başkalarının ne dediğinin farkındaydık. Diğer yanımı ondan saklamak hoşuma gitmiyordu, ama beni anlayamazdı. O gerçekleri, dürtüleri anlardı sadece; tutkuyu, aşkı, ne pahasına olursa olsun kendini korumak zorunda olmayı anlayamazdı.

"Ona çıldırdığını söyledim" dedi. Bir şüpheliyle konuşur-

ken takındığı monoton ses tonuyla konuşuyordu. “Bu yüzden burada olabileceğini söyledim. Hayatı mahvolmuş çılgın bir kadın başkalarının hayatını da mahvetmek istiyor sandım. Gelip seninle konuşmasını, kimseye görünmeden sizi gözle-yeceğimi, nasılsa kısa bir konuşma olacağını söyledim. Sonra da polisin zamanını boşa harcamaktan ve adaleti yanıltmaya kalkmaktan tutuklayacağımı söyledim.”

“Kadın çıldırmış. Hayatı mahvolmuş.”

“Onun oturduğunu gördüm. Kalkmadı. Sen de ona gitmesini söylemedin. Onunla konuştun. *Açıklama* yaptın. Ayrılırken bana hiçbir şey söylemedi, bana az önce şeytanla yüzleşmiş gibi baktı. Nasıl olduğunu bilirsin, yeterince yaşadık o duyguyu.”

“Her şeyi yanlış anlamışsın Wade. Bayan Kemini’yi dava dışında da tanıdığımı kabul ediyorum, bunu saklamak doğru bir...”

“Dinlemek istemiyorum” diye sözümü kesti. Kemerinden kelepçelerini çıkarıp masaya bıraktı. “Bunu istersen kolay, istersen zor yoldan yapacağız.”

“Wade bu çok aptalca...”

“Ciddiyim Harvan. Dinlemek istemiyorum. Ayağa kalk.”

“Hayır. Tüm bunlar büyük bir...”

Wade beni kollarımdan tutup kaldırdı. Öbür elinde kelepçeler vardı. Birini bir bileğime, diğerini öbür bileğime geçirdi.

“Erica Harvan, seni cinayet şüphesiyle ve adaleti yanıltmaya teşebbüsten tutukluyorum. Sessiz kalma hakkına sahipsin, ama sorulara cevap vermez ve sonradan mahkemede konuşursan savunmana zarar verecektir. Söyleyeceğin her şey delil olarak kullanılabilir...”

Bu büyük bir yanlış anlaşılımdı. Wade anlayacaktı. Tutukuyu, aşkı ve korkuyu anlayamasa da, bunu en sonunda anlayacaktı. Mutlaka.

23

Fleur

Bayan C, kendisiyle kumsalda buluşmamı istemişti.

Burası Brighton'da en sevdiğim yerd, fırsat buldukça gelip burada zaman geçiriyordum.

Bir süredir sessizce oturuyorduk, bana bir şey söyleyecekti. Telefonda konuşmasından anlamıştım, ama bana doğru gelirken yüzü endişeliydi, titremeye başladı.

Söyleyeceği şey her ne ise, söylemesini istemiyordum. Kendine saklamasını istiyordum, çünkü annemsiz bir hayata yeni adapte oluyordum ve artık tereddüt etmeden ona anne diyebiliyordum. Burası tuhaf bir yerd. Öfke yanıp tutuşmuyor, soyulmuş olma hissi insanı etkilemiyordu. Normal düşünmeye başlamıştım, sanırım.

“Anneni kimin öldürdüğünü biliyorum” dedi Bayan C. Kuşun kanat çırpışı gibi dikkatle konuşuyordu. “Üzgünüm. Olanlar için çok üzgünüm. Sana ben söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama polisten duymaktansa benden duymak istersin diye düşündüm.”

“Yani, sen değil miydin?” dedim belli belirsiz şaka yollu.

Başını iki yana salladı. “Hayır, tatlım, ben değildim.”

“Emin olayım dedim.” Sesim daha neşeli çıkmıştı. “Peki.” Cebimden sigara çıkarırken titriyordum. Kelimenin tam anlamıyla tir tir titriyordum. Bu kadar titrerken çakmağı nasıl çakacaktım, biliyordum. Paketten sigara çıkarmayı ba-

şardım, ama sonra geri koydum. Sigara içmek istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bayan C'nin ne diyeceğini duymak istiyordum sadece.

“Kimmiş?”

Kanepe oturup bana masal okurken annemin yaptığı gibi kolunu omzuma attı. Ona iyice sokuldum, ondan uzaklaşmak zorunda kalmayayım diye hikâyeye hiç bitmesin istiyordum. Bayan C bana sıkıca sarılıp annemin ölümünü anlattı. Katilin kim olduğunu söyledi. Sebebini söyledi. Ama bu konuda benim ne yapabileceğimi söylemedi. Bunları bilerek nasıl yaşayacağımı da. Günün birinde tüm bunların acı vermeyeceğini ve korkutmayacağını söylemedi. Ama bana şunu söyledi: “Annen tanıdığım en harika insanlardan biriydi. Bir hata yaptı, ama yine de inanılmaz bir insandı. Onu çok sevdim. Keşke onun yarısı kadar ya da senin onda birin kadar cesur olabilsem ben de.”

Konuşacak halde değildim.

“Bunu getirdim” dedi Bayan C. Gül yapraklarıyla dolu koca bir poşet getirmişti. “Bunları denize serpip ona iyi yolculuklar dileriz diye düşündüm.”

Bayan C'ye baktım. Kafam yaşadığım karmaşadan pır pır dönüyordu. “Çok isterim” dedim. “Çok, hem de çok isterim.”

24

Üç hafta sonra

Beatrice

**Sevgili ben. Bunu yapabilirsin. Bana bütün sevgilerimle. Be-
atrix x**

“Hazırım” dedim.

“Tamam o zaman. Hadi gidelim” dedi.

Hazır olduğumu düşünmeme rağmen tereddüt ettim. Evi-
min koridoruna baktım. Buzdolabı doluydu, temiz çarşaflar
serilmiş, fazladan yorgan çıkarılmıştı. DVD’ler sıralanmış,
kitap ve dergiler alınmış, damacana doldurulmuş, eskiden
giydiğim seksi geceliklerin yerine rahat pijamalar alınmıştı.
Telefonum vardı. En iyi arkadaşım kendisine hediye gelen,
oturma odasındaki dev ekran televizyonu bana hediye etmiş-
ti. Her şey hazırdu, ama etrafa son kez bakıyormuşum gibi
hissediyordum.

“Korkuyorum Tami” diye itiraf ettim.

“Biliyorum” dedi. “Ama çok cesur davranıyorsun.”

“Hiç öyle gelmiyor.”

“Öylesin. Cesurken de korkabilirsin. Bunu yapabilirsin”
diye bana güven verdi. “Hem, hangisi daha korkunç, ilk ke-
moterapi seansı mı, yoksa annenin gelişi mi?”

“Yapma şunu!” diye hırsla fısıldadım, ama gülüyordum
da. “Aslında şu anda tek istediğim her şey geçene kadar ya-
tağa geri yatmak. Annem de dahil.”

“Ne zaman geri gelecek?”

“Yarından sonra geleceğini sen de biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Çantasını aldı, sonra benimkini de alıp ön kapıyı açtı. Bana dönüp elini uzattı. “Hadi.”

Elim kolaycacık onun eline uzandı ve dışarı çıktık.

Yavaşça kapıyı kapattım. Bu kapıyı bir dahaki açışımda hayatımın bir sonraki safhasına geçmiş olacağımı biliyordum.

Fleur

Çiçek Kumsal Kızının Blogundan

Bugün babama gönderdiğim kartta yazdıklarım:

Sevgili baba. Seni seviyorum, ama lütfen artık beni arama. Seninle şu anda konuşamam. Yakında seni görmeye geleceğim, o zaman konuşuruz. Şimdilik annemin en iyi arkadaşı ve onun ailesiyle kalıyorum. Burada sanat okuluna başvuracağım. Bir erkek arkadaşım var, o da buraya taşınıyor. Daha da önemlisi, mutlu olmaya çalışıyorum. Lütfen sen de mutlu ol. Seni çok, çok seviyorum. Fleur x

25

Üç ay sonra

Tami

“Şşş, bulutları uyandırmayalım” dedi Anansy.

Üçümüz kumsalda, gökyüzüne bakıyorduk.

“Hâlâ nerde uyuduklarını bilmiyoruz” dedi Cora alçak sesle.

“Ben biliyorum” dedim yavaşça.

“Nerde anne?” dediler, bir ağzdan.

“Gül Yaprığı Kumsalı’nda.”

“Mirabelle Teyze’yle mi?” dedi Cora.

“Evet.”

“Uyumak için ne güzel bir yer” dedi Anansy. “Mirabelle Teyze’yle ne çok eğlenirler” dedi göğe doğru.

“Evet, çok eğlenirler” dedi Cora.

Üstümüze düşen bir gölge kızların neşeyle çılgınlık atıp ayağa fırlamalarına sebep oldu. “Baba!” diye bağıldılar, bir ağzdan. Bulutları uyandırmamaları gerektiğini unutmuşlardı. Scott’ın üstüne atladılar, dört gündür ayrı olmalarına rağmen, sanki yıllardır görüşmüyorlardı.

Scott diz çöküp onları kucakladı. Artık böyleydi: Onları ne kadar çok sevdiğini, onlara ne kadar düşkün olduğunu gösteriyordu. Sadece kelimelerle sınırlı kalmıyor, hafta sonları onları aldığı anda bütün zamanını onlarla geçiriyordu. Onlarla oynuyor, ödevlerine yardım ediyor, yemeklerini yapıyor, arkalarını topluyordu. Önceliğinin çocukları olduğunu her gün kanıtlıyordu.

Terapiye devam ediyordu, suçlu programına devam ediyordu, hâlâ iyi biri olmaya çalışıyordu. Kalktım, silkelenip ceketimi aldım.

“Sonra görüşürüz” diyerek, ikisinin de başlarını öptüm. Boyunları bükülmüştü, çünkü hafta sonları ayrılmaya alışmaya başlamış olsalar da, yine de üzülüyorlardı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Üzücüydü. Ama yeni hayatımın bir parçasıydı bu. “İyi eğlenceler.”

“Görüşürüz anne” dediler, bu ritüele artık iyice alışmışlardı. “Çok eğleneceğiz.”

“Seni sonra ararız” diye güven verdi Scott.

“Evet, çok iyi olur.” Bu ritüele ben de kızlar gibi alışmıştım.

Acım derinleşir ve artarken geri döndüm. Onlara yeniden kavuşana, onları her gün görmeden geçirdiğim bu en uzun süre bitene kadar acım son bulmayacaktı.

“Oi” dedi Scott ansızın.

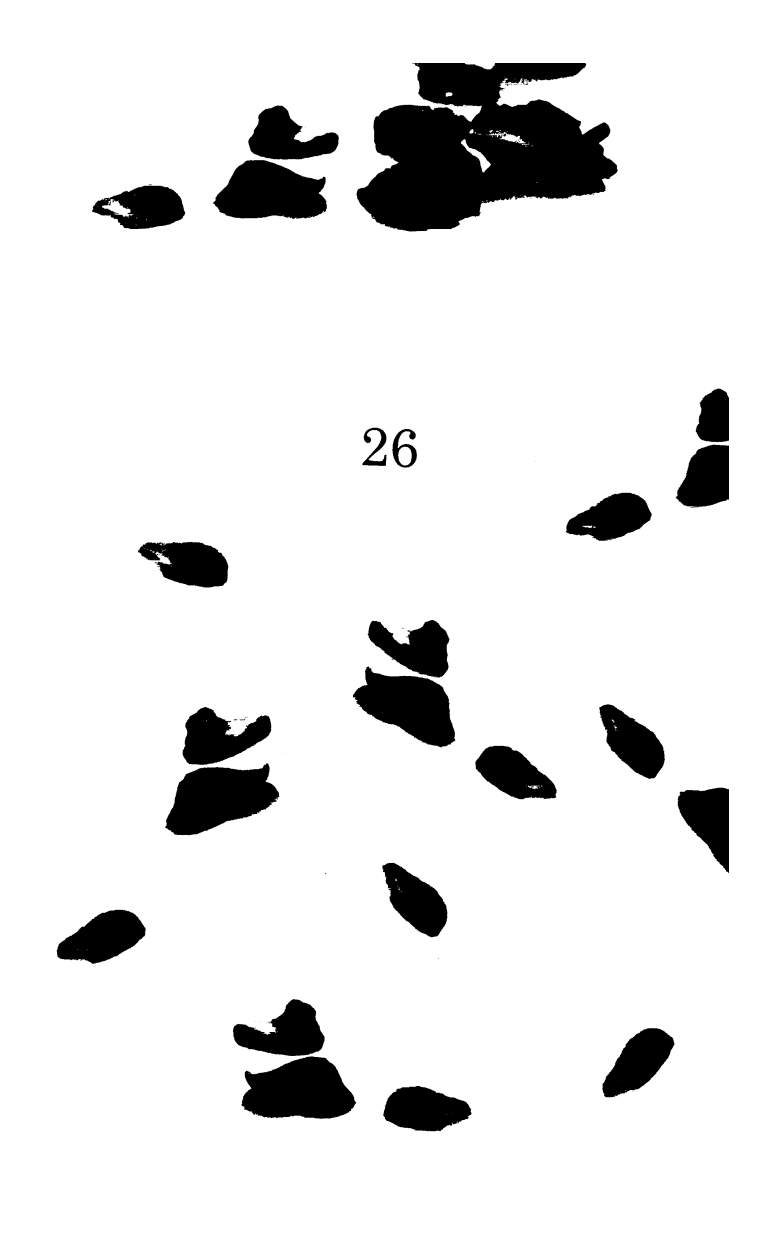
Çenesini kaldırdı, tıpkı yıllar önceki gibi.

Bizim ilişkimiz bitmişti, ama Cora ve Anansy vardı. İkimizin anıları ve hikâyemiz son bulmadan önce var olan hayatımız vardı. Bunlar bizi sonsuza dek bağlıyordu. Ve asla tamamen yok olmayacağını bildiğim, ona duyduğum aşkla.

Yüzüm tebessümle kırıştı, tıpkı yıllar önceki gibi.

Bulutlara baktım ve geze geze eve gitmeye başladım. Bulutlar kaygısızca salınıyorlar, belki Gül Yaprığı Kumsalı'na uyumaya, belki başka bir gezegene gidiyorlardı.

Artık bunu yapabilirdim: Hayatı akışına bırakmak, kaygısızca.

The image shows a white page with the number '26' centered in a black serif font. There are approximately 15-20 irregular black ink smudges or blotches scattered across the page. A large, dense cluster of these smudges is located at the top center, partially obscuring the top edge. Other smaller smudges are distributed across the middle and bottom sections of the page, some appearing as single marks and others as small groups. The overall effect is that of a document page that has been heavily handled or contaminated with ink.

26

Mirabelle

Kısa bir zaman önce

Dünyanın görüntüsünü dondurabileceğimi ümit ederek, yavaş yavaş gözlerimi kapatıyorum. Ve olduktan, durduktan sonra, sevgilimin orada bir yerde olacağını biliyorum, hayatlarımız birbirimizi görmezden gelmedi.

Buz gibi su bacaklarıma çarpıyor ve istemesem bile, gözlerimi yeniden açmak zorundayım. Dünyanın hâlâ döndüğü, hareket ettiği, devam ettiği yere geri dönmek zorundayım.

Brighton sahilindekiler beni burada, denizde, elimde kusuraşuz güzellikte kırmızı bir gülle göreceş ve ne yaptığımı merak edecekler ya da delirmiş olduğumu düşünecekler. Delirdim. Elbette delirdim. Ama buraya gelmek istedim. Bunu yapmak zorundaydım, çünkü dünyanın görüntüsünü donduramıyordum.

Gül yaprakları hafifçe çekilerek, birer birer sapından kopuyor, cılız yeşil sapı sınısıkı içine dönmüş bir tomurcuk haricinde çıplak kalana kadar yaprakları koparıyorum. Avucum yapraklarla dolunca, onları buruşturmamaya özen göstererek, beklemekte olan denize doğru ilerliyorum.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Dünyanın görüntüsünü dondurmak istiyorum. İşe yarasın istiyorum, dünya dursun, çünkü bana olan şeye inanamıyorum. Londra'daki hayatımın bittiğine, artık Brighton'a, deniz kenarına –tamamen benim

seçimim– sürgün edildiğime inanamıyorum. Gözlerimi açıyorum, ufka, sevgilimi kaybettiğim şehre, hayatımın yeniden başlayacağı yere bakıyorum.

Denizde derinlere doğru ilerliyorum, sular açıklıkla elbise mi ıslatıyor, vücudumun sıcaklığını alıp götürüyor. Ve dik-katle, yavaşça, elimdeki yaprakları bırakıyorum. Onun gibi Gül Yaprığı Kumsalı hikâyesindeki kadın gibi cesur olmak istiyorum.

Onun yaptıklarını yapmak, sevgilimi bulmak için hayatımı vermek istiyorum. O sevdiğini denizde kaybetti ve hiç düşünmeden onu son gördüğü ıssız adaya gitti ve onu bulana kadar her yeri arayacağına yemin etti. Yürürken ayakları kumsal-daki keskin taşlarla kesildi; aşkı nadir ve muhteşem olduğu için, derin, güzel ve saf olduğu için, ayağından sızan her damla kan gül yaprağına dönüştü. Ta ki, bütün kumsal kusursuz, kırmızı yapraklarla kaplanana kadar.

Birkaç yaprak ellerimde dans ediyor, esintiyle uçuyor, diğerleri ise döne döne köpüklü sulara düşüyor ve hemen, geri çekilen dalgalar alıp götürüyor onları.

Adanın her yerini dolaştıktan sonra kadın kumsalına, Gül Yaprığı Kumsalı'na yattı ve son uykusuna daldı. Ve uykusunda, sonsuz uykusunda, aradığı adamı buldu.

Dünyanın görüntüsünü dondurmaya çalışmak yerine, hikâyedeki kadın gibi güçlü olmak istiyorum. Sevgilimin sağ mı, ölü mü olduğunu öğrenmek için ne gerekirse yapacağıma yemin etmek istiyorum.

Ama burada dururken, bunu yapamayacağımı biliyorum, ben böyle bir arayışa girecek biri değilim; sevgilimin öldürülmüş olmasından, aynı şeyin benim de başıma gelmesinden çok korkuyorum.

Şimdi

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Sizce uğrunda ölünecek bir öykü mü?

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Duyduysanız, hayatımı Londra'da bıraktığımı ve Brighton'a ilk aşkıma, kim olduğumu bana gösteren sevgilimi aramak için geldiğimi biliyorsunuz.

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Duyduysanız, sonunda uğruna öldüğüm kişinin sevgilim olmadığını; onun bebeğim, benim için önemli olan tek kişi olduğunu biliyorsunuz.

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Duyduysanız, benim için yapılacak tek bir şey kaldığını biliyorsunuz: Burada, yapraklarla kaplı bu sahilde yatmak ve sonsuz uykuma başlamak.

Gül Yaprığı Kumsalı'nın öyküsünü duymuş muydunuz?

Umarım duymuşsunuzdur. Benim için ne ifade ettiyse, sizin için de etmesini istiyorum: Asla vazgeçmemek, çünkü aradığımı daima bulacağımı öğretti bana.

Teşekkür

Bir kitabın sonunda daha teşekkür notları yazabilmekten ötürü gurur duyuyorum. Çenem düşecek, o yüzden canınız sıkılacaksa başka tarafa bakın lütfen.

Teşekkür ederim

Muhteşem ailem ve inanılmaz kayınvalidem ve kayınpe-derime. Harika insanlarsınız. Hepinizi çok seviyorum.

Şahane arkadaşlarıma. Hayatımda olarak yüzümü gül-dürdünüz.

Quercus'un muhteşem ekibine: David, Mark S, Bethen, Katie, Caroline P, Iain, Caroline B, Mark T, Dan, Jenny (özellikle güzel kapak için), Astrid ve hepiniz çok samimi ve nazik davrandınız.

Ant&James. Asla değişmez; ikiniz de harikasınız.

Emma D, sıra dışı PR uzmanı.

Mesleki destekleriyle Dr. Sarah Marshall ve Adam Duke.

Ayrıca

Jo, şahanenin, Her şey için teşekkürler.

E&G, hiç vazgeçmeyin. Mükemmelsiniz.

Ve sevgilim M. Seni daima seveceğim. ¹

Son teşekkürüm

Elbette size, her zamanki gibi. Bu kitabı aldığınız için.
Umarım severek okursunuz.